

TABLICA CHRONOLOGICZNA

Okolo 18000 p.n.e.

Epoka lodowcowa; ślady paleniska oraz stóp i dłoni sześciu osób w oddalonej o 85 kilometrów od Lhasy litej skale (odkryte w marcu 2002 roku).

12000 do 6000 p.n.e.

Mezolit: ślady pierwszych plemion tybetańskich.

5000 p.n.e.

Kości i neolityczne wyroby z gliny (odnalezione w Czamdo w 1978 roku).

około X wiek p.n.e.

Szenrab Miło z Szangszungu, twórca pierwotnej religii Tybetu, bonu (wedle kronik bonpów przed Niatrim Cenpo Szangszungiem włada osiemnastu królów).

około 313 p.n.e.

(wedle tybetańskich kronik 127 rok p.n.e.)

Na tronie zasiada Niatrim Cenpo, pierwszy król Tybetu – początek królewskiego kalendarza tybetańskiego.

V wiek n.e.

Pierwszy „kontakt” z buddyzmem. Za panowania Lhatotoriego, dwudziestego ósmego władcy dynastii jarluńskiej, na dziedziniec pałacu Jumbu Lhakhang spada kosz z buddyjskimi pismami i przedmiotami rytualnymi. Nikt w Tybecie nie wie, co o nich sądzić, król ma jednak sen, w którym słyszy głos, wyjaśniający, iż „znaczenie owych przedmiotów stanie się czytelne dla piątego pokolenia”.

około 600

Król Namri Songcen z Jarlungu zaczyna jednoczyć tybetańskie królestwo.

618-907

W Chinach rządzi dynastia Tang.

około 627-649

Panowanie Songcena Gampo (609-649), pierwszego „króla Dharmy”, który jednoczy Tybet.

632

Pierwsze polityczne kontakty między Tybetem a Chinami.

około 641

Songcen Gampo zaprasza do Tybetu pierwszych nauczycieli buddyjskich. Jego minister Tonmi Sambhota opracowuje alfabet tybetański. Król pojmuję za żony trzy Tybetanki oraz księżniczki z Nepału i Chin, zawierając w ten sposób sojusze z państwami granicznymi na

wschodzie i zachodzie. Powstaje pierwszy tybetański kodeks, Prawa Dziesięciu Cnót, oraz świątynie Dżokhang i Ramocze (641-650), w których stają posągi Buddy, wiano cudzoziemskich księżniczek – najświętsze wizerunki Tybetu.

647

Songcen Gampo wznosi w Lhasie świątynię Dżokhang, która staje się najświętszym sanktuarium Tybetu.

648

Armia tybetańska penetruje północne Indie.

670

Wybuch wojny z Chinami dynastii Tangów. Tybet zdobywa kontrolę nad szlakami handlowymi Azji Środkowej.

755

Na tron wstępuje Trisong Decen (740-797), syn tybetańskiego króla i podarowanej mu chińskiej księżniczki.

763

Trisong Decen zdobywa stolicę Chin Czang'an (obecnie Xian) i zmusza Chiny do płacenia Tybetowi rocznego trybutu – 50 tysięcy bel jedwabiu.

około 773-779

Do Tybetu przybywają Śantarakszita (773) i Padmasambhawa (774), którego Tybetańczycy nazywają Guru Rinpoche, Drogocennym Nauczycielem.

Założenie pierwszego klasztoru buddyjskiego, Samje (779), i szkoły njingmapa; wyświęcenie pierwszych mnichów buddyjskich. Zespoły tłumaczy, pod patronatem króla, przekładają na tybetański najważniejsze pisma buddyjskie.

783

Podpisanie traktatu pokojowego, ustanawiającego granicę między Tybetem a Chinami.

792

Debata w Samje, w której mistrzowie mahajany z Indii pokonują chińskich mnichów.

797-800

Mune Cenpo wprowadza w Tybecie „urawniłowkę”, konfiskując wszelkie dobra, a następnie dzieląc je równo między wszystkich poddanych. Robi to trzykrotnie, gdyż po pewnym czasie jedni znów się bogacą, podczas gdy inni ubożeją. W końcu królowi zaczyna świtać, że nie da się oszukać prawa karmy i zaprowadzić doskonałej równości, chce jednak podjąć jeszcze jedną, czwartą próbę, ale ginie, zgładzony przez rozwścieczonego arystokratę.

815-836

Tri Ralpaczen, trzeci „król Dharmy”.

W Tybecie powstają pierwsze wielkie klasztory.

821-822

Zawarcie traktatu tybetańsko-chińskiego, potwierdzającego niezależność obu państw i granice z 783 roku.

około 836

Po zabójstwie Ralpaczena na tron wstępuje związany z kapłanami pierwotnej religii Tybetu, bonu, Langdarma. Prześladowania mnichów buddyjskich w centralnym Tybecie.

842

Langdarma ginie z ręki buddyjskiego mnicha. Konflikt o tron powoduje rozbięcie państwa tybetańskiego na kilka księstw. Rozpad dzielnicowy do 1247 roku.

866

Potomkowie rodziny królewskiej emigrują do zachodniego Tybetu. Koniec władania tybetańskiego na granicy chińskiej.

953

Renesans buddyzmu, fala „nowych przekładów” nauk Buddy. Król Ngari, Lha Lama Jesze O wysłał do Indii i Kaszmiru dwudziestu jeden młodych Tybetańczyków, którzy mają studiować języki, sutry, tantry, logikę i medycynę. W ich ślady idą reszta innych.

960-1279

W Chinach panuje dynastia Song.

990-1074

Drogmi Tłumacz, propagator „ścieżki i rezultatu”, głównych nauk szkoły sakjapa.

1012-1097

Marpa Tłumacz. Powstanie szkoły kagjupa.

1040-1123

Dziecyn Milarepa, najsłynniejszy jogin i poeta Tybetu.

1042

Do Tybetu przybywa wielki indyjski uczony i mędrzec Atiśa – ojciec szkoły kadampa.

1055-1153

Maczik Labdron, twórczyni linii nauk i rytuałów *czod*.

1056

Klasztor Kadampa.

1073

Khon Konczog Gjalpo buduje klasztor Sakja – główną świątynię szkoły sakjapa.

1079-1153

Dzie Gampopa. Rozwój różnych szkół tradycji kagju.

1110-1193

I Karmapa Dusum Khjenpa.

1182-1251

Sakja Pandita Kunga Gjalcen.

1189

Dusum Khjenpa zakłada klasztor Curphu w dolinie Tolung, główną siedzibę Karmapów.

1203-1283

II Karmapa Karma Pakszi, pierwszy *tulku*, inkarnowany lama Tybetu.

1207

Czyngis-chan podbija państwo Tangutów.

1240

Wnuk Czyngis-chana, książę Goden wysyła do Tybetu ekspedycję i zaprasza na swój dwór Sakja Panditę Kungę Gjalcena, nawiązując w ten sposób trwałe stosunki między Mongolią a Tybetem. Rodzi się jedyny w swoim rodzaju związek *czo-jon* (kapłan-opiekun). Opiekun zapewnia lamie ochronę w zamian za błogosławieństwo i nauki. Niektóre związki nabierają charakteru politycznego – opiekun ma bronić lamy i jego szkoły, kapłan udziela zaś duchowego mandatu jego rządów.

9 kwietnia 1241

Po zdobyciu Krakowa i Wrocławia Mongołowie dowodzeni przez innego wnuka Czyngis-chana, Ordu, rozbijają wojska polskie pod Legnicą. W bitwie ginie – lub zostaje ścięty po jej zakończeniu – król Henryk Pobożny. Jeśli poważnie traktować współczesne roszczenia Pekinu, który wywodzi swoje prawo do panowania nad Tybetem z epoki imperium mongolskiego, ChRL ma również tytuł do władania Polską.

1247

Mongołowie mianują Sakja Panditę wicekrólem Tybetu.

1254

Mongolski cesarz Kubilaj ofiarowuje swemu tybetańskiemu lamie – bratankowi Sakja Pandity, Pagpa Lamie (1239-1280) – polityczną władzę nad Tybetem i nadaje mu liczne tytuły.

Tybetański guru nakłania Kubilaja do poniechania kontrolowania przyrostu naturalnego Chińczyków przez topienie ich w morzu, ratując w ten sposób tysiące, jeśli nie miliony chińskich istnień.

1280-1368

W Chinach panuje mongolska dynastia Yuan, „Początek”.

1350

Czangczub Gjalcen (1302-1364, na tronie 1350-1364), książę Phagmodru, zajmuje pozycję sakjapów, stając się najpotężniejszym władcą w Tybecie, który zrywa stosunki polityczne z Mongołami. Król wprowadza nowy, rdzennie tybetański system administracyjny i ustanawia Kodeks 15 artykułów.

1357-1419

Congkhapa, wielki reformator, uczony, założyciel szkoły gelugpa.

1368

Upadek dynastii Yuan. Tybetańscy władcy zaczynają z sobą walczyć o kontrolę nad krajem.

1368-1644

Chińczycy odzyskują kontrolę nad swoim państwem. Rządy dynastii Ming.

1391-1474

I Dalajlama Gendun Drub.

(Tytuł nadany retrospektywnie.)

1406

Książę Phagmodru, Drakpa Gjalcen odrzuca zaproszenie cesarza do złożenia wizyty w Chinach.

1409

Congkhapa ustanawia *Monlam Czenmo*, Wielkie Święto Modlitwy w Lhasie. Założenie Gandenu, pierwszego wielkiego klasztoru gelugpy.

1416

Uczeń Congkhapy, Działjang Czodzie Taszi Palden zakłada klasztor Drepung, w którym w latach największej świetności studiuje ponad 10 tysięcy mnichów.

1435-1481

Walki i niepokoje wewnętrzne. Wpływy na dworze zdobywają stronnicy szkoły kagju.

1447

I Dalajlama zakłada klasztor Taszilhunpo, przyszłą siedzibę panczenlamów.

1475-1543

II Dalajlama Gendun Gjaco.

od 1481

Tybetem władają książęta dynastii Rinpung.

1543-1588

III Dalajlama Sonam Gjaco.

1565-1642

Władzę w Tybecie sprawują królowie Cangu.

około 1567

Narodziny Lobsanga Czokji Gjalcena, nauczyciela „Wielkiego Piątego” Dalajlamy. Poprzednie inkarnacje otrzymują retrospektywnie tytuł panczenlamy.

1578

Mongolski władca Altan-chan nadaje Sonamowi Gjaco tytuł dalajlamy.

1589-1617

IV Dalajlama Jonten Gjaco (wnuk Altan-chana, jedyny w linii nie-Tybetańczyk).

1616-1679

Tybet toczy siedem – przegranych – wojen z Bhutanem.

1617-1682

V Dalajlama Ngałang Lobsang Gjaco, zwany Wielkim.

1624

Portugalski jezuita Antonio de Andrada zakłada pierwszą chrześcijańską misję w zachodnim Tybecie.

1639

Mandżurski władca Hung Taiji zaprasza Dalajlamę do swojej stolicy, Mukdenu. „Wielki Piąty”, nie mogąc przyjąć zaproszenia osobiście, wysyła w zastępstwie posła, którego cesarz traktuje z najwyższym szacunkiem. W ten sposób zawarty zostaje związek *czo-jon* między Dalajlamą a władcami mandżurskimi.

1642

Guszri-chan, wódz choszuckich Mongołów, pokonuje Cangpów i oddaje władzę nad Tybetem V Dalajlamie, który staje się dla Tybetańczyków *Gongsa Czenpo*, Najwyższym Władcą.

1644-1911

W Chinach panuje mandżurska dynastia Qing, „Czysta”.

1645

Rozpoczyna się budowa wysokiego na 120 metrów, trzynastopiętrowego pałacu Potala. Tybetański mnich Szabdrung Ngałang Namgjal (1594-1651), twórca państwa bhutańskiego, wydaje pierwszy w świecie zakaz używania tytoniu w budynkach publicznych.

1653

Podbiwszy Chiny i przyłączywszy je do mandżurskiego imperium, cesarz Shunzi zaprasza V Dalajlamę do złożenia oficjalnej wizyty w Pekinie. Na znak szacunku – wydarzenie bezprecedensowe – odbywa czterodniową podróż, by wyjechać mu naprzeciw.

1659

„Wielki Piąty” wysyła misje do wodzów mongolskich plemion, wzywając ich do zawarcia pokoju i zachowania jedności.

1661

Niemiecki jezuita John Grueber zakłada misję w stolicy w Tybecie. Muzułmańscy kupcy z Ladakhu budują w Lhasie meczet.

1683-1706

VI Dalajlama Cangjang Gjaco.

1684

Wojna z Ladakhiem.

1705

Choszuccy Mongołowie atakują Tybet i zajmują Lhasę. Chan detronizuje Dalajlamę i osadza na tronie własnego kandydata.

1708

Kapucyni zakładają misję w Lhasie.

1708-1758

VII Dalajlama Kelsang Gjaco.

1716

Do Lhasy przybywa jezuita Ippolito Desideri.

1717

Dżungarscy Mongołowie zdobywają i plądrują Lhasę.

1720

Mandżurskie wojska wypierają Dżungarów. Cesarz usuwa uzurpatora, zwraca tron VII Dalajlamie i powołuje swoje przedstawicielstwo w Lhasie (1721).

1723

Cesarzskie wojska opuszczają Tybet, w którym wybucha wojna domowa.

1728

Władzę w Tybecie obejmuje Pholhane (1689-1747). Do Lhasy wracają *ambanowie*, przedstawiciele cesarza.

1730-1732

Wojny – tym razem zwycięskie – z Bhutanem.

1736

Pokój i normalizacja stosunków z Bhutanem.

1740

Cesarz Qianlong koronuje Pholhane na króla Tybetu.

1745

Koniec misji chrześcijańskiej w Lhasie.

1757

Po śmierci VII Dalajlamy mianowany zostaje pierwszy regent-mnich.

1758-1805

VIII Dalajlama Dziampel Gjaco.

1763

Rząd Tybetu bije swoją monetę.

1774

Do Tybetu przybywa pierwszy wysłannik Wielkiej Brytanii, George Bogle.

1788

Armia nepalskich Gurkhów podbija zachodni Tybet. Cesarz wysyła na pomoc Tybetańczykom potężną armię.

1792

Zawarcie traktatu pokojowego z Gurkhami. Tybet zamyka granice przed cudzoziemcami. W Lhasie rosną wpływy *ambanów*.

1793

„Dwudziestodziewięciopunktowy edykt” Qianlonga, w którym cesarz przedstawia propozycję zreformowania administracji tybetańskiej. „Złota Urna”.

1796

Koniec panowania Qianlonga. Tybet błyskawicznie uwalnia się od wpływów cesarstwa.

1806-1815

IX Dalajlama Lungtok Gjaco.

1816-1837

X Dalajlama Cultrim Gjaco.

1838-1855

XI Dalajlama Khedrub Gjaco.

1841-42

Walki z najeźdźcami z Dżammu.

1855-1856

Inwazja Gurkhów na Tybet.

Do Lhasy docierają misjonarze Huc i Gabet.

1856-1875

XII Dalajlama Trinle Gjaco.

1876

W wiosce Langdun w południowym Tybecie przychodzi na świat XIII Dalajlama Lobsang Thupten Gjaco.

1888

Pierwsze starcie Tybetańczyków z wojskami brytyjskimi w Sikkimie.

1890 i 1893

Wielka Brytania i Chiny zawierają – bez wiedzy i udziału Lhasy – dwa traktaty, w których znajdują się klauzule dotyczące Tybetu. Rząd tybetański odrzuca je jako *ultra vires*, co staje się jedną z przyczyn brytyjskiej inwazji na Tybet.

1893

W rodzinie zamożnych chłopów z prowincji Hunan przychodzi na świat Mao Zedong.

30 września 1900

Car Mikołaj przyjmuje w Jałcie zaufanego Dalajlamy, buriackiego mnicha Agwana Dordżijewa. Londyn boi się wzrostu wpływów Rosji w Tybecie.

1901

Dalajlama wydaje edykt, zabraniający polowania na dzikie zwierzęta.

Dziś 81 gatunkom tybetańskich zwierząt (m.in. 39 ssaków i 37 ptaków) grozi wyginięcie. W tym najbardziej znanemu: pandzie olbrzymiej, rodowitej Tybetance, którą, nie wiedzieć czemu, upodobali sobie Chińczycy i uznali za swoje zwierzę narodowe.

1903-1904

Pułkownik Francis Younghusband wkracza do Tybetu na czele trzech tysięcy brytyjskich żołnierzy. Mandżurski cesarz nie przychodzi Tybetowi z pomocą i odżegnuje się od wszelkiej odpowiedzialności za poczynania Tybetańczyków. XIII Dalajlama ucieka z kraju, chroniąc się najpierw w Mongolii, potem w Chinach. Wojska brytyjskie zabijają ponad 2.700 Tybetańczyków, tracąc ledwie 40 żołnierzy. Ekspedycja Younghusbanda wycofuje się z Lhasy 2 sierpnia po zawarciu traktatu (tzw. konwencji lhaskiej), który pozwala Brytyjczykom na utworzenie misji handlowych w Gjance, Gartoku i Jatungu.

1906

Brytyjczycy uznają nieokreśloną „zwierzchność” Chin nad Tybetem po najeździe chińskich wojsk na Kham, gdzie rok wcześniej Tybetańczycy zaatakowali cesarski garnizon, stacjonujący w Lithangu od 1720 roku.

24 lipca 1907

Dalajlama ogłasza reformę tybetańskiej armii.

1908-1909

Dalajlama wraca z wygnania. Wojska chińskie atakują i zajmują część Khamu. „Wielki Trzynasty” zwraca się o pomoc do Wielkiej Brytanii.

24 sierpnia 1908

Ukazuje się pierwsza tybetańskojęzyczna gazeta.

1910

25 lutego dwa tysiące żołnierzy generała Zhao Erfenga atakuje Tybet centralny i dociera na 200 km od Lhasy. Dalajlama ucieka do Indii, 3 marca przybywa do Dardżylingu. Kiedy cesarz próbuje pozbawić go urzędu, ogłasza wygaśnięcie związku *czo-jon* (kapłan-opiekun), który od XIII wieku łączył tybetańskich lamów z zapewniającymi im opiekę – w zamian za nauki i błogosławieństwa – mongolskimi i mandżurskimi władcami.

1911

Upadek panującej od 1644 roku mandzurskiej dynastii Qing. Proklamowanie Republiki Chińskiej, która w 1912 roku uznaje Tybet, Turkiestan Wschodni i Mongolię za prowincje Chin.

2 października 1911

Wojska chińskie atakują klasztor Sera. Tybetański Departament Wojny wypowiada Chińczykom wojnę w Lhasie.

1912

Dalajlama wraca do Lhasy; 12 sierpnia Chińczycy podpisują „Trzypunktową ugodę”, która jest formalnym aktem kapitulacji, i na jej podstawie wycofują z Tybetu niedobitki armii mandzurskiej. Tybetańczycy wydalają z kraju wszystkich Chińczyków. Ostatni wyjeżdża w styczniu 1913 roku.

grudzień 1912

Emisja pierwszych tybetańskich znaczków pocztowych.

1913-1950

Tybet spełnia wszelkie warunki państwowości uznawane przez prawo międzynarodowe: posiada naród, terytorium oraz niezależny od obcych władz rząd, który sprawuje na owym terytorium władzę wewnętrzną i utrzymuje stosunki z innymi państwami, bije własną monetę, emituje banknoty, wydaje paszporty itd.

1913

Dalajlama wysyła do Anglii pierwszych tybetańskich studentów.

11 stycznia 1913

Tybet i Mongolia zawierają w Urdze traktat „przyjaźni, wzajemnej pomocy i buddyjskiego braterstwa”, potwierdzający ich niepodległość i niezależność.

14 lutego 1913

Dalajlama ogłasza proklamację, potwierdzającą niepodległość Tybetu.

1914

Konwencja w Simli, mająca rozwiązać tybetańsko-chiński spór graniczny. Tybet, Wielka Brytania i Chiny uczestniczą w niej jako równi partnerzy. Chiny nie ratyfikują porozumienia. Na wschodzie trwają walki z Chińczykami.

Po wybuchu pierwszej wojny światowej XIII Dalajlama pisze list do króla Jerzego V, proponując Brytyjczykom „tysiąc najlepszych żołnierzy” Tybetu, oraz poleca największym klasztorom zanosić modły i „ofiarowywać zasługę” w intencji zwycięstwa ententy.

1918

Tybetańczycy wypierają wojska chińskie z zajętej przez nie części Khamu. Chiny i Tybet podpisują traktat pokojowy, którego nie ratyfikuje Pekin.

1919

Reformatorski „Ruch 4 maja” w Chinach.

1920

Dalajlama znosi karę śmierci.

Sir Charles Bell zostaje przedstawicielem Wielkiej Brytanii w Tybecie.

1 lipca 1921

Utworzenie Komunistycznej Partii Chin (KPCh) w Szanghaju.

1923

Konflikt – na tle podniesienia podatków na obronność – między Taszilhunpo a Lhasą. IX

Panczenlama, Thupten Czokji Nima, ucieka do Chin.

W Khamie przychodzi na świat XVI Karmapa Rangdziung Rikpi Dordże.

1931

Tybetańska armia zdobywa nowe terytoria na wschodnich rubieżach kraju. Podpisanie pokoju z Chinami.

sierpień 1932

Dalajlama ogłasza swój polityczny testament: „Może się zdarzyć, iż tu, w Tybecie, religia i władza zostaną zaatakowane z zewnątrz i od wewnątrz. Jeśli nie będziemy strzec naszego kraju, to Ojciec i Syn, Dalajlama i Panczenlama, oraz wszyscy Czcigodni, którzy stoją na straży Wiary, znikną i przestaną być znani nawet z imienia. Zniszczone zostaną klasztory, a mnisi wypędzeni. Prawo przestanie być prawem. Ziemie i majątki dostojników zostaną skonfiskowane, zaś oni sami będą zmuszeni do służenia swoim wrogom. Jeśli tego nie uczynią, będą się błąkać po kraju niczym żebracy. Wszystkie istoty pogrążą się w otchłani rozpacz i paraliżującego strachu. Dnie i noce będą wlec się powoli, pełne cierpienia”.

17 grudnia 1933

Umiera „Wielki Trzynasty” Dalajlama.

1934

Mianowanie regenta, Retinga Rinpocze. Jednym z jego najważniejszych zadań jest odnalezienie nowego wcielenia Dalajlamy.

1934-1935

„Wielki marsz” – ewakuacja komunistycznej armii z prowincji Jiangxi do Shaanxi (12 tys. km). Do nowej bazy dociera trzydzieści ze stu tysięcy żołnierzy. W styczniu 1935 Mao Zedong przejmuje kierownictwo KPCh. Część Khampów atakuje Chińczyków, inni udzielają im pomocy (co sam Wielki Sternik nazywa jedynym „zagranicznym długiem”, zaciągniętym przez komunistów).

6 lipca 1935

W wiosce Takcer w Amdo przychodzi na świat XIV Dalajlama. Rodzice nadają mu imię Lhamo Dhondup.

1936

Poszukiwania inkarnacji Dalajlamy.

1937

Misja z Lhasy odnajduje dwuletniego Dalajlamę. Po zatwierdzeniu wyboru przez *kaszag*, rząd Tybetu, chłopiec zostaje przewieziony do klasztoru Kumbum.

1 grudnia 1937

IX Panczenlama umiera w Amdo.

19 lutego 1938

Narodziny X Panczenlamy. Rodzice nadają mu imię Gonpo Ceten, a mnisi klasztoru Taszilhunpo – Lobsang Czokji Gjalcen.

1939-45

Podczas II wojny światowej Tybet zachowuje neutralność i odmawia Amerykanom zgody na przepuszczenie konwojów z pomocą dla chińskiej armii.

22 lutego 1940

Intronizacja Dalajlamy w Lhasie. Chłopiec otrzymuje nowe imię: Dziecyn Dziemphel Ngałang Lobsang Jesze Tenzin Gjaco – Święty Pan, Szlachetna Chwała, Pełny Współczucia Obrońca Wiary, Ocean Mądrości (Tybetańczycy z reguły nazywają go Jesze Norbu, Spełniającym Życzenia Klejnotem, lub po prostu Kundun – Obecnością).

1941

Reting Rinpocze, który w związku z oskarżeniami o łamanie ślubu celibatu nie może wyświęcić Dalajlamy, przekazuje regencję Taktrze Rinpocze.

lipiec 1942

Rząd w Lhasie powołuje Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

30 lipca 1942

Prezydent F. D. Roosevelt formalnie prosi Dalajlamę o przepuszczenie przez terytorium Tybetu konwojów do Chin.

30 sierpnia 1944

Wywiad amerykański zaczyna szkolić komunistyczne oddziały w Yennanie.

26 czerwca 1945

Podpisanie Karty Narodów Zjednoczonych, która wchodzi w życie 24 października. Rząd Tybetu ignoruje powołanie ONZ (tyb. Dzamling Gjalczi), nie zabiegając o członkostwo.

styczeń 1946

H. Harrer i P. Aufschnaiter docierają do Lhasy.

5 stycznia 1946

Jedenastoletni Dalajlama pisze list do prezydenta H. S. Trumana, wyrażając zadowolenie z dobrych stosunków między Tybetem a Stanami Zjednoczonymi.

1947

Rząd Tybetu wysyła delegację, która ma nawiązać oficjalne kontakty dyplomatyczne i handlowe z Chinami, niepodległymi Indiami, Wielką Brytanią i USA.

kwiecień 1947

Aresztowanie oskarżanego o próbę dokonania zamachu stanu Retinga Rinpocze, byłego regenta, który trzy tygodnie później umiera, prawdopodobnie otruty, w lochu Potali. Walki i niepokoje w mieście. Kaszag wysyła wojsko przeciwko mnichom klasztoru Sera, którzy opowiadają się po stronie Retinga; jest wielu zabitych i rannych.

15 sierpnia 1947

Swatantrata Divas, „Dzień Wolności” – proklamowanie niepodległości Indii. Przekształcenie misji brytyjskiej w Lhasie w misję indyjską.

12 sierpnia 1948

Delegacja tybetańska oświadcza w Nowym Jorku, że Tybet ma własny rząd i w żaden sposób nie podlega władzom chińskim.

10 grudnia 1948

Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych uchwała Powszechną Deklarację Praw Człowieka.

1949

Armia Ludowo-Wyzwoleńcza (AL-W) pokonuje wojska Guomindangu.

8 lipca 1949

Kaszag wydała z Tybetu chińską misję, na której otwarcie zezwolono w 1940 roku, oraz wszystkich tybetańskich komunistów i ich sympatyków.

28 sierpnia 1949

Przedstawiciele Turkiestanu Wschodniego, którzy mają prowadzić negocjacje w Pekinie, giną w tajemniczej katastrofie lotniczej.

30 września 1949

KPCh ślubuje „wyzwolić Tybet”.

1 października 1949

Mao Zedong proklamuje Zhonghua Renmin Gongheguo, Chińską Republikę Ludową. Przebywający w Chinach jedenastoletni X Panczenlama – a faktycznie dowódca okręgu wojskowego Lanzhou – wystosowuje do Mao telegram, w którym prosi o „zjednoczenie macierzy”. Władze ChRL oświadczają, że „wyzwolenie” Tybetu jest jednym z ich głównych zadań.

Na Tajwanie powstaje Republika Chińska.

listopad 1949

Pierwsze oddziały AL-W wkraczają do Amdo.

2 listopada 1949

Rząd w Lhasie oficjalnie przypomina, że Tybet jest niepodległym krajem, i prosi Mao, by AL-W nie przekraczała granicy. Domaga się też podjęcia negocjacji w sprawie zajętych wcześniej przez Chiny terytoriów tybetańskich.

25 listopada 1949

Władze chińskie wzywają Tybetańczyków do wywołania rewolucji.

29 kwietnia 1950

Ścigający bandytów Tybetańczycy przypadkowo zabijają Douglasa Mackiernana – pierwszego „poległego w boju” agenta Centralnej Agencji Wywiadowczej (CIA), który prowadził tajną operację w Turkiestanie Wschodnim.

1 maja 1950

Radio Pekin obwieszcza, że AL-W wkrótce „wyzwoli” Tybet.

10 maja 1950

Radio Pekin ogłasza, że Tybet zachowa autonomię religijną i regionalną, jeśli zgodzi się na „pokojuowe wyzwolenie”. Oddziały AL-W przekraczają Driczu (Jangcy) i zajmują Dengo, ale dwa tygodnie później zostają wyparte przez żołnierzy gubernatora Khamu Lhalu Celanga Dordze.

25 czerwca 1950

Wojska Korei Północnej przekraczają 38 równoleżnik, wywołując trzyletnią wojnę koreańską. 25 października do konfliktu włącza się armia kilkuset tysięcy chińskich „ochotników”.

wrzesień 1950

Pekin przedstawia trzy propozycje: Tybet musi uznać, że stanowi część Chin, oraz powierzyć im swoją obronność i wszystkie sprawy polityczno-handlowe, dotyczące państw trzecich. Rząd Tybetu poleca odpowiedzialnej za negocjacje z Chińczykami misji w Delhi wstrzymać się z udzieleniem odpowiedzi. Lhasa bada sytuację na arenie międzynarodowej i zabiega o pomoc zagraniczną.

7 października 1950

Oddziały I i II Armii Polowej AL-W przekraczają Driczu i ruszają na Czamdo. Zajmują Rangsum, Markham i Dziekundo, rozbijając armię Tybetu. Nowy gubernator Khamu Ngabo Ngałang Dzigme informuje Lhasę o inwazji i bezskutecznie prosi rząd o zgodę na poddanie miasta.

10 października 1950

Pekin ogłasza pierwszy ważny dokument w sprawie Tybetu, wyznaczający politykę ChRL wobec „mniejszości narodowych” i tzw. „wspólny program”: „Wszystkie instytucje religijne i lud Tybetu” mają udzielać AL-W „wszelkiej możliwej pomocy”, „istniejący system polityczny nie zostanie zmieniony”.

19 października 1950

Ngabo rozkazuje wysadzić skład amunicji i złożyć broń nielicznym oddziałom tybetańskim otoczonym przez 40 tysięcy żołnierzy AL-W. Zdradzając Khampów, poddaje miasto i ucieka z Czamdo.

Kilka dni później w ręce chińskich żołnierzy wpada radiotelegrafista Robert Ford, jeden z sześciu przebywających na terenie Tybetu Europejczyków i pierwszy cudzoziemiec zatrudniony przez rząd w Lhasie (w 1948 roku). Jako jedyny „dowód” obecności „imperialistów” w Tybecie przez pięć lat jest więziony i poddawany praniu mózgu.

25 października 1950

Radio Pekin ogłasza, że AL-W wkroczyła do Tybetu, by „wyzwolić go z imperialistycznego ucisku”.

listopad 1950

Wyrocznie Neczung i Gadong orzekają, że piętnastoletni Dalajlama powinien przejąć pełną władzę polityczną.

Nie uzyskawszy odpowiedzi na apele skierowane do Wielkiej Brytanii i Indii, Lhasa zwraca się o pomoc do Organizacji Narodów Zjednoczonych: „Zbrojna inwazja na Tybet, której celem jest przyłączenie go siłą do komunistycznych Chin, stanowi jawny akt agresji”.

Salwador wnosi projekt rezolucji, podnoszącej m.in. problem skomplikowanego statusu Tybetu. Wielka Brytania i Indie wnioskuje o odroczenie debaty w Zgromadzeniu Ogólnym. Wydarzenia w Korei sprawiają, że Stany Zjednoczone są przeciwne poruszaniu sprawy Tybetu.

Do Lhasy przybywa więziony wcześniej przez AL-W Takcer Rinpocze. Informuje Dalajlamę, swego młodszego brata, że Chińczycy kazali mu go zabić.

17 listopada 1950

Uroczysta ceremonia, podczas której regent przekazuje Dalajlamie władzę nad krajem.

Wkrótce potem Dalajlama opuszcza Lhasę i chroni się w położonym w pobliżu granicy z Indiami Dromo.

7 grudnia 1950

Do Lhasy docierają pogłoski, że pojmany przez Chińczyków Ngabo opowiada się za przyjęciem propozycji nawiązania rozmów z Pekinem. Wkrótce potem potajemnie przesyła inną wiadomość, w której informuje, że jako jeniec nie działa z własnej woli.

1951-1952

Kampanie *san fan*, „trzech anty” (korupcja, marnotrawstwo, biurokracja), *wu fan*, „pięciu anty” (oszustwa podatkowe, łapówkarstwo, nadużycia związane z zamówieniami rządowymi, wywiad gospodarczy, przywłaszczanie mienia państwowego) i „reformy myśli” – partia konsoliduje kontrolę nad gospodarką; czystki i miliony ofiar w całych Chinach.

Gjalo Thondup, starszy brat Dalajlamy, i przedstawiciele CIA uzgadniają plan „wspólnego zbierania informacji”.

koniec lutego 1951

Do Czamdo przybywają wysłannicy Dalajlamy i kaszagu, którzy mają pomagać Ngabo w negocjacjach z Chińczykami. Przywożą rządowe oświadczenie, mówiące o niepodległości Tybetu i nieistnieniu żadnych „imperialistycznych wpływów”. Pekin dokument ten odrzuca.

29 marca 1951

Ngabo staje na czele tybetańskiej delegacji, która ma prowadzić negocjacje z ChRL w Pekinie.

22 kwietnia 1951

Przedstawiciele Tybetu przyjeżdżają do Pekinu. Kaszag wysyła instrukcje, w których każe im dowodzić prawa Tybetu do niepodległości, przedstawiać historyczne relacje z Chinami w kategoriach związku „kapłan-opiekun” i tylko w ostateczności zgodzić się na uznanie Tybetu za część Chin, o ile utrzyma on pełną wewnętrzną niepodległość, nie będą w nim stacjonować żadne chińskie oddziały, za sprawy obronności odpowiadać będzie armia tybetańska, chińskie przedstawicielstwo w Lhasie – w tym personel i straż – nie przekroczy stu osób, a przedstawiciel ChRL będzie buddystą.

29 kwietnia 1951

Delegacje tybetańska i chińska spotykają się w siedzibie sztabu armii w Pekinie. Na czele delegacji chińskiej stoi Li Weihan, członek departamentu pracy Frontu Jedności, który odpowiada za współpracę z organizacjami niekomunistycznymi i mniejszościami narodowymi. ChRL podkreśla w ten sposób, że uważa sprawę Tybetu za problem wewnętrzny.

10 maja 1951

Lhałutara stwierdza, że proponowane uprawnienia komisji chińskiej w Tybecie podkopują status Dalajlamy. „Jeżeli się nie zgadzacie – odpowiada Li Weihan – to w każdej chwili możecie wyjść. Tybet zostanie wyzwolony pokojowo lub siłą: wybór należy do was. To tylko kwestia wydania AL-W rozkazu ruszenia na Lhasę”.

Dyskusje przynoszą kosmetyczne, głównie językowe, zmiany w siedemnastopunktowej „Ugodzie między centralnym rządem ludowym a lokalnym rządem Tybetu w sprawie pokojowego wyzwolenia Tybetu”. Traktat – który zmusza Tybetańczyków do „powrotu do rodziny macierzy” i „udzielania aktywnej pomocy” AL-W, gwarantując im m.in. „autonomię regionalną”, poszanowanie „wierzeń, tradycji i obyczajów”, „ochronę klasztorów” oraz zachowanie „istniejącego systemu politycznego”, „ustalonego statusu, funkcji i uprawnień” Dalajlamy, Panczenlamy i urzędników „różnych szczebli” – dotyczy tylko Tybetu centralnego (w latach 1950-54 Kham i Amdo zostają formalnie przyłączone do chińskich prowincji Qinghai, Sichuan, Gansu i Yunnan).

Ngabo mówi Mao, że został upoważniony do podpisania Ugody, choć tak nie jest. Dodaje, iż nie posiada pieczęci, mimo że ma przy sobie pieczęć gubernatora Khamu. Chińczycy proponują zrobienie nowych (czytaj: fałszywych) pieczęci, które zostaną przyłożone pod dokumentem.

23 maja 1951

Podpisanie „Siedemnastopunktowej Ugody”, która natychmiast wchodzi w życie.

13 czerwca 1951

Generał Zhang Jingwu zostaje mianowany przedstawicielem rządu centralnego w Tybecie i wyrusza, przez Indie (i Dromo), do Lhasy.

początek lipca 1951

Stany Zjednoczone wysyłają tajny apel do Dalajlamy, w którym namawiają go do podpisania oświadczenia, odrzucającego Ugodę.

14 lipca 1951

Zhang Jingwu przybywa do Dromo i spotyka się z Dalajlamą.

16 lipca 1951

Dalajlama wraca do Lhasy.

9 września 1951

Do stolicy Tybetu wkraczają pierwsze oddziały AL-W: trzy tysiące żołnierzy. W ciągu trzech następnych miesięcy – kolejnych siedemnaście tysięcy.

wrzesień 1951

Tybetańskie Zgromadzenie Narodowe omawia Ugodę i rekomenduje jej podpisanie Dalajlamie, który, naciskany przez Zhang Jingwu, traktat uznaje.

październik 1951

Żołnierze AL-W (ubrani po cywilnemu) i chińskie grupy propagandowe odwiedzają tybetańskie wioski, informując oniemiałych duchownych, chłopów i pasterzy o podpisaniu Ugody i przyłączeniu Tybetu do Chin.

19 grudnia 1951

Formalne powołanie Tybetańskiego Okręgu Wojskowego. Jego dowódcą zostaje Zhang Guohua, Ngabo – pierwszym zastępcą.

1952

Prezydent H. Truman aprobuje opracowany przez CIA plan zaatakowania ChRL – z terytorium Birmy – przez 10 tysięcy żołnierzy Guomindangu. Mało kto uchodzi z życiem.

1 kwietnia 1952

W Lhasie i Szigace powstaje pierwsza wielka organizacja antychińska, Mimang Congdu, „Zgromadzenie Narodowe”, która domaga się wycofania AL-W z Tybetu.

27 kwietnia 1952

Odwołanie *szicapów* (premierów) Lukhangły i Lobsanga Taszi z powodu ich związków z Mimang Congdu. Dalajlama, obawiając się represji, prosi ich o ustąpienie ze stanowisk.

28 kwietnia 1952

Do Lhasy przybywa Panczenlama i po raz pierwszy spotyka się z Dalajlamą.

maj 1952

Chińczycy nalegają, by Dalajlama rozwiązał Mimang Congdu.

23 maja 1952

Huczne obchody pierwszej rocznicy podpisania Siedemnastopunktowej Ugody.

26 listopada 1952

Radio Pekin informuje, że Mao postanowił zwiększyć populację Tybetu do 10 milionów, gdyż „gospodarka i kultura Tybetu wymagają rozwoju”.

1953-1956

Kolektywizacja w regionach, które przyłączono do chińskich prowincji.

1953

Reforma rolna wywołuje protesty w Khamie i Amdo, przeradzające się w „powstanie w Kangdingu”.

Władze chińskie wprowadzają system *hukou*, „meldunku” przywiązującego do miejsca zamieszkania.

29 maja 1953

E. Hillary i Tybetańczyk Tenzing Norgaj zdobywają najwyższy szczyt Ziemi, Czumolungmę, „Boginię Matkę Świata”.

3 czerwca 1953

Panczenlama zostaje mianowany honorowym przewodniczącym Chińskiego Związku Buddyjskiego.

1954

W Khamie i Amdo powstaje zorganizowany ruch oporu. Władze próbują konfiskować broń, co zwiększa tylko zaciekłość protestów.

luty 1954

Pierwsze regularne walki między Khampami a wojskami chińskimi.

marzec 1954

AL-W informuje o zlikwidowaniu 90 tysięcy powstańców w Turkiestanie Wschodnim.

29 kwietnia 1954

ChRL i Indie zawierają układ w sprawie handlu i komunikacji z „Tybetańskim Regionem Chin”. Tybetańczycy nie biorą udziału w negocjacjach.

czerwiec 1954

Chiny i Indie ogłaszają *pańcza sila*, „pięć zasad” pokojowego współistnienia.

lipiec 1954

Dalajlama i Panczenlama wyjeżdżają do Pekinu na pierwszą sesję Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych (OZPL). Dalajlama zostaje wiceprzewodniczącym, a Panczenlama członkiem Stałego Komitetu OZPL; wielokrotnie spotykają się z Mao.

22 grudnia 1954

Otwarcie szosy Qinghai-Tybet, łączącej Siling (chiń. Xining) z Lhasą.

25 grudnia 1954

Panczenlama zostaje wiceprzewodniczącym II Komitetu Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej (OLPKK).

1955-56

„Wysoka fala kolektywizacji” w Chinach. Reforma obowiązuje również „mniejszości narodowe” (z wyjątkiem Tybetu centralnego).

Protesty we wschodnim Tybecie przeradzają się w powstanie. Władze bezwzględnie je tłumią. AL-W bombarduje klasztory, w których szukają schronienia powstańcy i uchodźcy.

1955

„Reformy demokratyczne” (chiń. *minzhu gaige*) w Khamie i Amdo. Pierwsze próby osiedlania „barbarzyńskich”, w oczach Pekinu, koczowników (*mantze*, chińskie określenie Tybetańczyków i innych „zachodnich” mniejszości, znaczy dosłownie „barbarzyńca”).

9 marca 1955

Na VII plenum Rady Państwa w Pekinie, w obecności delegacji tybetańskiej, zapada decyzja o utworzeniu Komitetu Przygotowawczego Tybetańskiego Regionu Autonomicznego (KPTRA). Dalajlama zostaje jego przewodniczącym, a Panczenlama wiceprzewodniczącym.

maj 1955

Do centralnego Tybetu dociera pierwsza fala uchodźców z Khamu i Amdo.

1 sierpnia 1955

Ambasadorowie USA i ChRL prowadzą tajne rozmowy w Warszawie.

16 sierpnia 1955

Takcer Rinpoche, starszy brat Dalajlamy, uzyskuje azyl polityczny w Stanach Zjednoczonych.

wrzesień 1955

W Lhasie, Szigace i Gjance powołane zostaje drugie Mimang Congdu. Domaga się przywrócenia władzy Dalajlamy i wycofania AL-W z Tybetu.

Powstaje „Ujgurski Region Autonomiczny” Xinjiang – największa prowincja ChRL, obejmująca szóstą część powierzchni kraju.

30 września 1955

Pierwsza sesja KPTRA w Lhasie.

17 października 1955

Aresztowanie przywódców Mimang Congdu.

1956

CIA podejmuje decyzję o aktywnym wspieraniu tybetańskich powstańców.

W Khamie powstaje nieformalny sojusz Tensung Danglang Magar, „Ochotnicza Armia Obrońców Buddyzmu”.

luty-marzec 1956

Podczas obchodów Monlamu, Wielkiego Święta Modlitwy, na ulicach Lhasy pojawiają się antychińskie plakaty i ulotki, przypisywane Mimang Congdu, które rośnie w siłę i cieszy coraz większym poparciem mnichów i elit politycznych.

22 kwietnia 1956

Uroczysta inauguracja marionetkowego rządu, KPTRA.

1 czerwca 1956

68-dniowe oblężenie klasztoru Lithang kończy się zbombardowaniem pełnej uchodźców i mnichów świątyni.

lipiec 1956

KPTRA wysłała XVI Gjalła Karmapę i Ngabo do Czamdo, by nakłonić powstańców do złożenia broni.

październik 1956

Pekin wyraża sprzeciw wobec sowieckich planów zbrojnej interwencji w Polsce.

1 listopada 1956

Chiny zezwalają Dalajlamie na przyjęcie zaproszenia do Indii.

22 listopada 1956

Dalajlama i Panczenlama wyjeżdżają do Indii na uroczyste obchody Budda Dżajanti, 2500. rocznicy urodzin Buddy.

25 listopada 1956

Dalajlama spotyka się z premierem Indii Jawaharlalem Nehru. Władze chińskie obawiają się, że może nie wrócić do Tybetu. Wielu Tybetańczyków liczy, że zostanie w Indiach, zacznie zabiegać o wsparcie społeczności międzynarodowej (zwłaszcza Stanów Zjednoczonych) i odrzuci Siedemnastopunktową Ugodę.

28 listopada 1956

Pekin ogłasza plan przeniesienia pięciu tysięcy Hanów (Chińczyków) na teren Tybetu.

grudzień 1956

Gonpo Taszi, kupiec z Khamu, zaczyna organizować podziemną armię Czuszi Gangdruk, „Cztery Rzeki, Sześć Pasm”.

początek 1957

Powstanie przenosi się z Khamu do centralnego Tybetu. Wokół Lhasy koczują tysiące uchodźców.

luty 1957

CIA potajemnie szkoli pierwszych tybetańskich bojowników na Saipanie (Mariany Północne).

Mao wygłasza słynne przemówienie o „sprzecznościach wśród ludu”.

6 lutego 1957

Do Tybetu dociera 50 tysięcy chińskich osadników, którzy mają „zagospodarować nieużytki”.

15 lutego 1957

Dalajlama wraca do Tybetu, choć prywatnie odradza mu to wielu dostojników i najbliższych krewnych. Część chińskich przywódców krytykuje szowinizm kadr Han w Tybecie.

27 lutego 1957

Mao ogłasza zawieszenie reform w Tybecie na sześć lat (lub „dłużej”, jeśli Tybetańczycy „nie będą na nie jeszcze gotowi”).

kwiecień 1957

150 tysięcy żołnierzy AL-W przypuszcza kontratak w Khamie.

maj 1957

Grupa kupców z Khamu, w tym Gonpo Taszi, sponsoruje rytualne modlitwy o długie życie Dalajlamy. We wszystkich regionach Tybetu zbiera się datki na złoty tron, który ma zostać ofiarowany Jego Świątobliwości – przy okazji zawiązują się struktury podziemnej armii.

1 maja 1957

Mao ogłasza kampanię „stu kwiatów”, wzywając intelektualistów do „otwartego krytykowania partii”, co ma służyć jej „odbiurokratyzowaniu” i „rozwojowi”. Po pięciu tygodniach, przerażony skalą i ciężarem oskarżeń – o okrutne represje, wszechwładzę partii, zastój gospodarki, niszczenie systemu prawnego itd. – rozpoczyna kampanię walki z „prawicowymi odchyleniami”, która trwa dwa lata. Setki tysięcy intelektualistów, artystów, studentów i robotników, którzy posłuchali jego apelu, trafiają przed plutony egzekucyjne, do więzień i nowego, administracyjnego wynalazku Wielkiego Sternika – obozów „reedukacji przez pracę”.

4 lipca 1957

Podczas uroczystej ceremonii w Norbulingce Dalajlama otrzymuje złoty tron, symbolizujący jego najwyższą władzę w Tybecie.
Otwarcie szosy Xinjiang-Tybet.

21 sierpnia 1957

Pierwszy – i jedyny – lot amerykańskiego samolotu szpiegowskiego U2 nad Tybetem.

październik-listopad 1957

Amerykanie przerzucają do Tybetu pięciu przeszkolonych przez CIA Khampów. Robią wszystko, by ukryć swój udział w operacji – za sterami samolotów siadają nie amerykańscy, ale polscy piloci (Franciszek Czekalski i Jan Drobny), którzy zostali na Zachodzie po zakończeniu II wojny światowej.

15 października 1957

ZSRR podejmuje decyzję o przekazaniu Chinom bomby atomowej.

1958

Kampania zwalczania „prawicowych odchyłeń”. Umiarkowani przywódcy, którzy ostrzegali przed szowinizmem Hanów w Tybecie, zostają oskarżeni o podsycanie nacjonalizmu. Mao wypowiada wojnę „czterem szkodnikom” – szczurom, muchom, komarom i, przede wszystkim, wróblom – których zabijanie staje się obowiązkiem każdego Chińczyka. Rok później, z powodu braku ptaków, plony niszczy szarańcza.

1958-60

Kampania „wielkiego skoku”. Krajem rządzić ma „generał żelazo”. Pola leżą odłogi, chłopcy usiłują wytapiać stal w przydomowych dymarkach (tam, gdzie brakuje rudy – z narzędzi i naczyń, gdyż wszystkich obowiązują wyśrubowane normy).

początek 1958

Ponad 15 tysięcy rodzin tybetańskich uchodźców szuka schronienia w Lhasie i jej okolicach. Wielu kieruje się do Lhoki, gdzie powstaje największa, zrzeszająca głównie Khampów, organizacja ruchu oporu „Cztery Rzeki, Sześć Pasm”.

9 lutego 1958

Rozpoczyna się kampania edukacji socjalistycznej wśród mniejszości narodowych.

17 kwietnia 1958

Powstanie w Kangcy. Pojmani przez Chińczyków przywódcy odbierają sobie życie.

13 czerwca 1958

Chiny uruchamiają pierwszy reaktor jądrowy.

16 czerwca 1958

Formalne powołanie „Czterech Rzek, Sześciu Pasm”.

24 czerwca 1958

Mao każe AL-W przygotować się na wypadek powszechnego powstania w Tybecie.

lipiec 1958

CIA organizuje pierwsze zrzuty broni dla powstańców. Przeszły sprzęt i uzbrojenie – kupowane głównie na złomowiskach – dobiera się tak, by nikt nie powiązał go z USA. Chiny powołują ośrodek badań nad bronią jądrową (Dziewiątą Akademię) w Amdo.

5 lipca 1958

Władze prowincji Qinghai przekazują Komitetowi Centralnemu raport o powstaniu w Amdo, które jest w nim przedstawione jako „konflikt klasowy”.

sierpień 1958

Wedle wspomnień A. Gromyki, Mao proponuje ZSRR wciągnięcie oddziałów amerykańskich na teren Tybetu i zniszczenie ich bronią jądrową. Moskwa odmawia.

27 sierpnia 1958

Komitet Centralny publikuje raport, w którym dowodzi, że „kwestia etniczna jest w istocie kwestią klasową”. Oznacza to zasadnicze zmiany w polityce Pekinu wobec „mniejszości narodowych”.

wrzesień 1958

Bojownicy „Czterech Rzek, Sześciu Pasm” zabierają z klasztoru Szang Gaden Czokhor ukrytą tam broń tybetańskiego regimentu Dzangthang.

Wydalenie 69 procent członków partii z okręgu Xunhua (w Amdo); aresztowanie ponad 70 procent wysokich funkcjonariuszy.

październik 1958

Wszyscy inkarnowani lamowie z Silingu zostają zmuszeni do udziału w „sesjach edukacyjnych”, a następnie wysłani do obozów pracy. Zamykanie klasztorów.

6 listopada 1958

„Komunizacja jednym krokiem”: wprowadzenie komun w Amdo i Khamie. W całym Tybecie dochodzi do wystąpień przeciwko chińskim rządóm.

luty-marzec 1959

Wielkie Święto Modlitwy, podczas którego Dalajlama składa publiczny egzamin na tytuł *gesze lhampa* (odpowiednik doktoratu z filozofii buddyjskiej).

3 marca 1959

Wyrocznia Neczung mówi, że Dalajlama powinien pozostać w Lhasie.

5 marca 1959

Ostatni dzień Monlamu. Dalajlama przenosi się do letniej rezydencji, Norbulingki.

7 marca 1959

Sztab Główny AL-W zaprasza Dalajlamę na przedstawienie teatralne, które ma się odbyć 10 marca.

9 marca 1959

Dalajlama ogłasza, że weźmie udział w spektaklu. Chińczycy chcą, żeby przyszedł sam, bez straży przybocznej oraz tradycyjnego orszaku dostojników i ministrów, którzy, powołując się na słowa wyroczni, zaczynają się obawiać, że AL-W może go uwięzić i wywieźć do Pekinu. Bezskutecznie namawiają Dalajlamę do odwołania wizyty w Sztabie Głównym. Rozpuszczają pogłoski, że Chińczycy planują porwanie Dalajlamy.

10 marca 1959

Wybuch powstania w Lhasie.

O 10 rano przed Norbulingką gromadzą się tysiące Tybetańczyków, którzy żądają widzenia z Dalajlamą. Atakują urzędników podejrzewanych o prochińskie sympatie, m.in. Sampho, jednego z sygnatariuszy Siedemnastopunktowej Ugody, który pojawia się przed pałacem w mundurze AL-W. Khunczug Sonam Gjaco – również w chińskim uniformie – zostaje pobity na śmierć. Demonstranci wloką jego zwłoki do centrum miasta. Tłum wznosi barykady na drogach do letniej rezydencji Dalajlamy. Powołany ad hoc Komitet Jedności (reprezentujący Kham, Amdo i U-Cang) wypowiada Siedemnastopunktową Ugodę.

11 marca 1959

AL-W ściąga do Lhasy ciężką artylerię.

12 marca 1959

W Szol, wiosce u podnóża Potali, zbiera się około 50 tybetańskich urzędników, którzy popierają powstanie i mianują się „Zgromadzeniem Ludowym”. Przez Lhasę przetacza się demonstracja kobiet. Kaszag zezwala na wydawanie broni z arsenałów rządowych.

13 marca 1959

W Szol wiecują tysiące Tybetańczyków. Mówcy krytykują Chińczyków i domagają się przywrócenia niepodległości Tybetu. Tłum żąda wypowiedzenia Siedemnastopunktowej Ugody. Protestujący twierdzą, że złamali ją sami Chińczycy, ograniczając władzę Dalajlamy.

17 marca 1959

Chińska armia ostrzeliwuje – na postrach – kilka punktów w mieście. Rankiem dwa pociski wybuchają na tyłach Norbulingki. Wieczorem, po kolejnych konsultacjach z wyrocznią państwową, Dalajlama potajemnie ucieka z pałacu.

20 marca 1959

Komitet Centralny upoważnia Dowództwo Okręgu w Tybecie do stłumienia powstania. AL-W otrzymuje rozkaz odzyskania kontroli nad miastem i przystępuje do bombardowania Norbulingki i klasztoru Sera.

21 marca 1959

Żołnierze AL-W zajmują świątynię Ramocze i niszczą akademię medyczną Czakpori.

22 marca 1959

Ostrzelanie i zajęcie Dzokhangu. Ngabo ogłasza, że armia przejęła kontrolę nad miastem. Ze zdobytych w 1966 roku tajnych dokumentów AL-W wynika, że w samej Lhasie „zlikwidowano” 87 tysięcy Tybetańczyków.

23 marca 1959

Nad Potalą pojawia się chińska flaga. Media donoszą, że „nad miastem łopoce na wietrze chiński sztandar, symbol światła i szczęścia, witający nowe narodziny tego starożytnego miasta”.

28 marca 1959

Chiny wydają oświadczenie, podpisane przez premiera Zhou Enlaia, w którym stwierdzają, że „rebelia” oznacza „podarcie” Ugody i że „rząd lokalny” zostaje rozwiązany. Dalajlama uzyskuje potwierdzenie, iż rząd Indii gotów jest udzielić mu azylu. Tybet opuszcza przywódca powstańców Gonpo Taszi. Rada państwa ogłasza rozwiązanie lokalnego rządu Tybetu; osiemnastu dostojników, którzy uciekli z Dalajlamą, zostaje zdymisjonowanych. W Szigace i w klasztorze Taszilhunpo, które nie biorą udziału w powstaniu, panuje spokój.

29 marca 1959

Pancenlama wysyła telegram do Mao, w którym wyraża poparcie dla stłumienia powstania. Zhou Enlai mianuje Pancenlamę nowym przewodniczącym KPTRA.

30 marca 1959

„Potem ktoś pomógł mi wsiąść na szeroki grzbiet *dzomo*, gdyż nadal byłem zbyt słaby, żeby jechać konno. I właśnie na tym skromnym wierzchowcu opuściłem swój rodzinny kraj” – Dalajlama przekracza granicę Indii.

kwiecień 1959

Z Tybetu płynie gigantyczna fala uchodźców. Wśród pierwszych osób, które udzielają im pomocy, są mieszkający w Indiach Polacy – Maurycy Friedmann i malarka Uma Devi.

18 kwietnia 1959

Dalajlama dociera do Tezpuru w północnych Indiach. Następnego dnia wygłasza przemówienie; mówi o złamaniu przez Chiny postanowień narzuconej Tybetowi Siedemnastopunktowej Ugody oraz oświadcza, że uciekł do Indii z własnej woli. Pekin oficjalnie utrzymuje, że został uprowadzony.

29 kwietnia 1959

„Gdziekolwiek jestem ja i mój gabinet, dla narodu tybetańskiego jesteśmy rządem Tybetu” – Dalajlama powołuje rząd emigracyjny w Majsurze.

17 lipca 1959

W Tybecie rozpoczyna się kampania „trzech anty” („spisek duchowieństwa”, „praca przymusowa”, „niewolnictwo”) i „dwóch redukcji” (podatków i długów).

26 lipca 1959

Pierwszy wielki, publiczny *thamzing* – „wiec walki klasowej” – najważniejszych więźniów w Lhasie.

sierpień 1959

Dalajlama powołuje Tybetański Instytut Sztuk Performatywnych (TIPA), którego celem jest pielęgnowanie dziedzictwa tradycyjnej opery, teatru, muzyki i tańca.

wrzesień 1959

Władze aresztują tysiące mnichów z lhaskich klasztorów.
CIA zrzuca na teren Tybetu przeszkolonych w USA partyzantów.

wrzesień-październik 1959

Władze zaczynają przewozić setki tybetańskich więźniów do obozów pracy w Chinach.

22 września 1959

Panczenlama przyjeżdża do Pekinu na obchody dziesiątej rocznicy utworzenia ChRL i spotyka się z Mao, by omówić sytuację w Tybecie.

29 września 1959

Inauguracja Komitetu Przygotowawczego OLPKK w Lhasie.

21 października 1959

Zgromadzenie Ogólne NZ przyjmuje – 45 głosami do 9 – Rezolucję 1353 (XIV), w której wzywa Chiny do poszanowania praw człowieka w Tybecie.

1960

AL-W odzyskuje kontrolę nad całym terytorium Tybetu. Tybetańscy powstańcy zakładają bazy w nepalskim królestwie Lo (Mustang).

Międzynarodowa Komisja Prawników stwierdza, że „w Tybecie doszło do aktów ludobójstwa”.

Reforma rolna w Tybecie środkowym. Panczenlama towarzyszy Li Weihanowi w podróży po południowych Chinach. Mówi o poważnych błędach, jakie popełniono tłumiąc powstanie. Li spisuje opinie Panczenlami i prosi go o sprostowanie ewentualnych przeinaczeń lub

rozwiniecie tekstu. Komisja ds. Narodowosci bada sytuacje w Tybecie. Zhang Guohua zostaje wezwany do Pekinu; Zhou Enlai każe mu „rządzić łagodnie” i „uspokoić umysły ludu”.

luty 1960

W Bylakuppe (południowe Indie) powstaje pierwsza z ponad pięćdziesięciu tybetańskich osad na wygnaniu.

29 kwietnia 1960

Dalajlama zajmuje nową rezydencję w Dharamsali.

maj 1960

W Majsurze powstaje pierwsza z niemal dziewięćdziesięciu działających obecnie tybetańskich szkół na wychodźstwie, a w Dharamsali – sierociniec, będący załącznikiem Tybetańskiej Wioski Dziecięcej (TCV).

2 września 1960

„Dzień demokracji” – powołanie tybetańskiego parlamentu na wychodźstwie.

10 września 1960

Chiny wydalają z Tybetu wszystkich (trzystu) sowieckich doradców.

1960-62

Ponad 150 Tybetańczyków przechodzi szkolenie w bazach CIA w Stanach Zjednoczonych.

1961

Zainicjowany przez Mao „wielki skok” kończy się katastrofą, głód zabiera co najmniej 30 milionów ludzi.

5 stycznia 1961

Komisja ds. Narodowosci przedstawia raport Komitetowi Centralnemu. Partia przyznaje się do popełnienia błędów w trakcie tłumienia powstania.

23 stycznia 1961

Panczenlama spotyka się z Mao, Zhou Enlaiem i Deng Xiaopingiem. Mao zgadza się na korektę „lewackich odchyień” w Tybecie i wydaje stosowną „sześciopunktową instrukcję”.

2 kwietnia 1961

Ogłoszenie nowej, bardziej liberalnej polityki w Tybecie.

19 kwietnia 1961

KPTRA informuje, że „reformy demokratyczne” objęły już 850 tysięcy chłopów.

29 kwietnia 1961

Stały Komitet KPTRA wydaje zarządzenie, zobowiązujące wszystkich mnichów i lamów do udziału w sesjach „edukacji politycznej”.

25 października 1961

Podczas jednego z wypadów w głąb Tybetu partyzanci z Mustangu rozbijają konwój AL-W i zdobywają 1.600 stron ściśle tajnych dokumentów, które przekazują Amerykanom. Stają się one podstawą wiedzy Stanów Zjednoczonych o sytuacji w ChRL i uchodzą za jedną z najcenniejszych zdobyczy szpiegowskich w dziejach zimnej wojny.

20 grudnia 1961

Zgromadzenie Ogólne NZ przyjmuje Rezolucję 1723 (XVI), w której wzywa ChRL do zaprzestania „praktyk, pozbawiających naród tybetański podstawowych wolności i praw człowieka, w tym prawa do samostanowienia”.

1962

Panczenlama prowadzi inspekcję w tybetańskojęzycznych regionach Sichuanu, Qinghai, Yunnanu i Gansu. Informuje partię, że sytuacja na tych terenach jest gorsza niż przed „wyzwoleniem”.

21 kwietnia 1962

Symposium na temat „pracy wśród narodowości”, zorganizowane przez OZPL i OLPKK. Li Weihana zachęca bezpartyjnych do swobodnego wypowiadania poglądów. Gesze Szerab Gjaco, wiceprzewodniczący ZPL w Qinghai, krytykuje lewackie odchylenia. Panczenlama prosi, by władze nie wykorzystywały konferencji do „wywabiania węża z nory”, i zaczyna pracować nad „Petycją siedemdziesięciu tysięcy znaków”.

maj 1962

Lama Ngulczu i Cze Dzigme błagają Panczenlamę, by nie pokazywał nikomu swojej petycji.

18 maja 1962

Panczenlama spotyka się z Zhou Enlaiem i informuje o treści petycji Li Weihana, Zhang Jingwu, Zhang Guohuę oraz Ngabo Ngałanga Dzigme.

czerwiec 1962

Wydrukowana petycja zostaje przekazana najwyższemu przywódcy partii. Mao spotyka się z Panczenlamą, by omówić jej treść.

20 lipca 1962

Petycja Panczenlamy zostaje uznana za wartościową krytykę partii. Li Weihana omawia ją z najwyższymi dygnitarzami. Powstają „cztery dokumenty”, które mają wyznaczać strategię „korygowania błędów” w Tybecie.

lato 1962

Mao ostro krytykuje Li Weihana, mówiąc, że „Departament Pracy Frontu Jedności nie rozumie walki klasowej i szykuje się do kapitulacji”. Krytykuje również Panczenlamę i jego stronnika, wicepremiera Xi Zhongxuna.

wrzesień 1962

Głównym tematem X plenum VIII Komitetu Centralnego jest walka klasowa. Powrót radykalnych reform.

24 września 1962

Li Weihana i Xi Zhongxun zostają zdymisjonowani. Front Jedności zwołuje nadzwyczajny zjazd, by poddać krytyce działalność Li, którego uznaje za „kapitulanta i rewizjonistę”.

koniec września 1962

Zhang Jingwu wraca do Lhasy z informacją o dymisji Li Weihana. W tym samym duchu krytykowany są Panczenlama i Gesze Szerab Gjaco.

październik 1962

Komitet Roboczy informuje, że Panczenlama – który nie jest dopuszczany do udziału w spotkaniach, choć formalnie nadal piastuje swoje stanowiska w KPTRA – popełnił poważne błędy.

20 października 1962

Ostateczna klęska uprawianej przez Nehru polityki *Hindi-Chini bhai-bhai*, „indyjsko-chińskiego braterstwa”. Po miesiącach tajnych operacji i budowania dróg ChRL atakuje z terytorium Tybetu zupełnie nieprzygotowane Indie i błyskawicznie zajmuje третią część Ladakhu.

1963

Panczenlama nie może opuszczać Szigace.

marzec 1963

Dalajlama ogłasza demokratyczną konstytucję, opartą na wartościach buddyjskich i Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, jako model ustawy zasadniczej przyszłego, wolnego Tybetu. Kładzie nacisk na konieczność dalszej demokratyzacji administracji tybetańskiej i oświadcza, że po odzyskaniu przez Tybet niepodległości nie będzie piastował żadnego stanowiska politycznego.

maj 1963

Prezydent J.F. Kennedy rozważa – jak wynika z nagrań odtajnionych w 2005 roku – atak atomowy na Chiny, jeśli ponownie zaatakują one Indie.

1964

W Chinach trwa kampania „czterech porządków” (w polityce, gospodarce, organizacji i ideologii), a w Tybecie – „trzech wielkich edukacji” (walka klasowa, patriotyzm i socjalizm).

sierpień 1964

Dziesięć tysięcy tybetańskich studentów i uczniów demonstruje w Lhasie przeciwko polityce Chin wobec Tybetu.

18 września 1964

VII plenum KPTRA przeradza się w pięćdziesięciodniowy „wiec krytyki” i *thamzing* Panczenlamy. Cze Dzigme i Lama Ngulczu zostają uznani za „czarnych organizatorów”. W Lhasie i Szigace otwiera się wystawy, ujawniające zdradziecką, antypartyjną działalność „klikę Panczena”.

4 października 1964

Partia nakłada Pancerlamie „trzy czapki hańby” (chiń. *gao mao*), uznając go za „element” antypartyjny, antyludowy i antysocjalistyczny. „Pałający słusznym gniewem lud” kamieniuje jego psy, które „codziennie karmiono świeżym mięsem”.

16 października 1964

Chiny przeprowadzają pierwszy próbny wybuch bomby atomowej (w Xinjiangu). Mao, który nazywa bombę A „papierowym tygrysem”, twierdzi, że Pekinowi idzie wyłącznie o „przełamanie monopolu atomowego i zlikwidowanie broni jądrowej”.

grudzień 1964

Podczas obrad III OZPL Zhou Enlai ogłasza decyzję o pozbawieniu Dalajlamy funkcji przewodniczącego KPTRA. Informuje również, że „na życzenie ludu” Pancerlama zostaje odwołany ze stanowiska p.o. przewodniczącego i wykluczony z KPTRA. OZPL pozbawia Dalajlamę stanowiska wiceprzewodniczącego.

1965

Pancerlama przebywa w areszcie domowym w Pekinie.

CIA informuje tybetańskich partyzantów, że fundusze na ich operacje będą stopniowo ograniczane.

25 sierpnia 1965

XV sesja Stałego Komitetu III OZPL przyjmuje rezolucję w sprawie inauguracji TRA.

1 września 1965

Utworzenie Tybetańskiego Regionu Autonomicznego (chiń. *xizang zizhiqiu*) – formalne przekreślenie Siedemnastopunktowej Ugody.

8 września 1965

Ngabo Ngalang Dzigme zostaje mianowany przewodniczącym TRA.

9 września 1965

Uroczysta inauguracja TRA podczas I sesji pierwszego regionalnego ZPL.

18 grudnia 1965

Zgromadzenie Ogólne NZ potwierdza – Rezolucja nr 2079 (XX) – wszystkie postanowienia rezolucji z roku 1961.

luty 1966

Pekin zakazuje Tybetańczykom obchodzenia Monlamu.

16 maja 1966

Rozpoczyna się dziesięcioletnia rewolucja kulturalna. W Tybecie, jak to na „prowincji”, trwa nieco dłużej. W całym kraju dochodzi do aktów niewyobrażalnego barbarzyństwa – np. rytualnego kanibalizmu. Dziesiątki milionów nowych ofiar.

sierpień 1966

Czerwonogwardziści z Tybetańskiego i Centralnego Instytutu Mniejszości wyprowadzają Panczenlamę na wiec „walki klasowej” na pekińskim stadionie Xiannongtan. Wśród oprawców są jego brat i bratowa, która oskarża go o gwałt.

26 sierpnia 1966

Czerwonogwardziści rozpoczynają rewolucję kulturalną w Tybecie od zbezczeszczenia i splądrowania lhaskiego Dżokhangu.

28 sierpnia 1966

28 tysięcy czerwonogwardzistów organizuje w Lhasie wiec i żąda niszczenia „czterech starych”.

wrzesień 1966

Panczenlama zostaje przeniesiony do baraków wojskowych, a następnie do Qincheng – najbardziej strzeżonego więzienia w Chinach.

17 czerwca 1967

Chiny przeprowadzają pierwszy próbny wybuch bomby wodorowej w Turkiestanie Wschodnim.

20 czerwca 1967

Zhang Guohua, pierwszy sekretarz partii w TRA, zostaje przeniesiony do Sichuanu.

listopad 1967

Dalajlama po raz pierwszy wyjeżdża z Indii – do Tajlandii i Japonii.

4 listopada 1968

Dalajlama spotyka się z ojcem Thomasem Mertonem.

wiosna 1969

Powstanie w Phala.

2 i 15 marca 1969

Starcia na granicy sowiecko-chińskiej, prowokowane przez wojska ChRL. Rosjanie tracą 60 ludzi, straty przeciwnika oceniają na 300-3000 (najczęściej podawana jest liczba 800). Moskwa wydaje się nieprzygotowana na prowokację – decyzje (także o użyciu nowoczesnych rakiet z samobieżnych wyrzutni „Grad”, siejących popłoch w szeregach wroga) podejmują samodzielnie (czy wręcz samowolnie) żołnierze i oficerowie Dalekowschodniego Okręgu Wojskowego.

13 czerwca 1969

Wybuch powstania w Njemo. Partyzantami dowodzi młoda mniszka Trinle Czodron, opętana, jak wierzą Tybetańczycy, przez lokalne bóstwo opiekuńcze. Z czasem walki obejmują co najmniej 18 sąsiednich okręgów. Zryw kończy się w Lhasie publiczną egzekucją Trinle i jej piętnastu oficerów.

9 września 1969

R. Nixon nakazuje podjęcie tajnych rozmów z Chinami – na szczeblu ambasad – w Warszawie.

27 lipca 1970

Radio Lhasa donosi o stłumieniu „zbrojnego powstania”.

7 października 1970

Powołanie Tybetańskiego Kongresu Młodzieży (TYC) w Indiach.

styczeń 1971

Chiny instalują głowice nuklearne w Kotlinie Cajdamskiej w Amdo.

9 lipca 1971

H. Kissinger prowadzi tajne negocjacje w Pekinie.

sierpień 1971

CIA zrywa wszelkie kontakty z tybetańskimi powstańcami.

13 września 1971

Minister obrony Lin Biao – oskarżony później o próbę zorganizowania przewrotu i pośmiertnie wykluczony z KPCh – ginie w katastrofie lotniczej w Mongolii; czystka w dowództwie armii.

25 października 1971

Zgromadzenie Ogólne opowiada się za przyjęciem ChRL, która zajmuje w ONZ miejsce Republiki Chińskiej (Tajwanu).

grudzień 1971

Tybetańskie oddziały armii indyjskiej walczą z wojskami pakistańskimi w Bangladeszu.

1972

Król Bhutanu ogłasza, że wyznacznikiem stanu kraju jest „Szczęście Narodowe Brutto”, którego filarami są rozwój społeczno-gospodarczy, ochrona środowiska, propagowanie kultury oraz dobre rządy.

21 lutego 1972

Prezydent USA R. Nixon składa wizytę w Chinach.

27 lipca 1972

Chińskie protesty przeciwko pomocy ONZ dla tybetańskich uchodźców.

1 sierpnia 1972

Chiny po raz pierwszy korzystają z prawa weta w ONZ, blokując przyjęcie Bangladeszu.

29 września 1973

Dalajlama rozpoczyna pierwszą wizytę w Europie od spotkania z papieżem Pawłem VI.

marzec 1974

Kampania przeciwko Lin Biao i Konfucjuszowi; w Tybecie, nieco zmodyfikowana, wymierzona jest w „kliki dalaja i panczena”.

sierpień 1974

Wojska nepalskie i AL-W atakują tybetańskie bazy w Mustangu. Rząd Nepalu domaga się ich likwidacji. Dalajlama prosi powstańców o złożenie broni. Ci, którzy ślubowali walczyć do końca, odbierają sobie życie. Zbrojny ruch oporu przestaje istnieć.

29 września 1974

Sowiecka agencja prasowa TASS oskarża Chiny o przekształcenie się w „potężną siłę militarną, która zagraża reszcie świata”.

3 grudnia 1975

Prezydent G. Ford składa wizytę w ChRL i „zapewnia” Denga – wówczas wicepremiera, wytykającego gościowi „biuro” Dalajlamy w Stanach Zjednoczonych – że „jesteśmy przeciwni i nie popieramy żadnych działań rządowych w sprawie Tybetu”. Wedle stenogramu Deng nie ustępuje, stwierdzając, że „byłoby łatwiej, gdybyście nie udzielali im wiz”. Później mówi jeszcze, że siły chińskie mogły bez trudu zatrzymać Dalajlamę w 1959 roku, ale przewodniczący Mao uznał, że „lepiej będzie dać mu uciec” i że obecnie jest on tylko „ciężarem dla Indii”.

styczeń 1976

Umiera Zhou Enlai. Rozruchy na Tiananmen.

9 września 1976

Umiera Mao Zedong. „Drobiazg, ale przyjemny”, notuje Andriej Tarkowski. Według różnych szacunków jego rządy – w czasach „pokoju” – kosztowały życie od 40 do ponad 70 milionów obywateli ChRL (dla porównania, liczbę ofiar Hitlera szacuje się na 34 miliony, a Stalina – na 20 milionów).

październik 1976

Aresztowanie „bandy czworga”.

1977

Rehabilitacja Deng Xiaopinga.

10 października 1977

Panczenlama wychodzi z więzienia.

luty 1978

Pierwsze publiczne wystąpienie Panczenlamy od 1965 roku.

marzec 1978

Panczenlama zostaje członkiem Stałego Komitetu OLPKK.

listopad 1978

Władze chińskie z wielką pompą zwalniają z więzień 34 Tybetańczyków – w większości sędziwych byłych urzędników rządu Tybetu.

grudzień 1978

Trzecie plenum XI zjazdu KPCh zapowiada zwrot ideologiczny i politykę „otwartych drzwi”. Tybetańczycy odzyskują prawo do praktykowania religii.

1979

ChRL (jak wszystkie państwa totalitarne, premiująca wcześniej „rozrodczość”) wprowadza politykę „jedna rodzina – jedno dziecko”. Władze nie biorą pod uwagę odwiecznej preferencji dla chłopców, którzy w tradycji chińskiej kontynuują linię rodziny. Noworodki płci żeńskiej są porzucane; sytuacja w sierocińcach sprawia, że nazywa się je „salami śmierci”. Kobiety, które chcą urodzić dziecko, muszą ubiegać się o stosowne zezwolenia; specjalne urzędy kontrolują ich cykle menstruacyjne. Za urodzenie „nadliczbowych” dzieci grożą surowe kary – od grzywny i dymisji po zburzenie domu. „Pozalimitowe” potomstwo nie ma prawa do zameldowania, opieki lekarskiej, edukacji. Według niezależnych ekspertów w ciągu następnych 20 lat za decyzję partii płaci życiem 15 milionów niemowląt i płodów płci żeńskiej – innymi słowy, w ChRL co minutę giną dwie dziewczynki. Choć owa polityka formalnie nie dotyczy „mniejszości narodowych”, narzuca się ją również w Tybecie, dokonując przymusowych sterylizacji i aborcji – nawet w ósmym miesiącu ciąży. Dalajlama składa pierwszą wizytę w Stanach Zjednoczonych i w Związku Radzieckim.

styczeń 1979

Deng Xiaoping, Wielki Architekt, ogłasza *gaige kaifang*, politykę reform i otwarcia na świat. Zaprasza Dalajlamę do powrotu z wygnania, ma on jednak mieszkać w Pekinie.

17 lutego 1979

120 tysięcy żołnierzy AL-W atakuje Wietnam. Miesiąc później Pekin ogłasza sukces „karnej ekspedycji” – która w istocie kończy się porażką – i wycofuje swoje wojska.

12 marca 1979

Deng Xiaoping spotyka się z Gjalo Thondupem, starszym bratem Dalajlamy, i wyraża gotowość do rozmawiania o wszystkim poza „pełną niepodległością” Tybetu.

sierpień 1979

Do Tybetu przybywają pierwsi wysłannicy Dalajlamy. Wszędzie witają ich demonstracje niepodległościowe i błagania o jak najszybszy powrót Jego Świątobliwości. Panczenlama zostaje wiceprzewodniczącym V OZPL.

1980

„Ściana demokracji” w Pekinie.

Panczenlama spotyka się z Deng Xiaopingiem (po raz pierwszy od 1962 roku), a Dalajlama z Janem Pawłem II.

17 lutego 1980

Polscy himalaiści jako pierwsi zdobywają zimą Czomolungmę.

kwiecień 1980

I Forum poświęcone Pracy w Tybecie; obrady prowadzi Hu Yaobang, pierwszy sekretarz KPCh.

maj-lipiec 1980

Tybet odwiedzają dwie kolejne misje z Dharamsali.

23 maja 1980

Hu Yaobang przybywa do Lhasy, przeprosza Tybetańczyków za katastrofę, jaką okazały się trzy dziesięciolecia chińskich rządów, i ogłasza program reform – zniesienie systemu komun, odwołanie większości chińskich urzędników, ogłoszenie amnestii podatkowej w regionach wiejskich, przywrócenie praw religijnych i kulturowych. Ren Rong zostaje odwołany ze stanowiska sekretarza partii TRA.

29 czerwca 1980

Stanowisko sekretarza partii TRA obejmuje Yin Fatang.

lipiec 1980

Panczenlama zostaje honorowym przewodniczącym Związku Buddyjskiego Chin.

10 lipca 1980

Cze Dzigme, Lama Ngulczu i inni oskarżeni „w sprawie Panczenlamy” zostają pośmiertnie zrehabilitowani.

1981

Chiny wpuszczają do Tybetu pierwszych zagranicznych turystów.

luty 1981

Dalajlama składa pierwszą (sześciogodzinną) wizytę w Nepalu (w Lumbini, miejscu narodzin Buddy Siakjamuniego).

28 lipca 1981

Hu Yaobang przekazuje tybetańskiemu wysłannikowi dokument zatytułowany „Pięciopunktowa polityka wobec Dalajlamy”, sprowadzający problem Tybetu do osobistego statusu Jego Świątobliwości.

5 listopada 1981

Umiera XVI Karmapa Rangdziung Rikpi Dordże.

24 kwietnia 1982

Wysłannicy Dalajlamy rozmawiają w Pekinie z chińskimi przywódcami. Rokowania nie przynoszą żadnych znaczących rezultatów.

3 lipca 1982

Panczenlama przybywa do Tybetu (po raz pierwszy od 1965 roku).

Agencja TASS donosi, „że Chiny prowadzą próby jądrowe w różnych regionach Tybetu, by określić stopień napromieniowania miejscowej ludności”.

22 lipca 1982

Po dwudziestu latach Panczenlama wraca do swego klasztoru, Taszilhunpo.

październik 1982

„Chińskie rządy w Tybecie są bardziej okrutne od wszystkich innych reżimów komunistycznych”, pisze Aleksander Sołżenicyn.

listopad 1982

Komitet Centralny KPCh i Rada Państwa ogłaszają dekret w sprawie przymusowej sterylizacji małżeństw, posiadających dwoje – lub więcej – dzieci.

1983

Pekin stawia na rozwój turystyki w Tybecie. Pierwsza wielka fala chińskich osadników. Chiny ogłaszają kampanię *yanda*, „mocne uderzenie” w rosnącą przestępczość. Jej rezultatem jest skazanie na śmierć i rozstrzelanie 24 tysięcy ludzi w niespełna rok – ponad 90 procent wykonywanych na świecie egzekucji. Kampanie te powtarzane są cyklicznie, przynosząc w następnej dekadzie – szacunkowo – 15 tysięcy straconych rocznie.

październik 1983

Deng inicjuje kampanię zwalczania „duchowego plugastwa” – „indywidualizmu” i zachodnich, „dekadenckich” wpływów – której ofiarą padają głównie artyści i wierni niezależnych kościołów chrześcijańskich.

marzec 1984

II Forum wstrzymuje proces odsyłania Hanów do Chin i ogłasza program uprzemysłowienia TRA.

Pekin proponuje państwom zachodnim składowanie odpadów radioaktywnych na terenie Tybetu.

19 października 1984

Druga tura bezowocnych rozmów chińsko-tybetańskich w Pekinie.

1985

Chiny publikują statystyki, z których wynika, iż od 1959 roku powierzchnia tybetańskich lasów zmniejszyła się o 46 procent. Tybetańska diaspora szacuje, że do Chin wywieziono drewno warte miliardy dolarów.

26 czerwca 1985

Narodziny XVII Karmapy.

lipiec 1985

Wizytę w Tybecie – odwlekaną przez Pekin od jesieni 1980 roku – składa czwarta misja z Dharamsali.

21 sierpnia 1985

Pancenlama przyjeżdża do Lhasy na uroczyste obchody dwudziestej rocznicy utworzenia TRA. Pekin powierza fotel sekretarza partii TRA liberalnemu Wu Jinghuy, który w przeciwieństwie do swoich poprzedników nie jest oficerem AL-W ani Hanem i szybko zyskuje sympatię Tybetańczyków.

28 listopada 1985

Panczenlama mówi na wiecu, że kluczem do polityki reform jest wypalenie lewackiej ideologii i potępienie rewolucji kulturalnej.

17 lutego 1986

Po raz pierwszy od 20 lat władze zezwalają na obchodzenie Wielkiego Święta Modlitwy w Lhasie.

14 września 1986

Panczenlama prowadzi inspekcję w Czamdo. „Zauważyłem dziwne zjawisko wśród kadr, robotników i lamów – mówi. – Kadry nie wiedzą nic o polityce, robotnicy nie mają pojęcia o technologii, a lamowie nie umieją recytować modlitw. Czy w tej sytuacji mogą być panami swego losu?”

27 października 1986

Jan Paweł II zwołuje wielkie spotkanie przywódców różnych religii, którzy wspólnie modlą się o pokój na świecie w Asyżu.

styczeń 1987

Odsunięcie Hu Yaobanga.

28 marca 1987

Panczenlama wygłasza nieformalne przemówienie na forum Stałego Komitetu TRA OZPL w Pekinie; surowa krytyka polityki Chin w Tybecie przywodzi na myśl „Petycję siedemdziesięciu tysięcy znaków”.

lipiec 1987

Zniesienie obowiązującego do 1949 roku stanu wojennego na Tajwanie.

4 lipca 1987

V Sesja IV ZPL TRA, Panczenlama walczy o miejsce języka tybetańskiego w edukacji i administracji.

21 września 1987

Na forum Komisji Praw Człowieka Kongresu Stanów Zjednoczonych Dalajlama przedstawia pięciopunktowy plan pokojowy, przewidujący przekształcenie Tybetu w strefę pokoju, położenie kresu masowemu przesiedlaniu Chińczyków, przywrócenie fundamentalnych praw człowieka i demokratycznych swobód, ochronę środowiska naturalnego tudzież rezygnację Chin z produkcji broni jądowej i składowania odpadów radioaktywnych w Tybecie, oraz wzywający do podjęcia poważnych negocjacji w sprawie przyszłości Tybetu.

27 września 1987

Pierwsza manifestacja niepodległościowa w stolicy Tybetu. Inicjują ją mnisi z Drepungu. Policja bije demonstrantów i aresztuje co najmniej 26 osób. W ciągu najbliższych trzech miesięcy w Lhasie dochodzi do dziewięciu masowych protestów.

1 października 1987

Rocznica utworzenia Chińskiej Republiki Ludowej. Policja zatrzymuje 34 mnichów demonstrujących na Barkhorze. Mnisi z Sera i Dżokhangu, do których dołącza tłum

świeckich, okrażają Barkhor, protestując przeciwko brutalności władz wobec duchownych. Policja zatrzymuje kolejnych 60 osób. Dochodzi do aktów przemocy. Aresztowani zostają przewiezieni na komisariat w południowo-zachodniej części Barkhoru, który natychmiast otacza tłum dwóch, trzech tysięcy osób, domagających się uwolnienia zatrzymanych. Policjanci próbują dokonać kolejnych aresztowań. Tybetańczycy ciskają kamieniami w chińskich kamerzystów i funkcjonariuszy, stojących na dachu komisariatu. Przewracają i palą policyjne samochody. Próbuje wyważyć drzwi komisariatu, a potem je podpalają. Czterdziestodwuletni mnich Dziampa Tenzin, który wbiega do środka, by ratować uwięzionych, doznaje ciężkich poparzeń. (Aresztowano go, ale dość szybko zwolniono na prośbę Panczenlamy. Zmarł, w tajemniczych okolicznościach, 22 lutego 1992.) Demonstranci przepędzają kamieniami policyjne posiłki i straż pożarną. Około 11.00 policja otwiera ogień do tłumu. Jest wielu zabitych i rannych.

6 października 1987

Aresztowanie niemal stu mnichów, którzy gromadzą się przed budynkami rządowymi w Lhasie w proteście przeciwko znęcaniu się nad więźniami.

15 grudnia 1987

Pierwsza demonstracja niepodległościowa zorganizowana przez mniszki (z klasztoru Garu).

1988

17 masowych protestów w Lhasie; tylko trzy z nich nie mają charakteru jednoznacznie niepodległościowego.

5 marca 1988

Monlam. Zaraz po zakończeniu procesji, podczas której wyprowadza się na Barkhor posąg Buddy Przyszłości, mnisi zaczynają domagać się uwolnienia Julu Dała Ceringa, nauczyciela buddyjskiego, filozofa i jednego z najsłynniejszych więźniów politycznych Tybetu. W zamieszkach ginie funkcjonariusz paramilitarnej Ludowej Policji Zbrojnej (LPZ), który wypada lub zostaje wypchnięty z okna. Policja katuje mnichów w Dżokhangu. Śmierć ponosi co najmniej pięć osób.

maj 1988

Stały Komitet OZPL formalnie odwołuje trzy oskarżenia, które postawiono Panczenlamie w listopadzie 1964 roku.

15 czerwca 1988

Dalajlama rozwija w Strasburgu pięciopunktowy plan pokojowy, proponując utworzenie samorządowego, demokratycznego Tybetu, stowarzyszonego z Chińską Republiką Ludową.

lipiec 1988

Qiao Shi, szef służb bezpieczeństwa ChRL, składa wizytę w Lhasie, powołuje elitarny oddział LPZ do tłumienia zamieszek i zapowiada „politykę bezlitosnych represji” wobec wszelkich protestów przeciwko chińskim rządów w Tybecie.

21 września 1988

Ambasada ChRL w New Delhi informuje, że Pekin jest gotów do rozmów z przedstawicielami Dalajlamy, pozostawiając wybór miejsca i czasu rokowań Tybetańczykom.

23 września 1988

Rząd emigracyjny wita z radością stanowisko Pekinu, wyrażając nadzieję, że „tym razem Chiny rzeczywiście pragną rozwiązania problemu Tybetu”.

4 października 1988

ChRL ratyfikuje podpisaną dwa lata wcześniej Konwencję przeciwko Torturom oraz Innemu Okrutnemu, Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu lub Karaniu.

18 listopada 1988

Dialog Pekinu z Dharamsalą zaczyna się załamywać, gdy rząd Chin mnoży warunki wstępne podjęcia negocjacji z przedstawicielami Dalajlamy.

9 grudnia 1988

Władze obawiają się, że 10 grudnia (Międzynarodowy Dzień Praw Człowieka) może dojść do demonstracji. Służby bezpieczeństwa obstawiają Barkhor. Ulice patrolują wzmocnione oddziały LPZ.

10 grudnia 1988

W Lhasie pojawiają się ulotki: „Z okazji dnia pamięci walki o prawa człowieka, my, naród tybetański, wzywamy Narody Zjednoczone i przyjazne nam kraje do przywrócenia słusznie należnych nam praw. Obecnie Światowa Organizacja i wiele państw czynią z praw człowieka najwyższy priorytet – my, wszyscy mieszkańcy Tybetu, świeccy i duchowni, cierpiący w chińskim jarzmie, dziękujemy wam za to i z radością, i ze smutkiem”.

Na Barkhor wychodzą mnisi i mniszki, do których natychmiast dołączają świeccy. Pochód dzieli się na dwie grupy, każda niesie tybetańską flagę. Obie okrążają Barkhor, wznosząc niepodległościowe hasła. Gdy łączą się ponownie przed Dżokhangiem, policja otwiera ogień. Jest wielu zabitych i rannych.

11 grudnia 1988

Pekin ogłasza, że Wu Jinghuę – szanowanego przez Tybetańczyków za zrozumienie dla ich aspiracji kulturowych – zastąpi na stanowisku sekretarza partii TRA znacznie młodszy, kojarzony z reformami Hu Jintao. Przyczyną są zapewne manifestacje, które od ponad roku wstrząsają Tybetem.

1989

34 masowe protesty; siedem nie ma jednoznacznie niepodległościowego charakteru.

9 stycznia 1989

Do Tybetu przyjeżdża Panczenlama, by poświęcić relikwiarze swoich poprzedników zbezczeszczone w czasie rewolucji kulturalnej.

25 stycznia 1989

Agencja Xinhua cytuje wypowiedź Panczenlamy: „Po wyzwoleniu oczywiście czegoś dokonano, niemniej cena, jaką Tybet zapłacił za rozwój, była znacznie wyższa niż zyski”.

28 stycznia 1989

W klasztorze Taszilhunpo umiera pięćdziesięcioletni Panczenlama; prawdopodobnie na atak serca, krążą jednak pogłoski, że został otruty.

Dalajlama prosi Pekin o umożliwienie przeprowadzenia tradycyjnych rytuałów i, gdy nadejdzie odpowiedni czas, poszukiwań inkarnacji. Premier Li Peng odpowiada, że władze nie zezwolą „czynnikom zewnętrznym na wtrącanie się do procesu wyboru” nowego Panczenlamy i mianuje oficjalną „komisję poszukiwawczą” z Czadrem Rinpocze na czele.

7 lutego 1989

Nowy Rok kalendarza tybetańskiego. Nad Dżokhangiem powiewa flaga Tybetu, która zostaje usunięta dopiero po kilku godzinach.

13 lutego 1989

Demonstracja mniszek na Barkhorze.

20 lutego 1989

Demonstracja na Barkhorze. Przed Dżokhangiem znów pojawia się tybetańska flaga i ulotki. Na rogatkach policja zawraca ponad 300 mniszek, które szykują się do manifestacji.

22 lutego 1989

Mniszki – a według innych raportów również mnisi – prowadzą pięćdziesięcioosobowy pochód wokół Barkhoru.

1 marca 1989

W Lhasie demonstrują mniszki z klasztoru Szugseb oraz trzech mnichów. Znikają w uliczkach Barkhoru, unikając aresztowania.

2 marca 1989

Na Barkhorze demonstrują mniszki z klasztoru Cangkhung.

4 marca 1989

Grupa mniszek okrąża Barkhor, wznosząc hasła niepodległościowe.

5 marca 1989

Rankiem na Barkhorze pojawia się dwunastu lub trzynastu mnichów, mniszek i świeckich z ręcznie malowaną, papierową flagą Tybetu. Krzyczą: „To jest pokojowa demonstracja, nie używajcie siły!”. Do protestu dołącza kilkunastu Tybetańczyków, setki przyglądają się z boku. Kiedy zbliżają się do komisariatu, stojący na dachu policjanci rzucają w grupkę demonstrantów butelkami. Młody Tybetańczyk sięga po kamień i ciska nim w ścianę. Jeden z policjantów otwiera ogień. Strzela dwukrotnie w powietrze, potem w tłum. Ogień otwierają również inni funkcjonariusze. Są ranni.

O 12.25 Tybetańczycy odpowiadają kamieniami na wystrzelenie pojemników z gazem łzawiącym. Około 14.30 dochodzi do następnej strzelaniny. Tłum rozprasza się, lecz duża grupa demonstrantów okupuje długi odcinek Dekji Szar Lam, głównej ulicy Lhasy, powiewając flagami i wznosząc niepodległościowe hasła. W proteście uczestniczy już ponad półtora tysiąca osób. Tybetańczycy zaczynają włamywać się do chińskich sklepów i palić znajdujące się w nich towary. (Mówi się, że to zemsta za zdemolowanie tybetańskiej restauracji przez grupę chińskich policjantów, którzy otworzyli potem ogień do tłumu.) Chińska prasa donosi o rabunkach, świadkowie twierdzą jednak, że ich liczba jest znikoma.

Niektórzy atakują chińskich przechodniów i rowerzystów, ale inni demonstranci starają się interweniować. Na głównej ulicy trzykrotnie – o 13.25, 17.00 i o 18.50 (na rynku Tromsikhang) – pojawia się stuosobowy oddział LPZ, strzelający na oślep do tłumu z broni automatycznej.

6 marca 1989

Demonstranci zbierają się na Dekji Szar Lam około 10 rano. Wznoszą hasła, powiewają flagami, niszczą chińskie sklepy. Dwukrotnie pojawia się LPZ, strzela do tłumu, a potem wycofuje. Ginie kilka osób. Spiker lhaskiego radia odczytuje artykuł z Xizang Ribao (*Dziennik Tybetański*): „Uczestnicy zamieszek źle skończą. Jeśli separatyści nadal kpić będą z ludu, (...) z pewnością roztrzaska ich stalowa pięść ludowej dyktatury demokratycznej! (...) Nasza tolerancja ma swoje granice”.

7 marca 1989

LPZ robi kolejne wypadki na Barkhor. Nadal trwają demonstracje, choć na znacznie mniejszą skalę. O północy – po raz pierwszy w historii ChRL – władze ogłaszają stan wojenny.

8 marca 1989

Lhasa zostaje odcięta od świata. Wszyscy cudzoziemcy mają opuścić miasto w ciągu 48 godzin. Na ulicach wystawia się posterunki wojskowe. Tybetańczycy nie mogą poruszać się po mieście bez zezwoleń. Chińskie media ciągle informują o sporadycznych incydentach.

10 marca 1989

Xinhua donosi, że w 60 punktach miasta rozmieszczono siły LPZ: „Żołnierze unikają niepokojenia mas, śpią na otwartym powietrzu, dniem i nocą strzegąc swych posterunków. Nawet ranni nie chcą zejść z linii frontu. Żołnierze i oficerowie ciągle otrzymują spontaniczne listy z wyrazami wdzięczności i poparcia. Wielu mieszkańców wychodzi na ulice, by móc podziękować im osobiście”.

14 marca 1989

Xinhua podaje, że podczas stanu wojennego „wierzący buddyści” mogą odwiedzać wszystkie świątynie w Lhasie, o ile wylegitymują się przy wejściu.

20 marca 1989

Rząd TRA ogłasza za pośrednictwem Radia Lhasa, że wszystkie filmy, jakie od tej pory nakręcą w Tybecie cudzoziemcy, muszą uzyskać autoryzację władz.

21 marca 1989

Władze wydają rozporządzenie o wydaleniu lub „potraktowaniu z całą surowością” wszystkich przebywających w Lhasie Tybetańczyków, którzy nie są jej mieszkańcami i „nie wnoszą nic do gospodarczego lub kulturalnego życia miasta”.

Yan Ming Fu, przewodniczący Frontu Jedności, oskarża Dalajlamę o wysyłanie do Tybetu wyszkolonych w Japonii terrorystów. Dodaje, że do Lhasy przysłano też Europejczyków, którzy mieli zorganizować rozruchy.

22 marca 1989

General Zhang Suoshang, komisarz wojskowy TRA, informuje delegatów OZPL, że od września 1987 doszło w Tybecie do 21 demonstracji, a podczas marcowych rozruchów „uzbrojeni buntownicy zabili lub ranili ponad 40 policjantów”.

15 kwietnia 1989

Umiera Hu Yaobang.

25 kwietnia 1989

Na świat przychodzi Gendun Czokji Nima.

27 kwietnia 1989

Pierwszy protestacyjny marsz studentów w Pekinie.

13 maja 1989

Początek strajku głodowego na Tiananmen, pekińskim Placu Niebiańskiego Spokoju.

20 maja 1989

Rząd ChRL ogłasza stan wojenny w Pekinie, ale blokowane przez ludzi wojsko nie wkracza do miasta. Władze nazywają ruch, zrzeszający studentów, działaczy związkowych i zwykłych obywateli, „polską chorobą”.

3 czerwca 1989

Armia otrzymuje rozkaz zajęcia Tiananmen za wszelką cenę.

4 czerwca 1989

Rzeź w Pekinie. Około pierwszej w nocy armia przebija się do Tiananmen. Szacuje się, że w mieście zginęło od kilkuset do trzech tysięcy osób. Hu Jintao jest pierwszym regionalnym sekretarzem KPCh, który wysyła rządowi centralnemu telegram gratulacyjny.

27 sierpnia 1989

Ngabo Ngałang Dzigme, Tybetańczyk stojący najwyżej w hierarchii chińskiego państwa, mówi, że „podczas rozruchów niektórzy policjanci łamali dyscyplinę i bez rozkazu otwierali ogień do niewinnych ludzi”.

październik 1989

Wymierzona w tybetańskich dysydentów kampania „prześwietlania i dochodzenia”.

5 października 1989

Dalajlama otrzymuje Pokojową Nagrodę Nobla.

11 i 12 października 1989

Spontanicznie zebrani mieszkańcy Lhasy czczą – w tradycyjny sposób: paląc kadzidło i rzucając w powietrze *campę* (prażoną mąkę jęczmienną) – przyznanie Nagrody Nobla Dalajlamie. W zabawie uczestniczy ponad tysiąc osób.

Pierwsze spotkanie przedstawicieli Dalajlamy z dysydentami chińskimi, zrzeszonymi w Federacji na Rzecz Demokracji w Chinach.

13 października 1989

Najważniejsze departamenty organizują zebrania, podczas których potępiają przyznanie Dalajlamie Nagrody Nobla. Służby bezpieczeństwa dostają rozkaz aresztowania osób „rzucających campę” za „działalność kontrrewolucyjną”.

25 października 1989

Na ulice Lhasy wychodzi ponad tysiąc osób. Pochód prowadzi pięciu mnichów, którzy zostają aresztowani i skazani, bez procesu, na trzy lata reedukacji przez pracę.

11 listopada 1989

W lhaskim hotelu Sunlight rozpoczyna się szkolenie tysiąca śledczych, którzy prowadzą operację „prześwietlania i dochodzenia”.

30 listopada 1989

Ngałang Phulczung, trzydziestoletni lider grupy mnichów z Drepungu, którzy przygotowali „Drogocenną Konstytucję” – jeden z najważniejszych dokumentów politycznych w najnowszej historii Tybetu – zostaje skazany na 19 lat więzienia. Władze nazywają autorów Konstytucji „szumowiną kół religijnych”.

5 grudnia 1989

Ponowne ogłoszenie zakazu rzucania campy (*lha gjal*) i palenia kadzidła (*sang sol*).

10 grudnia 1989

Dalajlama przyjmuje Nagrodę Nobla w imieniu wszystkich prześladowanych, walczących o wolność i pracujących na rzecz pokoju oraz w imieniu narodu tybetańskiego.

1990-91

Chiny prowadzą kampanię „mocnego uderzenia”, wymierzoną w ciężkie przestępstwa, takie jak zabójstwa i rozboje. W Tybecie ma ona jednak charakter polityczny.

1990

Dalajlama otrzymuje od Michaiła Gorbaczowa Order Przyjaźni Narodów, wysokie odznaczenie Związku Radzieckiego.

1 stycznia 1990

W swoim pierwszym orędziu prezydent Vaclav Havel zaprasza do Pragi – „być na jeden jedyny den” – papieża Jana Pawła II i Dalajlamę Tybetu.

4 marca 1990

Przed Dżokhangiem stają czołgi, by zapobiec zamieszkom.

kwiecień 1990

Kampania dochodzeniowo-reedukacyjna. Wydalenie 85 mnichów z klasztorów Drepung, Sera i Ganden oraz ponad 150 aresztowanych po „wydarzeniach marcowych” mniszek. Na znak protestu Sera i Drepung opuszcza wielu innych duchownych.

28 kwietnia 1990

W Lhasie odbywa się wiec, nazwany „roboczym zebraniem w sprawie rozbicia kryminalistów”. 43 Tybetańczyków zostaje publicznie „pouczonych” i upokorzonych.

30 kwietnia 1990

Anonimowy dostojnik partyjny ogłasza, że „z wrogimi elementami musimy rozprawić się żelazną pięścią ludowej dyktatury demokratycznej”. O północy zostaje formalnie uchylony stan wojenny.

maj 1990

Kolejny etap demokratyzacji społeczności emigracyjnej: Dalajlama, który do tej pory sam powoływał rząd, przekazuje tę prerogatywę parlamentowi.

5 maja 1990

Spiker Telewizji Lhasa odczytuje tekst rozporządzenia miejskiego Biura Bezpieczeństwa Publicznego z 30 kwietnia 1990, które przypomina, że wszystkie zgromadzenia publiczne wymagają zgody odpowiednich władz, a wszelkie niepokoje „będą tłumione siłą”.

Rozporządzenie upoważnia policję do „bezwzględnego reagowania na działalność, która godzi w system socjalistyczny, ma na celu podzielenie macierzy lub podkopuje jedność narodowości”.

18 maja 1990

Telewizja Lhasa podaje, że dwaj Tybetańczycy, Migmar Taszi i Dała, zostali skazani na karę śmierci za próbę ucieczki z więzienia.

25 maja 1990

Na ulicach Lhasy pojawiają się plakaty: „17 maja zostali straceni Tybetańczycy Migmar Taszi i Dała. (...) Naród tybetański zniósł cierpliwie to i wszystko, co działo się wcześniej, ponieważ pamięta słowa Jego Świątobliwości, który każe nam żyć w pokoju i nie krzywdzić innych. Ale skoro Chińczycy opacznie rozumieją tę cierpliwość i bezpośrednio lub pośrednio nastają na życie tybetańskich bojowników o wolność, których trzymają w swoich więzieniach, chińscy władcy dowiedzą się wkrótce, co znaczy »oko za oko«. Żaden Tybetańczyk nie zapomni o swoich korzeniach. Odpowiedzialność za skutki spadnie na ciebie, chiński najeźdźco. Niech będzie to dla ciebie ostrzeżeniem. [Podpisano:] Naród Tybetański, 25 maja 1990”. To jedyne znane ulotki i plakaty, w których grożono stosowaniem przemocy.

4-9 czerwca 1990

Podczas konferencji regionalnej na temat nauk politycznych i prawa, Hu Jintao mówi, że sytuacja w Tybecie jest „dobra”, niemniej uchylenie stanu wojennego w Lhasie „nie oznacza końca walki z separatyzmem”.

lipiec 1990

Prezydent Jiang Zemin składa wizytę w Tybecie i ogłasza „dwuwymiarową” politykę „bezpieczeństwa i rozwoju”.

październik 1990

Pierwsza zagraniczna delegacja uzyskuje zgodę na złożenie wizyty w więzieniu w Tybecie.

16 kwietnia 1991

Dalajlama po raz pierwszy spotyka się z prezydentem USA, G. Bushem.

23 maja 1991

Władze chińskie organizują w Tybecie „obowiązkowe” obchody czterdziestej rocznicy podpisania Siedemnastopunktowej Ugody. Pekin ogłasza „otwarcie” Tybetu na zagraniczne inwestycje, ale pieniądze płyną głównie z Chin.

Kongres amerykański oświadcza, że Tybet jest „państwem okupowanym”.

10-30 lipca 1991

Dalajlama składa ostatnią wizytę w Związku Radzieckim (odwiedzając Rosję, Buriację i Kałmucję).

2 września 1991

Tybetański rząd emigracyjny formalnie wycofuje propozycję strasburską z uwagi na brak pozytywnej reakcji strony chińskiej.

29 września 1991

Dalajlama składa wizytę w Wilnie i jako pierwszy zagraniczny przywódca przemawia na forum parlamentu niepodległej Litwy.

październik 1991

Prezydent G. Bush podpisuje rezolucję Kongresu USA, uznającą Tybet za „kraj okupowany”.

grudzień 1991

Pierwsze od 1947 roku w pełni demokratyczne wybory do tajwańskiego Zgromadzenia Narodowego.

marzec 1992

Ogłoszona przez Deng Xiaopinga „wiosenna fala”, czyli program gwałtownego przyspieszania reform gospodarczych, dociera do Tybetu.

22 czerwca 1992

Ding Guangen, przewodniczący Departamentu Frontu Jedności KC KPCh, powtarza propozycję Deng z 1979 roku: Pekin jest gotów rozmawiać z Dalajlamą o wszystkim poza pełną niepodległością Tybetu.

13-26 września 1992

Dalajlama składa pierwszą wizytę w Rosji, Buriacji i Kałmucji po rozpadzie Związku Radzieckiego.

27 września 1992

W klasztorze Curphu odbywa się intronizacja wskazanego przez Dalajlamę, a następnie oficjalnie uznanego przez Pekin, XVII Gjalła Karmapy Ugjena Trinle Dordże. Jest to pierwszy – i ostatni – taki przypadek od 1959 roku.

5 października 1992

Najsłynniejszy dysydent Wei Jingsheng, nazywany „chińskim Wałęsą”, pisze z więzienia list do Deng Xiaopinga, w którym wzywa go do zmiany polityki wobec Tybetu.

schylek 1992

Chen Kuiyuan zastępuje Hu Jintao na stanowisku sekretarza partii TRA.

1993

Oslabienie nacisków społeczności międzynarodowej na ChRL. Stany Zjednoczone oddzielają kwestię handlu z Chinami od problemu przestrzegania praw człowieka.

luty 1993

Chen zaczyna usuwać tybetańskich urzędników i członków partii, podejrzewanych o lojalność wobec Dalajlamy. Pierwszy traci stanowisko Loga, burmistrz Lhasy.

23 marca 1993

Agenci FBI, oblegający twierdzę sekty Davida Koresha w Waco, usiłują złamać morale przeciwników, „puszczając im od świtu tybetańskie śpiewy liturgiczne” – informuje Washington Post.

29 marca 1993

Podczas oglądanej przez ponad miliard ludzi ceremonii wręczenia Oscarów Richard Gere wyłamuje się ze „scenariusza”, protestując przeciwko gwałceniu praw człowieka w Tybecie.

16-20 maja 1993

Zaproszony przez Helsińską Fundację Praw Człowieka i członków Komitetu Helsińskiego Dalajlama składa wizytę w Polsce. Przemawia w Sejmie, spotyka się z prezydentem Lechem Wałęsą, prymasem Józefem Glempem i, w mieszkaniu Jacka Kuronia, z politykami i intelektualistami. Składa khatak przed pomnikiem Bohaterów Getta, grobem księdza Jerzego Popiełuszki, miejscem kaźni warszawskich powstańców i oświęcimską ścianą straceń. Wygłasza wykład na Uniwersytecie Warszawskim.

24 maja 1993

Ulicami Lhasy przechodzi pierwsza masowa demonstracja od czasu ogłoszenia stanu wojennego w 1989 roku. W brutalnie stłumionym proteście – dotyczącym spraw, które wcześniej nie wywoływały rozruchów, m.in. cen żywności, opłat za opiekę medyczną i naukę – uczestniczy ponad tysiąc osób, w większości świeckich. Niepokoje trwają trzy dni.

czerwiec 1993

14 więzionych w Drapczy mniszek nagrywa kasetę z pieśniami niepodległościowymi, którą udaje się wynieść z więzienia. Wszystkie zostają potem ukarane podniesieniem wyroków – od trzech do dziewięciu lat.

Mimo nacisków Chin Dalajlama zabiera głos podczas wiedeńskiej, „światowej” konferencji ONZ na temat praw człowieka. Spotkanie odbywa się jednak na trawniku, przed budynkiem.

czerwiec-lipiec 1993

Kilkanaście społeczności pasterskich z okręgu Sog i innych rejonów prefektury Nagczu (około 350 kilometrów na północ od Lhasy) próbuje aresztować kłusowników i usuwać chińskich osadników.

wrzesień 1993

Pekin zrywa nagle kontakty z Dalajlamą.

1994

W Lhasie zaczynają działać pierwsze – teoretycznie nielegalne – domy publiczne.

9 marca 1994

Rząd Waldemara Pawlaka sprzedaje Chinom głos RP na forum Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie. W kuluarach mówi się, że Pekin deklaruje w zamian m.in. chęć zakupu polskich czołgów. Delegaci RP dowiadują się o decyzji rządu – w dniu głosowania – od swoich chińskich kolegów.

18-20 marca 1994

W New Delhi obraduje pierwszy Międzynarodowy Zjazd Parlamentarzystów w sprawie Tybetu. Polskę reprezentują posłowie Andrzej Potocki i Henryk Wujec.

26 maja 1994

Prezydent B. Clinton ostatecznie rozłącza kwestie przestrzegania praw człowieka w ChRL i stosunków gospodarczych USA z Chinami.

27 maja 1994

Z inicjatywy posłów Henryka Wujca i Andrzeja Potockiego powołane zostaje Parlamentarne Forum na rzecz Tybetu.

LPZ rozbija demonstrację lhaskich kupców występujących przeciwko podniesieniu podatków.

czerwiec 1994

Składający wizytę w Chinach Marszałek Sejmu Józef Oleksy zauważa tam „poprawę” w dziedzinie przestrzegania praw człowieka.

20-23 lipca 1994

Obraduje III Forum poświęcone Pracy w Tybecie. Najwyżsi przywódcy ChRL uznają, że główną przyczyną niepokojów jest lojalność Tybetańczyków wobec Dalajlamy – „głowy węża”, którą trzeba odrąbać, „by zabić gada” tybetańskiego nacjonalizmu. Drastyczne zaostrzenie polityki Pekinu wobec Tybetu.

wrzesień 1994

Premier Waldemar Pawlak i niemal cała Rada Ministrów przyjeżdżają do ChRL, by podpisać jeden dokument – umowę o kontroli fitosanitarnej. Polscy politycy nie poruszają problemu przestrzegania praw człowieka.

październik 1994

Dziewięcioletni XVII Karmapa Ugjen Trinle Dordże składa wizytę w Pekinie. Władze nadają jej ogromną oprawę propagandową – młody lama ma jakoby wyrażać poparcie dla polityki Chin i partii oraz modlić się za Mao Zedonga – co wywołuje protesty i w efekcie aresztowania mnichów w klasztorze Curphu.

Pierwsi tybetańscy studenci rozpoczynają naukę w Polsce.

listopad 1994

Chiny i Tybet odwiedza Specjalny Sprawozdawca ds. Nietolerancji Religijnej – pierwszy przedstawiciel ONZ zajmujący się prawami człowieka – i wzywa do zwolnienia z więzień wszystkich tybetańskich duchownych.

1995

Początek rebelii maoistowskiej Partii Komunistycznej w wiejskich regionach Nepalu.

styczeń-marzec 1995

W ciągu trzech miesięcy policja aresztuje – na tle politycznym – więcej osób niż w całym 1994 roku. LPZ szturmuje pięć klasztorów w Phenpo, zatrzymując około 200 mnichów i mniszek.

luty 1995

W kilka dni po zwolnieniu z Trisam, w którym odbywała karę trzech lat więzienia za udział w symbolicznej, kilkuminutowej demonstracji niepodległościowej, umiera piętnastoletnia mniszka Szerab Ngałang, najmłodsza więźniarka polityczna w Tybecie.

8 marca 1995

Po raz pierwszy – i jak dotąd ostatni – Pekinowi nie udaje się zablokować dyskusji nad projektem rezolucji, potępiającej Chiny za naruszanie praw człowieka. Na forum Komisji ONZ w Genewie decydują głosy Rosji, państw południowoamerykańskich i Polski. Sama rezolucja zostaje jednak, głosem Moskwy, odrzucona.

15 marca 1995

„Proszę, przyjmijcie wyrazy solidarności i sympatii. Długo żyłem na wygnaniu, rozumiem więc wasze problemy i nadzieje. Macie przyjaciół na całym świecie i powinniście wiedzieć, że to co piszecie w samotności i izolacji, będzie kiedyś znane i pamiętane z wdzięcznością”, Czesław Miłosz wystosowuje list do I Międzynarodowej Konferencji Pisarzy Tybetańskich w Dharamsali.

maj-sierpień 1995

Chiny przeprowadzają dwa podziemne wybuchy jądrowe.

14 maja 1995

Dalajlama ogłasza, że sześciolatek Gendun Czokji Nima z północnego Tybetu jest inkarnacją X Panczenlamy. Pekin natychmiast atakuje tę decyzję i uznaje ją za „nieważną”. Chłopiec i jego rodzice znikają z rodzinnej wioski. 17 maja zostaje zatrzymany Czadrel Rinpocze. Po kilku dniach rusza kampania propagandowa przeciwko Dalajlamie. Tybetańczycy gwałtownie protestują przeciwko mieszaniu się władz w sprawy religii.

16 czerwca 1995

Pekin odwołuje planowaną na następny tydzień wizytę premiera Li Penga w Warszawie. Według polityków i agencji informacyjnych strona chińska tłumaczy tę decyzję działalnością Parlamentarnego Forum na rzecz Tybetu i Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.

12 lipca 1995

Oddziały LPZ zajmują klasztor Taszilhunpo i aresztują kilkudziesięciu mnichów. Policja wydała z Szigace wszystkich cudzoziemców. Władze mianują nowy zarząd klasztoru.

19 lipca 1995

Chiny po raz pierwszy oficjalnie przyznają się do składowania – przez 30 lat – odpadów radioaktywnych na terenie Tybetu.

wrzesień 1995

Organizacje tybetańskie i protybetańskie zostają wykluczone z poświęconej problemom kobiet konferencji ONZ, która odbywa się w Pekinie. Doniesienia agencyjne dotyczą niemal wyłącznie nękania uczestników – zwłaszcza dziewięciu Tybetanek, którym udało się przyjechać do Chin w delegacjach zachodnich organizacji pozarządowych – przez służby bezpieczeństwa ChRL.

5 listopada 1995

Władze zwożą do Pekinu trzystu najwyższych hierarchów buddyzmu tybetańskiego i zmuszają ich do zaaprobowania rządowego planu rozwiązania „problemu Panczenlamy”.

14 listopada 1995

Policja w Lhasie rozpędza protest przeciwko usuwaniu zdjęć Dalajlamy. Do szpitali trafia 80 skatowanych demonstrantów.

29 listopada 1995

Pekin mianuje własnego, „autentycznego” panczenlamę, sześciolatniego Gyaincaina (tyb. Gjalcena) Norbu.

Po spacyfikowaniu protestów w klasztorach wymierzona w Dalajlamę kampania nabiera nowej dynamiki. Pekin ogłasza, że należy wypełnić nie tylko polityczne, ale i religijne wpływy Dalaja, i przedstawia plan „restrukturyzacji” wierzeń buddyjskich.

8 grudnia 1995

Intronizacja Gjalcena Norbu w Taszilhunpo. Po ceremonii chłopiec zostaje wywieziony do Pekinu.

13 grudnia 1995

Po pięciogodzinnym procesie Wei Jingsheng zostaje skazany – m.in. za „popieranie niepodległości Tybetu” – na 14 lat więzienia.

1996

W chińskiej prasie pojawiają się oświadczenia rządowe, kwestionujące status inkarnacji Dalajlamy.

12 stycznia 1996

Prezydent Jiang Zemin przyjmuje Gjalcena Norbu.

luty 1996

Policja i służby bezpieczeństwa otrzymują rozkaz konfiskowania zdjęć Dalajlamy i Genduna Czokji Nimy.

„Zima stulecia” w Amdo. 60 tysiącom koczowników i pasterzy grozi śmierć głodowa, ratuje ich pomoc zagranicznych organizacji charytatywnych.

15 lutego 1996

Władze ogłaszają, że tybetańskie klasztory, które „sprawiają problemy polityczne”, będą bezzwłocznie zamykane.

18 marca 1996

Przed siedzibą KPCh w Lhasie wybucha bomba. Ładunek podłożono tak, by nie było ofiar w ludziach.

kwiecień 1996

Pekin ogłasza kolejną kampanię „mocnego uderzenia” w przestępczość pospolitą. W Tybecie, tradycyjnie, ma ona przede wszystkim charakter polityczny. Krajowa średnia – 17 wyroków śmierci dziennie; do końca roku – co najmniej 4.367 egzekucji.

7 maja 1996

Mnisi klasztoru Gaden protestują przeciwko usuwaniu zdjęć Dalajlamy z ich świątyni. Interweniująca policja otwiera ogień, zabijając dwóch duchownych. Dziesiątki aresztowań.

14 maja 1996

Kolejny protest przeciwko konfiskowaniu zdjęć Dalajlamy. Do lhaskich szpitali trafia ponad 30 brutalnie pobitych mniszek.

20 maja 1996

Lhaska policja zaczyna prowadzić rewizje w tybetańskich domach, poszukując zdjęć Dalajlamy.

Zaprzysiężenie Lee Teng-huia, pierwszego wybranego w wyborach powszechnych prezydenta Tajwanu.

13 czerwca 1996

Adam Yauch z „Beastie Boys” organizuje pierwszy Tibetan Freedom Concert w San Francisco, w którym uczestniczy sto tysięcy osób.

wrzesień 1996

Władze ogłaszają, że kampania reedukowania duchownych obejmie cały TRA.

19 września 1996

Na 96. posiedzeniu Unii Międzyparlamentarnej (IPU) w Pekinie z inicjatywy parlamentarzystów z państw Unii Europejskiej konstituuje się grupa „Przyjaciół Tybetu”. Wśród jej założycieli jest Polska.

30 września 1996

Chińscy dysydenci Liu Xiaobo i Wang Xizhe piszą petycję, w której wzywają Pekin do zmiany polityki w Tybecie. Tydzień później Liu jest w więzieniu; Wangowi udaje się uciec za granicę.

1 grudnia 1996

Rusza tybetańska rozgłośnia Radia Wolna Azja (RFA).

25 grudnia 1996

Przed siedzibą władz miejskich w Lhasie eksploduje bomba. Pięć osób odnosi rany.

6 lutego 1997

W Dharamsali zostają zamordowani Lobsang Gjaco, rektor Instytutu Dialektyki Buddyjskiej, i dwóch mnichów. Indyjska policja informuje, że główni podejrzani, zwolennicy potępianego przez Dalajlamę kultu Szugdena, zbiegli do Chin.

19 lutego 1997

Umiera Deng Xiaoping.

11 marca 1997

Ragdi (chiń. Raidi), przewodniczący ZPL TRA, ogłasza, że kampanią „reedukacji patriotycznej” objęto już 35 tysięcy tybetańskich duchownych z ponad 700 klasztorów.

22 marca 1997

Dalajlama składa pierwszą wizytę na Tajwanie; 27 marca spotyka się z prezydentem Lee Teng-huiem.

26 marca 1997

Władze w Lhasie ogłaszają, że Tybetańczycy, którzy kształcili się w Indiach, nie mogą pracować jako przewodnicy w biurach podróży.

7 maja 1997

Agencja Xinhua informuje, że 21 kwietnia sąd ludowy w Szigace skazał Czadrela Rinpocze na sześć lat więzienia za „spiskowanie z siłami separatystycznymi” i „ujawnienie tajemnicy państwowej”.

1 lipca 1997

Hongkong wraca do „macierzy”.

29 lipca 1997

Sąd Najwyższy, powołując się na europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, uchyla decyzję sądu apelacyjnego i uznaje, iż wydanie Chinom zatrzymanego rok wcześniej, poszukiwanego listem gończym pod zarzutem małwersacji (sprawa ma jednak również kontekst polityczny) małżeństwa Mandugeqich jest prawnie niedopuszczalne. Z sondaży wynika, że dwie trzecie dorosłych Polaków sprzeciwia się ich ekstradycji.

31 lipca 1997

Administracja USA powołuje Specjalnego koordynatora ds. tybetańskich.

wrzesień 1997

Dni Tybetu w Warszawie. Mnisi z klasztorów Gjuto i Namgjal sypią *mandalę* z piasku, lepią *czopa*, rzeźby z masła, śpiewają, malują *thangkę*. Palden Gjaco, były więzień polityczny z ponadtrzydziestoletnim „stażem” za kratami, spotyka się z politykami, dziennikarzami i studentami.

październik 1997

W Drapezi dochodzi do protestu więźniów podczas odwiedzin ekspertów Grupy Roboczej ONZ ds. Arbitralnych Uwięzień. Po wyjściu delegatów protestujący zostają ciężko pobici, zamknięci w karcerach i ukarani podniesieniem wyroków. W opublikowanym przez Grupę raporcie nie ma żadnej wzmianki o tym zajściu. Nikt też nie próbuje dowiedzieć się o los skazanych. Rzecznik Komisji Praw Człowieka ONZ określa wizytę jako „ogólnie rzecz biorąc, sukces”.

Tybet w Hollywood: na ekrany kin wchodzi „Siedem lat w Tybecie” Jeana-Jacquesa Annaud, dwa miesiące później „Kundun” Martina Scorsese.

20 października 1997

ChRL podpisuje Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Socjalnych i Kulturalnych.

listopad 1997

Prezydent Aleksander Kwaśniewski składa wizytę w Chinach. Podpisuje zdumiewającą, budzącą ogromne kontrowersje deklarację dwustronną, mówiącą m.in. o respektowaniu praw człowieka „z uwzględnieniem realnej sytuacji obu państw” oraz uznaniu Chin za „jedno państwo”, którym „jest ChRL”. Media donoszą, że Pani Prezydentowa śpiewa chińskim przywódcom „Szła dziewczeczka do laseczka”.

17 listopada 1997

Chiny zwalniają „ze względów medycznych” – ściślej, wydalają do USA – Wei Jingshenga.

1998

658 domów publicznych oraz 238 barów karaoke (w których świadczy się podobne, teoretycznie nielegalne usługi) na 18 głównych ulicach Lhasy. Zakładając, że w mieście mieszka 200 tysięcy osób, daje to wynik: jeden dom publiczny na 304 osoby. Ten bardzo wysoki wskaźnik w rzeczywistości musi być jeszcze wyższy, gdyż badaniami nie objęto całej stolicy.

1 lutego 1998

Nowy rozdział wojny propagandowej: agencja Xinhua ogłasza, że „Dalaj nigdy nie zrobił nic pożytecznego dla Tybetu”.

luty 1998

Xu Wenli, jeden z najsłynniejszych chińskich dysydentów, wystosowuje list otwarty do władz ChRL, wzywając je do rozpoczęcia negocjacji z Dalajlamą. W grudniu, wraz z innymi działaczami, zostaje skazany na 13 lat więzienia za próbę zarejestrowania Demokratycznej Partii Chin.

kwiecień 1998

Władze równają z ziemią słynny klasztor i pustelnię Drag Jerpa oraz pustelnię w Samje Czimpu, jednym z najważniejszych miejsc kultu w Tybecie. Trzy inne klasztory zostają zamknięte.

24 kwietnia 1998

Szef polskiej dyplomacji prof. Bronisław Geremek wystosowuje list do sześciu Tybetańczyków z Tybetańskiego Kongresu Młodzieży, którzy od 10 marca głodują w Delhi. Krzysztof Mrozwicz, ambasador RP w Indiach, osobiście odczytuje posłanie każdemu z

wycieczonych protestujących: „My, naród polski, i rząd mego kraju jesteśmy świadomi, że ludzkie, polityczne i socjalne prawa narodu tybetańskiego są bezustannie gwałcone. Ten stan rzeczy stanowi też wielkie zagrożenie dla dziedzictwa kultury tybetańskiej, która jest drogocennym skarbem całej ludzkości. (...) W imieniu mego rządu i wszystkich Polaków proszę Was o przerwanie protestu, zanim będzie za późno. (...) Drodzy Przyjaciele, przyjmijcie, proszę, te słowa solidarności z Wami i Waszymi ideami. Błagam, nie narażajcie dłużej życia. Jeszcze raz zapewniam, że osiągnęliście już swój szlachetny cel”. Trzy dni później indyjska policja siłą przerywa strajk głodowy. Podczas interwencji podpala się Thupten Ngodup, który 29 kwietnia umiera w szpitalu.

1 maja 1998

Więźniowie wznoszą niepodległościowe hasła podczas ceremonii wciągania na maszt chińskiej flagi na placu apelowym w Drapczy. Strażnicy i LPZ masakrują protestujących.

4 maja 1998

Komendantura więzienia postanawia powtórzyć spektakl z flagą na użytek trzech ambasadorów państw Unii Europejskiej, którzy wybierają się do Drapczy z oficjalną wizytą. Dochodzi do kolejnego protestu, strażnicy otwierają ogień. Skazani są bici, torturowani, zamykani w karcerach, tracą prawo do przyjmowania odwiedzin. Oba majowe protesty kosztują życie co najmniej dziesięcioro więźniów. Kilka godzin później ambasadorowie składają wizytę w Drapczy, nie zauważając żadnych oznak niepokoju. O protestach i ich tragicznych skutkach dowiadują się dopiero po kilku miesiącach od organizacji pozarządowych.

7 czerwca 1998

W *rukhu* (oddziale) 3 lhaskiego Drapczy ginie pięć tybetańskich mniszek, bitych i maltretowanych od 1 maja: Taszi Lhamo, Khedron Jonten, Cultrim Sangmo, Drugkji Pema i Lobsang Langmo.

27 czerwca 1998

Podczas transmitowanej na żywo (po raz pierwszy w historii ChRL) konferencji prasowej w Pekinie prezydent B. Clinton wzywa prezydenta Jiang Zemina do rozpoczęcia rozmów z Dalajlamą. Wielki Inżynier odpowiada, że „drzwi do rokowań są otwarte” i dodaje: „Fakt, że jestem komunistą i ateistą, w żaden sposób nie rzutuje na moje poszanowanie wolności religijnej Tybetu. Mam jednak pytanie: podczas zeszłorocznych wizyt w USA i kilku państwach europejskich dowiedziałem się, że wielu wykształconych ludzi naprawdę wierzy w doktryny lamaizmu. Uważam, że to problem, który wymaga zbadania. Dlaczego? Dlaczego?”.

lipiec 1998

Władze ogłaszają kampanię „najniższego szczebla”, której celem jest zwiększenie kontroli partii nad regionami wiejskimi oraz walka z wpływami Dalajlamy i rządu emigracyjnego.

sierpień 1998

Po kolejnej katastrofalnej powodzi Chiny wydają zakaz wycinania tybetańskich lasów.

październik 1998

Sąd Ludowy w Lhasie podwyższa, po raz trzeci, wyrok Ngałang Sangdrol (za udział w majowych protestach w Drapczy). W sumie opiewa on teraz na 21 lat i sześć miesięcy.

Władze zaczynają wysyłać na przymusowe emerytury mnichów, którzy ukończyli sześćdziesiąty rok życia.

5 października 1998

ChRL podpisuje Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych.

styczeń 1999

Władze ogłaszają nową kampanię ateizacji w Tybecie. Lhaski departament propagandy KPCh wydaje rozporządzenie, stanowiące, że ateizm jest niezbędny do promowania rozwoju gospodarczego i skutecznej walki z wpływami Dalajlamy. Kampania ma trwać trzy lata i objąć całe społeczeństwo tybetańskie.

luty 1999

Przy klasztorze buddyjskim w Katmandu powstaje polska klinika stomatologiczna, świadcząca bezpłatną pomoc mnichom, uchodźcom z Tybetu i najuboższym Nepalczykom.

marzec 1999

Władze w Lhasie organizują demonstracje siły i wprowadzają nadzwyczajne środki bezpieczeństwa, by zapobiec ewentualnym protestom rocznicowym.

kwiecień 1999

Na wniosek ChRL Komisja Praw Człowieka ONZ w Genewie postanawia nie zajmować się projektem rezolucji o sytuacji w Chinach, wniesionym przez Stany Zjednoczone i Polskę. W odstępie kilkunastu dni umiera trzech mnichów, torturowanych w aresztach śledczych za „odmowę współpracy” z grupami roboczymi, prowadzącymi kampanię „reedukacji patriotycznej” w klasztorach.

kwiecień 1999-lipiec 2000

Kontrowersje i międzynarodowe protesty w sprawie preferencyjnego kredytu Banku Światowego na przesiedlenie 58 tysięcy chińskich chłopów do okręgu Tulan w Mongolsko-Tybetańskiej Prefekturze Autonomicznej Conub. W końcu Chiny same rezygnują z pieniędzy, by uniknąć nowych, zaostrożonych procedur kontrolnych.

maj 1999

Przymusowo osiedlani koczownicy ze wschodniego Tybetu walczą o dostęp do grodzonych przez władze pastwisk. Ginie kilkadziesiąt osób.

lipiec 1999

Największe demonstracje od 1989 roku – w Pekinie protestują tysiące wyznawców Falun Gong. Początek okrutnych prześladowań milionów członków tego i podobnych ruchów religijnych.

październik 1999

Premiera *Phorpy*, „Pucharu”, pierwszego tybetańskojęzycznego filmu fabularnego, w reżyserii Khyentse Norbu (Dzongsara Khjence Rinpoce), który robi furorę na festiwalu w Cannes.

31 października 1999

Funkcjonariusze okręgowego Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Kardze otwierają ogień do około trzech tysięcy tybetańskich demonstrantów, protestujących przeciwko aresztowaniu Sonama Phuncoga, słynnego nauczyciela buddyjskiego z klasztoru Kardze Dhargje.

grudzień 1999

Północno-Zachodni Instytut Narodowości w Lanzhou otwiera pierwszy tybetańskojęzyczny portal internetowy.

28 grudnia 1999

XVII Karmapa Ugjen Trinle Dordże, najwyższy hierarcha buddyjski w Tybecie, ucieka z klasztoru Curphu. Tydzień później dociera do siedziby Dalajlamy w Dharamsali.

30 grudnia 1999

Rząd TRA informuje, iż uznaje kolejnego wskazanego przez aparat „tulku”, tym razem Retinga Rinpocze. Policja aresztuje protestujących mnichów.

styczeń 2000

Przewodniczący Jiang Zemin ogłasza „wielki program rozwijania ziem zachodnich” (chiń. *xibu dakaifa*), obejmujący między innymi Tybet i Xinjiang.

10 lutego 2000

Bity i torturowany Taszi Cering, który w sierpniu 1999 opuścił chińską flagę przed Potalą, odbiera sobie życie w areszcie policyjnym.

10-13 maja 2000

Dalajlama składa drugą wizytę w Polsce na zaproszenie Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. Przemawia w Sejmie i Trybunale Konstytucyjnym, otwiera Dział Studiów Buddyjskich w Książnicy Pomorskiej, spotyka się z premierem Jerzym Buzkiem, politykami, działaczami praw człowieka, buddystami, dziennikarzami, studentami i skazanymi z więzienia mokotowskiego.

W Sejmie RP konstituuje się Parlamentarny Zespół na rzecz Tybetu, którego współprzewodniczącymi są posłowie Wiesław Walendziak i Henryk Wujec.

20 maja 2000

Urząd prezydencki na Tajwanie obejmuje Chen Shui-bian, pierwszy w historii kandydat opozycji. Koniec ponadpięćdziesięcioletniego monopolu na władzę partii nacjonalistycznej.

czerwiec 2000

Władze w Lhasie „zastrzają” politykę wobec religii. Policja prowadzi rewizje w tybetańskich domach, konfiskując wszelkie przedmioty kultu religijnego – wizerunki, ołtarze, kadzielnice – które są następnie publicznie niszczone. Tybetańczycy zaczynają mówić o „drugiej rewolucji kulturalnej”.

24 czerwca 2000

W dwa lata po ucieczce do USA Agji Rinpocze, opata klasztoru Kumbum, który nie chciał uznać mianowanego przez Pekin Panczenlamy, władze, nie podając żadnych przyczyn, odwołują go ze Stałego Komitetu OLPKK.

lipiec 2000

Do Pekinu zaproszony zostaje starszy brat Dalajlamy, Gjalo Thondup. Władze zwalniają z biur podróży tybetańskich przewodników.

6 lipca 2000

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, w której wzywa wszystkie państwa członkowskie do uznania tybetańskiego rządu emigracyjnego, jeśli w ciągu trzech lat Chiny nie zawrą porozumienia z Dharamsalą „w sprawie nowego statusu Tybetu”.

wrzesień 2000

Dalajlama, odpowiadając na przedstawione Gjalo propozycje Frontu Jedności, prosi o przyjęcie w Pekinie swoich oficjalnych wysłanników. Strona chińska znów milknie.

16 października 2000

Ogłoszenie nominacji Guo Jinlonga, nowego sekretarza partii TRA. Koniec rządów znienawidzonego przez Tybetańczyków Chena Kuiyuana, który płaci stanowiskiem za ucieczkę XVII Karmapy.

styczeń 2001

Przed siedzibą władz okręgu Sakon wybucha bomba. Policja pali posąg buddy w lokalnym klasztorze, aresztuje i torturuje 25 mnichów oraz kilkunastu świeckich Tybetańczyków, choć nie ma przeciwko nim żadnych dowodów.

luty 2001

Władze w Lhasie rozpoczynają kampanię, której celem jest walka z wiarą i praktykowaniem religii przez dzieci ze szkół podstawowych i średnich. Siedmio-trzynastoletków uczy się, że praktykowanie buddyzmu tybetańskiego jest „wyrazem zacofania” i kłódą na drodze postępu. W niektórych szkołach więzi się i karze grzywnami uczniów, którzy nie przestrzegają zakazu noszenia tradycyjnych amuletów buddyjskich.

28 lutego 2001

ChRL ratyfikuje Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Socjalnych i Kulturalnych.

1 kwietnia 2001

Chiny ponownie ogłaszają w Tybecie kampanię „mocnego uderzenia” w „rosnącą przestępczość”. Wkrótce potem, jak informują oficjalne media, zapadają pierwsze wyroki śmierci.

kwiecień-lipiec 2001

Władze wydalają 8.500 mnichów i mniszek z Instytutu Studiów Buddyjskich w Serthar (Larung Gar) w TPA Kardze. Grupy robocze burzą kwatery duchownych, by nie mieli dokąd wracać.

maj-październik 2001

Władze chińskie informują o wykryciu – tylko w tym okresie – 62 tysięcy przypadków fałszowania statystyk w różnych regionach kraju. Mimo to Pekin utrzymuje, że statystyki „państwowe” są dokładne.

czerwiec 2001

Władze chińskie wydają kategoryczny zakaz obchodzenia zdelegalizowanego w latach dziewięćdziesiątych święta Trunghla Jarsol, urodzin Dalajlamy.

Do TRA przyjeżdżają pierwsi chińscy robotnicy do budowy linii kolejowej Qinghai-Lhasa, która – decyzją Komitetu Centralnego KPCh – połączy Tybet z Chinami. Przewidywana trasa: 1.080 kilometrów; koszty całego przedsięwzięcia, mającego przede wszystkim charakter polityczny i militarny, szacuje się na dwa i pół miliarda dolarów. Tybetańczycy boją się, że kolej będzie gwoździem do trumny ich tożsamości i ojczyzny.

1 czerwca 2001

Księżę Dipendra zabija swego ojca, króla Birendrę, matkę i siedmiu innych członków rodziny królewskiej Nepalu, a następnie odbiera sobie życie. Trzy dni później tron obejmuje jego wuj Gjanendra.

13 czerwca 2001

Posel Czesław Bielecki, przewodniczący sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych, „uprzejmie prosi” Marszałka Sejmu RP o „powstrzymanie się z wprowadzaniem pod obrady” sprawozdania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka „o poselskim projekcie deklaracji solidarności Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z narodem tybetańskim”. Do swojego pisma dołącza list od przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych, w którym pan Zeng Jianhui dziękuje mu za „uwieńczone powodzeniem wysiłki”, dzięki którym „dokument ten został wcześniej zablokowany w Komisji Spraw Zagranicznych”, i prosi o „ponowne użycie wpływów, by zapobiec przyjęciu [Deklaracji] przez Izbę Reprezentantów”, gdyż „rani” ona „uczucia Chińczyków”. Posłowie Henryk Wujec i Wiesław Walendziak oświadczają, że „pierwszy chyba raz w dwunastoletniej historii parlamentaryzmu Trzeciej Rzeczypospolitej mamy do czynienia z tak niezawołanymi naciskami innego państwa na decyzje polskiego Parlamentu oraz z wykorzystaniem posła na Sejm RP do blokowania prac Sejmu”. Wkrótce potem media ujawniają sprawę kosztownego komputera, który w tym samym miesiącu podarował przewodniczącemu Bieleckiemu ambasador ChRL w Polsce.

15 czerwca 2001

Chiny, Rosja, Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan i Uzbekistan powołują Szanghajską Organizację Współpracy (SCO). Jednym z jej głównych celów jest wspólna walka z „ekstremizmem, terroryzmem i separatyzmem”.

25-27 czerwca 2001

Obraduje IV Forum ds. Tybetu, w którym uczestniczy wszystkich siedmiu członków Stałego Komitetu Biura Politycznego KPCh. Oficjalne raporty mówią o trzech kluczowych aspektach „polityki tybetańskiej”: „budowaniu partii” (w ramach ogólnokrajowej strategii wzmocnienia struktur i wizerunku KPCh); „napędzaniu gospodarki” (inwestycjami i subsydiami państwa – od fazy „przyspieszonego rozwoju” do fazy „skoku rozwojowego”); oraz przejściu od „podstawowej” do „długoterminowej” stabilizacji społecznej. Nie ulega wątpliwości, że jej celem jest całkowita asymilacja Tybetu.

13 lipca 2001

MKOI przyznaje Pekinowi organizację Igrzysk Olimpijskich w 2008 roku.

17-20 lipca 2001

Lhasę odwiedza Hu Jintao, wiceprezydent ChRL i były sekretarz partii TRA, który z okazji pięćdziesiątej rocznicy „pokojuowego wyzwolenia” przywozi Tybetańczykom trzyipółtonowy „Drogocenny Trójnóg Narodowej Jedności”.

sierpień 2001

Delegacja Komisji Spraw Zagranicznych Sejmu RP składa pierwszą oficjalną wizytę w Tybecie. Polscy posłowie wielokrotnie proszą gospodarzy o aktualne zdjęcia Genduna Czokji Nimy. Ragdi, przewodniczący ZPL TRA, obiecuje, że w najbliższym czasie wyśle je do Warszawy.

20 sierpnia 2001

Pierwsze wybory powszechne na przewodniczącego kaszagu, gabinetu Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach. Zostaje nim prof. Samdong Rinpocze.

24 sierpnia 2001

Sejm RP przyjmuje Deklarację solidarności z narodem tybetańskim:

„Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraża solidarność z narodem tybetańskim w jego działaniach na rzecz respektowania elementarnych praw człowieka w Tybecie.

Nigdy nie można godzić się na niesprawiedliwość, szczególnie wtedy, gdy dotyczy ona narody, które same chcą decydować o swoim losie i swojej przyszłości. W chwilach trudnych dla Polski inne narody nie godziły się na niesprawiedliwość i solidaryzowały się z narodem polskim. Dziś polscy parlamentarzyści, mając w pamięci otrzymywaną pomoc, nie mogą milczeć, gdy inne narody poddawane są opresji.

Od lat docierają do nas informacje o tragedii narodu tybetańskiego. Władze chińskie brutalnymi metodami tłumią wszelkie dążenia Tybetańczyków do wolności oraz usiłują doprowadzić do zmiany struktury demograficznej w Tybecie. W konsekwencji Tybetańczycy mogą stać się mniejszością we własnej ojczyźnie.

Sejm wolnej Polski będzie kontynuował zabiegi na arenie międzynarodowej o wykonanie wszystkich rezolucji ONZ dotyczących sytuacji w Tybecie, w tym rezolucji nr 1353 z 1959 r., 1723 z 1961 r. oraz nr 2079 z 1965 r., gdzie wyraźnie uznano prawo narodu tybetańskiego do samostanowienia, które daje rzeczywista autonomia, a komunistyczne Chiny wezwano do zaprzestania praktyk pozbawiających naród tybetański podstawowych praw człowieka i wolności.

Koniecznym warunkiem porozumienia jest podjęcie przez rząd chiński rozmów z najwyższym autorytetem duchowym i politycznym Tybetańczyków Dalajlamą, który jest jedynym uznawanym przedstawicielem narodu tybetańskiego. Władze chińskie muszą uszanować tożsamość religijną Tybetańczyków oraz dziedzictwo ich cywilizacji liczącej kilka tysięcy lat. Jesteśmy przekonani, że tylko konsekwencja i determinacja w upominaniu się o ciemnionych może doprowadzić do polepszenia losu narodu tybetańskiego”.

wrzesień 2001

Pekin ogłasza kampanię „mocnego uderzenia i potężnej presji”, wykorzystując globalną „wojnę z terroryzmem” do walki z „ruchami separatystycznymi”.

Władze rozbijają Jaczen, wielkie obozowisko klasztorne we wschodnim Tybecie. Tysiące duchownych muszą opuścić kompleks i własnoręcznie zburzyć swoje domy.

6 grudnia 2001

Z inicjatywy posła Wiesława Walendziaka w Sejmie IV kadencji konstituuje się Parlamentarny Zespół na rzecz Tybetu.

11 grudnia 2001

Po czternastoletnich negocjacjach Chiny formalnie przystępują do Światowej Organizacji Handlu (WTO).

13 grudnia 2001

Prezydent Jiang Zemin wzywa do zwiększenia „kontroli partii nad religią”.

29 grudnia 2001

OZPL przyjmuje pierwszą ustawę w sprawie kontroli populacji i planowania rodziny. Małżeństwa miejskie mają prawo do jednego dziecka, wiejskie do dwojga (jeśli pierwsze jest dziewczynką), a „mniejszości” – do dwojga lub trojga. Wcześniej politykę kontroli populacji realizowano na podstawie dekrétów i rozporządzeń.

1 stycznia 2002

Po starannym „uszczelnieniu” granicy nepalsko-chińskiej w 2001 roku do Indii dociera tylko 1.375 uchodźców z Tybetu (w poprzednich latach – średnio 3.000 rocznie). Oficjalne źródła chińskie informują o zatrzymaniu 2.500 osób, próbujących nielegalnie przekroczyć granicę.

19 stycznia 2002

Przygotowania do wizyty prezydenta G. Busha w Pekinie – przedterminowe zwolnienie i odesłanie do USA Ngałanga Czophela, tybetańskiego muzykologa, byłego stypendysty Fullbrighta, aresztowanego w 1995 roku i skazanego na 18 lat więzienia za „szpiegostwo”. Wkrótce po spotkaniu na szczycie władze zwalniają, warunkowo, schorowanego 78-letniego Taknę Dzigme Sangpo, który spędził za kratami niemal czterdzieści lat i miał wyjść na wolność w 2011 roku.

luty 2002

Tybetańskie źródła informują o zwolnieniu (ściślej: przeniesieniu do aresztu domowego w Szigace) Czadrela Rinpocze – byłego opata klasztoru Taszilhunpo i przewodniczącego powołanej przez Pekin grupy, która miała odszukać inkarnację Panczenlamy – skazanego w 1996 roku na sześć lat więzienia za „spiskowanie w celu podzielenia macierzy” i „ujawnienie tajemnicy państwowej”.

marzec 2002

Protesty tysięcy bezrobotnych w Liaoyang i Daqing w północno-wschodnich Chinach.

marzec-czerwiec 2002

Władze zwalniają z więzienia Drapczy – na kilka lub kilkanaście miesięcy przed terminem – cztery mniszki, które w 1993 roku ukarano podwyższeniem wyroków za nagranie kasety z pieśniami niepodległościowymi, a w 1998 roku brutalnie bito i torturowano po „majowych protestach”: Gjalcen Dolkar, Ngałang Czekji, Tenzin Thupten i Ngałang Cezom.

26 marca 2002

Przedstawiciele władz Tybetańskiego Regionu Autonomicznego – z Ragdim, zastępcą sekretarza KPCh TRA, na czele – składają oficjalną wizytę w Parlamencie Europejskim.

Pytanie o obiecanie polskim posłom zdjęcie Genduna Czokji Nimy „pozostaje bez odpowiedzi”.

kwiecień 2002

Podczas dorocznej sesji Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie wiele państw wyraża „zaniepokojenie” sytuacją w ChRL, jednak żaden rząd nie wnosi projektu rezolucji, potępiającej Chiny za naruszanie praw człowieka.

Tysiące osób podpisują petycję do marszałka Sejmu RP, by zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami oficjalnie upomniał się o obiecanie polskim posłom zdjęcia Genduna Czokji Nimy.

7 kwietnia 2002

Aresztowanie kolejnego słynnego nauczyciela buddyjskiego ze wschodniego Tybetu, związanego z Dalajlamą i zaangażowanego w działalność społeczną Tenzina Delka Rinpocze.

25 kwietnia 2002

„Gazeta Wyborcza” zaprasza do wysyłania urodzinowych życzeń – za pośrednictwem ambasady ChRL w Warszawie i marszałka Sejmu – dla więzionego przez Pekin XI Pancerlamy. Na apel odpowiadają dziesiątki tysięcy Polaków (w tym wszyscy Nobliści) i internautów z całego świata.

26 kwietnia 2002

Mimo licznych protestów w Lhasie rozpoczyna się wyburzanie jednego z kwartałów starej, objętej ochroną Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) części miasta, która nie stanowi już nawet dwóch procent powierzchni stolicy Tybetu.

maj 2002

Chinom udaje się wykluczyć wszystkie organizacje pozarządowe, które zajmują się Tybetem, z oengetowskiego Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju.

1 lipca 2002

Gjalo Thondup, starszy brat Dalajlamy, pośredniczący wcześniej w rozmowach między Pekinem a Dharamsalą, rozpoczyna miesięczną, prywatną wizytę w Chinach i – po raz pierwszy od pięćdziesięciu lat – w Tybecie.

lipiec 2002

W Lhasie obradują przewodniczący komitetów demokratycznego zarządzania klasztorów TRA. Li Liguó, zastępca sekretarza partii i szef regionalnej komisji ds. klasztorów i religii, definiuje obowiązki duchownych: „Mnisi i mniszki muszą śmiało obnażać i krytykować Dalaję, by dogłębnie zrozumieć jego reakcyjną naturę i religijną hipokryzję oraz rozwinąć świadomość patriotyczną”.

Takna Dzigme Sangpo uzyskuje zgodę na „podjęcie leczenia za granicą”.

8 sierpnia 2002

Władze chińskie, do tej pory kategorycznie temu zaprzeczające, oficjalnie przyznają, że Tybetańczycy stają się mniejszością we własnej stolicy. Jin Shixun, zastępca dyrektora Komisji Planowania i Rozwoju TRA informuje dziennikarzy, że Chińczycy „przyjeżdżają tu

zakładać własne firmy, inwestować albo szukać pracy. (...) W Lhasie mieszka obecnie około 200 tysięcy osób, a imigranci stanowią mniej więcej połowę populacji. Ich liczba z pewnością znacznie wzrośnie, gdyż wymaga tego rozwój gospodarczy oraz rozbudowa infrastruktury, rynku inwestycyjnego i przemysłu turystycznego”.

19-21 sierpnia 2002

M. Robinson, Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka, składa wizytę w Pekinie i wyraża „głębokie zaniepokojenie” sytuacją w ChRL, szczególnie podkreślając problem stosowania kary śmierci, brutalnego tłumienia protestów robotniczych, więzienia Panczenlamy, wynaradawiania Tybetańczyków i prześladowania Ujgurów pod pretekstem globalnej „wojny z terroryzmem”.

26 sierpnia-4 września 2002

Światowy Szczyt Zrównoważonego Rozwoju w Johannesburgu. Przedstawiciele Tybetu biorą w nim udział tylko dzięki pomocy europejskich i amerykańskich organizacji pozarządowych, które uzyskały akredytacje i użyczyły ich Tybetańczykom. Naciski Chin sprawiają, że na liście gości nie ma Dalajlamy, który uczestniczył w poprzednim Szczycie Ziemi w Rio de Janeiro w 1992 roku.

przełom sierpnia i września 2002

Chinom udaje się przekreślić wizytę Dalajlamy w Mongolii: Rosja nie wydaje mu wizy tranzytowej, a południowokoreańskie linie lotnicze odmawiają sprzedania biletu do Ułan Bator. Protesty buddystów i działaczy praw człowieka w Moskwie i Seulu.

wrzesień 2002

Przygrywka do XVI zjazdu KPCh, na którym ma się rozpocząć proces „wymiany pokoleń” w najwyższych władzach partii i państwa: polowanie na dysydentów, zmasowane hakerskie ataki na „wywrotowe” listy dyskusyjne i strony www, blokowanie dostępu do niezależnych źródeł informacji – stron i wyszukiwarek internetowych oraz zagranicznych rozgłośni radiowych i stacji telewizyjnych.

Chińscy śledczy przesłuchują – i maltretują – schwytanych w Afganistanie Ujgurów w amerykańskiej bazie Guantanamo.

9 września 2002

Po raz pierwszy od niemal dziesięciu lat do Pekinu przybywają przedstawiciele Dalajlamy. 13 września rozpoczynają – pierwszą od siedemnastu lat – wizytę w Lhasie. Strona chińska konsekwentnie bagatelizuje znaczenie misji, nazywając wysłanników „tybetańskimi emigrantami”, którzy odwiedzają Tybet „prywatnie”. Wysoki urzędnik cytuje zagranicznym dziennikarzom Legczog (chiń. Lieque), szefa rządu TRA: „Spotkałem się z dwoma tybetańskimi ziomkami, którzy przyjechali do Tybetu odwiedzić krewnych, ale nie wiedziałem, że są osobistymi przedstawicielami Dalaja; sami też mi nie powiedzieli, że nimi są”.

25 września 2002

Tybetańscy emisariusze wracają do Indii.

Składający wizytę w Danii premier Zhu Rongji wzywa „wszystkie rządy” do „zaprzestania udzielania jakiegokolwiek poparcia Dalajlamie”, którego oskarża o „separatyzm”.

październik 2002

Do Indii wraca pierwszy wykształcony w Polsce Tybetańczyk – lekarz medycyny. Chińskie media informują o wykopaniu najwyżej położonego na świecie tunelu (4.905 m n.p.m.), stanowiącego element linii kolejowej, która połączy Qinghai z Tybetem centralnym.

1 października 2002

Po zapoznaniu się z raportem wysłanników Dalajlamy tybetański rząd emigracyjny oświadcza, że „w odpowiedzi na gest Chin, do czerwca 2003 roku poświęci się tworzeniu atmosfery sprzyjającej budowaniu nowych kontaktów”, i prosi „Tybetańczyków oraz przyjaciół Tybetu” o poniesienie protestów podczas wizyty prezydenta Jiang Zemina w Stanach Zjednoczonych i Meksyku.

8 października 2002

Po wielomiesięcznym blokowaniu dyskusji i prac nad „chińskim dezyderatem” Komisja Spraw Zagranicznych Sejmu RP przyjmuje dokument, z którego posłowie koalicji rządzącej usuwają wszystkie wzmianki o Tybecie, Panczenlamie i naruszaniu praw człowieka w ChRL.

17 października 2002

Na kilka dni przed wizytą prezydenta Jiang Zemina w USA władze chińskie warunkowo zwalniają z Drapczy dwudziestopięcioletnią Ngałang Sangdrol – mniszkę klasztoru Garu, której podnoszona trzykrotnie kara opiewa łącznie na 21 lat i kończy się w 2013 roku. Brutalnie bita i torturowana jako „prowodyrka” więziennych protestów, spędziła za kratami (zdaniem Grupy Roboczej ONZ ds. Arbitralnych Uwięzień – „wbrew prawu”) jedenaście lat. Do Kardze (prowincja Sichuan) wkraczają oddziały AL-W. Służby bezpieczeństwa aresztują Tybetańczyków, którzy w lutym organizowali modły o długie życie Dalajlamy.

22-25 października 2002

Pożegnalna wizyta prezydenta Jiang Zemina w Stanach Zjednoczonych. Wśród kwestii omawianych na ranczu prezydenta G. Busha w Crawford jest problem przestrzegania praw człowieka w Tybecie i rokowań chińsko-tybetańskich.

29 października 2002

Pekin nazywa akcję rosyjskich służb specjalnych – które atakując teatr na Dubrowce zabiły ponad stu zakładników – „wzorem do naśladowania”, składa wyrazy „najwyższego uznania” prezydentowi Putinowi i prosi Kreml o recepturę śmiertelnościowego gazu.

5 listopada 2002

Mimo presji i protestów Pekinu Dalajlamie udaje się złożyć – tym razem podróżuje przez Japonię – pierwszą od siedmiu lat wizytę w Mongolii. Na światowych rynkach rosną nagle ceny miedzi, gdyż ChRL „za karę” zamyka granicę i zawiesza komunikację kolejową z Mongolią.

8-15 listopada 2002

Opóźniony o dwa miesiące frakcyjnymi rozgrywkami XVI Zjazd Komunistycznej Partii Chin. *Disandai*, „trzecie pokolenie” przywódców, sprawujące władzę od masakry w Pekinie w 1989 roku, zaczyna przekazywać pałeczkę *disidai*, „czwartej generacji”. Pierwszym sekretarzem KPCh zostaje – namaszczonej jeszcze przez Deng Xiaopinga – Hu Jintao, który w 1989 roku zwrócił się do rządu o ogłoszenie stanu wojennego w Tybecie. Zeng Qinghong,

prawa ręka Jiang Zemina, ma być gwarantem zakulisowych wpływów ustępującego przewodniczącego, który – wzorem Denga – zachowuje kierownictwo kluczowej Centralnej Komisji Wojskowej. Stały Komitet Biura Politycznego KPCh zostaje poszerzony z siedmiu do dziewięciu osób, by zapewnić bezpieczną większość protegowanym Jianga. Zasiadają w nim, między innymi, zamieszany w największą aferę przemytniczą w historii ChRL Jia Qinglin, wsławiony szczególną gorliwością w prześladowaniu członków Falun Gong, Wu Guanzheng oraz Luo Gan, szef służb bezpieczeństwa, który według wewnętrznych statystyk partyjnych – znacznie przewyższających ostrożne szacunki organizacji praw człowieka – odpowiada za stracenie 60 tysięcy osób.

W ramach przygotowań do zjazdu – którego „drogim gościem” jest mianowany przez partię panczenlama – władze tradycyjnie polują na dysydentów i wykonują dziesiątki egzekucji, ale też, zapewne nawiązując do wydarzeń w Moskwie, zakazują pekińskim hotelom wynajmowania pokoiów oskarżanym o „terroryzm” Ujgurom.

Naciskany przez zachodnich korespondentów Ragdi, który rok wcześniej obiecał polskim posłom zdjęcia Genduna Czokji Nimy, rozwija tradycyjne zapewnienia o „szczęściu” i „postępie w nauce” uprowadzonego przez Pekin chłopca, oświadczając, że „ma on teraz metr sześćdziesiąt i waży sześćdziesiąt pięć kilo”.

13 listopada 2002

Chińskie media cytują Legczoga, przewodniczącego rządu TRA (dwa miesiące wcześniej podejmującego wysłanników z Dharamsali): „Dalajlama nigdy nie będzie reprezentował narodu tybetańskiego”.

18 listopada 2002

Chińska prasa gremialnie zrywa pięcioletni, obowiązujący od przekazania Hongkongu „rozejm” z Londynem, ogłaszając kampanię, której celem jest „położenie kresu ignorancji i arogancji brytyjskich kolonialistów, którzy w imię anglojęzycznego hegemonizmu do dziś uparcie upokarzają i gwałcą świętą górę Tybetańczyków, nazywając ją fałszywie Mount Everestem, a nie Quomolangmą” (tyb. Czumolungma; nep. Sagarmatha).

19 listopada 2002

W obozie „reformy przez pracę” w Silingu umiera bity i torturowany Lobsang Dhargjal, czterdziestoletni mnich, skazany w październiku 2001 na 16 lat więzienia za „szpiegostwo” i „działalność separatystyczną”.

25 listopada 2002

Ogólnopolski dziennik donosi, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP poinformowało posłów, oficjalną notatką, iż w ChRL „podstawowe prawa poszczególnych kościołów i ich wyznawców wydają się być zagwarantowane w stopniu przynajmniej dostatecznym”. (Miesiąc wcześniej Departament Stanu USA publikuje specjalny raport, w którym zalicza Chiny – obok Iranu, Korei Północnej, Sudanu itp. – do państw „autorytarnych lub totalitarnych”, które „gwałcą swobody religijne ze szczególną brutalnością”). MSZ prostuje ów artykuł, stwierdzając, że „zaraz po cytowanym fragmencie, odnoszącym się do sytuacji formalno-prawnej”, pada stwierdzenie, iż „spore zastrzeżenia może [natomiast] budzić sytuacja faktyczna i doraźna praktyka”.

29 listopada 2002

Naukowcy publikują wyniki badań, z których wynika, że samobójstwo jest najczęstszą przyczyną śmierci młodych Chińczyków. W ChRL rokrocznie odbiera sobie życie ponad 250 tysięcy osób, w większości – odwrotnie niż w innych krajach – kobiet.

2 grudnia 2002

Komisja Spraw Zagranicznych Sejmu RP przyjmuje odpowiedź rządu na dezyderat w sprawie stosunków polsko-chińskich. MSZ informuje posłów, że „polityka przestrzegania praw człowieka i wolności religijnych w Chinach stanowi przedmiot naszego stałego zainteresowania i jest istotnym tematem poruszonym przez nas podczas rozmów z przedstawicielami władz chińskich”.

Sąd Ludowy w Kardze skazuje na śmierć aresztowanego w kwietniu Tenzina Delka Rinpocze i jego asystenta Lobsanga Dhondupa za „współudział w podłożeniu bomby”, „nielegalne posiadanie broni” i „działalność separatystyczną”. Podczas procesu Tenzin Delek oskarża sąd o stawianie sfabrykowanych zarzutów i nieuczciwość oraz krzyczy: „Niech żyje Jego Świątobliwość Dalajlama”. Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa kneblują go szmatą i wyprowadzają z sali.

12 grudnia 2002

Posłanie Prezydenta Lecha Wałęsy z okazji tybetańskiego Święta Współczucia w Indiach: „Przyjaciele! Moje życie nauczyło mnie, jak ważne jest wsparcie innych ludzi w chwilach trudnych. W naszej Solidarnościowej walce o wolność i godność człowieka takie wsparcie czuliśmy bardzo mocno. Łatwiej nam było wówczas wierzyć w zwycięstwo i do niego dążyć. Z takim słowem wsparcia i solidarności teraz spieszę do Was, abyście wiedzieli, że Wasz los nie jest i nie może być nam obojętny. (...) Jego Świątobliwość Dalajlama stanowczo sprzeciwia się stosowaniu przemocy w walce o wolność i godność swego narodu, podejmując dialog z chińskimi przywódcami. W czasach silnie obecnej przemocy, czasach licznych niepokojów społecznych i terroryzmu taka postawa budzi szczególny szacunek. Musimy wspólnie wierzyć w pokojową drogę do wolności, aby kiedyś – ufam, że jak najszybciej – Wasz i każdy inny naród mógł doświadczać prawdziwej swobody i pełni praw!”.

13 grudnia 2002

Polscy parlamentarzyści zwracają się do Przewodniczącego Stałego Komitetu OZPL, Li Penga o „podjęcie interwencji” w sprawie skazanego na śmierć Tenzina Delka Rinpocze i Lobsanga Dhondupa: „Chińscy intelektualiści i dziennikarze od dawna twierdzili, że wyrok w tej sprawie zapadł jeszcze przed rozpoczęciem procesu. Międzynarodowe media informują, iż przedstawiciele sądu i prokuratury w Ganzi nie byli w stanie podać nazwisk obrońców oskarżonych. (...) Pierwsze od niemal 15 lat tak drastyczne kary wymierzone Tybetańczykom w sprawie o charakterze politycznym (...) mogą zniweczyć załączki dialogu, który jest ważny nie tylko dla Chińczyków i Tybetańczyków, ale i – jako model pokojowego rozwiązywania konfliktów – dla całego świata”.

20 grudnia 2002

Pekin informuje o oddaniu pierwszego, 120-kilometrowego odcinka „drogi do szczęścia i dostatku” – linii kolejowej, która połączy Tybet z Chinami.

24 grudnia 2002

Przedterminowe zwolnienie i wydalenie do Stanów Zjednoczonych Xu Wenli, jednego z najsłynniejszych chińskich dysydentów, który nazywa ten „akt łaski” „pustym gestem” i „gwiazdkowym prezentem Jiang Zemina dla prezydenta Busha”.

styczeń 2003

Wybory do władz TRA – w przeciwieństwie do centralnych – nie przynoszą żadnych istotnych zmian: stanowiska zachowują Ragdi, przewodniczący regionalnego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych; Legczog, szef lokalnego rządu; i Phagpa-lha Gelek Namgjal, przewodniczący Politycznej Ludowej Konferencji Konsultatywnej.

18 stycznia 2003

Skazany na śmierć Tulku Tenzin Delek nagrywa w celi kasetę, którą udaje się wynieść z więzienia w Darcedo (chiń. Kangding): „Niezależnie od tego, co robią i mówią [władze], jestem zupełnie niewinny. Zostałem fałszywie oskarżony, ponieważ zawsze byłem szczery i dbałem tylko o dobro i szczęście moich rodaków. Nigdy nie rozpowszechniałem listów ani ulotek i nie podkładałem żadnych bomb; nawet nie przyszło mi to do głowy. Chińczykom nie podoba się to, co mówię i robię. Aresztowano mnie tylko dlatego. Zawsze prosiłem ludzi, by troszczyli się o innych i okazywali im dobre serce. Wszyscy wiedzą, czego nauczałem i co praktykowałem. Będę nadal pracować dla narodu tybetańskiego i sprawy Tybetu – nawet za cenę życia. Życzę pokoju całemu światu. Każda czująca istota była nam kiedyś ojcem i matką. Jeżeli mam zostać w więzieniu i zginąć, chcę, by moja śmierć przyniosła pożytek wszystkim czującym istotom”.

20 stycznia 2003

Prezydent Chen Shui-bian uroczyście otwiera Fundację Wymiany Tajwańsko-Tybetańskiej, która ma odpowiadać za stosunki między Tajpej a tybetańskim rządem emigracyjnym, stopniowo zastępując Komisję ds. Mongolskich i Tybetańskich – relikwiarz rządów Guomindangu, symbol teatralnych roszczeń Republiki Chińskiej do Mongolii i Tybetu.

26 stycznia 2003

Wyższy Sąd Ludowy Prowincji Sichuan zatwierdza grudniowy wyrok skazanego na śmierć Lobsanga Dhondupa i utrzymuje wyrok Tulku Tenzina Delka – karę śmierci w zawieszeniu na dwa lata. Natychmiast po rozprawie Lobsang Dhondup zostaje stracony. Władze nie wydają rodzinie ciała zabitego. Krążą pogłoski, że „było zbyt zmasakrowane”.

W odpowiedzi na protesty największych organizacji praw człowieka, Stanów Zjednoczonych, Unii Europejskiej i Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, Pekin oświadcza, że Lobsang Dhondup „przyjął” wyrok sądu niższej instancji – choć wcześniej oficjalnie informowano, iż wniósł apelację – i uspakaja, że wszystko „odbyło się zgodnie z prawem”.

29 stycznia 2003

Prezydencja Unii Europejskiej kreśli na forum Parlamentu Europejskiego priorytety UE na zbliżającą się 59. sesję Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie: „Główną osią naszej polityki centralnej jest zniesienie kary śmierci, położenie kresu stosowaniu tortur i dyskryminacji kobiet oraz chronienie dzieci przed wyzyskiem. Poszanowanie owych zasad winno rządzić wszystkimi aspektami naszej polityki zagranicznej, nawet jeśli miałyby to oznaczać poniesienie pewnych kosztów gospodarczych lub politycznych. Takie stanowisko jest rękojmą naszej wiarygodności”.

30 stycznia 2003

Komitet Helsiński w Polsce wyraża „ubolewanie i oburzenie z powodu egzekucji Lobsanga Dhondupa, którego stracono natychmiast po procesie, urągającym nie tylko podstawowym zasadom uczciwości i sprawiedliwości, ale i zapewnieniom, jakie chińscy dyplomaci składali (...) światowej opinii publicznej” oraz wyzywa „władze Rzeczypospolitej Polskiej i inne rządy do stanowczego potępienia Chińskiej Republiki Ludowej na forum Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie, a władze w Pekinie – do przeprowadzenia ponownego, uczciwego i jawnego procesu Tulku Tenzina Delka”.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych ogłasza, że „RP potępia razem ze społecznością międzynarodową wykonanie wyroku śmierci” na Lobsangu Dhondupie.

31 stycznia 2003

Marszałek Sejmu RP Marek Borowski występuje z listem do Przewodniczącego Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych, Li Penga: „Z wielkim zaniepokojeniem i smutkiem przyjąłem do wiadomości, że Lobsang Dhondup, skazany wspólnie z Tenzinem Delkiem za, jak głosi akt oskarżenia, zaplanowanie zamachów bombowych w Czungdu, został stracony. Już 13 grudnia 2002 r. polscy parlamentarzyści skierowali do Pana apel, w którym zwrócili uwagę na nieprawidłowości w przebiegu procesu oraz surowość kar. Zawsze zależało nam na utrzymaniu i rozwijaniu dobrych stosunków parlamentarnych między Polską a Chinami, czego jestem wciąż gorącym rzecznikiem. Ani ja, ani polska opinia publiczna nie możemy jednak przyjmować biernie do wiadomości takich wyroków, jako że podejście do kwestii przestrzegania praw człowieka jest tym, co dziś łączy bądź dzieli Narody. Czym innym jest bowiem niedoskonałość w przestrzeganiu praw jednostki, jaka zdarza się w każdym kraju, także w Polsce, czym innym – pozbawienie prawa do jawnego, sprawiedliwego i bezstronnego postępowania przed niezawisłym sądem, co jest powszechnie akceptowanym w społeczności międzynarodowej standardem wymiaru sprawiedliwości. Jak wynika z dostępnych nam informacji – w przypadku procesów Lobsanga Dhondupa oraz Tulku Tenzina Delka zasady te nie były w pełni przestrzegane. W imię dobrych stosunków z Narodem Chińskim nie możemy przejść nad tym do porządku dziennego. Głęboko ubolewam, że apel polskich parlamentarzystów nie został wysłuchany. Zwracam się do Pana, Panie Przewodniczący, o wykorzystanie swoich wpływów i możliwości w celu powstrzymania wykonania wyroku na drugim skazanym oraz zapewnienie mu uczciwej i jawnej rewizji procesu”.

5 lutego 2003

Unia Europejska po raz kolejny potępia egzekucję Lobsanga Dhondupa i zatwierdzenie wyroku Tulku Tenzina Delka. Do tej deklaracji „dołączają” kraje wstępujące do UE (w tym Polska), stowarzyszone i członkowie EFTA.

14 lutego 2003

Drobny konflikt między kilkoma Tybetańczykami a grupą Hui, chińskich muzułmanów, przeradza się w kilkudniowe zamieszki w okręgu Czenca (chiń. Jianza) prowincji Qinghai. Tłum plądruje chińskie sklepy i restauracje, niezależne źródła informują o co najmniej jednym zabitym i setkach rannych. Władze wzywają na pomoc armię.

24 lutego 2003

Sekretarz stanu USA Colin Powell krytykuje Pekin – choć celem jego wizyty w Chinach jest uzyskanie poparcia ChRL w sprawie Iraku i Korei – za „krok wstecz” w dziedzinie praw człowieka: egzekucję Lobsanga Dhondupa i uwięzienie kilkunastu znanych dysydentów.

marzec 2003

Światowe media donoszą, że władze chińskie „testują cele śmierci na kółkach” – to jest specjalne samochody, w których wykonywane są egzekucje – „by poprawić system prawny”.

6-18 marca 2003

Doroczna sesja Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych i kolejny etap „pokoleniowych” zmian w najwyższych władzach ChRL. Fotel prezydenta zajmuje nowo mianowany pierwszy sekretarz KPCh Hu Jintao, ale ustępujący Jiang Zemin zachowuje – podobnie jak w strukturach partii – kierownictwo Centralnej Komisji Wojskowej. Stanowisko premiera przypada Wen Jiabao, numerowi trzy w KPCh. Przewodniczącym OZPL zostaje Wu Bangguo, a obradującej równolegle Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej – Jia Qinglin, zausznik Jiang Zemina zamieszany w największą aferę przemysłową w historii kraju. OZPL zapowiada „drastyczne zaostrzenie walki” z „separatyzmem, terroryzmem, organizatorami złych sekt i skorumpowanymi urzędnikami”. Ye Xiaowen, dyrektor Centralnego Urzędu ds. Religii, składa oficjalną wizytę w Stanach Zjednoczonych. Podczas wystąpienia w ambasadzie ChRL w Waszyngtonie porównuje Lobsanga Dhondupa i Tulku Tenzina Delka do Osamy bin Ladena.

Zachodni dyplomaci z Pekinu – zastrzegając anonimowość – informują, że za egzekucją Lobsanga Dhondupa i utrzymaniem wyroku Tulku Tenzina Delka stał Zhou Yongkang, członek Biura Politycznego Komitetu Centralnego KPCh, były sekretarz partii w Sichuanie, który wsławiwszy się skutecznością w zwalczaniu m.in. „tybetańskiego separatyzmu” w tej prowincji, w grudniu 2002 został mianowany ministrem bezpieczeństwa publicznego. Miał bardzo interesować się „sprawą z Kardze i osobiście wydawać polecenia”.

Li Baodong – dyrektor generalny Departamentu Konferencji Międzynarodowych chińskiego MSZ i szef delegacji ChRL ds. „dwustronnego dialogu o prawach człowieka” – „opuszcza” na rok swoje stanowiska, by „przejsć szkolenie w Centralnej Szkole Partyjnej”. Jego obowiązki przejmuje dotychczasowy zastępca, Wang Min, który wcześniej powiadomił Unię Europejską, że „źle zrozumiała” – składane przez Li – zapewnienia Pekinu w sprawie „nowego procesu” Lobsanga Dhondupa i Tulku Tenzina Delka.

17 marca-25 kwietnia 2003

Doroczna sesja Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie.

19 marca 2003

Unia Europejska krytykuje ChRL za „brak poszanowania dla praw człowieka” (egzekucje, tortury, arbitralne uwięzienia, sytuacja w Tybecie i Xinjiangu itd.), zapowiadając jednocześnie, że nie będzie dążyć do przyjęcia rezolucji w tej sprawie w Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie.

kwiecień 2003

Zhiqing quan – „prawo, by wiedzieć”: Epidemia SARS (zespołu ostrej niewydolności oddechowej, nazywanego przez Tybetańczyków *gjanje*, „chińską chorobą”), którą władze wszystkich szczebli ukrywały – jako „tajemnicę państwową” – przed przełożonymi, światem i najbardziej zagrożonymi, własnymi obywatelami co najmniej cztery miesiące, przekracza

granice Chin. Medialna histeria, miliardowe straty, tysiące zarażonych i setki ofiar na wszystkich kontynentach.

1 kwietnia 2003

Komisja Praw Człowieka ONZ: Ambasador Grecji, w imieniu UE i państw wstępujących, krytykuje ChRL za naruszanie praw człowieka – wymieniając m.in. szafowanie karą śmierci, stosowanie tortur, sytuację w Tybecie oraz sprawę Lobsanga Dhondupa i Tulku Tenzina Delka. Choć wiele delegacji stawia Pekinowi podobne zarzuty, żadna nie wnosi projektu stosownej rezolucji.

8 maja 2003

Prezydent G. Bush, zgodnie z Ustawą w sprawie polityki wobec Tybetu z 2002 roku, przekazuje Kongresowi pierwszy raport na temat kroków, jakie podjęła administracja Stanów Zjednoczonych w celu skłonienia Chińskiej Republiki Ludowej do podjęcia rozmów z Dalajlamą lub jego przedstawicielami. Wywołuje to natychmiastowy protest chińskiego MSZ, które oświadcza, że sprawa Tybetu jest „problemem czysto wewnętrznym” i wylicza warunki wstępne podjęcia rozmów z Dalajlamą: „Nawiążemy z nim kontakt i będziemy negocjować tylko wtedy, gdy faktycznie wycofa swoje poparcie dla »tybetańskiej niepodległości«, porzuci działalność separatystyczną, której celem jest podzielenie Chin, oraz oświadczy publicznie, że uznaje Tybet – i Tajwan – za integralną część Chin”.

15 maja 2003

Epidemia SARS. Agencja Xinhua publikuje ogłoszoną przez Sąd Najwyższy ChRL wykładnię prawa stosującego się do osób, które naruszają kwarantannę: „Umyślne rozprzestrzenianie chorób zakaźnych” zagrożone jest karą od 10 lat do dożywotniego pozbawienia wolności lub kary śmierci. Tydzień później policja aresztuje pierwszego uciekiniera ze szpitala.

16 maja 2003

Zmiany we władzach TRA: Legczog zastępuje Ragdiego na stanowisku przewodniczącego regionalnego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych, a zwolniony przez niego fotel gubernatora TRA zajmuje Dziampa Phuncog (chiń. Xiangba Pingcuo). „Bez wahania, uporczywie i głęboko otwierajcie front walki z grupą Dalaja”, apeluje do mianowanych sekretarz partii TRA Guo Jinlong.

25 maja 2003

Do Chin przybywają wysłannicy Dalajlamy.

26 maja 2003

Przewodniczący Hu Jintao rozpoczyna pierwszą podróż zagraniczną od wizyty w Moskwie.

31 maja 2003

Pekin wymusza na Katmandu pierwszą jawną deportację uciekinierów z Tybetu. Władze Nepalu – wbrew prawu wewnętrznemu i międzynarodowemu, mimo ostrych protestów Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców i zachodnich rządów – przekazują pracownikom ambasady ChRL 18 uchodźców, w tym kobiety i dzieci, którzy zostają pospiesznie wywiezieni do Chin.

9 czerwca 2003

Wysłannicy Dalajlamy wracają do Indii. Informują, że prowadzili „ożywione rozmowy” z „wysokimi urzędnikami chińskimi” w Szanghaju, Pekinie i tybetańskim regionie prowincji Yunnan, których celem było „budowanie wzajemnego zaufania i rozpraszanie nieporozumień”, oraz wyrażają chęć „kontynuowania i rozbudowywania” kontaktów dwustronnych.

Chińskie media donoszą, że sąd w Silingu (chiń. Xining) w prowincji Qinghai skazał czterech Tybetańczyków – Cairanga, (tyb. Cering), Zewenga Duoji (tyb. Celang Dordze), Zeyao i Tudenga Luosanga (tyb. Thupten Lobsang) – na kary od 11 lat pozbawienia wolności do dożywocia i kary śmierci w zawieszeniu na dwa lata „za nielegalne przewożenie 53 sztuk broni i 97 sztuk amunicji”. Sędziowie odmawiają zagranicznym dziennikarzom informacji, kto otrzymał jaki wyrok.

13 czerwca 2003

Prezydencja Unii Europejskiej potępia deportację Tybetańczyków z Nepalu. Do deklaracji dołączają państwa wstępujące do UE – w tym Polska – stowarzyszone i członkowie EFTA.

19 czerwca 2003

Pekin knebluje media, które – najwyraźniej wykorzystywane do zakulisowych rozgrywek między ekipą przewodniczącego Hu Jintao a stronnikami Jiang Zemina – przez trzy miesiące cieszyły się nieco większą swobodą. Władze zamykają dziennik *Nowe Czasy* za artykuł krytykujący Ogólnochińską Ludową Polityczną Konferencję Konsultatywną i Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych. Ministerstwo propagandy zakazuje publikowania materiałów o tuszowaniu epidemii SARS, brutalności policji i największych aferach korupcyjnych.

23 czerwca 2003

Dyplomacja semantyczna: Podczas wizyty premiera Atala Behari Vajpayee w Pekinie Chiny i Indie podpisują umowę handlową, otwierającą granicę między Tybetem a Sikkimem, który dla ChRL był dotąd terytorium „spornym”. Tym samym Chiny, nie wprost, uznają Sikkim za część Indii, a Indie – w odrębnej deklaracji dwustronnej, jak podkreślają chińskie media, „po raz pierwszy tak jednoznacznie” – Tybetański Region Autonomiczny za część ChRL. Delhi utrzymuje, że w owej deklaracji nie znalazło się „nic nowego”.

1 lipca 2003

Największa demonstracja od czasu Tiananmen: niemal pół miliona mieszkańców Hongkongu protestuje przeciwko przygotowanej przez Pekin „ustawie antywywrotowej”, która ogranicza swobody obywatelskie i niezależność metropolii od komunistycznych Chin. Tydzień później propekiński szef rządu Tung Chee-hwa ogłasza „opóźnienie” wprowadzenia nowych przepisów. Po dwóch miesiącach „opóźnienie” zostaje zamienione na „bezterminowe zawieszenie”.

12-18 sierpnia 2003

Pierwsze wspólne ćwiczenia armii państw Szanghajskiej Organizacji Współpracy (SCO) po obu stronach granicy Xinjiangu.

23 sierpnia 2003

Pośredni Sąd Ludowy Tybetańskiej Prefektury Autonomicznej Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan skazuje na kary od ośmiu do dwunastu lat więzienia czterech mnichów, którzy wspólnie modlili się o długie życie Dalajlamy.

25 sierpnia 2003

„Misja przyjaźni” Armii Ludowo-Wyzwoleńczej z komisarzem politycznym Chi Wanchunem na czele rozpoczyna wizytę w Polsce, Czechach i Słowacji.

9-10 września 2003

Dalajlama spotyka się w Waszyngtonie z sekretarzem stanu C. Powellem i prezydentem G. Bushem.

10 września 2003

Komisja Europejska przyjmuje dokument, z którego wynika, że promowanie dialogu chińsko-tybetańskiego, mającego doprowadzić do prawdziwej autonomii Tybetu, będzie jednym z jej politycznych priorytetów w stosunkach z ChRL.

19 września 2003

K. Tomasevski, Specjalny Sprawozdawca ONZ ds. Dostępu do Edukacji – pierwszy od niemal dziesięciu lat oenzetowski „śledczy” od praw człowieka składający wizytę w ChRL – przedstawia niezwykle krytyczny raport, oskarżając Chiny o naruszanie zobowiązań międzynarodowych, uniemożliwianie edukacji religijnej i wygórowane, narzucane arbitralnie opłaty, które wpędzają w dług rodziny posyłające dzieci do szkoły. Choć Pekin często podkreśla swoje dokonania na tym polu, na edukację przeznacza tylko dwa procent PKB (ONZ rekomenduje sześć). Władze pokrywają zaledwie 53 procent kosztów działania szkół – resztę rodzice. Pytana, czy Chiny mogą być dumne ze swojej polityki, Tomasevski odpowiada, że prawo do edukacji lepiej gwarantuje biedna Uganda.

20-30 września 2003

Delegacja Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka Sejmu RP odwiedza Chiny i Tybet. Polscy posłowie przerywają wizytę w pekińskim więzieniu, gdy okazuje się, że nie będą mogli swobodnie rozmawiać ze skazanymi. „Chiny nie są zainteresowane dialogiem na temat praw człowieka, o ile nie widzą na drugiej szali wymiernych korzyści materialnych”, podsumowuje jeden z delegatów.

23 września 2003

Powołując się na „dobro stosunków z Chinami” i umowy dwustronne, Rosja ponownie odmawia udzielenia wizy Dalajlamie, uniemożliwiając mu złożenie wizyty w Kałmucji.

27 września 2003

W prefekturze Szigace umiera sześćdziesięciokilkuletni Tenzin Phuncog, Trzy dni wcześniej zwolniono go z aresztu, w którym spędził sześć miesięcy. Władze podejrzewały go o udział w rozprowadzaniu materiałów niepodległościowych.

1 października 2003

Po serii rozpaczliwych protestów (przede wszystkim bezrobotnych i eksmitowanych) komendant główny policji w Pekinie Ma Zhenchuan ogłasza, że próba popełnienia samobójstwa na placu Tiananmen jest „przestępstwem” i będzie karana.

2 października 2003

W Dału (chiń. Daofu; prefektura Kardze prowincji Sichuan) umiera na skutek tortur dwudziestodwuletni mnich Nima Drakpa. W październiku 2002 roku skazano go na dziewięć lat więzienia za rozlepianie plakatów niepodległościowych, które zaczął podpisywać własnym imieniem, gdy aresztowano za nie niewinnych ludzi.

13 października 2003

Ministrowie spraw zagranicznych państw Unii Europejskiej wzywają Pekin do budowania rządów prawa, przestrzegania praw człowieka i kontynuowania dialogu z Dalajlamą. Rząd ChRL publikuje pierwszą białą księgę poświęconą – „najlepszym w dziejach” – stosunkom z UE, wzywając Unię do „niewspierania separatystycznych poczynań Dalajlamy” oraz zniesienia zakazu sprzedaży broni do Chin, który ogłoszono w czerwcu 1989 roku po masakrze w Pekinie.

15 października 2003

Chiny, jako trzecie państwo na świecie, wysyłają w przestrzeń pozaziemską załogowy statek kosmiczny. (Pół roku później, po latach zaprzeczania faktom, Chiny oficjalnie przyznają, że „wielkiego muru” nie widać z kosmosu i zapowiadają usunięcie tego zdania z podręczników szkolnych.)

24-27 października 2003

Chińska straż graniczna aresztuje pierwszych nepalskich maoistów, próbujących przemycić broń z Tybetu do Nepalu.

28 października 2003

Prezydent Kirsan Nikołajewicz Iljumżynow jedzie do Chin, by przekonać władze ChRL, że wizyta Dalajlamy w buddyjskiej Kałmucji będzie miała charakter „czysto religijny”, i uzyskać zgodę Pekinu na wydanie Dalajlamie rosyjskiej wizy.

11-12 listopada 2003

Władze okręgów Kardze i Lithang Tybetańskiej Prefektury Autonomicznej Kardze prowincji Sichuan zwołują wiece, na których grożą konfiskatą ziemi Tybetańczykom, którzy w ciągu miesiąca nie oddadzą wszystkich portretów i zdjęć Dalajlamy.

14 listopada 2003

Armia Ludowo-Wyzwoleńcza odbywa jednodniowe ćwiczenia, których celem jest zwalczanie „związanych z Dalajlamą” „terrorystów”. Chińskie media informują, że w ramach operacji „Himalaje 03” ćwiczone „tłumienie rozruchów, odbijanie zakładników oraz odpieranie ataków bombowych i biochemicznych”. „Separatystyczna grupa Dalaja – mówi urzędnik Departamentu Spraw Zagranicznych TRA – zachęcana i wspomagana przez wrogie siły zachodnie, wzmacnia szkodliwe działania separatystyczne, w których stosuje przemoc i metody pokojowe”. „Dalajlama – podsumowuje ćwiczenia sekretarz KPCh TRA Guo Jinlong – z jednej strony nadaje ogromny rozgłos kontaktom i rozmowom z nami, z drugiej jednak potęguje infiltrację i działalność terrorystyczną”.

Chiny i Indie prowadzą pierwsze wspólne manewry wojskowe.

27 listopada 2003

Dalajlama spotyka się Janem Pawłem II, z którym, jak mówi, łączą go „doświadczenia z totalitarnym, ateistycznym reżimem”.

Mimo nacisków i wojennych pogroźek Pekinu – który obawia się, że może być to krokiem do plebiscytu niepodległościowego – parlament Tajwanu uchwala ustawę, wprowadzającą instytucję referendum.

4 grudnia 2003

Zhuang Congsheng, dyrektor biura studiów politycznych departamentu Frontu Jedności KC KPCh – gospodarza pierwszych od ponad dziesięciu lat wizyt przedstawicieli Dharamsali w Chinach i Tybecie – nazywa „bałamutnymi” informacje o prowadzeniu „formalnych rozmów” z wysłannikami Dalajlamy, określając ich misję jako „turystyczną” i „krajoznawczą”.

30 grudnia 2003

Powrót SARS – pierwszy potwierdzony przypadek w prowincji Guangdong.

styczeń 2004

Prezydent Hu Jintao przedstawia nowe przepisy antykorupcyjne. Po raz pierwszy w historii KPCh kontroli mają podlegać nawet członkowie Stałego Komitetu Biura Politycznego, którzy zostają zobowiązani do przedstawiania okresowych raportów, dotyczących własnego majątku i dochodów najbliższych krewnych, oraz przestrzegania zasad partyjnej „dyscypliny”. Jednocześnie prace Biura Politycznego i Centralnej Komisji ds. Dyscypliny pozostają ściśle tajne, a media obowiązuje bezwzględny zakaz publikowania materiałów dotyczących skandali z udziałem najwyższych kadr – od wiceministrów w górę.

15 stycznia 2004

Umiera siedemdziesięciodwuletni Jesze Gjaco, członek lhaskiego oddziału Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej, którego aresztowano w czerwcu 2003 roku za „prowadzenie działalności separatystycznej”, skazano na sześć lat więzienia i pod koniec listopada warunkowo zwolniono ze względów zdrowotnych.

16 stycznia 2004

ChRL przyłącza się do misji pokojowej w Afganistanie, wysyłając tam jednego policjanta. Jak podaje agencja Xinhua, chiński kontyngent nazywa się Zhang Ming i jest „niższym oficerem”.

26-29 stycznia 2004

Przewodniczący Hu Jintao składa wizytę we Francji. Prezydent J. Chirac przyjmuje go z bezprecedensowymi honorami, zapowiada „nową erę strategicznego partnerstwa”, potępia plany referendum na Tajwanie i zaczyna zabiegać o zniesienie obowiązującego od 1989 roku europejskiego embarga na sprzedaż broni do ChRL. Hu, jako pierwszy komunistyczny przywódca, przemawia na forum Zgromadzenia Narodowego, gdzie zapowiada kupno 21 francuskich Airbusów; połowa deputowanych bojkotuje jego wystąpienie, wielu dołącza do demonstrantów, protestujących przeciwko naruszaniu praw człowieka i chińskiej okupacji Tybetu.

8 lutego 2004

Tybetańscy mnisi z Palpung Szerab Ling w Indiach otrzymują nagrodę Grammy w kategorii „tradycyjna muzyka światowa” za płytę „Sacred Tibetan Chants”, na której zarejestrowano fragmenty codziennych rytuałów klasztoru.

10 lutego 2004

Parlament Europejski określa priorytety UE na 60. sesji Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie, zalecając m.in. wniesienie rezolucji potępiającej Chiny za naruszanie praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji w Tybecie i Xinjiangu oraz prześladowań członków Falun Gong.

16 lutego 2004

Pierwszy potwierdzony przypadek ptasiej grypy w Tybecie.

21 lutego 2004

Pod presją władz Nepalu, które wzorem Chin zakazują wystawiania na widok publiczny portretów Dalajlamy, po raz pierwszy od ponad 40 lat społeczność tybetańska nie organizuje uroczystości noworocznych przed stupą Boudha w Katmandu.

26 lutego 2004

Przygotowania do dorocznego posiedzenia Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie: Po 15 latach, na rok przed terminem, władze chińskie zwalniają z Drapczy Phuncog Njidron, ostatnią z grupy 14 mniszek, ukaranych w 1993 roku podwyższeniem wyroków za nagranie w więzieniu kasety z pieśniami niepodległościowymi.

3 marca 2004

Przygotowań do Genewy ciąg dalszy: do Stanów Zjednoczonych, które zapowiadają, że przedstawią projekt rezolucji potępiającej ChRL za naruszanie praw człowieka, odesłany zostaje Wang Youcai, jeden z założycieli Demokratycznej Partii Chin skazany w 1998 roku na 11 lat więzienia, a ośmioletni wyrok aresztowanej w 1999 roku Rebiji Kadeer – najbardziej znanej więźniarki politycznej z Xinjiangu – zostaje zmniejszony o rok.

Rosyjskie agencje informacyjne podają, że prezydent Kalmucji Kirsan Iljumżynow jest zadowolony z mianowania premierem Rosji Michaiła Fradkowa z uwagi na „jego dobry stosunek do Dalajlamy”.

3-14 marca 2004

Doroczne posiedzenia X Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej i X Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych, którym towarzyszy tradycyjne polowanie na dysydentów i autorów petycji. „Państwo szanuje i gwarantuje prawa człowieka” – 2.984 delegatów OZPL wpisuje do konstytucji ChRL ochronę owych praw, „legalnie uzyskanej” własności prywatnej i teorię „trzech reprezentacji” Jiang Zemina oraz podnosi o 12 procent (eksperci twierdzą, że prawdziwa liczba może być dwukrotnie wyższa) wydatki na siły zbrojne.

Chen Zhonglin, deputowany z Chongqingu, informuje OZPL, że w Chinach skazuje się na śmierć i „bezwłocznie” traci 10 tysięcy osób rocznie – „pięć razy więcej niż we wszystkich innych państwach razem wziętych” – oraz oskarża rząd o nagminne łamanie przepisów kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego, wnioskując wraz z 40 innymi delegatami o rewidowanie wyroków sądów lokalnych przez Najwyższy Sąd Ludowy.

Jiang Yanyong, wojskowy lekarz, który rok wcześniej zdemaskował władze, ujawniając prawdę o zasięgu epidemii SARS, wzywa partię do przyznania się do „błędów”, jakie popełniła, tłumiąc studenckie protesty w 1989 roku. Pytany przez zagranicznych dziennikarzy premier Wen Jiabao odrzuca ten apel w imię „wartości najwyższych: jedności i stabilizacji”.

12 marca 2004

Komitety ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Rasowej wyraża zaniepokojenie sytuacją tybetańskich uchodźców w Nepalu i przypadkami ich „przymusowego wydalania” do ChRL.

15 marca-23 kwietnia 2004

60. sesja Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie. W pierwszym dniu obrad o naruszaniu praw człowieka w Tybecie mówi tylko J. Fisher, minister spraw zagranicznych Niemiec, poświęcając tej kwestii trzy słowa.

16 marca 2004

Tradycyjne, „zastraszające” manewry chińskiej floty – w których po raz pierwszy uczestniczą okręty francuskiej marynarki wojennej – przed wyborami na Tajwanie.

19 marca 2004

Zamach na prezydenta Chen Shui-biana i wiceprezydent Annette Lu w przeddzień wyborów i pierwszego referendum na Tajwanie.

Chiny atakują w Genewie raport Specjalnego Sprawozdawcy ds. Dostępu do Edukacji z września 2003 roku, nazywając wzmianki o sytuacji w Tybecie „stronniczymi i nieodpowiedzialnymi”.

20 marca 2004

Opowiadający się za niepodległością Tajwanu prezydent Chen Shui-bian minimalnie wygrywa wybory i zostaje wybrany na drugą kadencję, wyraża jednak zgodę na ponowne przeliczenie głosów, którego domaga się opozycja. Referendum jest nieważne z powodu zbyt niskiej frekwencji.

23 marca 2004

Po oficjalnym ogłoszeniu, że Stany Zjednoczone przedstawią w Genewie projekt rezolucji potępiającej ChRL, Pekin zawiesza rozmowy z USA na temat praw człowieka (których Amerykanie nie prowadzą od grudnia 2002 roku, uznając je za jałowe).

28 marca 2004

Służby bezpieczeństwa ChRL – która intensywnie zabiega o zniesienie nałożonego w 1989 roku europejskiego embarga na dostawy broni, nazywając je „reliktem zimnej wojny” – aresztują trzy krewnie ofiar masakry w Pekinie, w tym sześćdziesięciosiedmioletnią prof. Ding Zilin, założycielkę ruchu „Matek z Tiananmen”.

1 kwietnia 2004

Premier Wen Jiabao zawiesza i kieruje do „naukowego zbadania” kontrowersyjny plan budowy 13 tam na Gjalmo Ngulczu (Saluin, chiń. Nu Jiang) w prowincji Yunnan – jedynej obok Jarlung Cangpo (Brahmaputra) dziewiczej rzece w ChRL – którego realizacja wymagałaby przesiedlenia tysięcy Tybetańczyków.

2 kwietnia 2004

Troje Tybetańczyków z Tybetańskiego Kongresu Młodzieży rozpoczyna bezterminowy strajk głodowy przed siedzibą ONZ w Nowym Jorku. TYC domaga się m.in. zwolnienia wszystkich tybetańskich więźniów politycznych i wznowienia debaty na temat Tybetu na forum ONZ.

6 kwietnia 2004

„Jeden kraj, dwa systemy” w praktyce: Stały Komitet Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych przyznaje Pekinowi prawo do zatwierdzania wszelkich decyzji dotyczących przyszłości Hongkongu. „Władze lokalne nie mają żadnych stałych kompetencji. Wszelka władza pochodzi z nadania rządu centralnego”, ogłasza wiceprzewodniczący Qiao Xiaoyang.

8 kwietnia 2004

Stany Zjednoczone przedstawiają projekt rezolucji potępiającej Chiny za naruszanie praw człowieka na forum Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie.

14 kwietnia 2004

Troje ekspertów ONZ – Ambeyi Ligabo, Specjalny Sprawozdawca ds. Wolności Słowa, Leandro Despouy, Specjalny Sprawozdawca ds. Niezależności Sędziów i Obrońców, oraz Hina Jilani, Specjalny Przedstawiciel Sekretarza Generalnego ds. Obrońców Praw Człowieka – wydaje oświadczenie, w którym wyraża zaniepokojenie sytuacją Tulku Tenzina Delka i zwraca się do chińskich władz o przeprowadzenie ponownego, tym razem uczciwego procesu skazanego na śmierć mnicha.

15 kwietnia 2004

Chiny nie dopuszczają do dyskusji nad projektem rezolucji w Genewie, uciekając się do wybiegu proceduralnego. Ich wniosek o „no-action” popiera aż 28 państw, 16 jest przeciw, dziewięć wstrzymuje się od głosu.

22 kwietnia 2004

Chińskie media informują, że władze Szanghaju zainstalowały kamery przemysłowe we wszystkich 1.325 kawiarenkach internetowych w mieście, aby „skutecznie monitorować” *wangmin*, „obywateli sieci”.

26 kwietnia 2004

„Odpowiedzialna władza nie może ulegać dyktatowi opinii publicznej”: Stały Komitet Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych wyklucza przeprowadzenie bezpośrednich wyborów szefa rządu oraz w pełni demokratycznych wyborów do parlamentu Hongkongu co najmniej do 2008 roku.

27 kwietnia 2004

Chińskie media donoszą, że jednym z kandydatów na oficjalną maskotkę Igrzysk Olimpijskich w Pekinie jest tybetańska antylopa *cziru* (*Panthelops hodgsonii*) – gatunek zagrożony wyginięciem.

3 maja 2004

Po wizycie zastępczyni sekretarza generalnego Carolyn McAskie, która zapewnia protestujących, że odpowiednie agendy Organizacji Narodów Zjednoczonych zajmą się ich

postulatami, Tybetański Kongres Młodzieży kończy strajk głodowy przed siedzibą ONZ w Nowym Jorku.

19 maja 2004

Chińskie media informują o utworzeniu tybetańskiego języka migowego.

20-29 maja 2004

Gjalcen Norbu, którego władze chińskie mianowały inkarnacją Panczenlamy, „ślubuje kontynuować świetną tradycję miłości do macierzy i strzeżenia jedności państwa” podczas „oficjalnej wizyty” w prowincji Shaanxi.

23 maja 2004

„Polityka rządu centralnego wobec Dalajlamy jest konsekwentna i jasna. Oczekujemy, że spojrzy on prawdzie w oczy, dokona właściwej oceny sytuacji, faktycznie porzuci swoje stanowisko w sprawie »niepodległości Tybetu« i zrobi coś pożytecznego dla rozwoju Chin i regionu tybetańskiego w latach, jakie mu jeszcze zostały”: rząd ChRL publikuje białą księgę, w której wyklucza przyznanie Tybetowi jakiegokolwiek „specjalnego” statusu.

25 maja 2004

Rządy ChRL i Nepalu podpisują porozumienie w sprawie zaostrożenia kontroli granicy, „by zapobiec jej przekraczaniu przez Tybetańczyków i Nepalczyków, którzy nie posiadają odpowiednich dokumentów”.

Chiny otwierają zamkniętą od niemal stu lat granicę z Tadżykistanem w Xinjiangu.

31 maja 2004

Rząd ChRL powołuje specjalną komisję do cenzurowania gier komputerowych. Jako pierwsza na indeks trafia szwedzka gra historyczna, w której Tybet i Xinjiang są przedstawione jako niepodległe państwa, co zdaniem władz stanowi „zagrożenie dla terytorialnej integralności Chin”.

czerwiec 2004

Po raz pierwszy w historii buddyzmu tybetańskiego grupa mniszek z Dharamsali uzyskuje tytuły naukowe Pharczin Ramdziampa.

1 czerwca 2004

Przygotowania do 15. rocznicy „incydentu 6.4”. „Znika” dr Jiang Yanyong, jego żona Hua Zhongwei, Liu Xiaobo i wielu innych znanych dysydentów. Krewi ofiar nie mogą opuszczać domów.

3 czerwca 2004

Władze rosyjskie odmawiają wizy Dalajlamie, który miał być gościem honorowym forum religijnego w Kałmucji. „Kolejny raz, mimo obietnic i zapewnień, zlekceważono nasze prośby. To działanie sprzeczne z konstytucją” – prezydent Kirsan Iljumżynow zapowiada złożenie pozwu do sądu konstytucyjnego przeciwko łamaniu swobód religijnych w Rosji.

8-10 czerwca 2004

Pierwsza, historyczna wizyta prezydenta ChRL i przewodniczącego KPCh w Polsce. W nocy przed przylotem Hu Jintao (według strony internetowej zapraszającego go prezydenta RP –

Jingtao) „nieznani sprawcy” zamalowują wszystkie billboardy Fundacji Helsińskiej i Stowarzyszenia Studenci dla Wolnego Tybetu – ze zdjęciem Dalajlamy i tybetańską flagą – na trasie przejazdu chińskiej delegacji. Podczas ceremonii powitalnej przed Pałacem Prezydenckim chińscy funkcjonariusze atakują sympatyków Falun Gong i Tybetu, wrywając im transparenty i flagi. Policja nie interweniuje. W trakcie trzydniowej wizyty polscy politycy nie poruszają kwestii przestrzegania praw człowieka w ChRL. „Nie doszliśmy do takich tematów, bośmy się rozpędzili w kwestiach globalnych”, wyjaśnia Marszałek Sejmu J. Oleksy.

11 czerwca 2004

Hu Jintao i skandal dyplomatyczny na Węgrzech, gdzie policja – w przeciwieństwie do polskiej – nie przygląda się biernie, lecz zatrzymuje członka chińskiej delegacji, który atakuje protybetańskich działaczy.

16 czerwca 2004

W przeddzień negocjowanej od ponad dziesięciu lat pierwszej oficjalnej wizyty w ChRL Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Tortur – obejmującej niezapowiedziany dostęp do wszystkich zakładów karnych i rozmowy w cztery oczy z osadzonymi – Theo van Boven informuje, że jego wyjazd do Pekinu zostaje „przełożony na prośbę chińskiego rządu”.

17 czerwca 2004

Chiny kończą budowę najdłuższego, 3.345-metrowego tunelu kolejowego na trasie Qinghai-Lhasa.

Szanghajska Organizacja Współpracy (SCO) otwiera centrum antyterrorystyczne w Taszkencie.

21 czerwca 2004

Przedstawiciele najwyższych władz ChRL inaugurują w Pekinie Stowarzyszenie na rzecz Ochrony i Rozwoju Kultury Tybetańskiej, którego przewodniczącym mianowany zostaje Ngabo Ngałang Dzigme.

22 czerwca 2004

W okręgu Amdo (chiń. Anduo) prefektury Nagczu chińscy robotnicy kładą pierwsze tory w Tybetańskim Regionie Autonomicznym.

24 czerwca 2004

„Mieszkańcy Kałmucji darzą Jego Świątobliwość wielką wiarą i szacunkiem – powinniście o tym wiedzieć. Po wtóre, gość nie powinien dyktować gospodarzowi, co mu robić wolno, a czego czynić nie może. Jeżeli chcecie ze mną rozmawiać, zapraszam do środka”, mówi Telo Rinpocze, przewodniczący Kałmuckiej Unii Buddyjskiej, kategorycznie odmawiając zdjęcia portretu Dalajlamy z ołtarza głównej świątyni buddyjskiej w Eliście. Delegacja z gubernatorem TRA Dziampą Phuncogiem i ambasadorem ChRL w Rosji na czele zawraca spod drzwi klasztoru, w którym miała złożyć oficjalną wizytę.

Audyt generalny ChRL przedstawia raport, z którego wynika, że w 2003 roku urzędnicy 41 z 55 poddanych kontroli departamentów centralnych sprzeniewierzyli 1,4 miliarda yuanów (170 milionów USD). Według Li Jinhuy pracownicy Komitetu Organizacyjnego Igrzysk Olimpijskich w Pekinie przywłaszczyli 131 milionów yuanów, przeznaczając je głównie na budowę swoich mieszkań, a w jednym z regionów Chin zachodnich do właściwych

adresatów, tj. najuboższych chłopów, trafiło zaledwie 0,3 proc. specjalnych kredytów preferencyjnych.

Watykan wystosowuje ostry protest przeciwko aresztowaniu trzech katolickich biskupów oraz „naruszaniu praw człowieka zagwarantowanych w wielu międzynarodowych traktatach, których stroną są Chiny”.

1 lipca 2004

Półmilionowy prodemokratyczny marsz w Hongkongu.

2 lipca 2004

Władze chińskie ogłaszają kampanię monitorowania treści SMS-ów.

19 lipca 2004

Jiang Yanyong odzyskuje wolność po siedmiu tygodniach „reedukacji politycznej”.

21 lipca 2004

Rządowy *Dziennik Tybetański* obwieszcza otwarcie nowego obozu „reedukacji przez pracę” (chiń. *laojiao*) w Senge, w okręgu Ngari TRA.

23 lipca 2004

Chińskie media informują, że w Tybecie odbędą się – zdelegalizowane w 1959 roku jako „feudalny przesąd”, przywrócone na początku lat osiemdziesiątych dzięki zabiegom Panczenlamy i zakazane ponownie w 1988 roku – egzaminy na tytuł *gesze lhampa*, „doktora filozofii” szkoły gelug buddyzmu tybetańskiego.

28 lipca 2004

Yuan Hongbing – były dziekan wydziału prawa Uniwersytetu Pekńskiego, sygnatariusz wzorowanej na „Karcie 77” chińskiej „Karty Pokoju”, skazany za „próbę obalenia systemu socjalistycznego” w 1994 roku, a następnie zesłany do prowincji Guizhou z dożywotnim zakazem powrotu do stolicy – prosi o azyl polityczny w Australii. Jego celem jest opublikowanie napisanych na zesłaniu książek, między innymi „Złotej świętej góry”, która opowiada o represjach i prześladowaniach w Tybecie.

sierpień 2004

Ewakuacja tysięcy mieszkańców północnych Indii zagrożonych zalaniem wodami wezbranego tybetańskiego jeziora lodowcowego. Mimo wielu apeli i prośb rząd ChRL nie wpuszcza do Tybetu indyjskich ekspertów, którzy mogliby dokładnie określić zagrożenie.

5 sierpnia 2004

Władze sądownicze TRA przyznają osławionemu Drapczy „zaszczytny tytuł wzorowego zakładu karnego”.

18 sierpnia 2004

Kolejne oficjalne potwierdzenie zmian demograficznych w Tybecie. Rządowa agencja Xinhua cytuje prof. Wu Tianyi, z którego badań wynika, że „większość z sześciu, siedmiu milionów Hanów, którzy osiedlili się na Płaskowyżu Qinghai-Tybet” cierpi na chorobę wysokościową. Nie wiadomo, czy Wu objął swoimi badaniami Hui, etnicznie chińskich muzułmanów, którzy również wypierają rdzennych mieszkańców z rynku pracy w Tybecie.

Według ostatniego spisu powszechnego w całych Chinach mieszka 5.416.021 Tybetańczyków.

19 sierpnia 2004

Agencja Xinhua publikuje raport Ministerstwa Handlu, z którego wynika, że w ciągu ostatnich dwóch dekad z ChRL uciekło około 4.000 skorumpowanych urzędników, wywożąc z kraju ponad pięć miliardów yuanów (610 milionów USD). Według Xinhua władze poszukują obecnie 500 partyjnych dygnitarzy winnych sprzeniewierzenia 70 miliardów yuanów (8,4 miliarda USD).

21 sierpnia 2004

„Oni tu strzegą roślin i rzadkich dzikich zwierząt”, odpowiada Wu Jilie, zastępca gubernatora TRA, pytany przez zagranicznych dziennikarzy o powód stacjonowania w Tybecie tysięcy policjantów i żołnierzy. Wu stwierdza też, że w TRA „nie ma ani jednego przypadku AIDS”, wyjaśniając za chwilę, iż do tej pory „nie przeprowadzono żadnych testów”. Choć wcześniej burmistrz Lhasy informował korespondentów, że zdjęcia Dalajlamy są zakazane z powodu jego „działalności separatystycznej”, według Wu zakazu takiego nie ma, a „Tybetańczycy nie posiadają żadnych zdjęć Dalajlamy, ponieważ budzi on w nich odrazę, gdyż zagraża krajowi i buddyzmowi”.

23 sierpnia 2004

Symboliczny protest – rozwinięcie chińskiej flagi z napisem „Wolny Tybet” po chińsku – podczas konkursu skoków do wody na Olimpiadzie w Atenach.

27 sierpnia 2004

„Tylko 31 procent tybetańskich dzieci ma dostęp do obowiązkowej, dziewięcioletniej edukacji”, stwierdza Carol Bellamy, dyrektor UNICEF, po złożeniu wizyty w Tybecie.

28-29 sierpnia 2004

Pierwsze wspólne manewry AL-W i armii indyjskiej w Tybecie.

30 sierpnia 2004

Symboliczny protest w należącym do pekińskiego kompleksu olimpijskiego Parku Mniejszości Narodowych. Dwóch zachodnich działaczy rozwija transparent z napisem „Nie dla Igrzysk w Chinach, póki Tybet nie będzie wolny”. Po kilku minutach obaj demonstranci – oraz dwaj dziennikarze – zostają zatrzymani przez policję, a po siedmiu godzinach przesłuchań zwolnieni i deportowani z ChRL.

wrzesień 2004

Przed posiedzeniem Komitetu Centralnego KPCh policja zatrzymuje, więzi na stadionach i odsyła do miejsc zamieszkania – brutalnie bijając i rażąc pałkami elektrycznymi opornych – około 35 tysięcy osób, które przyjechały do Pekinu, żeby złożyć skargi na władze lokalne. Powódź stulecia w Sichuanie – niemal dwustu zabitych, dziesiątki tysięcy rannych i milionowe straty. Według chińskich ekologów główną przyczyną katastrofy było podniesienie poziomu wody w dopływach Jangcy przez Tamę Trzech Przełomów.

12 września 2004

Wysłannicy Dalajlamy rozpoczynają trzecią – od ponownego nawiązania bezpośrednich kontaktów w 2002 roku – wizytę w Chinach, a ambasada ChRL w Waszyngtonie informuje, że jej celem są „odwiedziny u krewnych”.

Antyterrorystyczne ćwiczenia w Lhasie, obejmujące m.in. odbijanie zakładników i likwidowanie skutków ataku biochemicznego przez żołnierzy AL-W i LPZ oraz funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa, policji i milicji.

Po uruchomionej przez Pekin wielotygodniowej kampanii zastraszania i kompromitowania kandydatów opozycji demokracji zdobywają – przy rekordowej frekwencji – 18 z puli 30 miejsc w parlamencie Hongkongu, o które mogli się ubiegać.

14 września 2004

W okręgu Darlag (chiń. Dari) Tybetańskiej Prefektury Autonomicznej Golog (chiń. Guolo) oficer policji otwiera ogień do grupy mnichów, którzy domagają się odszkodowania za koszty leczenia obrażeń, jakie odnieśli wcześniej na komisariacie. Na miejscu ginie Cering Pal, syn opata klasztoru Golog Topden, kilku mnichów odnosi rany.

19-30 września 2004

Grupa robocza ONZ ds. arbitralnych uwięzień składa wizytę w Chinach i Tybecie. Po powrocie eksperci informują „z żalem”, że musieli przerwać wizytę w Drapczy, gdyż mimo wcześniejszych ustaleń władze powiadomiły ich, iż „przepisy wewnętrzne” nie pozwalają na rozmowę z częścią skazanych, z którymi chcieli się spotkać, oraz stwierdzają, że Chiny „wciąż nie zastosowały się do czterech rekomendacji”, przedstawionych przez Grupę w 1997 roku.

19 września 2004

Ostateczne przekazanie władzy *disidai*: na czwartym plenum XVI KC KPCh, ku zaskoczeniu większości obserwatorów, Jiang Zemin rezygnuje – „dla dobra partii, państwa i sił zbrojnych” – ze stanowiska przewodniczącego Centralnej Komisji Wojskowej, które obejmuje Hu Jintao. Zeng Qinghong, zaufany Jianga, nie tylko nie zostaje mianowany wiceprzewodniczącym, ale nawet nie wchodzi do Komisji.

21-30 września 2004

Wizyta przedstawicieli prezydencji Unii Europejskiej w TRA przed rozpoczynającą się zaraz po niej kolejną rundą dwustronnych rozmów na temat praw człowieka w Pekinie.

29 września 2004

Przedstawiciele Dalajlamy wracają do Indii i informują, że prowadzili „jak do tej pory najobszerniejsze i najpoważniejsze” rozmowy z władzami chińskimi.

18 października 2004

Według sondażu opublikowanego przez *Rzeczpospolitą* 75 procent Polaków nie chce „utrzymywania korzystnych umów gospodarczych z państwami nie przestrzegającymi praw człowieka”.

21 października 2004

Rezultaty polityki „jedna rodzina, jedno dziecko” – chińskie media publikują wyniki badań, z których wynika, że ChRL jest najszybciej starzejącym się państwem na świecie: „Przed 35

laty na jedną osobę w wieku emerytalnym przypadało sześcioro dzieci, obecnie dwoje emerytów na jedno dziecko”.

29-31 października 2004

Zamieszki na tle etnicznym w okręgu Zhongmou prowincji Henan. W starciach między Hanami a Hui, chińskimi muzułmanami, ginie, według różnych źródeł, od kilkudziesięciu do 150 osób w tym kilkunastu policjantów. Władze ogłaszają stan wojenny w regionie.

listopad 2004

Władze prowincji Qinghai organizują konferencje, na których nakłaniają najważniejszych lamów tego regionu, strasząc ich surowymi konsekwencjami, do „zmobilizowania mas” do okazywania szacunku i poparcia bojkotowanemu przez Tybetańczyków Gjalcenowi Norbu, którego Pekin mianował nowym wcieleniem Panczenlamy.

1 listopada 2004

Władze chińskie ogłaszają zimową kampanię „mocnego uderzenia” w Lhasie. Jej celem jest „likwidacja tajnych grup separatystycznych, separatystów z zewnątrz i [ich] wpływów na religię, terrorystów, przestępców, wrogów stabilizacji oraz osób powracających z zagranicy, które posiadają powiązania z grupami separatystycznymi”.

18 listopada 2004

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, w której wyraża zaniepokojenie informacjami o torturowaniu Tulku Tenzina Delka w więzieniu i wzywa władze chińskie do przeprowadzenia ponownego, uczciwego procesu.

19 listopada 2004

Chińskie media donoszą, że „420 tysięcy mieszkańców Lhasy posiada 18 tysięcy prywatnych samochodów”: „jedno auto na 23 osoby, czyli 5,6 razy więcej niż krajowa średnia – jeden samochód na 130 osób”.

26 listopada 2004

„W żadnym razie nie oznacza to zmiany stanowiska w sprawie Tybetu i wiedzą o tym nasi chińscy przyjaciele” – Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rosji, które wcześniej wielokrotnie odmawiało Dalajlamie wizy, informuje, że zgadza się na jego „ściśle pasterską” wizytę w Kałmucji. Pekin wyraża najwyższe oburzenie, uznając tę decyzję za „niepojętą”.

29 listopada-1 grudnia 2004

Pierwsza od 12 lat wizyta Dalajlamy w Rosji.

1 grudnia 2004

Pekin informuje, że koszt budowy linii kolejowej, która w 2007 roku ma połączyć Lhasę z prowincją Qinghai, wzrośnie o 660 milionów, czyli do niemal 3,7 miliarda dolarów.

7 grudnia 2004

Amerykański Senat jednogłośnie przyjmuje rezolucję, w której domaga się natychmiastowego zwolnienia Tulku Tenzina Delka i wszystkich tybetańskich więźniów politycznych.

11 grudnia 2004

Wybory parlamentarne na Tajwanie wygrywają partie opozycyjne, przeciwne ogłoszeniu niepodległości wyspy.

16 grudnia 2004

Pekin ogłasza, że Yang Chuantang, były wicegubernator w Lhasie, wraca do Tybetańskiego Regionu Autonomicznego z Qinghai i przejmuje fotel sekretarza lokalnych struktur KPCh od Guo Jinlonga.

23 grudnia 2004

Podpalenie siedziby władz lokalnych prefektury Kardze w prowincji Sichuan podczas posiedzenia lokalnego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych. Władze podejrzewają „elementy separatystyczne”, ponieważ w pobliżu pogorzeliska rozlepiono plakaty i rozrzucono ulotki niepodległościowe. Wkrótce potem zostaje aresztowany Sonam Phuncog, mnich klasztoru Kardze.

30 grudnia 2004

„Zatrzymajcie konia na skraju przepaści! Wydalcie Lee Teng-huia, nie wpuszczajcie separatysty Dalajlamy!” – demonstracja przed ambasadą Japonii w Pekinie. Zebrani protestują przeciwko wizycie byłego prezydenta Tajwanu i żądają, by władze Japonii nie przyznawały wizy Dalajlamie, który ma odwiedzić ten kraj w przyszłym roku.

4 stycznia 2005

Wyższy Sąd Ludowy w Lhasie skazuje Tybetańczyka i Nepalczyka na kary śmierci w zawieszeniu na dwa lata oraz konfiskatę całego dobytku, a dwóch innych Tybetańczyków i jednego obywatela Nepalu na kary dożywotniego więzienia za przemyt broni.

6 stycznia 2005

Przedterminowe zwolnienie byłego asystenta Tulku Tenzina Delka, mnicha Taszi Phuncoga, którego w 2002 roku skazano na siedem lat więzienia. Według tybetańskich źródeł jest on „wrakiem człowieka” – nie może chodzić ani mówić.

13 stycznia 2005

Parlament Europejski przyjmuje kolejną rezolucję w sprawie Tulku Tenzina Delka, wzywając władze chińskie do natychmiastowego złagodzenia jego wyroku.

14 stycznia 2005

KPCh ogłasza największą od ponad 20 lat, osiemnastomiesięczną kampanię, której celem jest „umocnienie przewodniej roli partii”.

15 stycznia 2005

Kaszag, gabinet Centralnej Administracji Tybetańskiej w Dharamsali, powołuje dodatkowy sekretariat, który ma być zapleczem Specjalnej Grupy ds. Negocjacji z Chinami.

17 stycznia 2005

„Mój ojciec – pisze do najbliższych najmłodsza córka – jest wreszcie wolny”: umiera osiemdziesięcioletni Zhao Ziyang, „sumienie partii”, były sekretarz generalny KPCh, rzecznik i prekursor szerokich reform, od 1989 roku osadzony, bez procesu i wyroku, w areszcie domowym za sprzeciw wobec siłowego stłumienia demonstracji na Tiananmen.

Miesiąc wcześniej jego najbliżsi proszą Dalajlamę o modlitwy i błogosławieństwo dla umierającego. Władze wprowadzają nadzwyczajne środki bezpieczeństwa, obawiając się, że śmierć Zhao może stać się katalizatorem protestów politycznych. „Warunki, w jakich przyszło mu spędzić ostatnie lata życia, są symbolem hańby chińskiego wymiaru sprawiedliwości i partii komunistycznej”, stwierdza jego były sekretarz Bao Tong.

21 stycznia 2005

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Nepalu wydaje nakaz natychmiastowego zamknięcia biura przedstawiciela Dalajlamy w Katmandu i ośrodka, świadczącego pomoc tybetańskim uchodźcom. Pekin przyjmuje to z „uznaniem”.

26 stycznia 2005

Wyższy Sąd Ludowy prowincji Sichuan zmienia wyrok Tulku Tenzina Delka na karę dożywotniego więzienia. Choć rządowe media i chińscy dyplomaci wielokrotnie informowali, że w okresie zawieszenia wykonania kary śmierci skazany przestrzegał regulaminu więziennego, nie popełnił żadnego przestępstwa i „okazywał skruchę”, nie tylko nie przeprowadzono nowego, jawnego, uczciwego procesu, lecz – mimo niezliczonych rezolucji, uchwał, demarche oraz protestów parlamentów, rządów i społeczności międzynarodowej – wymierzono mu najsurowszą karę, dożywocia, choć obowiązujące w ChRL przepisy pozwalały na złagodzenie jej do 15 lat pozbawienia wolności.

29 stycznia 2005

Pierwsze bezpośrednie połączenie lotnicze między ChRL a Tajwanem.

1 lutego 2005

Przewrót pałacowo-wojskowy w Katmandu. Król Gjanendra odwołuje rząd i staje na czele nowego gabinetu. Setki aresztowań polityków, działaczy związkowych i studenckich. ChRL nie dołącza do międzynarodowych protestów, uznając to za „sprawę wewnętrzną” Nepalu. Chiny i Rosja podpisują porozumienie w sprawie „wzajemnego konsultowania kwestii bezpieczeństwa narodowego”. To pierwsza tego rodzaju umowa międzynarodowa ChRL, której przywódcy widzą w Moskwie „głównego partnera współpracy strategicznej”.

2 lutego 2005

Podczas pierwszej podróży zagranicznej Sekretarz Stanu USA Condoleezza Rice przestrzega Unię Europejską, by nie wysyłała Pekinowi „złego sygnału” dla praw człowieka, znosząc embargo na dostawy broni do ChRL.

3 lutego 2005

„XI Panczenlama okazuje szacunek starszym oraz jest opiekuńczy i przyjazny w stosunku do dzieci i zwierząt. Ilekroć widzi ptaszki, kotki i inne małe zwierzątka, zaraz chce je dotykać, przytulać i karmić”, informuje agencja Xinhua. Spotkanie przewodniczącego Hu Jintao z Gjalcenem Norbu w pekińskiej Wielkiej Hali Ludowej – intensyfikacja kampanii, której celem jest zmuszanie Tybetańczyków do zaakceptowania chłopca, mianowanego przez władze ChRL Panczenlamą.

4 lutego 2005

Tybetańskie źródła informują, że pod koniec 2004 roku w więzieniu Poło Tramo zmarł systematycznie bity i torturowany Rinzin Łangjal. Aresztowano go w 1995 roku za

planowanie protestu politycznego i skazano na 16 lat więzienia. Wyrok zamieniono na dożywocie za udział w symbolicznych protestach w Drapczy.

9 lutego 2005

Chiny rozpoczynają budowę dworca kolejowego w Lhasie, ostatniej stacji linii Qinghai-Tybet.

14 lutego 2005

Władze chińskie informują, że w ostatnim kwartale 2004 roku zamknęły 12 575 kawiarenek internetowych.

25 lutego 2005

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję w sprawie Nepalu, w której potępia pałacowy zamach stanu i falę poważnych naruszeń praw człowieka (oraz zamknięcie ośrodka, świadczącego pomoc tybetańskim uchodźcom). Wymieniając priorytety UE na zbliżającej się sesji Komisji Praw Człowieka ONZ, Parlament potępia też Chiny, m.in. za represje w Tybecie, i wzywa Pekin do kontynuowania dialogu z przedstawicielami Dalajlamy, który ma doprowadzić do ustanowienia „prawdziwej autonomii Tybetu w granicach Chin”.

28 lutego 2005

Przygotowania do sesji OZPL. Luo Gan, minister bezpieczeństwa i członek Stałego Komitetu Biura Politycznego, wzywa do „aktywnego ataku” i „rozprawy” z „wrogimi siłami”, które „zagrożają stabilizacji w Tybecie i Xinjiangu”. Mówi też o konieczności zwalczania – anonimowych – „sił zewnętrznych”, które „infiltrują Chiny pod płaszczykiem działalności gospodarczej, kulturalnej i religijnej”. Luo przemawia po prezydencie Hu Jintao, który apeluje o budowanie „harmonijnego społeczeństwa cechującego się demokracją, rządami prawa, równością, sprawiedliwością, szczerością i zgodą”. ChRL publikuje pierwszą białą księgę poświęconą „mniejszościom etnicznym”, które „pewnie kroczą drogą budowania socjalizmu z cechami chińskimi”.

marzec 2005

Władze chińskie nakładają nowe restrykcje na uniwersyteckie portale internetowe, zamykając ich listy dyskusyjne lub ograniczając do nich dostęp.

3-14 marca 2005

Doroczne posiedzenia X OZPL i X OLPKK. Tybet reprezentuje 22 delegatów, w tym 12 Tybetańczyków i ośmiu Chińczyków z przewodniczącym Hu Jintao na czele. Władze tradycyjnie przygotowują stolicę, bijąc, zatrzymując i wywożąc z miasta setki osób, które usiłują wręczyć delegatom swoje petycje. Obrady poświęcone są przede wszystkim ustawie „antysecesyjnej”, która formalnie upoważniając najwyższych przywódców do podjęcia decyzji o zaatakowaniu wyspy, ma zapobiec ogłoszeniu niepodległości przez Tajwan, „budowaniu harmonijnego społeczeństwa” oraz przepaści między dochodami w regionach wiejskich i miastach. ChRL znów podnosi wydatki na obronność o 12 procent (do niemal 30 miliardów dolarów), lecz zdaniem ekspertów nakłady te są faktycznie znacznie wyższe.

8 marca 2005

Sejm RP: spotkanie wicemarszałka Kazimierza Ujazdowskiego z Sonamem Tenzingiem, przedstawicielem Dalajlamy na Europę Środkowo-Wschodnią.

10 marca 2005

„Pragnę jeszcze raz zapewnić władze chińskie, że dopóki odpowiadam za sprawy Tybetu, dopóty pozostajemy w pełni oddani idei Drogi Środka, nie zabiegając o niepodległość i wyrażając gotowość do pozostania w Chińskiej Republice Ludowej – mówi w dorocznym orędziu Dalajlama. – Teraz, gdy na naszych [demokratycznie] wybieranych przywódcach spoczywa większa odpowiedzialność za sprawy tybetańskie, doradziłem im przeanalizować kwestie podnoszone przez stronę chińską w trakcie trzeciej rundy rozmów i podjąć kroki służące ich stosownemu rozwiązaniu lub wyjaśnieniu”. „Nie stać nas na narażanie na szwank wysiłków, które służą budowaniu atmosfery sprzyjającej negocjacjom” – stwierdza kaszag w oświadczeniu wystosowanym z okazji rocznicy powstania, zapowiadając „stanowcze” kontynuowanie owych kroków, ponieważ „wyciągając wnioski z doświadczeń ostatnich dwudziestu lat”, chce „mieć pewność, że my sami nie staniemy się przyczyną fiaska rozmów”.

W debacie na temat Tybetu w Parlamencie Europejskim, której organizatorem jest Intergrupa Tybetańska, stanowiska swoich klubów prezentuje aż trzech Polaków: wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego Janusz Onyszkiewicz, Marcin Libicki – wiceprzewodniczący Intergrupy w tej kadencji, oraz Ryszard Czarnecki.

Propekiński, nieudolny szef rządu Hongkongu, Tung Chee-hwa podaje się do dymisji ze względów zdrowotnych.

11 marca 2005

„Dalajlama – odpowiada na jego orędzie chińskie MSZ – wciąż trwa przy błędnych poglądach, lekceważąc postęp społeczny i osiągnięcia w dziedzinie praw człowieka” oraz „fałszuje i atakuje politykę rządu centralnego w Tybecie. Choć mówi, że chce poprawić stosunki z centrum, powinien w pełni i obiektywnie przyjrzeć się rzeczywistości, porzucić [ideę] »niepodległości Tybetu«, wycofać się z działań, które dzielą macierz, oraz publicznie uznać Tybet za nieodłączną część Chin”.

13 marca 2005

Organizacja WWF informuje, że himalajskie lodowce kurczą się o 10-15 metrów rocznie, i ostrzega przed gigantycznymi powodziąmi, a po kilku latach – gwałtownym spadkiem poziomu wód największych rzek Azji.

14 marca 2005

„To przesłanie, które pragnę przekazać Chinom – mówi Dalajlama w wywiadzie dla *South China Morning Post*. – Nie opowiadam się za oderwaniem [Tybetu od Chin]. Tybet jest częścią Chińskiej Republiki Ludowej. Kultura tybetańska i buddyzm są częścią kultury chińskiej”.

W tym samym numerze hongkońskiego dziennika ukazuje się pierwszy wywiad, jakiego udzielił zagranicznemu korespondentowi Gjalcen Norbu, mianowany przez Pekin Panczenlamą: „Chciałbym, żeby Tybetańczycy mieszkający tu i za granicą kochali swój kraj i rodzinne strony oraz pracowali na rzecz rozwoju gospodarczego i podniesienia stopy życiowej w ojczyźnie”.

15 marca 2005

„Tybet jest nieodłączną częścią Chin – odpowiada tybetańskiemu przywódcy Liu Jianchao, rzecznik chińskiego MSZ. – Jeśli Dalajlama zamierza zmienić swoje stosunki z rządem

centralnym, musi faktycznie zrezygnować z niepodległości Tybetu i innych działań separatystycznych”. Agencje informują, że Liu „odmówił odpowiedzi na pytanie, co Chiny chcą jeszcze usłyszeć od Dalajlamy”.

14 marca-22 kwietnia 2005

61. sesja Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie. Przedstawiciele rządów rzadko wspominają o Chinach, o Tybecie – niemal w ogóle. Zamykając obrady, Sekretarz Generalny ONZ Kofi Annan stwierdza, że Komisja straciła wiarygodność do tego stopnia, że należy ją rozwiązać i powołać w jej miejsce nową strukturę.

17 marca 2005

Tradycyjna przygrywka do obrad Komisji Praw Człowieka i pierwszej wizyty Sekretarza Stanu C. Rice w Pekinie: władze chińskie zwalniają – i wypuszczają na leczenie do Stanów Zjednoczonych – Rebiję Kadeer, najbardziej znaną więźniarkę polityczną Xinjiangu. Waszyngton natychmiast ogłasza, że nie wniesie w Genewie projektu rezolucji, potępiającej ChRL za naruszanie praw człowieka.

21 marca 2005

Brytyjcy i amerykańscy dyplomaci ogłaszają, że Unia Europejska „wstrzyma się” – z powodu nacisków administracji USA i przyjęcia przez OZPL ustawy „antysecesyjnej” – ze zniesieniem embarga na dostawy broni do ChRL.

23 marca 2005

Głos Ameryki zaczyna nadawać pierwszy regularny, odbierany w Tybecie telewizyjny program tybetańskojęzyczny, którego treści nie cenzurują władze chińskie.

31 marca 2005

„Mam nadzieję, że przyczyni się to do pogłębienia przyjaźni między naszymi krajami” – Li Zhaoxing, minister spraw zagranicznych ChRL (i najwyższy urzędnik, składający wizytę w Nepalu po pałacowym zamachu stanu) spotyka się z potępianym przez cały demokratyczny świat królem Gjanendrą.

kwiecień 2005

Podsycana przez władze antyjapońska histeria i „oficjalne” protesty – które wymykają się spod kontroli i są pacyfikowane przez policję – wywołane zatwierdzeniem przez Tokio podręcznika, przemilczającego zbrodnie Japończyków w czasie II wojny światowej.

1 kwietnia 2005

Przed wizytą premiera Wen Jiabao w Delhi chiński MSZ wzywa Indie do „wywiązania się z wzajemnych zobowiązań” i „położenia kresu separatystycznej działalności Dalajlamy” na terenie tego kraju.

3 kwietnia 2005

„Jego Świątobliwość Jan Paweł II był człowiekiem, którego darzyłem ogromnym szacunkiem – żegna Papieża Dalajlama. – Jego przeżycia w Polsce, wówczas kraju komunistycznym, i moje problemy z komunistami stworzyły między nami więź. Kiedy spotkałem go po raz pierwszy, zrobił na mnie wrażenie człowieka bardzo praktycznego, otwartego i głęboko zainteresowanego sprawami świata. Jestem przekonany, że był wielkim duchowym

przywódcą. (...) Papież rozumiał problem Tybetu. Stojąc na czele instytucji, która stara się nawiązać dobre stosunki z Chinami, i niepokojąc o los milionów chrześcijan w Chinach, nie mógł, oczywiście, dawać temu wyrazu publicznie ani oficjalnie. Niemniej od samego początku naszej przyjaźni mówił mi, że doskonale rozumie sytuację Tybetańczyków dzięki własnym doświadczeniom z komunizmem w Polsce. Było mi to wielkim źródłem otuchy”.

4 kwietnia 2005

ChRL blokuje poszerzenie składu Rady Bezpieczeństwa, o które zabiega większość państw członkowskich i Sekretarz Generalny ONZ.

6 kwietnia 2005

Dalajlama składa hołd Papieżowi w nuncjaturze apostolskiej w Delhi oraz inauguruje kampanię organizacji ekologicznych, apelując do Tybetańczyków – w imię buddyjskich ideałów „miłości i współczucia wobec wszystkich istot” – by nie zabijali dzikich zwierząt, nie przemycali i nie sprzedawali ich skór.

7 kwietnia 2005

Władze chińskie ogłaszają podpisanie kontraktu na budowę największej chińskiej kopalni miedzi w Julongu, w prefekturze Czamdo TRA.

10-12 kwietnia 2005

Premier Wen Jiabao w Indiach. Pekin i Delhi podpisują porozumienie, które ma z czasem doprowadzić do rozwiązania sporów granicznych. Chiny formalnie uznają Sikkim za część Indii. Przywódcy tybetańskiej diaspory wyrażają zadowolenie z przyjazdu Wena i życzą mu „udanej wizyty”. Władze indyjskie – bezskutecznie – zakazują tybetańskim studentom opuszczania kwater, żeby zapobiec „antychińskim” protestom.

12 kwietnia 2005

ChRL publikuje ósmą białą księgę, poświęconą „postępom” w dziedzinie praw człowieka. Według Pekinu świadczy o nich m.in. „spadek liczby śmiertelnych wypadków” oraz „zwiększenie liczby konferencji prasowych różnych departamentów”.

13 kwietnia 2005

„Cenzurowaniem sieci zajmuje się 11 rządowych departamentów. Chiny stworzyły największy, najszerszy i najbardziej technicznie zaawansowany system kontrolowania Internetu”, wynika z badań amerykańskich uczonych.

14 kwietnia 2005

WTO ogłasza, że ChRL wyprzedziła Japonię i zajmuje trzecie miejsce na liście światowych eksporterów.

15 kwietnia 2005

Aresztowanie grupy mnichów i mniszek z klasztoru Labrang Taszikjil w TPA Kanlho prowincji Gansu za zawieszenie plakatu, wzywającego Pekin do rozpoczęcia dialogu z Dalajlamą.

20 kwietnia 2005

„Cieszę się na zaszczyt i przyjemność spotkania z Waszą Świątobliwością w najbliższej przyszłości – gratuluje Benedyktowi XVI Dalajlama. – Podejmowane przez Jana Pawła II starania o pogłębianie porozumienia z różnymi tradycjami religijnymi budziły mój wielki podziw. Ponad trzydzieści lat moich zabiegów o kontakty z nimi przyniosło szczególne zbliżenie z chrześcijanami, a zwłaszcza z katolikami. Cieszę się na kontynuowanie dialogu i wzajemnego oddziaływania, które, jak wierzę, na swój sposób przyczynia się do budowania porozumienia i harmonii w świecie”.

21 kwietnia 2005

Premier Raffarin składa wizytę w Pekinie, deklaruje poparcie Francji nie tylko dla zniesienia europejskiego embarga na dostawy broni dla ChRL, ale i wymierzonej w Tajwan ustawy „antysecesyjnej”, oraz podpisuje kontrakty warte trzy miliardy euro.

24 kwietnia 2005

Chińskie MSZ wyraża oburzenie raportem na temat kontaktów między Dharamsalą a Pekinem – który po raz kolejny przedstawia Kongresowi administracja prezydenta Busha – wyjaśniając przy tym, że gdy tylko Dalajlama „faktycznie porzuci działalność separatystyczną oraz publicznie uzna Tybet i Tajwan za niezbywalne części Chin”, Pekin „skontaktuje się z nim w sprawie negocjacji”.

26 kwietnia-3 maja 2005

Pierwsza od 1949 roku, historyczna wizyta Lien Chana, przewodniczącego tajwańskiego Guomindangu – obecnie w opozycji – w ChRL.

28 kwietnia 2005

Stały Komitet OZPL przyjmuje pierwszą ustawę o służbie cywilnej.

Pekińskie służby bezpieczeństwa uprowadzają Suna Xiaodi, byłego pracownika kopalni uranu nr 792 w okręgu Theło (chiń. Diebu) TPA Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu, który próbuje przekazać władzom centralnym petycję w sprawie zagrażającego życiu i zdrowiu mieszkańców regionu skażenia środowiska naturalnego radioaktywnymi odpadami.

29 kwietnia 2005

Chiny i Nepal otwierają pierwsze bezpośrednie połączenie autobusowe na trasie Katmandu-Lhasa.

11 maja 2005

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary 11 lat więzienia – za zawieszenie flagi Tybetu – dwóch mnichów z TPA Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan: dwudziestodwuletniego Lobsanga Khedrupa i dwudziestosześcioletniego Gjalpo.

„Trójka” Unii Europejskiej, omawiając w Pekinie warunki zniesienia embarga na sprzedaż broni Chinom, wzywa ChRL do zwolnienia wszystkich więźniów politycznych skazanych za udział w protestach w 1989 roku, ratyfikowania Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, złagodzenia cenzury oraz zlikwidowania pozasądowego systemu pozbawiania wolność, czyli „reedukacji przez pracę”.

13 maja 2005

Komitet ONZ (w którym zasiada Polak, prof. Andrzej Rzepliński z Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka) przyjmuje pierwsze sprawozdanie ChRL, dotyczące przestrzegania postanowień

Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Socjalnych i Kulturalnych, wyrażając zaniepokojenie m.in. sytuacją w dziedzinie „wolności religii, prawa do uczestniczenia w życiu kulturalnym, a także używania oraz nauczania języków, historii i kultury w Ujgurskim Regionie Autonomicznym Xinjiang i Tybetańskim Regionie Autonomicznym”, „doniesieniami o przymusowych aborcjach i sterylizacjach” oraz „przymusowymi przesiedleniami”. Komitet wzywa Pekin do opracowania „narodowego planu działania w sferze praw człowieka”, powołania centralnej Komisji Praw Człowieka i zlikwidowania obozów pracy, podkreślając, że wbrew postanowieniom Paktu Chiny nie konsultowały swojego raportu z organizacjami społecznymi i pozarządowymi.

14 maja 2005

Po przeszukaniu wszystkich punktów oferujących usługi kserograficzne funkcjonariusze BBP z TPA Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu aresztują trzy mniszki i trzech mnichów podejrzewanych o rozlepianie plakatów niepodległościowych.

18-21 maja 2005

Ngałang Sangdrol składa wizytę w Polsce na zaproszenie Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. Najsłynniejsza więźniarka polityczna Tybetu spotyka się z wicemarszałkiem Sejmu Kazimierzem Ujazdowskim, minister Barbarą Labudą, Parlamentarną Grupą Kobiet i przedstawicielami Ministerstwa Spraw Zagranicznych. „W przyszłej kadencji parlamentu władze polskie nie poświęcą sprawy Tybetu dla innych interesów politycznych”, zapowiada marszałek Ujazdowski.

20-21 maja 2005

Starcia tysięcy Tybetańczyków z funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa w okręgu Zato (chiń. Zaduo) prefektury Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai wywołane zdefraudowaniem ponad 400 tysięcy yuanów (50 tys. USD) przez chińskich urzędników. Protestujący podpalają budynki rządowe, policja otwiera ogień do tłumu.

20 maja 2005

Premiera – po raz pierwszy w historii TRA równocześnie ze światową – trzeciej części „Gwiezdných wojen” w Lhasie.

25 maja 2005

W dwa tygodnie po rzezi setek demonstrantów w Andizanie prezydent Uzbekistanu Islam Karimow, wzorem wszystkich piętnowanych przez świat dyktatorów, składa wizytę w Pekinie, który oficjalnie „stanowczo popiera [jego] siłowe metody stłumienia separatystycznych, terrorystycznych i ekstremistycznych” protestów.

27 maja 2005

„Musimy stworzyć warunki zniwelowania różnic między poziomami rozwoju poszczególnych grup etnicznych”, mówi przewodniczący Hu Jintao na konferencji poświęconej problemom mniejszości, zapowiadając jednocześnie „przejęcie kontroli i inicjatywy w zażartej walce z wewnętrznymi i zewnętrznymi wrogimi siłami, które wykorzystują kwestie etniczne do infiltracji i sabotażu”.

2 czerwca 2005

Po 40 latach ChRL i Rosja zawierają ostateczne porozumienie graniczne, dzieląc, po połowie, ostatnie sporne wyspy.

3 czerwca 2005

Oenzetowski Komitet Praw Dziecka wyraża zaniepokojenie „doniesieniami o deportacjach tybetańskich uchodźców, w tym małoletnich, którym nie towarzyszyły osoby dorosłe, oraz zamknięciem ośrodka” pomagającego uciekinierom z Tybetu w Nepalu.

6 czerwca 2005

Chińskie media informują, że „zachodnie prowincje” ChRL, do których należą wszystkie regiony Tybetu, tracą rocznie 150 miliardów yuanów (18 miliardów USD) – czyli 13 procent swojego PKB – na skutek degradacji środowiska naturalnego.

8 czerwca 2005

Władze chińskie zaczynają zamykać portale internetowe i blogi, które nie zostały oficjalnie zarejestrowane. Według danych rządowych nowych wymogów nie spełnia co czwarta witryna w ChRL.

Deputowani Zgromadzenia Narodowego Bhutanu wyrażają „najwyższe zaniepokojenie” doniesieniami, że żołnierze chińskiej armii – wbrew wcześniejszym porozumieniom – kontynuują budowę szos po bhutańskiej stronie granicy.

10 czerwca 2005

Nepalskie źródła informują, że ChRL domaga się od władz Nepalu unieważnienia wszystkich zezwoleń na pobyt, jakie wydano tam Tybetańczykom, oraz prowadzenia rejestru ich wjazdów – zwłaszcza z Indii i Bhutanu – na terytorium tego kraju.

21 czerwca 2005

„Gdybym miał umrzeć za kilka miesięcy lub nim zdołamy wrócić do Tybetu, będzie nowy Dalajlama – mówi indyjskim dziennikarzom przywódca Tybetańczyków. – Jeśli jednak przestaniemy być uchodźcami i zaczniemy żyć w demokratycznym Tybecie, uważam, że nie powinien mieć następcy”.

28 czerwca 2005

Hiszpańscy prawnicy wnoszą w imieniu ofiar chińskiej okupacji Tybetu pierwszy pozew przeciwko przywódcom ChRL: Jiang Zeminowi, Li Pengowi, Ren Rongowi, Yin Fatangowi, Qiao Shi, Chenowi Kuiyuanowi i Deng Delyunowi.

29 czerwca 2005

Chińskie media informują – dopiero po zakończeniu wizyty – o pierwszych, dwutygodniowych odwiedzinach Gjalcena Norbu w tybetańskich regionach prowincji Sichuan. Chłopiec mianowany przez władze ChRL Panczenlamą i bojkotowany przez większość Tybetańczyków jako „Panczen *dzuma*” („fałszywy Panczen”) miał m.in. „pobłogosławić głowy 60 tysięcy lokalnych wiernych z tybetańskich prefektur autonomicznych Ganzi (tyb. Kardze) i Aba (Ngaba)”.

30 czerwca 2005

Wysłannicy Dalajlamy Lodi Gjari Gjalcen i Kelsang Gjalcen rozpoczynają pierwszą sesję czwartej rundy bezpośrednich kontaktów z przedstawicielami Chin – które nawiązano

ponownie po niemal dziesięcioletniej przerwie we wrześniu 2002 roku – w ambasadzie Chińskiej Republiki Ludowej w Bernie, w Szwajcarii. W skład delegacji tybetańskiej wchodzi również sekretarz Departamentu Informacji i Stosunków Zagranicznych Centralnej Administracji Tybetańskiej i przedstawiciel Dalajlamy na Tajwanie; stronę chińską reprezentuje Zhu Weiqun, wiceminister Departamentu Pracy Frontu Jedności. ChRL „zezwała na opublikowanie pierwszego raportu organizacji pozarządowej na temat praw człowieka”. Ogólnochińskie Stowarzyszenie Studiów Praw Człowieka omawia w nim „osiągnięcia Chin w dziedzinie ochrony owych praw”, ale i „przedstawia ich naruszenia, m.in. sprawę Shu Zhiganga, który został zakatowany przez policję na komisariacie w Guangzhou w marcu 2003 roku”.

lipiec 2005

Władze chińskie ogłaszają nową kampanię „edukacji patriotycznej” w klasztorach centralnego Tybetu. Duchowni, którzy odmawiają podpisania deklaracji potępiającej Dalajlamę, są aresztowani lub usuwani ze świątyń.

Huang Jiefu, wiceminister zdrowia ChRL, oświadcza publicznie, że większość organów przeszczepianych w Chinach pochodzi od traconych więźniów.

1 lipca 2005

Zakończenie czwartej rundy rozmów tybetańsko-chińskich.

5 lipca 2005

„Władze chińskie zaczynają rozumieć, że Dalajlama nie jest problemem, lecz kluczem do rozwiązania naszych problemów”, mówi dziennikarzom Samdong Rinpoche, premier Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach. „Dalaj musi jasno, publicznie uznać Tybet, i Tajwan, za integralną część Chin – powtarza z kolei rzecznik chińskiego MSZ. – Dopiero wówczas rząd centralny będzie mógł podjąć dyskusję o jego przyszłych losach”.

„Chcemy – oświadczają prezydenci państw zrzeszonych w Szanghajskiej Organizacji Współpracy (SCO) – aby rząd Stanów Zjednoczonych podał nam konkretne terminy likwidowania swoich baz wojskowych w Azji Środkowej”, które utworzono, przygotowując uderzenie na Afganistan. „Mieszkańcy [tego regionu] są jedynymi panami swego losu – stwierdza przy okazji przewodniczący Hu Jintao. – Są wystarczająco mądrzy i wolni, by samodzielnie zaprowadzić porządek we własnych domach”.

6 lipca 2005

Uroczyste obchody siedemdziesiątych urodzin Dalajlamy; w Polsce – zgodnie ze starą tybetańską tradycją *ce-tar* („życie-wyzwolenie”) – uczczone wykupieniem zwierząt, które miały trafić do rzeźni, i zapewnieniem im bezpiecznego, dożywotniego schronienia. Nepalska policja zakłóca uroczystości w Katmandu, nakazując usunięcie wizerunków Dalajlamy i konfiskując okolicznościowe ulotki.

Prezydencja Unii Europejskiej – w imieniu państw członkowskich, kandydujących i stowarzyszonych – wyraża „zadowolenie z czwartej rundy rozmów między wysłannikami Dalajlamy a przedstawicielami rządu Chin”. „UE jednoznacznie popiera kontynuowanie dialogu, który, żywi nadzieję, doprowadzi do poważnych negocjacji”, mających przynieść Tybetowi „pokojowe, trwałe rozwiązanie akceptowane przez obie strony”.

7 lipca 2005

„Rozmowy były konkretne i rzeczowe; odbywały się w serdecznej, szczerzej i poważnej atmosferze – informuje Lodi Gjari, specjalny wysłannik Dalajlamy, po zakończeniu czwartej rundy dialogu tybetańsko-chińskiego. Mimo „zasadniczych różnic w wielu sprawach, w tym także podstawowych” reprezentujący władze ChRL wiceminister Zhu Weiqun miał wyrazić zadowolenie ze „stabilności” i zaawansowania rozmów oraz zapewnić Tybetańczyków, że „przywódcy Komunistycznej Partii Chin przywiązują wielką wagę do kontaktów z Jego Świątobliwością Dalajlamą”. Strona tybetańska wezwała zaś władze KPCh do włączenia się w proces budowania lepszej atmosfery dla poważnych negocjacji, „zwracając uwagę na brak podobnych, wyraźnych gestów” Pekinu.

Wiceprzewodniczący Komisji ds. Organizacji Komitetu Centralnego KPCh informuje, że w ramach kampanii „umacniania postępowego charakteru partii” w 2004 roku wydalano z niej 490 tysięcy osób z powodu „braku kwalifikacji”.

8 lipca 2005

Dalajlama składa kondolencje rodzinom ofiar zamachów terrorystycznych w Londynie i wyraża solidarność z mieszkańcami Wielkiej Brytanii. „Potępiając takie akty bezsensownej przemocy, które powodują cierpienia niewinnych ludzi, musimy szukać ich prawdziwych przyczyn i próbować im zaradzić”, kończy swój list do premiera T. Blaira.

Po dwóch miesiącach niepewności rząd Australii przyznaje stałą wizę Chenowi Yonglinowi, byłemu konsulowi ChRL w Sydney, który wystąpił o azyl polityczny, twierdząc, że kazano mu inwigilować dysydentów, członków Falun Gong i działaczy protybetańskich. Według Chena na terenie tego kraju działa siatka „ponad tysiąca chińskich szpiegów”.

9 lipca 2005

Władze stanu Wirginia jako pierwsze na świecie zatwierdzają oficjalny wzór tablic rejestracyjnych, przedstawiających flagę Tybetu i dedykowanych „narodowi tybetańskiemu oraz jego walce o wolność”.

11-13 lipca 2005

Protesty kilkudziesięciu Tybetańczyków z Salarskiego Okręgu Autonomicznego Xunhua (tyb. Jadzi) przed budynkami rządowymi w stolicy prowincji Qinghai, Xiningu (tyb. Siling) przeciwko nepotyzmowi i dyskryminacji w dostępie do pracy. Choć demonstracja ma charakter „nieantagonistyczny” – dotyczy spraw socjalnych, nie politycznych – policja brutalnie bije i aresztuje osiem osób.

13 lipca 2005

Spotkanie *kalona* (ministra) Lobsanga Njandaka – szefa departamentów Finansów oraz Informacji i Stosunków Zagranicznych Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach – z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Josephem Borrellem w Brukseli.

14 lipca 2005

„Należy ćwiczyć silną wolę i pomnażać swoją wiedzę” – przewodniczący Hu Jintao wzywa absolwentów wyższych uczelni do podejmowania pracy w „stosunkowo zacofanych regionach zachodnich”, czyli przede wszystkim w Tybecie. Chińskie media informują, że od czerwca 2003 roku „skierowano na zachód” 24 929 młodych ludzi.

15 lipca 2005

Tybetańskie źródła informują o aresztowaniu czterech mnichów z prowincji Gansu w maju i jednego z TRA w kwietniu tego roku za rozlepianie plakatów niepodległościowych. Generał Zhu Chengdu oświadcza, że Chiny użyją broni jądrowej, jeżeli Stany Zjednoczone zaatakują je w obronie Tajwanu.

18 lipca 2005

„Nie ma co o tym mówić, póki usiłuje podzielić macierz” – stwierdza Dziampa Phuncog, gubernator TRA, odpowiadając na pytanie hongkońskich dziennikarzy o przyszłą rolę Dalajlamy w Tybecie.

Eksperci Światowej Organizacji Zdrowia oskarżają władze ChRL o nieprzekazanie – podobnie jak w przypadku SARS – wymaganych informacji o epidemii ptasiej grypy, która wybuchła w kwietniu w tybetańskich regionach prowincji Qinghai.

19 lipca 2005

„Jeżeli duchowy przywódca, który 6 lipca ukończył siedemdziesiąt lat, umrze na wychodźstwie, Pekin, zgodnie z tybetańskim buddyjskim precedensem, wybierze jego reinkarnację – zapowiada Dziampa Phuncog. – Choć wyboru nigdy nie dokonywała Komunistyczna Partia Chin, lecz od czasów dynastii Qing czyniono to zgodnie z tradycyjnymi zasadami buddyzmu tybetańskiego”, owym „precedensem” było odrzucenie (i uprowadzenie) wskazanego przez Dalajlamę Genduna Czokji Nimy oraz mianowanie przez władze innego, „autentycznego” Panczenlamy.

20 lipca 2005

„Żaden artysta nie może uprawiać sztuki, która godzi w przepisy konstytucyjne, zagraża narodowej jedności, bezpieczeństwu, suwerenności, terytorialnej integralności lub interesom państwa” – władze chińskie ogłaszają nowe przepisy, mające „wyeliminować niezdrową i reakcyjną” twórczość.

21 lipca 2005

Pod wpływem nacisków Stanów Zjednoczonych, które oskarżają Chiny o sztuczne zaniżanie kursu i nieuczciwą konkurencję, na dwa miesiące przed wizytą przewodniczącego Hu Jintao w Waszyngtonie, ChRL częściowo uwalnia kurs yuana, łącząc go z – póki co nieokreślonym – koszykiem walut, a nie wyłącznie dolarem amerykańskim.

22 lipca 2005

Komitet do walki z separatyzmem i Komitet Biura Bezpieczeństwa ogłaszają „kampanię mocnego uderzenia”, która ma zapobiec wystąpieniom politycznym w czasie obchodów 40. rocznicy proklamowania TRA.

28 lipca 2005

Pekin uznaje protesty o charakterze niepolitycznym za „sprzeczności antagonistyczne”: „Ochrona stabilizacji ponad wszystko. To, co jej zagraża, godzi bezpośrednio w fundamentalne interesy ludu. (...) Rozwiązywanie problemów należy do partii, rządu i systemu” – w odpowiedzi na coraz liczniejsze i brutalniejsze rozruchy w regionach wiejskich (według poufnych danych Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego 74 tysiące „incydentów” w 2004 roku) władze centralne ostrzegają na pierwszej stronie *Dziennika Ludowego*, że nie będą tolerowały niczego, co może zaburzyć „stabilizację społeczną”.

31 lipca 2005

„Za pięć lat przemysł wydobywczy będzie główną gałęzią gospodarki Tybetu” – władze chińskie ogłaszają, że w TRA znajdują się złoża mineralne warte 650 miliardów yuanów (80 miliardów USD).

sierpień 2005

Setki tybetańskich koczowników podpalają chińską rzeźnię, z której wypuszczają najpierw wszystkie zwierzęta, w tym konie i psy, w TPA Kardze prowincji Sichuan. Policja bije i zatrzymuje kilkadziesiąt osób.

2 sierpnia 2005

Niezależne źródła informują o zrównaniu z ziemią farmy i trzech okolicznych wiosek w TPA Dziekundo (chiń. Yushu) prowincji Qinghai, które wcześniej objęto kwarantanną w związku z epidemią ptasiej grypy. Nie wiadomo, czy i gdzie przesiedlono ponad 200 mieszkańców.

3 sierpnia 2005

„Musimy zaostrzyć cenzurę i kontrolę nad importowanymi filmami, bajkami i programami telewizyjnymi” – rząd Chin ogłasza zakaz emisji nowych zagranicznych telewizji satelitarnych w imię „ochrony kultury narodowej”. Restrykcje dotyczą również książek, gazet, przedstawień teatralnych oraz gier komputerowych.

4 sierpnia 2005

„Każdego roku do Lhasy migruje 50 tysięcy chińskich pracowników” – mówi zachodnim dziennikarzom Zhang Jianbo, ekspert rządowej Komisji Rozwoju i Reform, uspokajając, że „po kilku miesiącach większość opuszcza” 250-tysięczne miasto. Pytany, dlaczego w stolicy Tybetu nie ma już niemal w ogóle tybetańskich taksówkarzy, wyjaśnia, że „to zajęcie przestało być lukratywne, więc wielu Tybetańczyków postanowiło zmienić profesję”.

11 sierpnia 2005

Po trzech tygodniach prezes Banku Centralnego ChRL ujawnia, że w koszyku, od którego zależeć będzie częściowo uwolniony kurs yuana, znajdują się waluty Stanów Zjednoczonych, Japonii, Korei Południowej oraz euro. Nie mówi jednak, na jakich zasadach i w jakich proporcjach.

Oenzetowska Organizacja ds. Żywności i Rolnictwa informuje o wybuchu epidemii ptasiej grypy w Lhasie.

12 sierpnia 2005

Przedstawiciel Dalajlamy odbiera w jego imieniu Wielką Nagrodę Pokoju im. Manhae, jedno z najbardziej prestiżowych wyróżnień przyznawanych w Korei Południowej.

14 sierpnia 2005

Manewry pod kryptonimem „Oddział specjalny 05”. Pacyfikowanie zamieszek w Lhasie ćwiczą wspólnie miejskie służby bezpieczeństwa, Ludowa Policja Zbrojna i departamenty bezpieczeństwa państwa.

17 sierpnia 2005

Centralna Administracja Tybetańska w Indiach inauguruje „kampanię promowania idei Drogi Środka Jego Świątobliwości Dalajlamy”, która zakłada uzyskanie autentycznej autonomii i pozostanie Tybetu w granicach ChRL.

18-25 sierpnia 2005

Pierwsze wspólne manewry wojsk Rosji i ChRL.

18 sierpnia 2005

Władze chińskie ogłaszają, że w 36 miastach ChRL powołane zostaną specjalne jednostki policyjne, których zadaniem będzie „walka z zagrożeniem terrorystycznym” – przede wszystkim pacyfikowanie protestów i demonstracji.

24 sierpnia 2005

Chińscy robotnicy kończą kłaść tory na przełęczy Tangu (5 072 m n.p.m.) – najwyżej położonym punkcie kolejowym na świecie.

26 sierpnia 2005

Priorytetami polityki partii w Tybecie pozostają „wielki skok gospodarczy i utrzymanie stabilizacji – ogłasza Biuro Polityczne Komitetu Centralnego KPCh. – Najwyższą wagę przywiązywać należy do kwestii religii oraz walki z wszelkimi przejawami separatyzmu”. Chińska straż graniczna otwiera ogień do 51 uchodźców z Tybetu. Uciec i dotrzeć do Nepalu udaje się tylko trzem.

29 sierpnia-2 września 2005

Wizytę w Chinach składa Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka, L. Arbour. Służby bezpieczeństwa biją i zatrzymują mających się z nią spotkać działaczy i dysydentów. Po zakończeniu misji pani Arbour wyraża „ostrożny optymizm”, podkreślając jednak zaniepokojenie liczbą egzekucji oraz sposobem traktowania Tybetańczyków (zwłaszcza Panczenlamy) i Ujgurów przez władze ChRL.

31 sierpnia 2005

Służby miejskie usuwają siłą wszystkich żebraków z ulic Lhasy i wywożą ich w rodzinne strony, by „oczyścić” stolicę Tybetu przed rocznicowymi obchodami. Do miasta nie może wjechać żaden Tybetańczyk. Obowiązuje zakaz praktykowania *khora*, w okolicznych klasztorach trwa kampania „reedukacji patriotycznej”.

1 września 2005

Huczne obchody 40. rocznicy formalnego powołania TRA z udziałem pięćdziesięcioosobowej delegacji władz centralnych z przewodniczącym OLPKK Jia Qinglinem i ministrem spraw zagranicznych Li Zhaoxingiem na czele. W ramach „przygotowań” do uroczystości służby bezpieczeństwa aresztują w Lhasie co najmniej dziesięciu Tybetańczyków.

Rządowe agencje informacyjne i media kwestionują „szczerłość” – i sens – zabiegów Dalajlamy o „szerszą autonomię” Tybetu, zarzucając mu „utratę kontaktu z rzeczywistością”, „obrzucanie błotem drugiej strony” oraz próbę umiędzynarodowienia „wewnętrznej sprawy” Chin.

2 września 2005

„Sprawa Tybetu jest bliska rozwiązania” – ogłasza gabinet Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach w dorocznym przesłaniu z okazji rocznicy powołania parlamentu na wychodźstwie, zapowiadając, że demokracja będzie „wielkim darem” diaspory dla Tybetu.

7 września 2005

Centralna Administracja Tybetańska informuje, że Stany Zjednoczone „rozważają możliwość przesiedlenia” do USA „Tybetańczyków, którzy są w Nepalu od lat i znajdują się w szczególnie trudnym położeniu”.

„Od dawna wiedzieliśmy, że Yahoo ochoczo kolaboruje z reżimem chińskim na polu cenzury, teraz wiemy, że jest również policyjnym kapusiem”: Reporterzy bez Granic oskarżają międzynarodowy koncern o dostarczenie chińskim służbom bezpieczeństwa materiałów, na podstawie których skazano na 10 lat więzienia – za przesłanie za granicę wewnętrznego dokumentu KPCh, dotyczącego „zagrożeń” związanych z 15. rocznicą masakry w Pekinie – chińskiego dziennikarza Shi Tao. Rzeczniczka Yahoo odmawia komentarza.

8 września 2005

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, potępiającą ChRL za naruszanie praw człowieka, a zwłaszcza swobód religijnych, oraz wzywa Pekin do „dopuszczenia Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii do wskazanego przez Dalajlamę Panczenlamy”.

11 września 2005

Pierwsza runda wyborów parlamentarnych na wychodźstwie. Głosy oddaje niemal 80 tysięcy Tybetańczyków – o 15 procent więcej niż w 2001 roku.

12 września 2005

Agencja Xinhua ogłasza, że liczba śmiertelnych ofiar katastrof naturalnych w Chinach nie będzie już objęta „tajemnicą państwową”.

12-30 września 2005

Posiedzenie oenzetowskiego Komitetu Praw Dziecka w Genewie, który rozpatruje m.in. drugi okresowy raport ChRL.

20 września 2005

J. Doek, przewodniczący Komitetu Praw Dziecka wzywa Pekin do dopuszczenia niezależnych obserwatorów do Genduna Czokji Nimy, uznanego przez Dalajlamę za nowe wcielenie Panczenlamy i uprowadzonego przez władze chińskie w maju 1995 roku. Szef delegacji chińskiej odpowiada, że przekaże ten apel rządowi centralnemu.

25 września 2005

ChRL ogłasza nowe przepisy dotyczące Internetu, które pozwalają na zamieszczanie w sieci jedynie „zdrowych i cywilizowanych informacji”.

30 września 2005

Oenzetowski Komitet Praw Dziecka przedstawia „Uwagi końcowe” do okresowego sprawozdania ChRL i wzywa Pekin do „wyrażenia zgody na wizytę niezależnego eksperta, który potwierdzi, że Gendun Czokji Nima żyje w dobrych warunkach”, nie naruszając „prawa do prywatności” uprowadzonego chłopca i jego rodziców. ONZ apeluje również do rządu Chin o „uchylenie wszelkich zakazów władz lokalnych, które uniemożliwiają dzieciom,

niezależnie od ich wieku, udział w tradycyjnych tybetańskich świętach i odbieranie wykształcenia religijnego”.

Chińskie media informują, że Naczelna Izba Kontroli wykryła przypadki nadużyć i gigantycznych defraudacji we wszystkich 32 ministerstwach, na wszystkich szczeblach administracji i we wszystkich poddanych kontroli rządowo-pozarządowych organizacjach takich jak chiński Czerwony Krzyż.

Dalajlama zajmuje trzecie miejsce – po N. Mandeli i B. Clintonie – w globalnych „wyborach” BBC. Nie podano miejsca Hu Jintao, który również znajdował się na liście stu kandydatów do jedenastoosobowego „światowego rządu”.

początek października

W lhaskim klasztorze Drepung umiera w tajemniczych okolicznościach dwudziestoosmioletni mnich Ngałang Dziańgczub, który dzień wcześniej wdał się w ostry spór z funkcjonariuszami grupy roboczej, odmawiając potępienia Dalajlamy i uznania Tybetu za część Chin.

4 października 2005

Hongkońskie media informują, że Yang Chuantang, sekretarz partii TRA przeszedł atak serca „spowodowany przepracowaniem, związanym z organizacją obchodów 40. rocznicy proklamowania” TRA. Yang został zoperowany w Lhasie przez lekarzy z Pekinu, a następnie przewieziony do stolicy Chin specjalnym samolotem. Obowiązki sekretarza KPCh TRA ma pełnić pełni jego zastępca, Tybetańczyk Dziampa Phuncog.

8-11 października 2005

Plenum Komitetu Centralnego KPCh przyjmuje jedenasty plan pięcioletni, którego hasłem przewodnim jest „naukowy model rozwoju” i walka z nierównościami.

11 października 2005

„Przyszłość Tybetańczyków, ich religii, języka oraz kultury zależy od uczciwych, słuszych decyzji politycznych, jakie wypracować można jedynie na drodze dialogu” – Komisja Kongresu USA ds. Chin przedstawia doroczny raport, w którym wzywa prezydenta Stanów Zjednoczonych do nakłaniania władz ChRL do prowadzenia „głębszych, konkretnych rozmów” z Dalajlamą i jego przedstawicielami.

15 października 2005

„Wszystkie dotychczasowe osiągnięcia skarłęją w obliczu zmian, jakie przyniesie Tybetowi i Tybetańczykom kolej”: Władze ChRL świętują – w dniu wystrzelenia na orbitę drugiego chińskiego załogowego statku kosmicznego – zakończenie kładzenia torów, którymi po „15 miesiącach testów” mają ruszyć pierwsze pociągi do Lhasy.

19 października 2005

Pekin publikuje pierwszą białą księgę poświęconą „budowaniu demokracji”, wedle której „gwarantem rządów ludu w jego własnym kraju” są rządy Komunistycznej Partii Chin. Greenpeace ogłasza rezultaty badań, z których wynika, że rozwój gospodarczy Chin stanowi największe zagrożenie dla środowiska naturalnego na naszej planecie.

24 października 2005

Zacieśniający współpracę z ChRL rząd Nepalu postanawia nie wydawać dokumentów podróży uchodźcom – Tybetańczykom i Bhutańczykom – którzy przebywają na terenie tego kraju.

Koncern Microsoft ogłasza wewnętrzny – i, lingwistycznie, zupełnie absurdalny – zakaz używania oficjalnej nazwy urzędowego języka Bhutanu, *dzongkha*, „ponieważ implikuje ona związki z Dalajlamą, co jest nie do przyjęcia dla rządu Chin”.

26 października 2005

Władze prefektury Czamdo (chiń. Changdu) w TRA ogłaszają kampanię wymierzoną w duchownych związanych z przywódcą Tybetu, ogłaszając, że „lamowie uznani przez Dalajlamę nie będą uznawani przez rząd Chin”. Nie mogą też wracać do kraju i „nie wolno utrzymywać z nimi żadnych kontaktów”.

27 października 2005

Parlament Europejski przyjmuje kolejną rezolucję w sprawie Tulku Tenzina Delka, wzywając rząd Chin do jego „natychmiastowego zwolnienia”.

Stały Komitet OZPL ratyfikuje oenwetowską Konwencję przeciwko Korupcji.

1 listopada 2005

Gjalcen Norbu, mianowany przez władze ChRL Panczenlamą i nazywany przez Tybetańczyków „Panczen zuma” – „fałszywy”, rozpoczyna pierwsze, tradycyjne, osiemnastodniowe odosobnienie medytacyjne w klasztorze Taszilhunpo.

3 listopada 2005

Lodi Gjari, specjalny wysłannik Dalajlamy odpowiedzialny za kontakty z władzami ChRL, wyraża nadzieję, że jeszcze w tym roku odbędzie się kolejna runda rozmów. Jednocześnie pojawiają się pogłoski, że zamierza on zrezygnować z tej funkcji.

9 listopada 2005

Na dziesięć dni przed oficjalną wizytą w Pekinie prezydent G. Bush przyjmuje w Białym Domu Dalajlamę. Rząd ChRL protestuje przeciwko spotkaniu, oskarżając Dalajlamę o „prowadzenie działalności wywrotowej”.

11 listopada 2005

Zagrożona wyginięciem tybetańska antylopa *cziru* (*Panthelops hodgsonii*) zostaje ogłoszona jedną z pięciu oficjalnych maskotek rozpoczynających się za tydzień Igrzysk Olimpijskich w Pekinie.

16 listopada 2005

Przywódcy Kongresu i Senatu Stanów Zjednoczonych wyrażają poparcie dla Dalajlamy i jego walki o „prawdziwą autonomię” Tybetu oraz potępiają władze ChRL za gwałcenie praw Tybetańczyków.

18 listopada 2005

Stały Komitet Biura Politycznego KPCh „rehabilituje” Hu Yaobanga – rozumiejącego aspiracje Tybetańczyków, odsuniętego w 1987 roku sekretarza partii, którego śmierć stała się dwa lata później katalizatorem protestów w Pekinie – organizując skromną, zamkniętą uroczystość upamiętniającą rocznicę jego dziewięćdziesiątych urodzin. Część obserwatorów

uznaje to za „najśmielsze” posunięcie polityczne od czasu przejęcia władzy przez ekipę przewodniczącego Hu Jintao w 2002 roku.

18-19 listopada 2005

W Edynburgu obraduje IV Światowa Konwencja Parlamentarzystów w sprawie Tybetu.

20 listopada 2005

„Dalajlama nie zabiega o niepodległość Tybetu”: G. Bush składa wizytę w Pekinie i wzywa przewodniczącego Hu Jintao – który nie podejmuje tematu – do zaproszenia do Chin przywódcy Tybetu. Choć amerykański prezydent czyni „wolność” głównym elementem swego przesłania, po raz pierwszy od kilkunastu lat przed wizytą na takim szczepku nie odzyskuje jej żaden znany więzień polityczny.

21 listopada 2005

Po latach negocjacji Specjalny Sprawozdawca ONZ ds. Tortur oraz Innego Okrutnego, Nieludzkiego lub Poniżającego Traktowania albo Karania, M. Nowak rozpoczyna pierwszą wizytę w Chinach, w tym w TRA i Xinjiangu.

24 listopada 2005

Chiny uruchamiają system umożliwiający wysyłanie SMSów w języku tybetańskim.

25 listopada 2005

W klasztorze Drepung funkcjonariusze służb bezpieczeństwa i żołnierze AL-W brutalnie rozbijają pokojową, milczącą demonstrację ponad 400 mnichów, protestujących przeciwko aresztowaniu pięciu duchownych, którzy odmówili podpisania deklaracji lojalności wobec chińskiego państwa oraz potępienia Dalajlamy za „separatyzm”. Drepung zostaje odcięty od świata.

27 listopada 2005

Rządowa agencja Xinhua informuje, że p.o. sekretarza Komunistycznej Partii Chin Tybetańskiego Regionu Autonomicznego mianowano Zhanga Qingli, który zaczynał karierę w Komunistycznym Związku Młodzieży Chińskiej, głównym zapleczu politycznym przewodniczącego Hu Jintao, a od 1999 roku piastował różne stanowiska – w tym zastępcy sekretarza lokalnych struktur KPCh – w brutalnie pacyfikowanym przez władze chińskie Ujgurskim Regionie Autonomicznym Xinjiang.

28 listopada 2005

Urząd Imigracyjny w Katmandu skazuje na kary grzywny z zamianą na 11 miesięcy więzienia grupę 18 uciekinierów z Tybetu, którzy przekroczyli granicę „bez ważnych dokumentów podróży”.

Po ujawnieniu nakręconych w Chinach zdjęć, przedstawiających obdzieranie żywcem ze skóry psów i kotów, Paul McCartney ogłasza, że nigdy nie wystąpi w ChRL, oraz wzywa do bojkotu chińskich produktów i Igrzysk Olimpijskich w Pekinie.

29 listopada 2005

Parlament Bhutanu oskarża władze ChRL o systematyczne gwałcenie porozumienia z 1998 roku i nielegalne budowanie dróg na terenie tego kraju, a Tybetańczyków z TRA o masowe naruszanie granicy w poszukiwaniu osiągającego astronomiczne ceny grzyba gąsienicowego

jarca gumbu (chiń. *chong cao*, łac. *Cordyceps sinensis*), któremu przypisuje się właściwości lecznicze i odmładzające.

grudzień 2005

Pekin rozpoczyna kampanię „modernizowania marksizmu” – obejmującą między innymi przygotowanie nowych przekładów dzieł „klasyków” i opracowanie podręczników szkolnych – której celem jest usunięcie „oczywistych sprzeczności” między obowiązującą ideologią a reformami rynkowymi.

2 grudnia 2005

„Praktyka stosowania tortur, mimo poprawy sytuacji przede wszystkim w aglomeracjach miejskich, nadal ma charakter powszechny”, stwierdza Specjalny Sprawozdawca ONZ ds. Tortur oraz Innego Okrutnego, Nieludzkiego lub Poniżającego Traktowania albo Karania, kończąc wizytę w ChRL. M. Nowak oskarża też władze chińskie o „utrudnianie misji”, „zastraszanie ofiar i ich krewnych przez służby bezpieczeństwa”, „śledzenie” oraz „fizyczne uniemożliwianie spotkań”.

4 grudnia 2005

Komitet Centralny KPCh i Rada Państwa wzywają „władze” do „zwiększenia kontroli nad społeczeństwem” i „wzmocnienia pozycji partii”.

5 grudnia 2005

ChRL i Białoruś podpisują w Pekinie „memorandum porozumienia”, w którym przyznają sobie nawzajem status kraju o „pełnej gospodarce rynkowej”.

6 grudnia 2005

Według chińskich mediów wartość surowców, których złoża odkryto w Tybecie w latach 2000-2005, szacuje się na 22,3 miliarda USD.

8 grudnia 2005

„Będę dobrym żywym Buddą, który miłuje macierz i religię, służy ojczyźnie i jej ludowi” – uroczyste obchody dziesięciolecia intronizacji Gjalcen Norbu, mianowanego przez władze ChRL Panczenlamą.

12 grudnia 2005

Sześć dni po zabiciu trzech (według niezależnych źródeł – ponad dwudziestu) demonstrantów w Dongzhou władze chińskie informują o aresztowaniu oficera LPZ, który wydał rozkaz otworzenia ognia do tłumu chłopów, domagających się odszkodowań za odebraną im ziemię. Ministerstwo Kolei ChRL ogłasza, że pociągi do Lhasy ruszą 1 lipca 2006 roku – sześć miesięcy przed terminem, a rządowe media dodają otwarcie, iż prócz „turystów i kupców” kolej ściągnie do Tybetu również „chińskich osadników”.

13-16 grudnia 2005

„Musimy gorliwie rozwiązywać problemy, które najbardziej niepokoją ludzi i godzą w ich fundamentalne interesy” – przewodniczący Hu Jintao składa wizytę w tybetańskich regionach prowincji Qinghai.

15 grudnia 2005

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, potępiającą ChRL za nową falę kampanii „edukacji patriotycznej” w Tybecie i aresztowania w Drepungu. Identyczne stanowisko zajmuje Komisja Europejska, która wzywa Pekin do kontynuowania dialogu z przedstawicielami Dalajlamy, podkreślając, że Tybet jest jednym z priorytetów w stosunkach między Unią Europejską a Chinami.

27 grudnia 2005

Naczelna Izba Kontroli informuje, że od stycznia do listopada 2005 roku chińscy urzędnicy sprzeniewierzyli 290 miliardów yuanów (35,8 mld USD), a pracownicy czterech największych państwowych banków udzieli 588,5 mld yuanów (73 mld USD) nielegalnych kredytów.

28 grudnia 2005

Władze stanu Himaćal Pradeś przedłużają dzierżawę ziemi dla tybetańskich uchodźców o 50 lat i zezwalają Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach na nabywanie gruntów bez pośredników.

2006

„Rok Rosji” w ChRL i „rok przyjaźni chińsko-indyjskiej”.

2 stycznia 2006

Według Centralnej Komisji ds. Rozwoju i Reform nie udało się schłodzić przegrzanej gospodarki chińskiej, która w 2005 roku wzrosła o 9,8 procent – o 0,3 proc. więcej niż w latach poprzednich.

3 stycznia 2006

Ministerstwo Kolei informuje, że po otwarciu linii bezpośrednie połączenie z Lhasą będzie miało sześć chińskich miast: Pekin, Szanghaj, Guangzhou, Czengdu, Xining i Lanzhou.

8 stycznia 2006

Pekin ogłasza nowe zasady postępowania w „sytuacjach nadzwyczajnych”: „Władze lokalne zobowiązane są do informowania Rady Państwa o ważnych zagrożeniach stabilizacji społecznej w ciągu czterech godzin”.

11 stycznia 2006

Ambasador Stanów Zjednoczonych w Nepalu i dyrektor biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) w Katmandu kładą kamień węgielny pod nowy Ośrodek Recepcyjny dla uciekinierów z Tybetu.

13 stycznia 2006

Chińskie media podają, że w 2005 roku gospodarka TRA rozwijała się w tempie ponad 12 procent, a PKB regionu wzrósł do 25 miliardów yuanów (około 3,1 mld USD).

18 stycznia 2006

Agencja Xinhua, powołując się na dane rządowe, informuje, że w 2005 roku w ChRL zdelegalizowano 79 gazet i periodyków oraz skonfiskowano 169 milionów „nielegalnych publikacji” – w tym 147 230 „materiałów politycznych” w TRA.

19 stycznia 2006

Według Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w 2005 roku w Chinach doszło do 87 tysięcy poważnych „zakłóceń porządku publicznego” – o 6,6 procent więcej niż rok wcześniej.

Ambasador ChRL w Indiach ogłasza, że Pekin zamierza poprowadzić linię kolejową z Lhasy do przełęczy Nathu-la na granicy z Sikkimem.

20 stycznia 2006

Agencja Xinhua informuje o zderzeniu dwóch lokomotyw na stacji kolejowej „oddalonej o 130 km od Lhasy”. W wypadku ginie jedna osoba, osiem innych odnosi rany.

22 stycznia 2006

„Nie można powiedzieć, że nic nie mówiłem o prawach człowieka. Powiedziałem, że to wewnętrzne sprawy Chin i my nie mamy zamiaru ich pouczać” – po powrocie z ChRL, w której przebywał, jako przewodniczący Samoobrony, na zaproszenie Komunistycznego Związku Młodzieży Chińskiej, „zbudowany” wicemarszałek Sejmu RP Andrzej Lepper wyjaśnia, że w Chinach „prawa człowieka są łamane, ale my chcemy, żeby polscy przedsiębiorcy mieli zysk”.

Jia Qinglin, członek Stałego Komitetu Politbiura i przewodniczący OLPKK, przypomina przywódcom wszystkich wyznań, że głównym celem „działalności religijnej” jest „realizowanie wytycznych partii”, „budowanie harmonijnego społeczeństwa socjalistycznego”, pomaganie w rozwoju państwa, „twarda” walka z „przenikaniem obcych wpływów” oraz „strzeżenie narodowej jedności i stabilizacji społecznej”. Według Jia „sednem” działalności religijnej w 2006 roku ma być „modernizacja kraju” i walka z „zagraniczną infiltracją”.

24 stycznia 2006

Tybetańska społeczność w Nepalu rozpoczyna, za zgodą UNESCO, pierwszą od niemal stu lat renowację słynnej stupy Boudhanath w Katmandu.

25 stycznia 2006

Koncern Google informuje, że będzie cenzurować swoje usługi w ChRL, żeby uzyskać większy dostęp do chińskiego rynku.

26 stycznia 2006

„Dziesiątki programów przyniosą rodzinom nie tylko radość, ale i rozbudzą w chłopach i pasterzach ciekawość świata za górami”: z okazji Nowego Roku kalendarza chińskiego Biuro Cywilizacji Duchowej Komitetu Centralnego KPCh zapowiada „rozdawanie kolorowych telewizorów” mieszkańcom najuboższych prowincji – w tym Tybetu i Xinjiangu – które ma pomóc w realizacji „strategicznych celów partii” w „nowych socjalistycznych regionach wiejskich”: „rozwoju produkcji, dostatniego życia, cywilizowanych obyczajów społecznych, schludnego wyglądu oraz demokratycznego zarządzania”. „Po kolacji moja rodzina co wieczór siada przed telewizorem, żeby dowiedzieć się czegoś o polityce partii, co przynosi pożytek chłopom”, mówi rządowym mediom jedna z obdarowanych.

29 stycznia 2006

Globalny apel – między innymi Dalajlamy – „o położenie kresu piętnowaniu i dyskryminowaniu chorych na trąd”.

30 stycznia 2006

Agencja Xinhua informuje, że w pierwszym dniu nowego roku 45 tysięcy osób – o 16 procent więcej niż rok wcześniej – odwiedziło tybetańską świątynię buddyjską Yonghe w Pekinie.

luty 2006

W odpowiedzi na słowa Dalajlamy, który podczas styczniowej inicjacji Kalaczakry apelował do Tybetańczyków o współczucie dla gatunków zagrożonych wyginięciem, mieszkańcy różnych regionów Tybetu publicznie palą skóry i ubrania wykończane futrem dzikich zwierząt. Władze chińskie zatrzymują i przesłuchują inicjatorów kampanii.

2 lutego 2006

Tybetańskie źródła informują, że władze okręgu Dege prowincji Sichuan zwolniły pięćdziesięcioletniego Sogję, który, zatrzymany po podpaleniu chińskiej rzeźni w Manikengo w sierpniu 2005 roku, stracił w więzieniu oczy na skutek bicia i nieleczonej infekcji.

6 lutego 2006

Tybetańskie źródła informują, że mnisi i mniszki zatrzymani w maju 2005 roku w TPA Kanlho prowincji Gansu za rozlepianie plakatów, wzywających do niepodległości Tybetu, rozpoczęcia negocjacji z Dalajlamą i odebrania Chinom prawa do zorganizowania Igrzysk Olimpijskich w 2008 roku, o ile do tego czasu Pekin nie rozwiąże pokojowo problemu Tybetu, zostali skazani na kary od półtora roku do trzech lat więzienia.

W publikowanym co cztery lata raporcie o sprawach obronności Pentagon po raz pierwszy klasyfikuje Chiny jako zagrożenie, nazywając je „państwem o największym potencjale do militarnego konkurowania ze Stanami Zjednoczonymi”, o którego „intencjach i decyzjach” wiadomo bardzo niewiele.

Chińskie media publikują „dramatyczne” wyniki badań centralnej Komisji Rozwoju Państwa i Reform, z których wynika, że wskaźnik Giniego, określający nierówności w podziale dochodu społecznego (w przedziale od 0, idealnej równowagi, do 1, czyli skrajnej nierównowagi), który w ChRL oficjalnie wynosi 0,4 i należy do najbardziej niepokojących w świecie, może być znacznie zaniżony.

12 lutego 2005

Władze Rebongu (chiń. Tongren) w prowincji Qinghai zakazują Tybetańczykom podpalenia stery skór i futer dzikich zwierząt na dziedzińcu lokalnego klasztoru. Inicjatorzy kampanii – będącej odpowiedzią na osobisty apel Dalajlamy o ochronę środowiska naturalnego – ostrzegają rodaków przed prowokacjami i proszą o „dyskretne” pozbywanie się ubrań ozdobionych skórami zwierząt należących do gatunków zagrożonych wyginięciem. Chińscy urzędnicy najwyraźniej uznają to za manifestację oddania dla Dalajlamy, ogłaszają zakaz palenia skór – których posiadania jest zgodnie z prawem nielegalne – oraz organizują demonstrację siły, wyprowadzając na ulice miasta policję i wojsko.

Apel Dalajlamy o „unikanie przemocy i wzajemne zrozumienie” rozładowuje gwałtowny konflikt między buddystami a muzułmanami w Ladakhu.

13 lutego 2006

Działacze Tybetańskiego Kongresu Młodzieży (TYC) i Palden Gjaco, były więzień polityczny, który spędził za kratami ponad trzydzieści lat, rozpoczynają „bezterminowy” protestacyjny strajk głodowy w czasie zimowych Igrzysk Olimpijskich w Turynie.

Chińskie media ogłaszają, że w ramach jedenastego planu pięcioletniego (2006-10) ChRL zainwestuje w ochronę środowiska naturalnego w TRA sześć miliardów yuanów (745 mln USD).

14 lutego 2006

Wysłannicy Dalajlamy Lodi Gjari Gjalcen i Kelsang Gjalcen rozpoczynają piątą – od 2002 roku – rundę rozmów z przedstawicielami chińskich władz.

„Cenzura może być nasieniem katastrofy – zachodnie media ujawniają napisany dwanaście dni wcześniej list emerytowanych przywódców KPCh, w tym m.in. byłego adiutanta Mao Zedonga, byłego redaktora naczelnego partyjnego Dziennika Ludowego i byłego ministra propagandy, w którym protestują oni przeciwko zacieśnieniu oficjalnej kontroli mediów. – Historia uczy, iż tylko systemy totalitarne uciekają się do cenzury informacji w złudnym poczuciu, że mogą w ten sposób trzymać społeczeństwo w niewiedzy”. W 2005 roku w światowym rankingu wolności prasy Reporterów bez Granicy ChRL znalazła się na dziewiątym od końca, 159. miejscu.

15 lutego 2006

„Rząd Chin troszczy się o przyszłość tybetańskich ziomków za granicą. Od lat osiemdziesiątych odwiedzali oni Chiny 70 tysięcy razy. W ostatnich latach Lodi Gjari i inni wielokrotnie wracali do Chin, żeby odwiedzić przyjaciół i krewnych. Przy okazji zobaczyli rozwój i zmiany, jakie zaszły w macierzy i w ich rodzinnych stronach, oraz zrozumieli politykę rządu centralnego. Niedawno właściwe władze ponownie wyraziły zgodę na ich prywatną wizytę” – Pekin, za pośrednictwem rzecznika MSZ, po raz kolejny bagatelizuje misję wysłanników Dalajlamy, oskarżając go przy okazji o „próbę umiędzynarodowienia kwestii Tybetu i podzielenia macierzy” w związku z – prywatną – wizytą w Izraelu.

19 lutego 2006

Aszkenazyjski naczelnny rabin Izraela Jona Metzger wzywa do utworzenia „Organizacji Religii Zjednoczonych” z siedzibą w Jerozolimie i Dalajlamą na czele.

21 lutego 2006

KC KPCh i Rada Państwa ogłaszają, że głównym celem jedenastego planu pięcioletniego będzie budowanie „nowej socjalistycznej wsi”: poprawa warunków bytowych, rozwój infrastruktury i służby zdrowia oraz, przede wszystkim w „regionach zachodnich”, promowanie oświaty.

22 lutego 2006

Prezydencja UE wyraża radość z powodu rozpoczęcia piątej rundy rozmów tybetańsko-chińskich i nadzieję, iż obie strony wypracują „pragmatyczne, pokojowe i trwałe rozwiązanie” problemu Tybetu.

23 lutego 2006

„Ta runda rozmów pokazała też jasno poważną różnicę w samym podejściu do problemu. Pozostajemy jednak oddani procesowi dialogu i mamy nadzieję, że kontynuowanie kontaktów umożliwi osiągnięcie postępów” – wysłannicy Dalajlamy wracają z Pekinu do Indii.

26 lutego 2006

Władze chińskie zwalniają warunkowo Nimę Czodron, partnerkę Bangri Czogtrula Rinpocze, jedyną znaną więźniarkę polityczną w TRA, skazaną w 2000 roku na dziesięć lat więzienia za „działalność separatystyczną”.

28 lutego 2006

Fundacja Dui Hua, powołując się na oficjalne źródła chińskie, informuje o złagodzeniu – za „dobre sprawowanie” – kary dożywocia Bangri Czogtrula Rinpocze do 18 lat więzienia. Tybetański Kongres Młodzieży kończy strajk głodowy w Turynie po wizycie przedstawicieli władz MKOl, którzy zapewniają Tybetańczyków, że będą „śledzić” problemy, na które „chcieli zwrócić uwagę” głodujący.

1 marca 2006

Na trasie Qinghai-Tybet zaczynają kursować pociągi towarowe. Przewóz jednej tony ładunku kosztuje 0,12 yuana (cztery grosze) za kilometr. Przy okazji Ministerstwo Kolei ogłasza, że miejsca siedzące w pociągach pasażerskich z Pekinu do Lhasy będą kosztować około 380 yuanów (150 PLN) – czyli ponad sześć razy taniej od biletu lotniczego.

3-14 marca 2006

Doroczne posiedzenia X OLPKK i X OZPL. Na czele delegacji „tybetańskiej” tradycyjnie już stoi przewodniczący Hu Jintao. Władze zwyczajowo zatrzymują, biją i wywożą ze stolicy setki osób, które usiłują wręczać deputowanym petycje i skargi. OZPL zapowiada promowanie „naukowego rozwoju” i strategiczną pomoc dla regionów wiejskich oraz zatwierdza jedenasty plan pięcioletni i rekordowy wzrost (o 14,7 procent) wydatków na obronność, nie przyjmuje jednak – po nieoczekiwanych, ostrych protestach „lewaków” – zapowiadanej od dawna ustawy o własności prywatnej.

6 marca 2006

„Nie można nazwać tych rozmów negocjacjami. To na razie tylko dialog, kontakt, będziemy jednak prowadzić dalsze rozmowy” – Dziampa Phuncog, gubernator TRA, po raz pierwszy oficjalnie potwierdza przyjęcie wysłanników Dalajlamy.

8 marca 2006

Symboliczny, kilkusekundowy protest Tybetańczyka z Europy – przeciwko organizacji Igrzysk Olimpijskich w ChRL, o ile Chiny nie zmienią polityki wobec Tybetu – na pekińskim Tiananmen.

10 marca 2006

„Nigdy, w żadnych okolicznościach nie zszedłem z Drogi Środka. Jest to jasne dla świata, niestety Pekin wciąż wydaje się niezdolny do przezwyciężenia wątpliwości i podejrzeń co do moich intencji, krytykując mnie ciągle za skrywane plany i knowania separatystyczne – podkreśla w dorocznym orędziu Dalajlama. – Tybetańczycy jako jedna z największych pięćdziesięciu pięciu mniejszości narodowych w Chinach są odrębną grupą w kategoriach swojej ziemi, historii, języka, kultury, religii, obyczajów i tradycji. Ta odrębność jest nie tylko oczywista dla świata – była również uznawana przez wielu najwyższych przywódców Chin. Mam tylko jedno żądanie: samorząd i prawdziwą autonomię dla wszystkich Tybetańczyków, to jest dla całego narodu tybetańskiego. Owo żądanie jest zgodne z postanowieniami chińskiej konstytucji, a więc możliwe do spełnienia. Jest słuszne, sprawiedliwe i umiarkowane, odzwierciedlając aspiracje Tybetańczyków w Tybecie i poza

jego granicami. Opiera się na logice, która uznaje patrzenie w przyszłość za ważniejsze od przeszłości, oraz na współczesnych realiach i przyszłych korzyściach”.

„Opowiadamy się za zjednoczeniem wszystkich Tybetańczyków i zagwarantowaniem im prawdziwej autonomii. Żądanie to jest zgodne z zasadami marksizmu i leninizmu oraz z chińską konstytucją, a więc możliwe do spełnienia – oświadcza kaszag. – Póki jesteśmy wierni idei Drogi Środka, jedyną metodą realizacji naszych celów jest proces dialogu. Kontakty i rozmowy są możliwe tylko w atmosferze współpracy i harmonii, a nie wrogości i konfrontacji, wszyscy więc, podkreślamy raz jeszcze, muszą to zrozumieć”.

11 marca 2006

Gubernator TRA Dziampa Phuncog zapowiada budowę nowego odcinka linii kolejowej Lhasa-Szigace w ramach jedenastego planu pięcioletniego.

13 marca 2006

62. sesja Komisji Praw Człowieka ONZ w Genewie rozpoczyna i jednogłośnie zawiesza obrady, czekając na decyzję o powołaniu Rady Praw Człowieka przez Zgromadzenie Ogólne.

14 marca 2006

W Gandenie grupa siedemnastu mnichów rozbija dwa gliniane posągi bóstwa opiekuńczego, którego kultu potępia Dalajlama. Wszyscy zostają zatrzymani, władze zamykają na klasztor na kilka tygodni.

15 marca 2006

W ramach przygotowań do wizyty przewodniczącego Hu Jintao w Waszyngtonie i posiedzenia Komisji Praw Człowieka w Genewie władze chińskie odsyłają do Stanów Zjednoczonych Phuncog Njidrol, jedną z najsłynniejszych tybetańskich więźniarek politycznych, która spędziła za kratami ponad 14 lat, a przez ostatnie dwa lata była przetrzymywana w areszcie domowym w Lhasie.

Zgromadzenie Ogólne NZ powołuje Radę Praw Człowieka, która zastępuje skompromitowaną Komisję.

17 marca 2006

Agencja Xinhua publikuje raport o sytuacji kobiet w ChRL, z którego wynika, że śmiertelność matek w Tybecie jest „zatrważająco” wysoka: „ponad sto zgonów” (w jednym regionie, którego nazwy nie podano, aż 310,4) na sto tysięcy porodów przy krajowej średniej 48,3.

18 marca 2006

Tybetańscy uchodźcy – ponad 82 tysiące zarejestrowanych do głosowania – wybierają parlament i, w pierwszej turze, kandydatów na premiera.

21 marca 2006

Chińskie media informują, że według ostatnich badań „stała populacja” TRA wzrosła do 2,76 mln mieszkańców.

27 marca 2006

Komisja Praw Człowieka ONZ wznawia i zamyka swoją ostatnią sesję.

28-30 marca 2006

Minister Spraw Zagranicznych Stefan Meller składa wizytę w Chinach. Spotyka się m.in. z premierem Wen Jiabao i swoim odpowiednikiem Li Zhaoxingiem; rozmawia głównie o współpracy gospodarczej (deficyt Polski w handlu z ChRL przekracza już pięć miliardów dolarów), przemilczając – wnosząc z agencyjnych doniesień – kwestię naruszeń praw człowieka.

28 marca 2006

Ministerstwo Zdrowia ChRL, oskarżanej o sprzedawanie narządów pobieranych od traconych więźniów, ogłasza zakaz handlu ludzkimi organami.

29 marca 2006

„Pomoc dla Tybetu”: Chińskie media informują, że w drogę do okręgu Gongkar wyrusza „eskortowany przez policję” dar prowincji Hunan – najwyższy w ChRL, siedmiometrowy posąg Mao.

2 kwietnia 2006

„Rozważenie jego wizyty w Chinach nie jest niemożliwe, o ile Dalajlama dowiedzie, że całkowicie zrezygnował z »niepodległości« Tybetu” – mówi Ye Xiaowen, dyrektor Centralnego Urzędu ds. Religii.

3 kwietnia 2006

„Z najwyższą powagą i naciskiem – wzywa kaszag – apelujemy do wszystkich Tybetańczyków i organizacji popierających Tybet o powstrzymanie się od jakichkolwiek działań, w tym demonstracji protestacyjnych” w czasie zbliżającej się wizyty przewodniczącego Hu Jintao w Stanach Zjednoczonych. „Jeśli do protestów dojdzie, sprawią one wrażenie, że żaden Tybetańczyk ani organizacja nie dba i nie stosuje się do wskazówek Jego Świątobliwości Dalajlamy”. Gabinet Centralnej Administracji Tybetańskiej informuje jednocześnie, że na skutek demonstracji, które mimo podobnych apeli zorganizowano rok wcześniej, piąta runda rozmów tybetańsko-chińskich odbyła się z trzymiesięcznym opóźnieniem.

4 kwietnia 2006

Pośredni Sąd Ludowy w Pekinie skazuje na dziesięć lat więzienia za nadużycia finansowe byłego wicegubernatora Sichuanu, Li Dachanga.

7 kwietnia 2006

Tybetańskie źródła informują, że w styczniu władze chińskie skazały na cztery lata więzienia Genduna, mnicha z TPA Colho prowincji Qinghai, za nauczanie historii i kultury Tybetu.

10 kwietnia 2006

Samdong Rinpocze – 82,6 procent oddanych głosów: Centralna Komisja Wyborcza ogłasza wyniki pierwszej tury wyborów kalona typy.

11 kwietnia 2006

Pekin zacieśnia cenzurę, ogłaszając przepisy, które zakazują lokalnym stacjom telewizyjnym wykorzystywania materiałów zagranicznych serwisów informacyjnych oraz zobowiązują

administrację do „nadzorowania” produkcji programów telewizyjnych i przedstawiania „comiesięcznych sprawozdań”.

13-16 kwietnia 2006

W Hangzhou obraduje Światowe Forum Buddyjskie – pierwsza od czasu proklamowania ChRL międzynarodowa konferencja religijna w Chinach. Delegaci z ponad trzydziestu państw bojkotują Gjalcena Norbu, mianowanego przez władze chińskie Panczenlamą. Pekin nie zaprasza Dalajlamy, który „jest nie tylko postacią religijną, ale i zatwardziałym separatystą, usiłującym podzielić chińską macierz i zburzyć jedność różnych grup etnicznych”.

13 kwietnia 2006

Wicepremier, członek Biura Politycznego KC KPCh Hui Liangyu z wizytą w Polsce – i żadnych wzmianek o ewentualnym poruszaniu kwestii poszanowania praw człowieka.

18-21 kwietnia 2006

Przewodniczący Hu Jintao składa pierwszą prezydencką wizytę – wedle strony chińskiej „państwową”, zdaniem gospodarzy „roboczą” – w Stanach Zjednoczonych. Rozmowy dotyczą głównie gospodarki i bezpieczeństwa międzynarodowego; prezydent Bush wzywa również Hu, by „dał Chińczykom wolność zgromadzeń, słowa i religii”.

19 kwietnia 2006

W dniu ogłoszenia wyników wyborów parlamentarnych Dalajlama rezygnuje z prerogatywy osobistego mianowania trzech deputowanych. Koncern Skype przyznaje się do „filtrowania i cenzurowania” treści, które są „obraźliwe” dla władz ChRL: między innymi słowa „dalajlama”.

24 kwietnia 2006

Po tygodniach strajków i krwawych protestów król Gjanendra ogłasza przywrócenie zawieszonych w 2002 roku rządów parlamentarnych w Nepalu. Sojusz siedmiu partii politycznych przyjmuje propozycję monarchy, wzywającego również opozycję do wskazania nowego premiera, odrzucają ją jednak maoiści.

28 kwietnia 2006

Pekin potępia tybetańską diasporę i zagraniczne organizacje praw człowieka za nazywanie Genduna Czokji Nimy „więźniem politycznym”, oskarżając je przy tym o próbę „podzielenia Chin, podkopania jedności etnicznej i umiędzynarodowienia kwestii Tybetu”.

29 kwietnia 2006

Tybetańskie źródła informują, że władze prowincji Qinghai – najwyraźniej zirytowane kampanią palenia skór dzikich zwierząt w odpowiedzi na apel Dalajlamy o chronienie środowiska naturalnego – nakazują tybetańskim prezenterom telewizyjnym występować na wizji w ubraniach obszytych futrami i dają im pieniądze na ich zakup. W całym Tybecie systematycznie spadają ceny skór, często o ponad połowę.

maj 2006

Władze chińskie ogłaszają, że rząd TRA, wzorem prowincji Chin właściwych, nie będzie już gwarantować zatrudnienia absolwentom wyższych uczelni.

2 maja 2006

Według Chińskiej Akademii Nauk tybetańskie lodowce topnieją o siedem procent rocznie, przyspieszając proces pustynnienia i wywołując susze oraz burze piaskowe w Chinach.

5 maja 2006

Chińscy uczeni ostrzegają, że nad Tybetem powstaje gigantyczna dziura ozonowa o powierzchni dwóch i pół miliona kilometrów kwadratowych.

9 maja 2006

Uzyskując w tajnym głosowaniu w Zgromadzeniu Ogólnym 146 na 191 głosów, ChRL wchodzi do Rady Praw Człowieka ONZ, którą powołano w miejsce skompromitowanej, w dużej mierze za sprawą członkostwa Chin, Komisji w Genewie.

10 maja 2006

Burmistrz Lhasy – z dwumiesięcznym opóźnieniem – oskarża Dalajlamę o „kolejny zamach na jedność Tybetu” w związku z marcowymi niepokojami w klasztorze Ganden, podczas których grupa mnichów zniszczyła dwa posągi Szugdena, kontrowersyjnego bóstwa opiekuńczego, którego kult potępia Dalajlama.

15-16 maja 2006

„Prowadzimy walkę na śmierć i życie”: Najwyżsi członkowie partii TRA z sekretarzem Zhangiem Qingli na czele ogłaszają wzmożenie kampanii *yanda*, „mocnego uderzenia” w tybetańskich dysydentów oraz intensyfikację „reedukacji patriotycznej” w instytucjach monastycznych Tybetu.

17 maja 2006

Pierwsza, po czterech państwowych, chińska prywatna linia lotnicza otwiera połączenie z Lhasą.

18 maja 2006

Parlament Europejski wzywa rząd Nepalu do „chronienia tybetańskich uchodźców w drodze do Indii” i „bezzwłocznego” powrotu do procedury wydawania im zezwoleń na opuszczenie kraju.

22-24 maja 2006

Kancelarz Angela Merkel składa pierwszą oficjalną wizytę w ChRL; ważne miejsce w rozmowach z chińskimi przywódcami zajmuje kwestia przestrzegania praw człowieka i sytuacja w Tybecie.

23 maja 2006

Rząd Nepalu zapowiada, że zacznie ponownie wydawać dokumenty podróży tybetańskim uchodźcom – nie dotyczy to jednak nowych uciekinierów, którzy są w tym kraju „tranzytem” i próbują przedostać się do Indii.

24 maja 2006

Sejm RP rejestruje Zespół Polsko-Tybetański, na którego czele staje posłanka Beata Bublewicz; wśród założycieli są posłowie Platformy Obywatelskiej oraz Prawa i Sprawiedliwości.

26 maja 2006

„Żądania Dalajlamy” (utworzenia „większego Tybetu”, obejmującego wszystkie ziemie tybetańskie, oraz przyznania mu „prawdziwej autonomii”) są „nie do zaakceptowania” i „stwarzają wielkie przeszkody” – mówi zagranicznym korespondentom Laba Pingcuo (tyb. Lhakpa Phuncog), sekretarz generalny Chińskiego Centrum Badań Tybetologicznych.

29 maja-3 czerwca 2006

Na kilka dni przed Mundialem reprezentacja Tybetu z Dharamsali walczy w Niemczech – m.in. z Grenlandią, Zanzibarem i Gibraltarem – o piłkarski „Dziki Puchar”.

29 maja 2006

Komitet Centralny KPCh ogłasza, że Zhang Qingli – dotychczasowy „p.o.” – zostaje mianowany sekretarzem partii TRA.

30 maja 2006

Przewodniczący Komisji Europejskiej J.M. Barroso i stojący na czele Unii kanclerz W. Schüssel omawiają „fundamentalne prawa i wzajemny szacunek” z przedstawicielami światowych religii; buddyzm reprezentuje Dalajlama.

31 maja 2006

Chińskie media cytują przedstawicieli władz, którzy zapowiadają, że pociągi kursujące z pięciu miast ChRL będą przywozić do Lhasy cztery tysiące „turyستów, kupców i osadników pochodzenia chińskiego”, podnosząc ich liczbę do pięciu-sześciu tysięcy dziennie.

2 czerwca 2006

Komisja Spraw Zagranicznych UE obiecuje Dalajlamie aktywne wspieranie dialogu między Dharamsalą a Pekinem.

5 czerwca 2006

Chińska Agencja ds. Ochrony Środowiska Naturalnego informuje, że problemy związane z zanieczyszczeniem środowiska kosztują ChRL ponad 200 miliardów dolarów rocznie – dziesiątą część PKB.

7 czerwca 2006

Po przeprowadzeniu wrywkowej kontroli Ministerstwo Zasobów Ziemijskich ogłasza, że ponad 60 procent (w niektórych miastach 90) transakcji gruntami w Chinach jest zawieranych nielegalnie. Rząd centralny narzuca władzom prowincji „normy”: w czerwcu mają wykryć na swoim terenie „co najmniej trzy przypadki nadużyć”, do końca roku – przynajmniej osiem.

13 czerwca 2006

Chińskie źródła informują o zwołaniu nadzwyczajnego posiedzenia Stałego Komitetu Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych TRA w celu „ujawnienia i poddania krytyce zbrodni separatystycznej kliku Dalaja”, którego celem pozostaje „obalenie rządów

Komunistycznej Partii Chin w Tybecie, systemu socjalistycznego i zasady autonomii oraz powrót do władzy i ponowne skazanie Tybetańczyków na niewolnictwo”.

15 czerwca 2006

Tybetańskie źródła informują o aresztowaniu pięciu osób podejrzewanych o rozpowszechnianie niepodległościowych ulotek, które pojawiły się w Tybetańskiej Prefekturze Autonomicznej Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan pierwszego dnia Saga Dały, najważniejszego dla buddystów miesiąca kalendarza tybetańskiego (28 maja). Najwyższy Sąd Ludowy organizuje w Lhasie konferencję poświęconą roli sądownictwa i służb bezpieczeństwa w „chronieniu bezpiecznego funkcjonowania kolei” w kontekście „bieżącej walki z separatyzmem”.

19 czerwca 2006

Pierwsze posiedzenie oenzetowskiej Rady Praw Człowieka.

Pekin zamyka dwa najpopularniejsze chińskie portale za „niestaranne” filtrowanie zakazanych terminów takich jak „Tybet”.

20 czerwca 2006

Po ośmiomiesięcznej przerwie nowe władze Nepalu zaczynają ponownie wydawać „zezwoleń na wyjazd” uciekinierom z Tybetu, umożliwiając im legalny tranzyt do Indii.

22 czerwca 2006

Parlament Kanady, jednogłośnie, przyznaje Dalajlamie honorowe obywatelstwo tego kraju.

lipiec 2006

Chińskie media dostają cenzorski zapis na „księżniczkę” Rigzin „Renji” Langmo, córkę X Panczenlamy, której popularność ma być „zagrożeniem” dla bojkotowanego przez Tybetańczyków Gjalcena Norbu.

1 lipca 2006

„Kolej stała się zmorą wszystkich Tybetańczyków”, mówi uciekinier z Tybetu. Do Lhasy ruszają pierwsze pociągi pasażerskie z trzech chińskich miast; w inauguracji uczestniczy przewodniczący Hu Jintao.

Ogłoszenie wyników drugiej tury wyborów premiera administracji tybetańskiej na wychodźstwie, którą wygrywa Samdong Rinpoche z 90,72 procent oddanych głosów.

4 lipca 2006

„To niezwykle ważna kwestia w naszych stosunkach dwustronnych” – nepalscy dyplomaci ujawniają, że Chiny wywierają potężną presję na rząd w Katmandu, by zablokować amerykański projekt osiedlenia części tybetańskich uchodźców w Stanach Zjednoczonych. Chińskie media donoszą, że torów, tuneli i mostów na trasie Golmud-Lhasa strzeże pięć tysięcy żołnierzy – prawie pięciu na kilometr. Większość oficjalnych informacji na temat chińskiej armii jest znacznie zaniżona.

Rozmowy z wysłannikami Dalajlamy nie przyniosły „żadnych istotnych rezultatów” – mówi zagranicznym dziennikarzom gubernator TRA Dziampa Phuncog, tradycyjnie oskarżając przywódcę Tybetańczyków o dążenie do oderwania Tybetu od Chin.

„Biuro bezpieczeństwa publicznego, biuro bezpieczeństwa kolei oraz policja zbrojna prowincji Qinghai i Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, w oparciu o strategiczną

decyzję rządu centralnego i plan zjednoczonego rozwinięcia Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, pod dowództwem lokalnych komitetów partii, rządów lokalnych, komitetów partii Ministerstwa Kolei oraz sztabów policji zbrojnej, z pełnym zaangażowaniem, mobilizacją, szerokim rozwinięciem i mobilizacją mas, pod każdym względem praktycznie zwiększyły bezpieczeństwo i zintensyfikowały służbę, gwarantując bezpieczeństwo obchodów i pierwszego pociągu oraz towarzyszy z rządu centralnego, kładąc niewzruszony fundament przyszłego bezpieczeństwa tej linii kolejowej” – minister bezpieczeństwa publicznego Zhou Yongkang gratuluje wszystkim zainteresowanym bezpiecznego przyjazdu do Lhasy pociągu z Pekinu.

6 lipca 2006

Za radą lekarzy, zaniepokojonych zbyt intensywnym programem wykładów i podróży, w dniu swoich 71. urodzin Dalajlama odwołuje lipcową wizytę w Europie.

Po trzech latach zapowiedzi i zmieniania terminów Chiny i Indie otwierają dla handlu granicznego sikkimską przełęcz Nathu-la, którą zamknięto po wybuchu wojny między tymi państwami w 1962 roku.

8-14 lipca 2006

„Mimo zaskakująco pozytywnego rozwoju gospodarczego i pozorów poszanowania swobód religijnych, wciąż niepokoi mnie problem Tybetu” – przewodniczący Parlamentu Europejskiego Joseph Borrell składa wizytę w Chinach i TRA.

10 lipca 2006

Air China otwiera bezpośrednie połączenie lotnicze Pekin-Lhasa.

12 lipca 2006

Komisja Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego przyjmuje raport poświęcony stosunkom z Chinami, w którym potępia Pekin za naruszanie praw człowieka, wolności słowa i swobód religijnych.

15-16 lipca 2006

Służby bezpieczeństwa zawracają tysiące tybetańskich pielgrzymów, których przyciągnęła do klasztoru Kumbum w Qinghai nieprawdziwa pogłoska o zbliżającej się wizycie Dalajlamy.

15 lipca 2006

Tybetańskie źródła informują, że Namkha Gjalcenowi, mnichowi z TPA Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan, którego zatrzymano za wypisywanie na murach niepodległościowych haseł, grozi kara ośmiu lat więzienia.

17 lipca 2006

Pierwszy szczyt trójstronny Rosji, Chin i Indii w St. Petersburgu.

19-22 lipca 2006

Judy Cheng-Hopkins, Wysoki Komisarz ONZ ds. Uchodźców, składa wizytę w Katmandu, nie omawia jednak, jak oczekiwano, projektu przesiedlenia pięciu tysięcy Tybetańczyków do Stanów Zjednoczonych, uznając to za „kwestię dwustronną”.

24 lipca 2006

Agencja Xinhua informuje, że Liu Yandong, szefowa Departamentu Pracy Frontu Jedności KPCh, powitała w Lhasie grupę „patriotycznych Tybetańczyków” z Europy, którzy przez dziesięć dni mają podróżować po Chinach i Tybecie.

25 lipca 2006

Tybetańskie Centrum Praw Człowieka i Demokracji informuje o skazaniu na 10 lat więzienia Dolmy Kjaba, nauczyciela lhaskiej szkoły średniej, którego w 2005 roku oskarżono o zagrożenie bezpieczeństwu państwa za prowadzenie notatek o historii, warunkach geograficznych i statusie Tybetu.

Delegacja Parlamentu Europejskiego wzywa rząd Nepalu do natychmiastowego otwarcia zamkniętego rok wcześniej ośrodka, świadczącego pomoc tybetańskim uchodźcom.

Biuro Bezpieczeństwa Publicznego ogłasza miesięczną kampanię zwalczania „spekulantów”, sprzedających po zawyżonych cenach bilety kolejowe do Lhasy.

26 lipca 2006

Dziennik Ludowy, organ KPCh, odrzuca ideę „Drogi Środka” Dalajlamy, oskarżając go przy okazji o „kolaborację z CIA”.

27 lipca 2006

Rząd ChRL publikuje listę tortur – bicia, wiązania, bezprawnego używania broni, głodzenia i wystawiania na skrajne temperatury – za których stosowanie, o ile doprowadzą do poważnych obrażeń lub zgonu, grozić będą funkcjonariuszom nieokreślone kary.

28 lipca 2006

Na polecenia władz centralnych zamknięte zostają dwa blogi „zakazanej” tybetańskiej pisarki Oser.

29 lipca 2006

Władze chińskie informują o pierwszych problemach – zapadaniu się i pękaniu topniejącej wiecznej zmarzliny oraz przemieszczaniu ruchomych piasków – zagrażających bezpieczeństwu linii kolejowej Qinghai-Lhasa.

Agencja Xinhua publikuje wyniki kontroli wewnętrznej, z których wynika, że w pierwszej połowie roku urzędnicy państwowi sprzeniewierzyli 22,3 mld yuanów (2,8 mld USD), a kwotę mniejszą o połowę – zmarnowali.

sierpień 2006

Po wybuchu epidemii wścieklizny w Yunnanie władze lokalne polecają wybić psy.

Właściciele są zmuszani do wieszania nawet zaszczepionych zwierząt. Według rządowych statystyk tylko w tej prowincji w ciągu miesiąca wybito w ten sposób 55 tysięcy psów.

9 sierpnia 2006

„Dalajlama nie zasługuje na tytuł religijnego przywódcy – mówi zagranicznym mediom sekretarz partii TRA Zhang Qingli. – Ciągle nie mogę zrozumieć, jak dostał Nagrodę Nobla”.

13 sierpnia 2006

Pekin ogłasza – i przekłada na późniejszy termin – pierwszą międzynarodową aukcję zezwoleń na polowanie w Tybecie na jaki, wilki i inne zwierzęta należące do gatunku chronionych.

15 sierpnia 2006

Policja TPA Kardze aresztuje Lobsanga Paldena, w którego klasztornej celi znaleziono zdjęcia Dalajlamy.

21-28 sierpnia 2006

Przy akompaniamencie zwyczajowych ostrzeżeń i gróźb Pekinu Dalajlama składa wizytę w Mongolii. Za karę władze chińskie zawieszają połączenie lotnicze z Ułan Batorem.

23 sierpnia 2006

Chińskie służby bezpieczeństwa aresztują Khenpo Dzinpę, opata klasztoru Czokcang Taklung, jednej z najważniejszych świątyń w Sertharze, w TPA Kardze. Przyczyną są prawdopodobnie plakaty niepodległościowe, które pojawiły się tam przed rokiem. Chińska policja informuje o aresztowaniu 185 „koników”, handlujących biletami do Tybetu.

25 sierpnia 2006

Oenzetowska Komisja ds. walki z dyskryminacją kobiet oskarża ChRL o naruszanie praw Tybetanek z uwagi na płeć, pochodzenie etniczne i status społeczno-gospodarczy.

1 września 2006

Chiny otwierają trzecie lotnisko cywilne w TRA, w Njingtri (chiń. Lingzhi). Pierwszy Tybetańczyk, Sithar (chiń. Sita), zostaje mianowany wiceministrem centralnego departamentu Frontu Jedności i staje na czele nowo powstałego Siódmego Biura, któremu podlegają sprawy tybetańskie.

3 września 2006

Symboliczny, niemal natychmiast przerwany przez funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa, niepodległościowy protest samotnego mnicha na lhaskim Barkhorze.

6 września 2006

Niemieckie media publikują wyniki sondażu, wedle którego Dalajlama jest „prawdziwym, godnym szacunku wzorem” dla 61 procent Niemców. Drugie miejsce zajmuje Sekretarz Generalny ONZ.

7 września 2006

Rusza budowa lotniska w Darcedo (chiń. Kangding), w Sichuanie.

10 września 2006

Władze chińskie zaostrzają cenzurę, przyznając rządowej agencji Xinhua wyłączność na przekazywanie informacji ze świata i zakazując publikowania materiałów, mogących stanowić zagrożenie dla jedności, suwerenności, integralności terytorialnej, bezpieczeństwa, interesów, reputacji, polityki religijnej i porządku społecznego ChRL.

13 września 2006

Izba Reprezentantów przyjmuje uchwałę, przyznającą Dalajlamie Złoty Medal Kongresu – najwyższe odznaczenie cywilne w Stanach Zjednoczonych – co Chiny uznają za „bardzo poważny zły sygnał, ingerencję w ich sprawy wewnętrzne i wielką przeszkodę w stosunkach dwustronnych”. Dwa tygodnie później uchwałę podpisuje prezydent G. Bush.

25 września 2006

Początek przedzjazdowych rozgrywek o władzę: Pekin oskarża o korupcję i usuwa ze stanowiska Chena Liangyu, członka Biura Politycznego i przewodniczącego KPCh w Szanghaju, zadając bolesny cios frakcji byłego prezydenta Jiang Zemina.

Przetaskowania w lhaskim Komitecie KPCh, który rządzi stolicą Tybetu: odsetek tybetańskich kadr spada do 26 procent i jest najniższy w historii regionu; po raz pierwszy od 1980 roku na czele tego organu staje Han, Qin Yizhi.

30 września 2006

„Strzelają do nich jak do psów” – na oczach setki himalaistów z obozu pod Czo Oju (i przy włączonej przez jednego z nich kamerze) chińska straż graniczna otwiera ogień z broni maszynowej do grupy uciekinierów z Tybetu, w tym kilkuletnich dzieci, i zabija co najmniej jedną osobę: siedemnastoletnią mniszkę Kelsang Namco.

październik 2006

Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazuje na pięć lat więzienia Gjalcena Namdaka, mnicha klasztoru Sera, za rozpowszechnianie ulotek „zagrożających bezpieczeństwu państwa”.

5 października 2006

Rządowa agencja Xinhua informuje, że tylko w 2005 roku prowincję Sichuan – z której pochodzi większość chińskich osadników w Tybecie – opuściło 6,13 mln migrantów.

11 października 2006

Plenum KC KPCh formalnie przyjmuje doktrynę „harmonijnego społeczeństwa” przewodniczącego Hu Jintao.

12 października 2006

Po publikacji kolejnych relacji zszokowanych wspinaczy agencja Xinhua potwierdza zabicie dwojga Tybetańczyków na przełęczy Nangpa-la, wyjaśniając, że funkcjonariusze, którzy z odległości kilkuset metrów strzelali z broni maszynowej do bezbronných uchodźców, „działali w obronie własnej”. Stany Zjednoczone składają demarche w tej sprawie w Pekinie.

13 października 2006

Pierwsze spotkanie Dalajlamy z papieżem Benedyktem XVI.

17 października 2006

„Choć wciąż stawia na proces dialogu”, Centralna Administracja Tybetańska w Indiach oficjalnie potępia mord na przełęczy Nangpa-la i związane z nim kłamstwa chińskiej propagandy.

20 października 2006

W ramach 22. rundy rozmów dwustronnych o prawach człowieka Unia Europejska apeluje do Pekinu o wyjaśnienie i wnikliwe zbadanie „incydentu” na przełęczy Nangpa-la.

26 października 2006

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, w której potępia ostrzelanie przez LPZ bezbronných kobiet i dzieci na przełęczu Nangpa-la oraz domaga się ukarania winnych tej zbrodni.

29 października 2006

Wedle oficjalnych statystyk liczba migrantów w Chinach przekracza 150 milionów – 11,5 procent populacji.

koniec października

Setki tybetańskich absolwentów chińskich uczelni protestują przed budynkami rządowymi w Lhasie przeciwko dyskryminacji w sektorze publicznym. Władze obiecują więcej miejsc pracy (po egzaminach Tybetańczykom przypadły ledwie dwa na sto oferowanych etatów) i nie dokonują żadnych aresztowań.

listopad 2006

Według Banku Światowego mimo imponującego wzrostu gospodarczego ChRL, dochody najuboższych 10 procent Chińczyków systematycznie maleją.

3 listopada 2006

Pekin informuje, że wartość „złych kredytów” udzielonych przez chińskie banki przekracza 135 miliardów USD.

13 listopada 2006

Przedstawiciel administracji USA zapowiada, że prezydent Bush spotka się z przewodniczącym Hu Jintao podczas szczytu APEC w Wietnamie i wezwie go do prowadzenia „poważnego dialogu z Dalajlamą w celu przybliżenia rozwiązania zadawnionego problemu”.

14 listopada 2006

Ministerstwo Zdrowia ChRL potwierdza istnienie czarnego rynku organów pobieranych od traconych więźniów.

15 listopada 2006

Starszy brat Dalajlamy Gjalto Thondup, od końca lat siedemdziesiątych pośredniczący w kontaktach między Dharamsalą a Pekinem, oskarża nowe władze TRA i odpowiedzialny za proces dialogu Frontu Jedności o „bezprzykładną” wrogość wobec przywódcy Tybetańczyków.

16 listopada 2006

Na kilka dni przed pierwszą wizytą przewodniczącego Hu Jintao w Indiach Chiński Instytut Studiów Międzynarodowych wzywa Delhi do rozwiązania tybetańskiego rządu na wychodźstwie.

20-23 listopada 2006

Przy akompaniamencie tybetańskich protestów – wedle chińskiego MSZ „oszukańczej prowokacji kliki Dalaja” – Hu Jintao składa pierwszą wizytę w Indiach.

20 listopada 2006

Prokuratura generalna ChRL oświadcza, że niemal wszystkie niesprawiedliwe wyroki chińskich sądów są spowodowane wymuszaniem zeznań torturami.

24 listopada 2006

Tybetańskie źródła informują, że w połowie roku Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazał na 12 lat więzienia Sonama Gjaco, którego zatrzymano w trakcie prewencyjnych aresztowań przed obchodami czterdziestolecia TRA i uznano winnym „zagrożenia bezpieczeństwu państwa”.

27 listopada 2006

Agencja Xinhua cytuje Qiana Xuesena, słynnego „ojca” chińskiej bomby atomowej, który skarży się premierowi Wen Jiabao, „że chińskie uniwersytety nie wydały żadnego wybitnego talentu (...) i nie przyjęły modelu, promującego kreatywne i innowacyjne myślenie”.

grudzień 2006

„Rząd i partia muszą uszczelnić zarządzanie szerokimi masami kadr i pracowników – władze TRA zakazują kadrom i emerytom udziału w obchodach tradycyjnego buddyjskiego święta. – Każdy musi sumiennie stosować się do poleceń rządu i partii”.

1 grudnia 2006

Dalajlama otrzymuje Order Białego Lotosu – najwyższe odznaczenie Kalmucji.

6 grudnia 2006

Komitet Centralnych KPCh mianuje Zhanga Yijionga, chińskiego aparaczyka z Qinghai, zastępcą sekretarza partii TRA. Jego poprzednik, Hu Chunhua, zostaje przewodniczącym Komunistycznego Związku Młodzieży Chińskiej, politycznego zaplecza prezydenta Hu Jintao.

9 grudnia 2006

„Cieszę się bardzo, że najwyższe stanowisko w tym światowym gremium ponownie powierzono Azjacie”, Dalajlama gratuluje wyboru Ban Ki-moonowi, nowemu Sekretarzowi Generalnemu ONZ, który jako minister spraw zagranicznych Korei Południowej uniemożliwił jego wizytę w Seulu.

19 grudnia 2006

Demarche Unii Europejskiej m.in. w sprawie ostrzelania tybetańskich uchodźców na przełęczy Nangpa-la.

28 grudnia 2006

Chiny utrzymują politykę „jedna rodzina, jedno dziecko”, ogłasza premier Wen Jiabao.

styczeń 2007

Państwowa Komisja Planowania Rodziny przyznaje, że dziesiątki milionów Chińczyków nie mają szans na znalezienie żony. W ChRL przychodzi na świat 118 – a w niektórych regionach nawet 130 – chłopców na 100 dziewczynek.

1 stycznia 2007

W TRA zaczynają obowiązywać 56-punktowe „Regulacje kwestii religijnych”, zwiększające kontrolę państwa nad instytucjami monastycznymi, duchownymi i wiernymi.

4 stycznia 2007

Chińskie media publikują raport, obwiniający „Stany Zjednoczone i inne państwa” o „podsycanie niepokoju wewnętrznych” – na przykład poprzez spotkania z liderami „grup separatystycznych” – w regionach mniejszościowych z Tybetem i Turkiestanem Wschodnim na czele.

8 stycznia 2007

Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa aresztują Działmanga Gjaco, mnicha klasztoru Bora w prowincji Gansu – prawdopodobnie za słuchanie tybetańskojęzycznych audycji Radia Wolna Azja.

9 stycznia 2007

Tybetańskie źródła informują o aresztowaniu sołtysa z okręgu Dingri prefektury Szigace, który ratował życie owiec i kóz, wykupując je z rzeźni. Władze podejrzewają, że robił to w intencji długiego życia Dalajłamy.

10-12 stycznia 2007

Przedstawicielka Dalajłamy Kesang Jangkji Takla składa wizytę w Polsce na zaproszenie parlamentarnego Zespołu Polsko-Tybetańskiego i Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. „Z uwagi na swoją historię Polacy doskonale rozumieją sytuację Tybetańczyków i w pełni popierają ich aspiracje”, mówi Marszałek Sejmu RP Marek Jurek. „Poruszyło mnie współczucie i zrozumienie, jakie pan Marszałek wyraził dla sprawy pokojowej walki Tybetańczyków o prawo do własnej kultury, religii i przestrzegania praw człowieka”, oświadcza po spotkaniu pani Takla, która rozmawia również z przedstawicielami Ministerstwa Spraw Zagranicznych i kancelarii Prezydenta RP.

11 stycznia 2007

W ramach programu „pokojowego rozwoju przestrzeni” Chiny niszczą rakietą balistyczną satelitę meteorologicznego na orbicie Ziemi, co wywołuje ostre protesty Stanów Zjednoczonych, Australii, Japonii i innych państw. Pekin początkowo zaprzecza, ale po dwóch tygodniach przyznaje się do przeprowadzenia tej „próby”.

14 stycznia 2007

Władze chińskie zapowiadają rozpoczęcie budowy trzystukilometrowego odcinka torów między Lhasą a Szigace, drugim co do wielkości miastem Tybetu.

15 stycznia 2007

„Środowisku naturalnemu i mieszkańcom Tybetu grozi katastrofa” – mówi Dalajlama, zaniepokojony wpływem kolei i rosnącą liczbą Chińczyków w tybetańskich miastach.

16 stycznia 2007

Bank Ludowy informuje, że nadwyżka ChRL w handlu zagranicznym przekroczyła bilion dolarów.

17 stycznia 2007

Freedom House po raz kolejny uznaje Tybet za „najgorsze” miejsce na ziemi pod względem braku poszanowania dla praw człowieka i swobód obywatelskich.

18 stycznia 2007

Chiny ponawiają żądanie zniesienia „dyskryminującego” embarga na sprzedaż europejskiej broni, a UE powtarza swoje warunki: Pekin musi najpierw ratyfikować Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, zwolnić wszystkich uwięzionych w związku z protestami na Tiananmen i znieść system „reedukacji przez pracę”.

23 stycznia 2007

Posiedzenie Biura Politycznego KPCh: przewodniczący Hu Jintao ślubuje „oczyścić” internet z „niepożądanych treści”.

31 stycznia 2007

Odbierając Pokojową Nagrodę Gandhiego z rąk prezydenta Kalama, arcybiskup Desmond Tutu dziękuje za „udzielenie schronienia jednemu z największych ludzi, Dalajlamie” i wzywa przywódców Indii, by „pomogli odzyskać wolność jego Tybetowi”.

1 lutego 2007

Chińscy uczeni ostrzegają, że ocieplenie klimatu Płaskowyżu Tybetańskiego może doprowadzić do wyschnięcia największych azjatyckich rzek i mieć katastrofalne konsekwencje dla całej planety.

„Partia musi strzec kontroli nad sądami – mówi Luo Gan, jeden z dziewięciu członków Stałego Komitetu Biura Politycznego – oraz bronić ich przed infiltracją i sabotażem wrogich sił, które zagrażają bezpieczeństwu państwa”.

6 lutego 2007

Premier Samdong Rinpocze spotyka się z przywódczynią większości w Kongresie Stanów Zjednoczonych N. Pelosi.

7 lutego 2007

Z badań chińskich socjologów wynika, że w ChRL może być trzykrotnie więcej wierzących niż oficjalnie podają władze – ponad 300 milionów.

13 lutego 2007

Komisja Dyscypliny informuje, że w 2006 roku ukarano za korupcję niemal sto tysięcy członków KPCh.

Chińskie media donoszą, że na terenie TRA odkryto ponad 600 nowych złóż miedzi, żelaza, cynku, ołowiu itd. o wartości około 130 miliardów dolarów.

14 lutego 2007

Chińska misja przy Unii Europejskiej wydaje oświadczenie, w którym oficjalnie potwierdza rozmowy między władzami ChRL a „osobistymi przedstawicielami Dalajlamy”, próbując zablokować w ten sposób prace nad rezolucją Parlamentu Europejskiego w sprawie dialogu chińsko-tybetańskiego oraz „zaprotestować przeciwko umiędzynarodowieniu” problemu Tybetu, „nie wspominając o mianowaniu tak zwanego przedstawiciela” odpowiedzialnego za tę kwestię w UE.

15 lutego 2007

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję, w której wzywa Pekin i Dalajlamę do kontynuowania dialogu, a państwa członkowskie do „aktywnego wspierania” tego procesu – włącznie z ustanowieniem Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Tybetu.

19 lutego 2007

Drugi dzień Nowego Roku kalendarza tybetańskiego: pielgrzymi przed Dżokhangiem obrzucają obelgami i biją dwóch mężczyzn noszących ubrania wykończone futrem panter. Dwa dni później chińska policja organizuje prowokację: podstawiony tajniak w ubraniu obszytym futrem prowokuje tłum pielgrzymów, którzy zostają otoczeni i brutalnie pobici przez kordon funkcjonariuszy. Przy okazji „znika” kilkanaście osób.

23 lutego 2007

Prof. Ge Jianxiong, jeden z najwybitniejszych chińskich historyków i autor wielu podręczników szkolnych, oświadcza, że twierdzenie, iż „Tybet był zawsze częścią Chin, jest kpiną z historii”.

2 marca 2007

„Partia komunistyczna jest dla Tybetańczyków jak matka – mówi chińskim mediom sekretarz Zhang Qingli – a Komitet Centralny jest im prawdziwym Buddą”.

5-16 marca 2007

Doroczne, poprzedzone tradycyjnym polowaniem na dysydentów, posiedzenia X OLPKK i X OZPL pod hasłem promowania „harmonii społecznej i stabilizacji”. Władze zwyczajowo obiecują pomoc dla najuboższych i regionów wiejskich oraz zniesienie wszelkich opłat za naukę na poziomie podstawowym, przyjmują długo oczekiwaną ustawę o ochronie własności prywatnej i zatwierdzają bezprecedensowy wzrost nakładów na obronność o 17,8 procent.

6 marca 2007

Władze chińskie ogłaszają zakaz otwierania nowych kawiarenek internetowych w 2007 roku.

7 marca 2007

Agencja Reuters zdobywa listy Bapy Phuncoga Łangjala – pierwszego tybetańskiego komunisty, który spędził 18 lat w karcerze i został zrehabilitowany po śmierci Mao – do przewodniczącego Hu Jintao. Bapa Phunłang wzywa partię do zmiany polityki wobec Dalajlamy i do odsunięcia „jastrzębi”, którzy „robią kariery i majątki na walce z separatyzmem”, blokując proces dialogu i pojednania.

Chińskie media informują o wybuchu epidemii ptasiej grypy H5N1 w okolicach Lhasy.

8 marca 2007

„Jeśli Dalajlama całkowicie nie wycofa się z zabiegania o niepodległość słowem i czynem, jego szanse na powrót są marne”, oświadcza gubernator TRA Dziampa Phuncog.

10 marca 2007

„W imię prawdziwych korzyści większości i mniejszości oraz rządu centralnego i władz lokalnych należy ustanowić autonomię faktyczną – mówi Dalajlama w dorocznym orędziu. – Ponieważ służyć ma ona mniejszościom narodowym, żądanie ustanowienia jednej administracji dla narodu tybetańskiego jest szczere, słuszne i zrozumiałe. Świat widzi, że nie

mamy ukrytych celów. W związku z tym świętym obowiązkiem wszystkich Tybetańczyków jest kontynuowanie walki o spełnienie tego umiarkowanego żądania. (...) Pozdrawiam wszystkich tych Tybetańczyków w Tybecie – członków partii komunistycznej, przywódców, urzędników, fachowców i innych – którzy nie utracili tybetańskiego ducha i pracują na rzecz prawdziwych interesów naszego narodu. Wyrażam najwyższy podziw niezwyklej odwadze, z jaką robią to, co w ich mocy, w służbie narodowi tybetańskiemu. Najwyższy podziw należy się także tym, którzy nie zważając na żadne trudności, pracują na rzecz zachowania tybetańskiej tożsamości, kultury i języka, oraz niewzruszonej odwadze i determinacji, z jaką zabiegają o urzeczywistnienie pragnień narodu tybetańskiego. Jestem przekonany, że będą nadal walczyć o naszą wspólną sprawę z nowym poświęceniem i oddaniem. Wzywam wszystkich Tybetańczyków w Tybecie i poza jego granicami o wspólną pracę na rzecz bezpiecznej przyszłości, opartej na równości i harmonii narodów”.

11 marca 2007

Najwyższy Sąd Ludowy, Prokuratura, Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego i Ministerstwo Sprawiedliwości wspólnie zalecają sądom niższych instancji zredukowanie liczby wyroków śmierci oraz „lepszą ochronę praw oskarżonych” i przypominają o zakazie stosowania tortur, wymuszania zeznań, a także publicznego upokarzania skazanych.

13 marca 2007

„Mamy nadzieję, że Dalajlama spojrzy historii w oczy i zweryfikuje swoje poglądy polityczne – odpowiada na orędzie tybetańskiego przywódcy chińskie MSZ. – Tybet idzie naprzód i nikt nie zatrzyma jego rozwoju”.

14 marca 2007

Komitety dzielnicowe w Lhasie, nie podając przyczyn, ogłaszają bezprecedensowy, kilkudniowy zakaz składania pokłonów w świątyniach buddyjskich i palenia kadzidła. Zbiega się on z odprawianiem *tenszugu* w Dharamsali – ofiarowania modlitw i rytuałów długiego życia – oraz apelem kaszagu, o modlitwy o długie życie Dalajlamy, który w tym roku kończy szósty dwunastoletni cykl kalendarza księżycowego. Wedle astrologii tybetańskiej taki rok może przynieść dobre, ale także bardzo niepomyślne wydarzenia, którym mają zapobiegać stosowne modlitwy i rytuały religijne. Mimo zakazu tłumy Tybetańczyków palą kadzidła i ustawiają się w kolejkach do lhaskich świątyń. Władze wyprowadzają na ulice setki policjantów i funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa. Ponieważ „Potala nie jest w stanie przyjąć wszystkich turystów”, przywódcy partii TRA zapowiadają „wzniesienie jej repliki tuż obok oryginalnego pałacu”.

15 marca 2007

Zespół Polsko-Tybetański Sejmu RP wnosi do Komisji Spraw Zagranicznych apel, w którym wzywa „rząd Chińskiej Republiki Ludowej oraz przedstawicieli Centralnej Administracji Tybetańskiej na wychodźstwie do kontynuowania procesu dialogu w celu wypracowania dalekowzrocznego, pragmatycznego rozwiązania, zgodnego z Konstytucją ChRL i uwzględniającego dążenia narodu tybetańskiego do życia w zjednoczonym, w pełni autonomicznym Tybecie, oraz wzywa najwyższe władze Rzeczypospolitej Polskiej do aktywnego wsparcia owego procesu we wszystkich kontaktach z przedstawicielami Chińskiej Republiki Ludowej i tybetańskiej diaspory. (...) Proces tych rozmów – rozpoczęty w 2002 roku po ponad dziesięcioletniej przerwie – wydaje się obecnie jedynym realnym instrumentem, dającym nadzieję na trwałe, pokojowe rozwiązanie zadawnionego problemu

Tybetu i leży w najlepszym interesie obu stron: chińskiej i tybetańskiej, a także – ukazując realną alternatywę dla terroryzmu i wojny – całej społeczności międzynarodowej”.

16 marca 2007

„Nasza polityka wobec Dalajlamy jest jasna i konsekwentna – mówi dziennikarzom premier Wen Jiabao. – O ile uzna on Tybet i Tajwan za nieodłączną część Chin i porzuci działalność separatystyczną, drzwi zawsze stoją otworem”.

26 marca 2007

Prezydenci Rosji i ChRL, w imię budowy „wielobiegunowego świata”, ogłaszają w Moskwie deklarację o „strategicznym partnerstwie”.

27 marca 2007

Jak podaje agencja Xinhua, w ciągu trzech lat Pekin zainwestuje 100 miliardów yuanów (13 mld USD) w 180 przedsięwzięć w Tybecie – m.in. budowę lotniska w Ngari i doprowadzenie linii kolejowej do Szigace.

28 marca 2007

ONZ informuje, że w październiku zeszłego roku P. Alston, Specjalny Sprawozdawca ds. Arbitralnych i Doraźnych Egzekucji, wezwał władze ChRL do upublicznienia wyników śledztwa w sprawie mordu tybetańskich uchodźców na przełęczy Nangpa.

kwiecień 2007

W ramach przygotowań do lipcowego festiwalu kultury Khampów, i wbrew obowiązującym przepisom, władze prefektury Dziekundo (chiń. Yushu) prowincji Qinghai wzywają Tybetańczyków – i zobowiązują urzędników – do „prezentowania” strojów obszytych futrem dzikich zwierząt.

Pierwszy Tybetańczyk uzyskuje obywatelstwo polskie.

1 kwietnia 2007

Chińskie media podają, że w ciągu ostatnich pięciu lat liczba analfabetów w ChRL wzrosła o ponad 30 procent – do 116 milionów.

9 kwietnia 2007

„Nie deportujemy Tybetańczyków – mówi przywódca maoistów, którzy po raz pierwszy weszli do rządu Nepalu – ale też nie zezwolimy im na ponowne otwarcie Biura Dalajlamy”.

10 kwietnia 2007

Wedle oficjalnych statystyk w 2006 roku populacja TRA wzrosła do 2,81 miliona mieszkańców.

W związku z topnieniem tybetańskich lodowców i groźbą wysychania rzek Chiny wywołują pierwsze sztuczne opady śniegu na Wyżynie Tybetańskiej.

11 kwietnia 2007

„Od powstania Chińskiej Republiki Ludowej kultura tybetańska doznaje pełnego rozwoju, którego najbardziej wyrazistą cechą jest uwolnienie się od monopolu sztuki sakralnej i świątynnej, od kiedy lud Tybetu uzyskał swobodę i stał się panem swojej ziemi. Sztuka tybetańska stała się rzeczywiście sztuką ludu – sztuką, która pochodzi z ludu, wyraża jego

myśli i uczucia, i jemu służy”: Ambasada ChRL otwiera tygodniową wystawę propagandowych zdjęć i przedmiotów z Tybetu w Sejmie RP.

23 kwietnia 2007

Przewodniczący Hu Jintao ogłasza kolejną kampanię „oczyszczania internetu” i dostosowywania go do wymogów „rozwinętej kultury socjalistycznej”.

25 kwietnia 2007

Kończący osiemnaście lat, uprowadzony przez władze chińskie w 1995 roku Panczenlama prowadzi, według rzecznika chińskiego MSZ, „normalne, wolne życie przeciętnego nastolatka”.

Zatrzymanie – i zwyczajowe wydalenie następnego dnia – grupy amerykańskich działaczy, którzy protestują przeciwko planom zaniesienia ognia olimpijskiego na Czomolungmę w obozie bazowym pod Everestem.

26 kwietnia 2007

Ceremonia wmurowania kamienia węgielnego pierwszego pięciogwiazdkowego hotelu w Lhasie.

maj 2007

Dalajlama zapowiada stopniowe przejście na „polityczną emeryturę” i całkowite poświęcenie się sprawom duchowym.

Władze chińskie ograniczają swobodę podróżowania do i po TRA zagranicznych turystów indywidualnych.

Na podstawie nowych „przepisów religijnych” oddział Ludowej Policji Zbrojnej niszczy ufundowany przez chińskich wiernych, wart ponad sto tysięcy dolarów, wielki posąg Guru Rinpocze w klasztorze Samje.

7 maja 2007

W ciągu tygodniowego majowego święta do TRA – a właściwie Lhasy – przyjeżdża 340 tysięcy osób: o ponad 32 procent więcej niż rok wcześniej.

9 maja 2007

„Trzęsienia ziemi w Tybecie – ogłaszają rządowi eksperci – nie stanowią żadnego zagrożenia dla linii kolejowej Golmud-Lhasa”.

10 maja 2007

W dzień po odwołaniu przez Dalajlamę wizyty w Brukseli – na prośbę rządu Belgii, który obawia się, że jego obecność na konferencji organizacji zajmujących się Tybetem mogłaby zakłócić rozmowy handlowe z Pekinem – władze chińskie wzywają wszystkie państwa do „zachowania czujności wobec separatystycznych knowań” przywódcy Tybetu.

21 maja 2007

„Rzeki i góry Tybetu pozostaną czerwone”: Sekretarz partii TRA Zhang Qingli oskarża Dalajlamę o „spiskowanie z tajwańskimi siłami niepodległościowymi, Islamskim Ruchem Turkiestanu Wschodniego, ruchami demokratycznymi i Falun Gong” w celu „podzielenia macierzy”.

24-25 maja 2007

Pierwszą wizytę w Warszawie – niemal całkowicie zignorowaną przez polskie media – składa przewodniczący Stałego Komitetu Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych, członek Stałego Komitetu Biura Politycznego Komitetu Centralnego i numer dwa w hierarchii KPCh, Wu Bangguo, którego przyjmują prezydent, premier oraz marszałkowie sejmu i senatu. Marszałek Bogdan Borusewicz – który jako jedyny rozmawia po spotkaniu z dziennikarzami – upomina się o obiecane polskim parlamentarzystom zdjęcia Panczenlamy. Ragdi, jeden z piętnastu zastępców Wu, Tybetańczyk stojący najwyżej w hierarchii chińskiego państwa, który przed sześciu laty zapewniał, że aktualne zdjęcia Genduna Czokji Nimy zostaną przekazane Sejmowi RP, oświadcza, iż chłopiec „jest zdrowy, mieszka w Chinach, gra w szachy i ma metr sześćdziesiąt wzrostu”. Jak wynika z oficjalnych komunikatów i doniesień mediów, żaden inny polski polityk nie porusza kwestii poszanowania praw człowieka. (Cztery miesiące później prostuje to przedstawiciel MSZ na posiedzeniu Komisji Praw Człowieka i Sprawiedliwości, informując, że o prawach człowieka i Tybecie rozmawiał z chińskimi delegatami również marszałek Ludwik Dorn.)

27 maja 2007

Gwałtowne protesty przeciwko budowie kopalni cynku i ołowiu na zboczu świętej góry Jala w prowincji Sichuan. Setki Tybetańczyków atakują urzędników i chińskie samochody. Demonstrację rozbijają służby bezpieczeństwa i oddziały LPZ. Lokalni przywódcy, którzy przekazali petycję protestacyjną rządowi prowincji, „znikają”.

29 maja 2007

Pekin ogłasza, że wszystkie przedmioty kultu oraz wizerunki religijne w świątyniach i klasztorach Tybetu „są własnością państwa”.

4 czerwca 2007

Władze chińskie zakazują otwierania nowych kawiarenek internetowych w 2007 roku.

11 czerwca 2007

Kanadyjski dyplomata ujawnia, że dwa lata wcześniej strona chińska zażądała od Ottawy „gestu dobrej woli” – kilkudziesięciu tysięcy dolarów „pomocowych środków” oraz stypendiów dla studentów z ChRL – za „pogłębienie” dialogu na temat praw człowieka, który został wtedy zawieszony.

13 czerwca 2007

Rząd TRA zapowiada wprowadzenie zakazu wydobywania złota, rtęci, arsenu i torfu w imię ochrony środowiska naturalnego.

15 czerwca 2007

Pekin ogłasza zwiększenie nakładów na „regiony graniczne” i „walkę z separatyzmem”.

18 czerwca 2007

W obozie bazowym pod Mt. Everestem rozpoczyna się budowa szosy za 150 milionów yuanów (niemal 20 mln USD), która ma „ułatwić przeniesienie ognia olimpijskiego” chińskim sportowcom.

19 czerwca 2007

W ciągu pierwszych pięciu miesięcy 2007 roku TRA przyjmuje 672 tysiące turystów – aż o 82 procent więcej niż w tym samym okresie roku wcześniej.

20 czerwca 2007

Według holenderskich ekspertów Chiny, prześcigając USA o kilka lat wcześniej niż zakładano, są największym źródłem emisji dwutlenku węgla.

23 czerwca 2007

Centralna Administracja Tybetańska zapowiada, że zgodnie z życzeniem Dalajlamy mnisi i mniszki we wszystkich głównych klasztorach buddyjskich w Indiach będą się uczyć chińskiego.

25 czerwca 2007

Agencja Xinhua po raz pierwszy potwierdza doniesienia o protestach przeciwko pracom wydobywczym na zboczach świętej góry Jala w Dału (chiń. Daofu), w Sichuanie. Według oficjalnej wersji policja „przesłuchuje pięciu zatrzymanych”, a jeden pracownik kopalni odniósł ciężkie obrażenia.

27 czerwca 2007

Władze okręgu Sog TRA aresztują trzydziestu Tybetańczyków, protestujących przeciwko arogancji chińskich handlarzy, skupujących grzyby gąsienicowe jarca gumbu. Wybuchowi poważniejszych zamieszek zapobiega interwencja opata lokalnego klasztoru.

29 czerwca 2007

AL-W szkoli siły, których zadaniem będzie strzeżenie bezpieczeństwa Igrzysk Olimpijskich w Pekinie, m.in. poprzez „ściśłą obserwację tybetańskich działaczy »niepodległościowych«”.

29 czerwca-5 lipca 2007

Szósta, po piętnastomiesięcznej przerwie, runda rozmów między wysłannikami Dalajlamy a przedstawicielami władz ChRL w Szanghaju i Nankinie.

lipiec-sierpień 2007

Czystka w aparacie partii TRA. Stanowiska traci 54 (na 78) tybetańskich sekretarzy okręgów, oskarżanych przez genseka regionu o „brak gorliwości” w piętnowaniu Dalajlamy. Zastępują ich ochotnicy narodowości Han z różnych prowincji Chin właściwych.

lipiec 2007

W ramach „przygotowań” do Igrzysk Olimpijskich władze chińskie wydalają ponad stu zagranicznych misjonarzy – najwięcej od 1954 roku – z różnych prowincji kraju, w tym także z Tybetu.

3 lipca 2007

„Po pierwsze pragnę wyjaśnić, że Lodi Gjari i towarzystwo nie są tak zwanymi wysłannikami Dalajły – informuje rzecznik chińskiego MSZ. – Od 2002 roku często wracają do Tybetu i innych prowincji, żeby zobaczyć się z przyjaciółmi, krewnymi oraz zwiedzać”.

7 lipca 2007

„Dyskusje były otwarte i szczere. Obie strony jednoznacznie określiły swoje rozbieżne stanowiska i poglądy w wielu kwestiach” – wysłannicy Dalajlamy przedstawiają raport z szóstej rundy rozmów tybetańsko-chińskich.

8 lipca 2007

KPCh ogłasza, że urzędnicy, którzy nie potrafią zapewnić „bezpieczeństwa wewnętrznego”, to znaczy zapobiegać niepokojom w swoich regionach, nie mają szans na awans.

13 lipca 2007

Krwawe walki w TPA Kardze w Sichuanie – sześć ofiar śmiertelnych, ponad stu rannych – wywołane biernością władz lokalnych, lekceważących apele tybetańskich przywódców o wyznaczenie granic między okręgami, z których wywodzą się konkurujące grupy zbieraczy jarca gumbu.

15 lipca 2007

UNESCO krytykuje Chiny za brak właściwej ochrony pałacu Potala.

16 lipca 2007

Pierwsza od 2003 roku – i utworzenia koalicyjnego rządu w Katmandu – jawna deportacja tybetańskiego uchodźcy z Nepalu do Chin.

23 lipca 2007

Setki Tybetańczyków wiecują i blokują drogi w Njagczu, w TPA Kardze w proteście przeciwko więzieniu skazanego na dożywocie Tulku Tenzina Delka. Władze aresztują dwie organizatorki protestu, sprowokowanego przez chińskich urzędników, którzy zakazali wystawienia zdjęcia Tenzina Delka podczas konsekracji nowego budynku w założonym przezeń klasztorze.

Chińscy naukowcy publikują wyniki badań, z których wynika, że klimat na Płaskowyżu Tybetańskim ociepla się najszybciej na naszej planecie.

25 lipca 2007

W Delhi zostaje zaprzysiężona Pratibha Patil, pierwsza kobieta na stanowisku prezydenta Indii.

Podczas dorocznego święta władze prefektury Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai wydają nakaz – pod groźbą grzywny wysokości trzech tysięcy yuanów (400 USD) – noszenia strojów obszytych futrem, których posiadanie jest zgodnie z chińskim prawem nielegalne i które Tybetańczycy manifestacyjnie palili w odpowiedzi na apel Dalajlamy o chronienie zwierząt zagrożonych wyginięciem.

31 lipca 2007

Departament Bezpieczeństwa Publicznego TRA informuje o rozbiciu „pierwszej organizacji typu mafijnego” w Tybecie, której członkowie – Chińczycy – zostają skazani na kary od roku do 13 lat więzienia.

sierpień 2007

Tybetańskie źródła donoszą o napływie nowej, gigantycznej fali imigrantów po katastrofalnej powodzi, która pozbawiła dachu nad głową miliony mieszkańców Chin właściwych. W stolicy Tybetu gwałtownie rośnie inflacja i ceny podstawowych produktów.

„Poprawiając” wizerunek państwa przez Igrzyskami Olimpijskimi, władze chińskie zamykają biura organizacji walczących z AIDS i pomagających sierotom oraz zakazują organizowania spotkań działaczom.

1-8 sierpnia 2007

W Lithangu, w Kardze tybetański koczownik zakłóca obchody 80. rocznicy utworzenia AL-W, wznosząc niepodległościowe hasła i wzywając rodaków do zgody. Zostaje zatrzymany, a jego krajanie organizują protest, który przerywają po uzyskaniu zapewnienia, że Rongje Adrak zostanie następnego dnia zwolniony. Władze nie dotrzymują obietnicy, tłumacząc, że za sprawą mediów incydent nabrał charakteru „międzynarodowego” i nie leży już w ich kompetencji. Koczownicy z kilku klanów wracają przed budynki rządowe, rozbijają namioty i domagają się zwolnienia wszystkich więźniów, prawa do słuchania nauk Dalajlamy oraz wolności religii. Władze ściągają do regionu tysiące funkcjonariuszy LPZ i wprowadzają nadzwyczajne środki bezpieczeństwa. Tybetańczycy rozchodzą się dopiero na prośbę lamów i urzędników lokalnych, obawiających się krwawego stłumienia protestu.

3 sierpnia 2007

Pekin ogłasza, że od 1 września „wszyscy inkarnowani żywi buddowie buddyzmu tybetańskiego będą musieli uzyskać autoryzację” władz prowincji lub rady państwa, bez której zostaną uznani za „nielegalnych i nieważnych”.

Mimo przedolimpijskich deklaracji i obietnic władz 95 procent akredytowanych w Chinach dziennikarzy uważa, że Pekin nie przestrzega międzynarodowych standardów wolności mediów.

7 sierpnia 2007

Zachodni działacze zawieszają na Wielkim Murze transparent ze zmodyfikowanym mottem olimpijskim: „Jeden świat, jedno marzenie. Wolny Tybet”. Wszyscy zostają zatrzymani i wydaleny z Chin.

8 sierpnia 2007

Na rok przed rozpoczęciem Igrzysk Olimpijskich tybetańscy uchodźcy organizują w Delhi wielotysięczny marsz protestacyjny.

27 sierpnia 2007

Prokuratura Ludowa Kardze formalnie aresztuje zatrzymanego 1 sierpnia Rongje Adraka pod zarzutem do „podżegania do obalenia rządu”.

30 sierpnia 2007

Oczyszczanie Pekinu przed zjazdem partii i Igrzyskami: władze zarządzają wyburzenie „dzielnic petycji” – *xinfang* – w której koczują tysiące osób, próbujących szukać w stolicy sprawiedliwości.

wrzesień 2007

Pokłosie protestu Rongje Adraka: kampania edukacji patriotycznej i wielka czystka w Lithangu – władze usuwają najważniejszych urzędników pochodzenia tybetańskiego, zastępując ich chińskimi aparatczykami.

W ramach przygotowań do zjazdu KPCh Pekin asygnuje dodatkowo niemal półtora miliarda dolarów na kontrolę internetu; wkrótce potem z sieci znikają setki portali i blogów.

3 września 2007

Rzadki, skoordynowany protest – przeciwko złym warunkom życiowym – setek zdemobilizowanych żołnierzy w co najmniej trzech chińskich miastach.

4 września 2007

„W naszej partii wciąż istnieje mała grupa elementów dysydenckich, których oddanie ideałom, poglądom i stanowiskom politycznym jest niepewne. (...) Są pierś partii komunistycznej, lecz nazywają Dalajlamę matką. (...) Jeżeli nie zdołamy wyeliminować dysydentów (...), sytuacja stanie się bardzo niebezpieczna” – w odpowiedzi na coraz częstsze protesty polityczne i społeczne Komisja Kontroli Dyscypliny KPCh w poufnym „Dokumencie nr 2, 2007” daje sygnał do kampanii prześwietlania i oczyszczania szeregów tybetańskich kadr oraz zaostrezenia polityki Chin w Tybecie.

7 września 2007

Po przesłuchaniu kilkudziesięciu uczniów i nauczycieli w związku z pojawieniem się niepodległościowych graffiti na murach komisariatu i szkoły w wiosce Amczok Bora władze prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu aresztują siedmiu tybetańskich nastolatków. Co najmniej jeden, czternastolatek, zostaje brutalnie pobity w czasie zatrzymania.

8 września 2007

„Szczepujemy decyzję Dalajlamy w kwestii przyszłości Tybetu; mamy nadzieję, że Tajwan i Tybet mogą zacieśniać więzi oraz wzajemnie się wspierać”, mówi prezydent Chen Shui-bian.

13 września 2007

Po ponad dwudziestu latach debat Zgromadzenie Ogólne NZ przyjmuje – niewiążącą – Deklarację Praw Ludów Tubylczych.

Władze w Lhasie zatrzymują sześciu tybetańskich sklepikarzy za wniesienie zażalenia przeciwko nakazowi przeniesienia stoisk z okolic Barkhoru do nowego centrum handlowego.

14 września 2007

Nagła, niespodziewana egzekucja Kundziama, tybetańskiego więźnia z Lithangu, mająca zastraszyć intensywnie „reedukowaną” populację prefektury.

19 września 2007

Chińska Naczelna Izba Kontroli informuje, że w 2006 roku w 49 departamentach centralnych zdefraudowano siedem miliardów yuanów (niemal miliard USD), marnotrawiąc prawie sześć razy więcej.

20 września 2007

Kanclerz Austrii dr Alfred Gusenbauer przyjmuje w Wiedniu Dalajlamę.

23 września 2007

Pierwsze spotkanie Dalajlamy z kanclerz Niemiec, Angelą Merkel, przy akompaniamencie ostrych protestów, gróźb i szantaży Pekinu.

27 września 2007

W rezolucji w sprawie Birmy Parlament Europejski powołuje się na apel Dalajlamy do birmańskiej junty o niestosowanie przemocy.

28 września 2007

Władze chińskie burzą kolejny wielki posąg Guru Rinpocze – rozpędzając wcześniej „żywą tarczę” broniących go Tybetańczyków – w prefekturze Ngari (chiń. Ali) TRA.

1 października 2007

Z okazji państwowego święta Lhasa uruchamia pierwszy dwudziestoczerogodzinny tybetańskojęzyczny kanał telewizyjny.

2 października 2007

Pekin nakazuje przesiedlenie stu tysięcy tybetańskich koczowników do miast prowincji Qinghai.

3 października 2007

„W uznaniu Jego wielkiego autorytetu moralnego, za propagowanie wzorca pokojowego rozstrzygania wielu konfliktów, ogromne zasługi dla rozwoju dialogu międzykulturowego i religijnego, promowanie postawy szacunku i zrozumienia dla osób o odmiennym światopoglądzie i poglądach religijnych oraz walkę o wolność i podstawowe prawa Tybetańczyków metodami pokojowymi” Senat Uniwersytetu Jagiellońskiego nadaje Dalajlamie tytuł doktora honoris causa.

9 października 2007

Pożegnalne posiedzenie sejmowej Komisji Praw Człowieka i Sprawiedliwości, poświęcone sytuacji w Chinach – i Tybecie – na rok przed Igrzyskami Olimpijskimi w Pekinie. Szukając zapewne nowych inwektyw, agencja Xinhua nazywa Dalajlamę „propagatorem groźnych sekt”.

połowa października 2007

Władze chińskie zamykają klasztor Pangsa w lhaskim Maldrogongkar, który latem zaczęły odwiedzać tłumy pielgrzymów, gdyż Dalajlama napomknął w Indiach, że jego relikwie są źródłem wielkich błogosławieństw.

15-21 października 2007

„Ważne decyzje zapadają w małym gronie, błahe na wielkich wiecach”: XVII Zjazd KPCh, którego „harmonijny” przebieg gwarantować ma między innymi prewencyjne zamknięcie niemal dwudziestu tysięcy (czyli prawie dziesięciu na jednego delegata) stron internetowych i blogów. Konsolidujący władzę przewodniczący Hu, którego „naukowa wizja rozwoju” zostaje wpisana do statutu partii, obiecuje „rozszerzenie demokracji socjalistycznej”, nie wyjaśnia jednak, na czym miałyby ona polegać, a w swym przemówieniu kilkakrotnie przywołuje maoistowskie „cztery kardynalne zasady” (m.in. przewodnią rolę partii i dyktaturę proletariatu). Choć inne chińskie przysłowie uczy, że „na jednym stoku nie ma miejsca dla dwóch tygrysów”, do Stałego Komitetu politbiura wchodzi dwie rywalizujące gwiazdy „piątego pokolenia” – znak czasu: prawnicy i ekonomiści, a nie, jak do tej pory, nieodmiennie inżynierowie – Xi Zhongxuna, protegowany przewodniczącego Hu z młodzieżówki komunistycznej, oraz, na pozycji uprzywilejowanej w wyścigu do schedy, znany z otwartości i pragmatyzmu Xi – *Mashang jiu ban*, „Zrób to teraz” – Jinping, przedstawiciel grupy

partyjnych „książątek”, sekretarz z szanghajskiego bastionu Jiang Zemina, syn stronnika poprzedniego Panczenlamy (i jedyne go członka dengowskiego Biura Politycznego, który opowiedział się po stronie odsuniętego Hu Yaobanga), oraz mąż gwiazdy zespołu pieśni i tańca Centralnego Departamentu Politycznego AL-W. W nowym Stałym Komitecie zasiada również Zhou Yongkang, minister bezpieczeństwa publicznego i były sekretarz partii Sichuanu, odpowiedzialny za skazanie na śmierć Tulku Tenzina Delka i Lobsanga Dhondupa.

17 października 2007

„Po raz kolejny z całą mocą podkreślam, że nie zabiegam o niepodległość, tylko faktyczną autonomię narodu tybetańskiego”, Dalajlama odbiera Złoty Medal Kongresu w Waszyngtonie. Podobne zapewnienia – i apele do prezydenta Hu Jintao o zaproszenie przywódcy Tybetu do Pekinu – powtarzają wręczając mu odznaczenie przewodniczący obu Izb oraz prezydent Stanów Zjednoczonych, który po raz pierwszy pojawia się publicznie u boku Dalajlamy (i dzień wcześniej spotyka się z nim prywatnie w Białym Domu). „Jesteśmy wściekli – mówi dziennikarzom sekretarz partii TRA Zhang Qingli. – Jeśli on może otrzymać taką nagrodę, to musi znaczyć, że na świecie nie ma sprawiedliwości ani dobrych ludzi”. Władze w Lhasie kategorycznie zakazują Tybetańczykom świętowania i wprowadzają nadzwyczajne środki bezpieczeństwa. Policja ściera się z mnichami, którzy symbolicznie manifestują radość, na przykład bieląc ściany świątyni czy odpalając sztuczne ognie. LPZ na tydzień odcina od świata lhaski Drepung, a w nim setki mnichów i pielgrzymów. Niezależne źródła informują o rannych i wielu aresztowaniach.

18 października 2007

„Samozwańczy duchowy przywódca najwyraźniej zapomniał o własnej tożsamości, zhańbił swoją religię i znów wdał się w politykę” – komentuje rządowa agencja Xinhua. LPZ otwiera ogień do grupy tybetańskich uchodźców na przełęczy Nangpa-la.

21 października 2007

Po osiemnastu i pół roku więzienie Czuszur opuszcza Ngałang Phulczung – ostatni z „dziesiątki z Drepungu”, skazany między innymi za opublikowanie przekładu Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka.

24 października 2007

Według hongkońskich analiz w ChRL jest już 345 tysięcy (dolarowych) milionerów i 108 – rok wcześniej tylko 15 – miliarderów: najwięcej na świecie po USA.

28 października 2007

Centralna Komisja ds. Populacji i Planowania Rodziny informuje, że na skutek zanieczyszczenia środowiska od 2001 roku liczba dzieci z wadami wrodzonymi wzrosła o 40 procent (do niemal sześciu procent urodzeń – wskaźnik dwa razy wyższy od światowej średniej), dotycząc co dziesiątej chińskiej rodziny.

29 października 2007

Proces Rongje Adraka przed Pośrednim Sądem Ludowym TPA Kardze: „Krzyknąłem »Niech żyje Dalajlama« i apelowałem o uwolnienie tybetańskich więźniów politycznych, za co zostałem zatrzymany, a potem formalnie aresztowany. Zrobiłem to dlatego, że w Tybecie nie ma człowieka, który nie darzyłoby Dalajlamy wiarą, nie był wobec niego lojalny i nie pragnął go ujrzeć. Propagandyści chińskiego rządu twierdzą tymczasem, że Tybetańczycy w Tybecie

nie chcą go widzieć i przestali w niego wierzyć. To kłamstwo, a nam odebrano wolność mówienia o tym”. „Próbowaliście obalić Chińską Republikę Ludową. Dalajlama, któremu życzyście długiego życia i powrotu do Tybetu, spiskuje z różnymi zagranicznymi przywódcami i organizacjami w celu podzielenia kraju. Za sprawą waszego podjudzania zebrało się ponad tysiąc mieszkańców Lithangu i wtargnęło na teren placówki rządowej. Musicie ponieść pełną odpowiedzialność za te działania”, odpowiada sędzia. Pierwsze „oficjalne”, publiczne – a wedle chińskiego MSZ „obrzydliwe” – spotkanie Dalajlamy z premierem Kanady. Pekin reaguje wedle ostatniego scenariusza z Australii, Austrii, Niemiec i USA – szantażami i groźbami.

31 października 2007

Przedstawiciel administracji USA ujawnia, że pod presją Pekinu władze Nepalu uniemożliwiły przesiedlenie pięciu tysięcy tybetańskich uchodźców do Stanów Zjednoczonych.

listopad 2007

Kilkutygodniowy protest tybetańskich nauczycieli ze szkół wiejskich w Rebgongu, w Qinghai, którzy zarabiają do dziesięciu razy mniej od pracowników etatowych, zatrudnianych nie przez władze lokalne, a państwo – i nie są w stanie zarobić na swoje utrzymanie.

1 listopada 2007

Chiny ogłaszają, że „nie będą tolerować nieautoryzowanych protestów” w czasie Igrzysk Olimpijskich.

5 listopada 2007

Chiński koncern PetroChina wyprzedza amerykańskich konkurentów i staje się najcenniejszą firmą na światowych giełdach, wartą bilion dolarów.

8 listopada 2007

„Technologicznie i finansowo jesteście gigantami, moralnie – karłami”, Komisja Spraw Zagranicznych Kongresu USA przesłuchuje szefów koncernu Yahoo, którego współpraca z władzami ChRL skończyła się więzieniem dla chińskich „cyberdysydentów”.

14 listopada 2007

Władze chińskie zapowiadają zbudowanie w ciągu dwóch lat nowej dzielnicy Lhasy – dodatkowe 42 km kwadratowe, czyli 70 procent dotychczasowej powierzchni miasta – dla 110 tysięcy mieszkańców.

20 listopada 2007

Pośredni Sąd Ludowy w Kardze skazuje Rongje Adraka – koczownika z Lithangu, który w sierpniu wznosił okrzyki na cześć Dalajlamy – na osiem lat więzienia i odbiera mu prawa polityczne na cztery lata. Trzej inni Tybetańczycy zatrzymani za organizowanie protestów przeciwko jego aresztowaniu otrzymują kary od dziesięciu do trzech lat więzienia.

20 listopada 2007

Policja zatrzymuje trzech mnichów, którzy wdali się w sprzeczkę z chińskim sprzedawcą w Nageczu (chiń. Naqu). Setki Tybetańczyków bezskutecznie domagają się ich zwolnienia,

ścierają się z policją i niszczą chińskie sklepy oraz budynki rządowe. Władze ściągają wojsko i na kilka dni odcinają region od świata.

29 listopada 2007

Agencja Xinhua informuje, że „specjalny, szybki pociąg” po raz pierwszy przywiózł do Tybetu oddziały żołnierzy AL-W.

Guo Jinlong, były sekretarz partii TRA, zostaje mianowany burmistrzem Pekinu.

10 grudnia 2007

MKOl odrzuca apel tybetańskich uchodźców o dopuszczenie ich do udziału w Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie.

11 grudnia 2007

W odpowiedzi na apel Dharamsali o zainteresowanie ONZ losem Tybetańczyków, chińskie MSZ informuje, że Dalajlama „śni o przywróceniu strasznego, mrocznego feudalizmu”.

17 grudnia 2007

Tybetańska poetka Oser – tworząca „w centrum najważniejszej batalii naszych czasów o wolność słowa” – zostaje uhonorowana nagrodą Związku Pisarzy Norweskich.

Bank Światowy orzeka, że oficjalnie przyjmowana wielkość gospodarki ChRL jest przeszacowana o 40 procent.

styczeń 2008

Bank Światowy publikuje nowe, związane ze wzrostem cen, szacunki, z których wynika, że w Chinach żyje w nędzy 300 tysięcy osób – trzykrotnie więcej niż zakładano.

1 stycznia 2008

Po rocznej przerwie z Katmandu do Lhasy wyjeżdża pierwszy luksusowy autobus. Bez pasażerów, ponieważ ambasada ChRL odmawia wydania wiz pasażerom, którzy wykupili bilety.

7 stycznia 2008

W 2007 roku w Chinach skonfiskowano 149 milionów „nielegalnych publikacji”, podaje agencja Xinhua.

8 stycznia 2008

Rząd TRA obiecuje, że w ciągu kilku lat Pekin przeznaczy 10 miliardów yuanów na ochronę środowiska naturalnego i 570 milionów na renowację „22 priorytetowych zabytków” regionu.

10 stycznia 2008

Chińska firma komputerowa przedstawia pierwszy tybetański pakiet biurowy.

11 stycznia 2008

Umiera Sir Edmund Hillary, pierwszy zdobywca Everestu i „drugi (po Dalajlamie) ojciec” Szerpów, pomocy którym poświęcił większą część życia, budując między innymi szkoły i szpitale w himalajskich wioskach.

13 stycznia 2008

Według oficjalnych źródeł chińskich w 2007 roku TRA odwiedziły cztery miliony turystów (wzrost o 60 procent w stosunku do roku ubiegłego) – czyli o ponad milion więcej niż cała populacja regionu.

14 stycznia 2008

„Wspólnota transatlantycka powinna otwarcie i szczerze mówić o potrzebie przestrzegania wolności i praw człowieka przez Chiny”, oświadcza szef MSZ Radosław Sikorski.

16 stycznia 2008

Tybetańskie źródła informują, że w 2007 roku odebrało sobie życie dwóch sędziwych mnichów z klasztoru Taszilhunpo, siedziby panczenlamów, pomiatanych i dyskryminowanych od czasu antychińskich protestów w połowie lat dziewięćdziesiątych.

17 stycznia 2008

Władze chińskie ogłaszają, że tylko w tym roku przesiedlą do nowych „stałych domów” 52 tysiące tybetańskich chłopów i koczowników.

26 stycznia 2008

„Chciałbym, żeby Chiny otworzyły drzwi przed Dalajlamą, bym mógł pojechać z nim do Tybetu”, mówi, ku aplauzowi zebranych, Elie Wiesel na zakończenie Forum w Davos.

31 stycznia 2008

Kolejne zaostwienie kontroli internetu: nagrania wideo i programy radiowe mogą zamieszczać w sieci jedynie witryny należące do chińskiego państwa.

1 lutego 2008

Jak donosi agencja Xinhua, mianowany przez Pekin Panczenlamą Gjalcen Norbu składa „oficjalną wizytę” Wu Bangguo, przewodniczącemu OZPL, który wzywa go do pracy na rzecz zjednoczenia macierzy i „poważnego przestrzegania buddyjskich tabu”.

7 lutego 2008

„Podobnie jak w poprzedniej kadencji będziemy wzywać władze Chińskiej Republiki Ludowej do bezwzględnego podjęcia negocjacji z laureatem Pokojowej Nagrody Nobla J.Ś.

XIV Dalajlamą i jego wysłannikami w celu wypracowania satysfakcjonującego obie strony rozwiązania kwestii tybetańskiej. (...) Uważamy, że zbliżające się Igrzyska Olimpijskie w Pekinie są doskonałą okazją do tego, by przywódcy Chin XXI wieku wykonali – tak bardzo wyczekiwany przez opinię międzynarodową – historyczny gest pojednania i w duchu pokoju odpowiedzieli na wyciągniętą dłoń Dalajlamy, którego sześć milionów Tybetańczyków, pomimo tortur i indoktrynacji, wynaradawiania i skazywania na emigrację, nadal uważa za swego jedyne go prawowite go lidera, a cały świat szanuje jako niepodważalny autorytet moralny i głowę buddyzmu tybetańskiego. Rządy i parlamenty wolnych demokracji, szczególnie środkowoeuropejskich, a więc doświadczonych przez rządy totalitarne, obserwują z niepokojem wzrastającą ekonomiczną i militarną potęgę ChRL. W ich oczach gest taki może przynieść Chinom wyłącznie korzyści” – w Sejmie VI kadencji zarejestrowany zostaje kolejny Parlamentarny Zespół ds. Tybet, którego przewodniczącą zostaje ponownie posłanka Beata Bublewicz, a jej zastępcą Jarosław Wałęsa.

8 lutego 2008

Pekin informuje o odkryciu trzech wielkich złóż złota na ziemiach tybetańskich.

10-13 lutego 2008

Wizytę w Polsce składa Przedstawiciel Dalajlamy Taszi Cering, który spotyka się między innymi z Marszałkiem Sejmu Stefanem Niesiołowskim, członkami Parlamentarnego Zespołu ds. Tybetu i rektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego.

19 lutego 2008

„Chinom grozi niebezpieczna destabilizacja, o ile nie uruchomią procesu demokratyzacji, nie ograniczą władzy partii komunistycznej i nie zniosą cenzury”, prorokują uczeni z Centralnej Szkoły Partijnej – elity zaplecza intelektualnego KPCh.

22 lutego 2008

Niezależne źródła informują o starciach setek Tybetańczyków z chińską policją w Rebgongu (chiń. Tongren), w prowincji Qinghai ostatniego dnia Monlamu, wywołanych zatrzymaniem, dzień wcześniej, grupy około dwustu mnichów i świeckich, protestujących przeciwko przesłuchiowaniu na ulicy jednego z uczestników noworocznych uroczystości.

23 lutego 2008

Kilkudziesięciu uzbrojonych policjantów nepalskich wkracza do Ośrodka Recepcyjnego dla uchodźców z Tybetu, zatrzymuje i natychmiast wydaje Chinom Ceringa Dhondupa, którego władze chińskie oskarżają o zabójstwo.

3 marca 2008

Przedolimpijskie odliczanie: KPCh wydaje rozkaz „wyeliminowania konfliktów i chaosu” od marca do września. W tym okresie priorytetem wszystkich komórek partii oraz administracji

ma być „porządek” utrzymywany „wszelkimi praktycznymi i możliwymi środkami”, natomiast kaszlag przypomina Tybetańczykom, iż „Jego Świątobliwość Dalajlama popierał przyznanie Chinom prawa zorganizowania Igrzysk Olimpijskich” i że muszą one „odbyć się bez żadnych zakłóceń, gdyż Chińczycy czekali na nie długo z wielką dumą i radością”.

5-18 marca 2008

Doroczne posiedzenia XI OZPL i XI OLPKK poprzedzone tradycyjnym „czyszczeniem” stolicy, podczas którego zatrzymanych zostaje ponad tysiąc osób. Głównymi tematami są Igrzyska, inflacja, bieda, zanieczyszczenie środowiska i nowe „superministerstwa”; lider piątej generacji Xi Jinping otrzymuje fotel wiceprezydenta. Przy akompaniamencie pogroźek wobec Tajwanu wydatki na obronność – tylko oficjalnie – rosną o rekordowe 18 procent.

7 marca 2008

„Jeszcze bardziej zwiększymy kontrolę nad występującymi w Chinach zagranicznymi artystami, by zapobiec podobnym incydentom”, obwieszcza Ministerstwo Kultury w związku z szanghajskim koncertem Bjork, która na zakończenie piosenki „Declare Independence” wykrzyknęła „Tibet, Tibet”.

Sąd Najwyższy ChRL ogłasza, że w 2007 roku – kiedy to po dwudziestoletniej przerwie odzyskał prerogatywę zatwierdzania wyroków kary śmierci – z powodów formalnych, proceduralnych itd. uchylił 15 procent takich wyroków sądów niższej instancji. (Jeśli uznać ten wskaźnik za miarodajny, przez ponad dwie dekady w Chinach co rok tracono bezprawnie półtora tysiąca osób.)

10 marca 2008

„Problem Tybetu jest niezwykle złożony i ściśle powiązany z wieloma kwestiami: polityki, życia społecznego, prawa, praw człowieka, religii, kultury, tożsamości narodowej, gospodarki czy stanu środowiska naturalnego – mówi Dalajlama w dorocznym orędziu, tym razem skierowanym przede wszystkim do rodaków i społeczności międzynarodowej. – Wymaga więc wszechstronnego rozwiązania, uwzględniającego interesy wszystkich zainteresowanych, a nie tylko jednej strony. Dlatego też byliśmy całkowicie oddani idei obopólnie korzystnej polityki, Drogi Środka, i od lat szczerze, konsekwentnie zabiegaliśmy o jej realizację. Od 2002 roku moi wysłannicy sześciokrotnie spotykali się z właściwymi urzędnikami Chińskiej Republiki Ludowej, aby rozmawiać o tych zagadnieniach. Szerokie dyskusje pozwoliły rozwiązać pewne wątpliwości oraz przedstawić drugiej stronie nasze aspiracje. Niemniej w kwestii zasadniczej nie osiągnięto absolutnie żadnych rezultatów. W ostatnich latach w Tybecie nasilają się represje i brutalność. Mimo tych godnych pożałowania wydarzeń moje stanowisko i determinacja w podążaniu Drogą Środka oraz kontynuowaniu dialogu z rządem Chin pozostają niezmiennie. (...) Z powodu licznych posunięć rządu Chin, powodowanych najwyraźniej krótkowzrocznością, poważnie ucierpiało środowisko naturalne Tybetu. Na skutek polityki przenoszenia ludności wielokrotnie zwiększyła się populacja nietybetańska, obracając rdzennych mieszkańców w znikomą mniejszość w ich własnym kraju. Co gorsza, język, obyczaje i tradycje Tybetu, będące wyrazem prawdziwego charakteru i tożsamości naszego narodu, stopniowo zanikają. W rezultacie Tybetańczycy są coraz bardziej wchłaniani przez populację chińską. Wciąż nasilają się represje, przynosząc liczne, rażące,

niewyobrażalne naruszenia praw człowieka, ograniczenia wolności sumienia oraz upolitycznienie religii. Wszystko to bierze się z braku szacunku rządu Chin dla narodu tybetańskiego. To najważniejsze przeszkody, jakie władze chińskie rozmyślnie budują na drodze własnej polityki jednoczenia narodowości, która traktuje odmiennie Tybetańczyków i Chińczyków. Wzywam więc rząd Chin do bezzwłocznego położenia kresu takim praktykom”.

W Lhasie żołnierze i funkcjonariusze LPZ rozbijają „rocznicowy” marsz protestacyjny trzystu mnichów z Drepungu, aresztując kilkudziesięciu duchownych. Wojsko otacza kordonem główne świątynie w mieście i na jego obrzeżach. Przed Dżokhangiem policja bije i zatrzymuje siedemnastu demonstrantów, w tym piętnastu mnichów klasztoru Sera. Do rocznicowych protestów – tłumionych z podobną brutalnością – dochodzi również w klasztorach buddyjskich w prowincji Qinghai i Gansu.

Z Dharamsali rusza „Marsz do Tybetu” zorganizowany przez największe tybetańskie organizacje pozarządowe. Indyjska policja tradycyjnie zakazuje demonstrantom przekraczania granicy dystryktu.

Nepalska policja brutalnie rozbija tybetańską manifestację w Katmandu, aresztując ponad 200 osób.

11 marca 2008

Kolejny protestacyjny pochód mnichów – tym razem z klasztoru Sera – którzy skandują niepodległościowe hasła i domagają się uwolnienia kolegów zatrzymanych poprzedniego dnia. Władze wyprowadzają na ulice tysiące uzbrojonych policjantów, którzy rozpraszają tłum, wystrzeliwując granaty z gazem łzawiącym.

Chiny zamykają dla wspinaczy (do połowy maja) tybetańską ścianę Mt. Everestu, która zostaje zarezerwowana dla propagandowej parady ze zniczem olimpijskim. Trzy dni później taką samą decyzję podejmują władze Nepalu.

12-13 marca

Protesty mnichów w odciętych od świata kordami wojska oraz LPZ klasztorach Drepung i Sera. Mnisi ogłaszają strajk głodowy, niektórzy w desperacji zadają sobie rany nożami. Fala niepokojów obejmuje świątynie buddyjskie we wszystkich regionach. Według władz chińskich to „ukartowany spiszek polityczny kliki Dalaja, której celem jest wywoływanie niepokojów społecznych, oderwanie Tybetu od Chin i zrujnowanie stabilnego, harmonijnego, normalnego życia Tybetańczyków”.

Policja rozbija marsze protestacyjne mnichów Gandenu i lhaskich mniszek.

12 marca 2008

„To ironiczne, że choć otrzymałam Nagrodę Wolności Słowa, nie wolno mi jej odebrać”, czyta chiński intelektualista Wang Lixiong, który przyjmuje w imieniu Oser – „skazanej” m.in. na zakaz posiadania paszportu – najwyższe wyróżnienie Związku Pisarzy Norweskich.

13 marca 2008

Indyjska policja zatrzymuje „Marsz do Tybetu”, aresztując wszystkich uczestników, którzy natychmiast ogłaszają strajk głodowy.

14 marca 2008

Niezależne źródła tybetańskie informują o kolejnym dniu coraz poważniejszych niepokojów w Lhasie. Przed południem policja próbuje rozpuścić demonstrację mnichów ze świątyni Ramocze, do których tym razem dołączył tłum świeckich. Podobnie jak w 1989 roku, zamieszki – celowo lub nieświadomie – mogli podsycić sami funkcjonariusze, którzy po pierwszej konfrontacji na dwie godziny znikli z ulic miasta. O trzynastej władze chińskie ogłaszają godzinę policyjną. Napływają doniesienia o starciach, strzałach, zabitej dziewczynce, płonących domach, sklepach, hali targowej i policyjnych samochodach. Podpalony miał zostać również lhaski meczet. Według źródła w Lhasie zamieszki trwają jeszcze późnym wieczorem – płonie coraz więcej chińskich sklepów, stosy towarów, samochody, skutery: każdy znak chińskiej obecności w stolicy Tybetu. Na ulice wychodzą mnisi „wszystkich” klasztorów i „tysiące” świeckich. Do tybetańskiego kwartału miasta wjeżdżają wozy pancerne i czołgi. Tybetańskie źródła mówią o wielu zabitych, a lekarze z lhaskich szpitali o dziesiątkach rannych. „Widzieliśmy dwa trupy przed Ramocze, dwa w ogrodzie, dwa w drukarni Gandenu. Ludzie, którzy noszą jedzenie tybetańskim więźniom w Drapczy, widzieli zwłoki 26 osób w czarnym samochodzie – twierdzi uczestnik zajęć. – Mogło zginąć nawet 80 osób, ale panuje zbyt wielki chaos, by to sprawdzić”. W Gandenie, jak inne stołeczne klasztory odcięty od świata kordonem policyjno-wojskowym, na znak protestu podpala się czterech mnichów. Władze Tybetańskiego Regionu Autonomicznego informują media, że sytuacja jest „stabilna” – i pozbywają się z miasta zagranicznych turystów. Informacje o protestach i starciach z policją napływają też z Labrangu (chiń. Xiahe) w prowincji Gansu – gdzie ponad trzy tysiące duchownych i świeckich maszerowało ulicami miasta, wznosząc niepodległościowe hasła i domagając się powrotu Dalajlamy – oraz z Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie: czyli ze wszystkich tradycyjnych prowincji Tybetu – U-Cangu, Khamu i Amdo – do czego nie doszło nawet w czasie apogeum protestów w 1989 roku, gdy w Lhasie ogłoszono stan wojenny.

Dalajlama wzywa Chińczyków i Tybetańczyków do niestosowania przemocy. Tybetański rząd na wychodźstwie prosi o mediację społeczności międzynarodowej w sprawie rozruchów w Lhasie i innych regionach Tybetu.

Przywódcy Stanów Zjednoczonych, Unii Europejskiej oraz Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka apelują do Chin o „powściągliwość” i dialog z Tybetańczykami oraz potępiają represje.

15 marca 2008

Według świadków w Lhasie wciąż trwają protesty i płoną chińskie sklepy, ale na znacznie mniejszą skalę niż dzień wcześniej, kiedy to na stołecznych ulicach – patrolowanych teraz przez czołgi i wozy pancerne – mogło zginąć nawet 100 osób. Niezależne źródła informują o aresztowaniu i brutalnych przesłuchaniach setek Tybetańczyków (w tym masowo zatrzymywanych studentów). Zablokowane są wszystkie ulice i drogi dojazdowe do miasta, zamknięte sklepy, biura, hotele. Obowiązuje godzina policyjna. „Jeżeli jest tam krew, to nasza”, mówi zagranicznemu dziennikarzowi mieszkaniec tybetańskiego kwartału miasta. „Do Lhasy wrócił spokój”, informuje agencja Xinhua.

Władze chińskie obwiniają o wywołanie zająć, i śmierć w płomieniach „ponad 160 pożarów” „dziesięciu niewinnych ofiar”, „podżegaczy” z „kliki Dalaja”. „Rozprawimy się ze nimi z całą surowością – mówi o protestujących szef rządu TRA Dziampa Phuncog, wyjaśniając przy tym, że w Lhasie nikt nie strzelał. „Winni mają się oddać w ręce policji do północy w poniedziałek. Tym, którzy się poddadzą, okazemy łaskę”, ogłasza administracja w Lhasie, zapowiadając surowe kary za „ukrywanie” demonstrantów oraz nagrody i ochronę dla donosicieli.

W Labrangu dochodzi do kolejnej, zainicjowanej przez mnichów wielkiej manifestacji. Demonstranci atakują budynki rządowe. Policja rozprasza tłum gazem łzawiącym i strzałami ostrzegawczymi.

OZPL po raz drugi wybiera przewodniczącego KPCh – i, tradycyjnie już, delegata z Tybetu – Hu Jintao prezydentem ChRL; Xi Jinping otrzymuje fotel wiceprezydenta.

16 marca 2008

„Narodowi tybetańskiemu grozi poważne niebezpieczeństwo”, mówi Dalajlama, który potępiając „reżim strachu” i chińskie „kulturobójstwo”, prosi społeczność międzynarodową o przypomnienie Chinom, że spoczywa na nich obowiązek bycia „dobrym gospodarzem” Igrzysk Olimpijskich. Tybetański rząd na wychodźstwie apeluje o interwencję ONZ.

Pekin ogłasza „wojnę ludową” – w sferze bezpieczeństwa i propagandy – z „poparciem” dla przywódcy Tybetańczyków i apeluje o oddawanie krwi dla rannych funkcjonariuszy.

Ludowa Policja Zbrojna zabija co najmniej osiem osób – według innych źródeł trzydzieści – w tym mnichów klasztoru Amdo Kirti, podczas pokojowej demonstracji w okręgu Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan. Setki osób odnoszą rany.

Protest w Rebgongu (chiń. Tongren), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai: setki mnichów modlą się o długie życie Dalajlamy i ruszają w pokojowym pochodzie do siedziby władz okręgu. Marsz, do którego dołączają świeccy Tybetańczycy, zostaje rozbity przez służby bezpieczeństwa, a demonstranci zepchnięci do klasztoru otoczonego kordonem oddziałów paramilitarnych.

Pokojowy protest studentów wydziału studiów tybetańskich Północno-Zachodniego Uniwersytetu Narodowości w stolicy prowincji Gansu, Lanzhou, którzy rozdają ulotki z informacjami o ostatnich zająściach w Lhasie i maszerują z transparentem „Demokracja i ludzkie życie są bezcenne”, wzywając do położenia kresu represjom oraz aresztowaniom w Lhasie. Uniwersytet otacza kordon funkcjonariuszy Ludowej Policji Zbrojnej i lokalnego Biura Bezpieczeństwa Publicznego.

Półtora tysiąca Tybetańczyków protestuje w stolicy okręgu Maczu (chiń. Maqu) prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu. Demonstranci skandują „Niepodległość dla Tybetu”, „Niech żyje Dalajlama” i podpalają jeden policyjny samochód. Władze ściągają posiłki LPZ i BBP.

W mieście Njutra, w okręgu Maczu (chiń. Maqu) prefektury Kanlho 250 Tybetańczyków rozbija bramę siedziby władz lokalnych. Demonstranci zrywają chińską flagę, zastępując ją zakazanym sztandarem Tybetu, oraz skandują niepodległościowe hasła. Do miasta przyjeżdżają ciężarówki z dodatkowymi oddziałami policji.

Lhasę w pełni kontroluje chińskie wojsko i policja. Choć oficjalne komunikaty mówią o „przywracaniu spokoju” i „ruchu ulicznego”, Tybetańczycy informują, że z powodu

całodobowej godziny policyjnej brakuje im żywności. Niezależne źródła donoszą o masowych aresztowaniach w ramach zakrojonej na ogromną skalę operacji „prześwietlania”.

Wiceprzewodniczący MKOl Thomas Bach mówi dziennikarzom, że i „wiele gwiazd sportu” rozważa zbojkotowanie igrzysk w Pekinie z powodu krwawej pacyfikacji protestów w Tybecie (choć on sam doradza im udział w imprezie).

17 marca 2008

W Marthangu (chiń. Hongyuan), w prowincji Sichuan chińska policja brutalnie bije i zatrzymuje około czterdziestu uczniów szkoły średniej, którzy domagają się powrotu Dalajlamy do Tybetu. 700 innych dzieci maszeruje manifestować solidarność z kolegami przed okręgowym Biurem Bezpieczeństwa Publicznego.

Ludowa Policja Zbrojna rozbija (trzeci już) protest mnichów i dołączających do nich świeckich przed siedzibą władz podlhaskiego okręgu Phenpo Lhundrub (chiń. Lingzhi).

Pokojoyą demonstrację mnichów i mniszek z różnych klasztorów przed budynkami rządowymi stołecznego okręgu Maldrogongkar (chiń. Mozhugongka) pacyfikują wzmocnione oddziały LPZ.

Masowy protest w Maczu (chiń. Maqu) w prowincji Gansu. Tłum Tybetańczyków z portretami Dalajlamy maszeruje w kierunku siedziby władz lokalnych, wybijając okna i podpalając chińskie sklepy.

Liczne, masowe protesty w Gologu (chiń. Guoluo), w Qinghai – w tym jeden sprowokowany przerwaniem przez służby bezpieczeństwa zaplanowanej wcześniej uroczystości religijnej w prefekturze Golog prowincji Qinghai. Tybetańczycy ruszają pod lokalny komisariat, wznosząc po drodze niepodległościowe hasła. Późnym wieczorem setki mnichów i świeckich modlą się – pod okiem funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa – w intencji ofiar protestów w całym kraju.

Protest ponad 600 mnichów, domagających się powrotu Dalajlamy i wolności dla Tybetu, w małym miasteczku w okręgu Ngaba przed siedzibą władz lokalnych. Policja otwiera ogień, co najmniej dwóch duchownych odnosi rany.

Protest mnichów i świeckich w stołecznym okręgu Tolung Deczen (chiń. Duilongdeqing) wymyka się spod kontroli lokalnych służb bezpieczeństwa i zostaje rozbity przez wezwaną na pomoc LPZ, która aresztuje 30 osób.

Milcząca „manifestacja solidarności” około stu tybetańskich uczniów na pekińskim kampusie. Wkracza policja i zatrzymuje uczestników w klasach.

Demonstracje tybetańskich studentów na kilkunastu uczelniach w prowincji Gansu. LPZ odcina campusy zwartymi kordonami.

Władze chińskie wydalają z Lhasy kilkunastu dziennikarzy z Hongkongu.

Poparcie dla Tybetańczyków manifestują chińscy dysydenci mieszkający poza granicami ChRL.

Unia Europejska wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją i wzywa do dialogu.

Nepalska policja rozbija pokojowy protest tybetański przed biurem ONZ, aresztując kilkudziesięciu i ciężko raniąc kilku demonstrantów.

Źródła nepalskie informują, że w związku z protestami – z błogosławieństwem rządu w Katmandu – na terenie tego kraju działają agenci chińskich służb bezpieczeństwa. W związku z chińskim ultimatum w Lhasie kaszagi, gabinet Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach, ponownie apeluje o interwencję społeczności międzynarodowej i ONZ.

Rosyjskie MSZ wyraża nadzieję, że władze Chińskiej Republiki Ludowej „podejmą wszelkie konieczne kroki, by rozprawić się z bezprawnymi działaniami w Tybecie i zapewnić szybką normalizację sytuacji w tym autonomicznym regionie”.

Zaniepokojenie sytuacją w Tybecie wyraża Sekretarz Generalny ONZ Ban Ki-moon.

18 marca 2008

Władze chińskie dokonują setek aresztowań w Lhasie – o północy minął termin ultimatum, zmuszającego uczestników marszów, demonstracji i rozruchów do oddawania się w ręce policji. Według wiarygodnych źródeł stołeczna prokuratura ludowa wydaje 150 nakazów aresztowania „uciekierów”, których do tej pory nie udało się zatrzymać służbom bezpieczeństwa.

Tybetańczycy są odprawiani z lhaskich szpitali. Mieszkańcy miasta uważają, że władze próbują w ten sposób uniemożliwić niesienie pomocy rannym.

Władze prowincji Gansu, Qinghai i Sichuan zakazują mediom informowania o antychińskich protestach oraz wydają wszystkich zagranicznych dziennikarzy i turystów, konfiskując im wcześniej zdjęcia z protestów.

Tybetańskie źródła informują o co najmniej 18 ofiarach śmiertelnych wcześniejszych protestów w Maczu (chiń. Maqu), w Gansu.

W Lithangu – pacyfikowanym przewencyjnie od kilku tygodni z powodu fali zeszłorocznych masowych demonstracji – dochodzi do wielu izolowanych, indywidualnych protestów i aresztowań.

Pięciuset mnichów klasztoru Czophel Szing w Dogo, w okręgu Czone (chiń. Zhuoni) prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu odprawia rytuał ofiarowania kadzidła na wzgórzu za świątynią i rozpoczyna marsz z zakazanymi flagami Tybetu, skandując „Niepodległość dla Tybetu” i „Niech żyje Dalajlama”. Władze ściągają do okręgu dodatkowe oddziały Ludowej Policji Zbrojnej.

Poranny buddyjski rytuał palenia kadzidła przekształca się w masowy protest mnichów i świeckich w Amdo Bora, w okręgu Labrang (chiń. Xiahe) prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu. Tłum, z zakazanymi flagami i niepodległościowymi hasłami, rusza przed siedzibę władz lokalnych, zrywając po drodze chińskie sztandary i zastępując je tybetańskimi. Służby bezpieczeństwa, wzmocnione trzema ciężarówkami funkcjonariuszy Ludowej Policji Zbrojnej, rozpędzają demonstrantów granatami z gazem łzawiącym. Są ranni.

Tysiące Tybetańczyków protestują, wnosząc niepodległościowe hasła, w Sertharze (chiń. Seda), w prefekturze Kardze prowincji Sichuan. Demonstrujących otaczają oddziały Ludowej Policji Zbrojnej.

„Te anarchiczne elementy znieważały, biły i raniły funkcjonariuszy na służbie, wznosiły reakcyjne slogany, szturmowały najważniejsze urzędy, przekraczały wszelkie granice, bijąc, niszcząc, plądrując i paląc – pisze organ KPCh w Tybecie, „Dziennik Tybetański”. – Ich zbrodnie są przerażające, zbyt straszne, by na nie patrzeć, ich szal – nieludzki. Ich rozmaite

zbrodnie wzmagają naszą czujność i uczą nas, że to walka na śmierć i życie między nami a wrogiem”.

Dalajlama – oskarżony przez premiera Wen Jiabao o „reżyserowanie” niepokojów – zapowiada rezygnację, jeśli sytuacja w Tybecie wymknie się spod kontroli, i zaprasza władze chińskie do przeprowadzenia dochodzenia w Dharamsali oraz apeluje o niezależne śledztwo społeczności międzynarodowej.

Polskie MSZ, powołując się na oświadczenie Unii Europejskiej, publikuje „stanowisko”, w którym apeluje „do obu stron o powstrzymanie się od przemocy, a do strony chińskiej o nawiązanie dialogu i rozpoczęcie procesu pojednania narodowego w Tybecie”. MSZ zamieszcza też nieprzetłumaczoną na język polski deklarację unijnej Prezydencji.

Wyrazy współczucia, poparcia i solidarności składa Tybetańczykom – na ręce Dalajlamy – prezes Trybunału Konstytucyjnego Jerzy Stępień.

19 marca 2008

Tybetańskie źródła informują, że podczas wczorajszego protestu w Kardze (chiń. Ganzi), w prowincji Sichuan, funkcjonariusze LPZ strzelali na oślep z dachu do tłumu demonstrantów. Zginęły co najmniej trzy osoby. Około 15 rannych przewieziono do lokalnego szpitala, do którego nie wpuszcza się żadnych odwiedzających. Inne wczorajsze protesty w tej prowincji rozbito bez rozlewu krwi.

Chińskie media – zamiast emitować wołanie Dalajlamy o spokój i niestosowanie przemocy – bezustannie informują Tybetańczyków, że ich przywódca zachęca do aktów gwałtu wobec ludności chińskiej.

Dziesiątki zagranicznych dziennikarzy skarżą się, że chińskie służby bezpieczeństwa uniemożliwiają im pracę we wszystkich regionach Tybetu.

Wojsko obstawia granicę Tybetu z Ujgurskim Regionem Autonomicznym Xinjiang. Władze ogłaszają w Turkiestanie Wschodnim zakaz zgromadzeń większych niż trzyosobowe.

Rewizje tybetańskich domów, sprawdzanie meldunków, masowe aresztowania osób ze zdjęć z kamer przemysłowych i ludzi bez *hukou*: „Każdemu, kto wyjdzie na ulicę, grozi zatrzymanie”.

Policja odbiera krewnym zwłoki wszystkich zabitych demonstrantów „w celu przeprowadzenia obdukcji”. Władze informują, że trupy zostaną spalone wspólnie, a krewni dowiedzą się o tym po fakcie.

Policyjny kordon otacza pekiński Centralny Uniwersytet Mniejszości, na którym studiuje około 300 Tybetańczyków.

Pogłoski o zamachu terrorystycznym w Chengdu, stolicy Sichuanu, ataku „bombą domowej roboty” na samochód Ludowej Policji Zbrojnej w Lhasie, w którym ucierpieć miało czterech funkcjonariuszy, oraz o groźbach „odwetu” chińskiej populacji miasta na społeczności tybetańskiej.

Według tybetańskich źródeł liczba aresztowanych w samej Lhasie przekracza tysiąc.

Wyrazy poparcia – i szacunku – dla Tybetańczyków chińskich dysydentów, intelektualistów i uczonych. Polscy politycy, „Solidarność”, sekcja Międzynarodowej Komisji Prawników protestują przeciwko chińskim represjom. O pokój w Tybecie apelują birmańscy mnisi i Papież, który modli się o „oświecenie umysłów i obdarzenie każdego odwagą wyboru drogi dialogu i tolerancji”. Marszałek Senatu Bogdan Borusewicz zaprasza do Polski Dalajlamę. „Dalajlama to wilk w habitcie. Potwór z ludzką twarzą i sercem zwierzęcia”, mówi Zhang Qingli, sekretarz partii Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, czyli najwyższy namiestnik Pekinu w Lhasie.

20 marca 2008

Protesty w miastach okręgu Serthar (chiń. Seda) prefektury Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie, którym nie zapobiegło wprowadzenie nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa.

Pokojowa demonstracja w Cekhogu (chiń. Zeku), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) dwóch tysięcy mnichów i świeckich, którzy wzywają władze chińskie do rozpoczęcia rozmów z Jego Świątobliwością Dalajlamą i pokojowego rozwiązania problemu Tybetu oraz domagają się prawdziwej autonomii dla wszystkich ziem tybetańskich w granicach chińskiego państwa i umożliwienia Dalajlamie wizyty w tybetańskim Amdo.

Mieszkańcy prefektury Ngaba (chiń. Aba) twierdzą, że funkcjonariusze LPZ zastrzelili dwóch mnichów, którzy próbowali przedrzeć się przez policyjny kordon, strzegący klasztoru Kirti. Mówią też o „masakrze” podczas starć w okolicach tej świątyni.

Trwa przeczyszczenie lhaskich domów i masowe aresztowania. O ich skali daje wyobrażenie relacja jednego z ostatnich cudzoziemców w mieście: „Na ulicach nie widać młodych ludzi”. Władze chińskie wciąż ściągają do TRA kolejne oddziały Armii Ludowo-Wyzwoleńczej – w tym elitarne i najlepiej wyposażone jednostki specjalne, które uczestniczyły też w pacyfikowaniu protestów – oraz zacieśniają kontrolę na granicach.

Tybetańskie źródło twierdzi, że nocą wywieziono z Lhasy do Chengdu, stolicy Sichuanu, 600 mnichów.

W odciętych od świata stołecznych klasztorach, które wciąż otaczają wojskowo-policyjne kordony, zaczyna brakować wody i żywności.

W ramach zastraszania tybetańskiej populacji lokalna telewizja powtarza informacje o rozesłaniu listów gończych za 12 uczestnikami protestów.

Tybetańscy uczniowie i studenci w Chinach właściwych nie mogą opuszczać swoich kampusów.

W Juszu (chiń. Yushu), w prowincji Qinghai, około 400 uczniów zrywa i pali chińskie flagi. Protest pacyfikują służby bezpieczeństwa, grożąc otworzeniem ognia do dzieci.

Chiny po raz pierwszy przyznają, że policja strzelała do protestujących w Sichuanie. Według rządowej agencji Xinhua funkcjonariusze działali w obronie własnej, raniąc atakujących ich ludzi.

Niemcy zawieszają dwustronne rozmowy „pomocowe” z Chinami z powodu krwawej pacyfikacji protestów w Tybecie.

21 marca 2008

„Nie mam sygnału. Gdy dzwoni się do mnie, włącza się informacja, że mam wyłączony aparat, tyle że wcale go nie wyłączam”, większość niezależnych doniesień o sytuacji w Tybecie zaczyna napływać z co najmniej jednodniowym opóźnieniem.

Władze chińskie twierdzą, że do tej pory w ręce policji „oddano się dobrowolnie 170” uczestników protestów. Po spacyfikowaniu Lhasy zaczynają się masowe aresztowania w pozostałych 20 okręgach, przez które przetoczyły się antychińskie manifestacje.

Według tybetańskich źródeł liczba zatrzymanych znacznie przekracza tysiąc; prócz tego krewni nie mogą się doliczyć kilkuset osób.

Tybetańczycy wołają do świata o pomoc dla Sertharu, gdzie, jak podają, pięć tysięcy żołnierzy LPZ zaatakowało Tybetańczyków – pokojowo – broniących narodowej flagi w Kego. Zabito i raniono ponad 20 osób. Policja ogłosiła wcześniej, że na rozkaz władz centralnych będzie strzelać do każdego, kto nie wykona polecenia funkcjonariuszy. Źródła tybetańskie ostrzegają, że do podobnej masakry może dojść w Nido w tym samym okręgu prowincji Sichuan.

Po dziesięciu dniach masowych protestów w prowincji Gansu, które kosztowały życie wielu Tybetańczyków, oraz ściągnięciu do regionu tysięcy żołnierzy, władze chińskie rozlepiają, odczytują przez megafony itd. wspólne obwieszczenie władz lokalnych, Pośredniego Sądu Ludowego, Prokuratury Ludowej i Biura Bezpieczeństwa Publicznego prefektury Kanlho (chiń. Gannan), które wzywają „przestępców”, biorących udział w protestach do oddania się w ręce policji do północy 25 marca. Służby bezpieczeństwa prowadzą już jednak systematyczne rewizje i aresztowania w całym regionie.

Brytyjski wywiad – podaje kanadyjski serwis informacyjny – potwierdza oskarżenia Tybetańczyków: pierwsze rozruchy w Lhasie zostały celowo sprowokowane przez przebranych za mnichów agentów chińskiej Ludowej Policji Zbrojnej.

Nancy Pelosi, przewodnicząca amerykańskiej Izby Reprezentantów, składa wizytę w Dharamsali, siedzibie Dalajlamy i Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach, wzywając społeczność międzynarodową do potępienia chińskich rządów w Tybecie oraz nowej fali krwawych represji. Prezydent Lech Kaczyński wyraża „wielki smutek i zaniepokojenie” wydarzeniami w Tybecie, podpisując się jednocześnie pod deklaracją Prezydencji Europejskiej z 17 marca.

22 marca 2008

Centralna Administracja Tybetańska w Indiach, powołując się na wiarygodne źródło w lhaskim Biurze Bezpieczeństwa Publicznego, informuje, że od 19 marca po stolicy Tybetu krążą żołnierze Armii Ludowo Wyzwoleńczej przebrani za mnichów. Mają sprawiać wrażenie, że na ulice miasta wróciła „normalność” (choć faktycznie wciąż obowiązuje stan wojenny), oraz zbierać informacje wywiadowcze. W operacji biorą udział żołnierze formacji odpowiedzialnych za ochronę granic, Jednostki Koordynującej, Wywiadu Wojskowego oraz 52 dywizji AL-W, która do tej pory stacjonowała w okręgu Kongpo (chiń. Lingzhi) prefektury Ngari (chiń. Ali).

Po ceremonii religijnej i modłach o obfite plony setki Tybetańczyków pokojowo protestują w okręgu Czenca (chiń. Jianza) prefektury Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai. Marsz z portretami Dalajlamy i uprowadzonego przez władze chińskie Panczenlamy, zakazanymi flagami oraz hasłami „Niech żyje Dalajlama”, „Wolność dla narodu tybetańskiego” zostaje przerwany na prośbę lokalnych przywódców duchowych i nie dociera do urzędu miejskiego, gdzie na demonstrantów czekają setki funkcjonariuszy w pełnym rynsztunku bojowym.

Tybetańskie źródła mówią o co najmniej trzech aresztowanych.

Chińskie służby bezpieczeństwa rozbijają pokojową manifestację mnichów klasztoru Makur Namgjalang.

Dwustu Tybetańczyków – większość konno – protestuje w dwóch wioskach okręgu Darlag (chiń. Dari) prefektury Golog (chiń. Guoluo) prowincji Qinghai.

Rusza fala podobnych do lhaskich masowych aresztowań w tybetańskich regionach prowincji Gansu i Sichuan.

Od dwóch dni protestują studenci Uniwersytetu Mniejszości prowincji Qinghai.

Władze chińskie ściągają do Lhasy kolejne jednostki AL-W, w tym elitarne oddziały szturmowe. W mieście od dziewiętnastej obowiązuje godzina policyjna.

Kolejne, zmasowane, prawdopodobnie sponsorowane przez państwo chińskie, hakerskie ataki na zagraniczne organizacje zajmujące się Tybetem.

Trzydziestu chińskich pisarzy z ChRL podpisuje apel poparcia dla inicjatyw i polityki Dalajlamy.

Tybetańska pisarka Oser i jej mąż, chiński intelektualista Wang Lixiong osadzeni w areszcie domowym w Pekinie.

Ambasady i konsulaty ChRL przygotowują „antyprotesty” obywateli Chin za granicą. Kolejni analitycy wojskowi potwierdzają, że po dwugodzinnej eskalacji lhaskich protestów 14 marca na stołeczne ulice wyjechały wyposażone w najnowocześniejszy ciężki sprzęt szturmowe oddziały AL-W, które na co dzień stacjonują w okolicach Chengdu, stolicy prowincji Sichuan, daleko od granic Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

23 marca 2008

Rankiem chińska policja zatrzymuje marsz około ośmiuset Tybetańczyków z wiosek Lha, Loła i Meru oraz klasztoru Njarong.

Centralna Administracja Tybetańska w Indiach apeluje do Tybetańczyków w kraju i poza jego granicami o jedność i wierność ideom Dalajlamy. Kaszag prosi o pomoc medyczną, wodę i żywność dla rannych, przestrzega przed chińskimi prowokatorami i przypomina o zasadzie niestosowania przemocy.

W Wielką Niedzielę za Tybet modli się Papież.

24 marca 2008

Około czternastej do pokojowego protestu mnichów klasztoru Czokri i mniszek klasztoru Ngjogo w Drało, w okręgu Draggo (chiń. Luhuo) prefektury Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan dołączają świeccy. Dwieście osób maszeruje na siedzibę władz lokalnych, skandując „Niech żyje Dalajlama”, „Niepodległość dla Tybetu” i „Wolność dla Tybetu”. Pochód próbuje zatrzymać oddział Ludowej Policji Zbrojnej. Dochodzi do starć, chińscy funkcjonariusze otwierają ogień do tłumu, zabijając na miejscu osiemnastoletniego mnicha imieniem Kunga i ciężko raniąc innego duchownego, trzydziestoletniego Celanga Dhondupa. Tybetańczycy ciągle liczą zabitych podczas brutalnego tłumienia fali marcowych protestów – według diaspory jest ich już 140. Strona chińska mówi to o 13, to o 19 chińskich ofiarach „kliki Dalaja”.

Do wschodniego i północnego Tybetu – ziem przyłączonych do chińskich prowincji Qinghai, Sichuan, Gansu i Yunnan (z którego nie napływały doniesienia o żadnych tybetańskich protestach) – wciąż ciągną wielokilometrowe konwoje ciężarówek pełnych uzbrojonych policjantów i żołnierzy Armii Ludowo-Wyzwoleńczej.

Nepalska policja aresztuje ponad 400 uczestników antychińskich wystąpień w Katmandu. Symboliczny protybetański protest podczas ceremonii zapalenia olimpijskiego znicza, czy „znicza hańby”, i startu sztafety w greckiej Olimpii.

Pierwsze demokratyczne wybory parlamentarne w buddyjskim Bhutanie. Wybory prezydenckie na Tajwanie wygrywa Ma Ying-jeou, przywódca Guomindangu.

25 marca 2008

Masowe, pokojowe protesty w prefekturze Colho (chiń. Hainan) prowincji Qinghai. Setki Tybetańczyków skandują „Niech żyje Dalajlama”, „Wolność dla Tybetu”; demonstrantów otaczają siły policyjne i wojskowe.

„Nikt stąd nie ucieka. Wszyscy czekamy na aresztowanie. Jesteśmy gotowi na tortury i śmierć, które z sobą niesie. Ten wielki ruch zrodził się z naszej determinacji. Skończymy, nie tracąc grama odwagi i lojalności wobec Tybetu”, mówi mnich, uczestnik protestów we wschodniej części kraju.

W otoczonych kordonami lhaskich klasztorach wciąż odcięta jest woda i elektryczność.

Brakuje żywności. Tybetańskie źródła informują, że 24 marca w świątyni Ramocze zmarł z głodu mnich imieniem Thokme. W okręgach Batang i Derong prefektury Kardze w Sichuanie

władze próbują też taktyki marchewki, przyznając klasztorom nowe dotacje i rozdając mieszkańcom worki ryżu.

Rządowa agencja Xinhua informuje, że w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan „w ręce policji oddało się 381 uczestników rozruchów” z 16 marca. W Lhasie pięcioro aresztowanych za wywołanie pożarów, w których zginąć miało 10 osób, „przyznało się do winy”.

Według niezależnych źródeł tybetańskich od 10 marca władze chińskie aresztowały około 1200 Tybetańczyków; liczba „zaginionych” przekracza 100. Wedle oficjalnych chińskich doniesień z różnych regionów w ręce policji oddało się „dobrowolnie” w sumie 645 uczestników protestów.

Po uprzednim usunięciu z Tybetu wszystkich zagranicznych dziennikarzy Pekin organizuje nadzorowany wyjazd grupy korespondentów do Lhasy.

Jak podają lokalne media, wiceprezydent Indii „w ostatniej chwili” odwołuje spotkanie z Dalajlamą. Unia Europejska podnosi kwestię Tybetu na forum Rady Praw Człowieka w Genewie. Do dialogu z Dalajlamą wzywa ChRL rząd Niemiec.

26 marca 2008

Nocą policja aresztuje kilka mniszek i mnichów (w tym byłego opata) klasztoru Czokri w okręgu Draggo (chiń. Luhuo) prefektury Kardze w Sichuanie, gdzie przed dwoma dniami tłum protestujących Tybetańczyków walczył z chińskimi funkcjonariuszami o ciało zastrzelonego mnicha (najpierw udało się je „odbić” i zanieść do świątyni, potem wkroczyły służby bezpieczeństwa, „skonfiskowały” zwłoki i spaliły je nieopodal).

Szczątkowe informacje o nowych protestach napływają z tybetańskich regionów prowincji Gansu i Sichuan. Niezależne źródła donoszą również o proteście mnichów w głównej siedzibie panczenlamów, klasztorze Taszilhunpo w Szigace (chiń. Rigaze lub Xigaze), gdzie grupa mnichów próbuje wyjść na ulice, nie zważając na obecność policji i wojska.

Świątynia Dżokhang i otaczający ją Barkhor są nadal odcięte od świata przez wojskowy kordon. Większość sklepów – poza kilkoma chińskimi – jest wciąż zamknięta. Policja zawraca rodziców, którzy próbują odprowadzać dzieci do szkoły.

Według indyjskich źródeł do Nepalu ściąga coraz więcej chińskich żołnierzy i funkcjonariuszy – noszą cywilne ubrania, są uzbrojeni w broń krótką. Władze chińskie systematycznie zaostrzają prewencyjne, nadzwyczajne środki bezpieczeństwa w Turkiestanie Wschodnim (Xinjiangu).

O dialog z Dalajlamą apeluje coraz więcej chińskich intelektualistów. „Otworzenie ognia do protestujących jest zbrodnią. Jak można strzelać do tłumu i wyprowadzać wozy pancerne na ulice miast? Władze odebrały ludziom prawo do wolności”, mówi Sun Wenguang, emerytowany profesor Uniwersytetu Shandong. „Harmonia oznacza przekuwanie mieczów na lemiesz. Nie rozkwitnie w społeczeństwie zamkniętym i nie da się jej zbudować siłą – uważa były partyjny dostojnik Bao Tong, osadzony w areszcie domowym od czasu odsunięcia przewodniczącego Zhao Ziyanga i masakry w Pekinie w 1989 roku. – Wierny pacyfizmowi Dalajlama jest jedynym przywódcą tybetańskim, który może doprowadzić do pojednania i porozumienia między Tybetańczykami a Hanami. Nie chcę w Tybecie czeczeńskiej tragedii wywołanej stalinowską obsesją jedności. Przywódcy partii w Pekinie mówią, że ich celem jest harmonia. Rząd centralny musi jedynie zdobyć się na odrobinę mądrości, by spotkać się z Dalajlamą i zacząć z nim rozmawiać”. W chińskim internecie dominują jednak głosy *fenqing*, „młodych gniewnych” nacjonalistów (czy raczej „szowinistów”), nawołujących do krwawej rozprawy z „niewdzięcznymi tybetańskimi barbarzyńcami”, którzy czują się coraz bardziej zagrożeni „odwetem” również w wielkich metropoliach Chin właściwych.

Tybetańczykom po raz pierwszy udaje się zorganizować manifestację przed chińskim konsulem w Katmandu. Nepalska policja brutalnie rozpędza protest, zatrzymując kilkadziesiąt osób (mimo protestów ONZ liczba aresztowanych tybetańskich demonstrantów w tym kraju wzrasta do ponad 500).

Prezydent G.W. Bush dzwoni do przewodniczącego Hu Jintao, żeby wyrazić zaniepokojenie sytuacją w Tybecie i wezwać do rozpoczęcia poważnych rozmów z wysłannikami Dalajłamy. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego zaprasza do Brukseli przywódcę Tybetańczyków.

27 marca 2008

„Nie wiercie im. Oni kłamią”, w Dżokhangu grupa około 30 młodych mnichów przerywa konferencję prasową zorganizowaną dla grupy wybranych dziennikarzy, których władze chińskie chciały przekonać o „normalizacji” sytuacji w Lhasie. Duchownych – skarżących się, że od 10 marca nie mogą wyjść ze świątyni – wyprowadzają policjanci. „Tybet nie jest wolny, Tybet nie jest wolny”, krzyczy jeden z mnichów i wybucha płaczem. Gospodarze informują korespondentów, że nie zobaczą odciętych od świata klasztorów Ramocze, Drepung i Sera.

Po dwóch dniach masowych protestów w okręgu Draggo (chiń. Luhuo) prefektury Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie władze chińskie ograniczają mobilność Tybetańczyków, konfiskując ponad 100 motocykli.

Tybetańskie źródła twierdzą, że władze chińskie aresztują rodziców młodych ludzi zatrzymanych podczas wcześniejszych protestów na obrzeżach Lhasy. Ze stolicy wycofane zostają oddziały Armii Ludowo-Wyzwoleńczej; miasto kontrolują policja i paramilitarna Ludowa Policja Zbrojna.

Rządowa agencja Xinhua cytuje tybetologa, według którego chińska polityka „edukacji patriotycznej tybetańskiego kleru” dowiodła swej „niezwykłej skuteczności”.

Przedstawiciele MSZ zapowiadają polską „inicjatywę” w celu zaostrezenia reakcji Unii Europejskiej na wydarzenia w Tybecie. W przeddzień spotkania europejskich ministrów spraw zagranicznych ChRL ostrzega Unię przed „mieszaniem się” w problem Tybetu i wysyłaniem „fałszywego sygnału” Dalajłamie.

Elita światowej tybetologii wystosowuje bezprecedensowy apel w obronie Tybetańczyków do przewodniczącego Hu Jintao.

28 marca 2008

Nowa fala protestów objęła jak dotąd 42 okręgi administracyjne ziem etnicznie tybetańskich i, symbolicznie, trzy metropolie Chin właściwych.

Funkcjonariusze Biura Bezpieczeństwa Publicznego i żołnierze paramilitarnej Ludowej Policji Zbrojnej przeszukują klasztor Kirti w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan, konfiskując wszystko, co ma jakikolwiek związek z Dalajłamą, i aresztując ponad 100 mnichów.

Władze chińskie okręgu Draggo (chiń. Luhuo) w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie wydają list gończy za trzema mnichami – Rigzinem, Czodakiem i Karmą – których uznano winnymi zorganizowania lokalnych protestów. Do wioski Czokri w tym samym okręgu zjeżdża sześć ciężarówek z uzbrojonymi funkcjonariuszami, dokonującymi masowych aresztowań.

Źródła w Lhasie informują już nie o aresztowaniach, a masowych wywózkach – w nieznanym kierunku, ciężarówkami i pociągami – setek, często bosych, więźniów tybetańskich.

„Głęboko boleję z powodu ofiar ostatnich, tragicznych wydarzeń w Tybecie. Wiem, że ginęli również Chińczycy. Współczuję ofiarom i ich rodzinom oraz modłę się za nie. Niepokoje te jasno ukazały powagę sytuacji oraz pilną konieczność wypracowania pokojowego,

korzystnego dla obu stron rozwiązania na drodze dialogu. Nawet w tych okolicznościach zgłaszam władzom chińskim gotowość podjęcia wspólnej pracy na rzecz osiągnięcia pokoju i stabilizacji”, mówi do „chińskich braci i sióstr” Dalajlama, prosząc ich o pomoc. Ministrowie spraw zagranicznych UE dyskutują o sytuacji w Tybecie. Po dziennikarzach Pekin zaprasza na dwudniowy wyjazd do Lhasy grupę zagranicznych dyplomatów. Chiny, jak zawsze, okazują się nietykalne na forum oenzetowskiej Rady Praw Człowieka.

29 marca 2008

Mimo masowych aresztowań i wywózek oraz wprowadzenia nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa tłumy Tybetańczyków demonstrują przed lhaskimi świątyniami Ramocze i Dżokhang. „Incydent” najprawdopodobniej sprowokowała kolejna fala rewizji i zatrzymań w tybetańskim kwartale stolicy. „Ludzie rozbiegli się we wszystkich kierunkach. Potem zaczęły się okrzyki”. Policja rozsyła SMS-y z wezwaniem do „zachowania spokoju, przestrzegania prawa i niedawania wiary plotkom”.

Setki aparaczyków – w tym też, z powodu „braków kadrowych”, emerytowani funkcjonariusze Biura Bezpieczeństwa Publicznego, weterani Armii Ludowo-Wyzwoleńczej oraz Ludowej Policji Zbrojnej, często przebierani w szaty mnichów buddyjskich – zaczynają kolejną falę „edukacji patriotycznej” w tybetańskich regionach, które nie należą do Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

Władze chińskie w Luczu (chiń. Luqu), w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Qinghai wydają krewnym zwłoki Ceringa Łangdu, zakatowanego w areszcie, w którym znalazł się po proteście 18 marca. Z 30 zatrzymanych w trakcie tamtej demonstracji zwolnione zostają dwie osoby, jedna z nich jest w stanie załamania nerwowego.

Służby bezpieczeństwa w Njarongu (chiń. Xinlong), w Sichuanie aresztują i brutalnie biją podejrzanych o podpalenie, dzień wcześniej, siedziby chińskich władz okręgu.

Tybetańskie źródła z prefektury Nageczu (chiń. Naqu) informują o licznych antychińskich protestach i aresztowaniach.

„Nie mamy nic poza słuszością, prawdą i szczerością. Dlatego zwracam się do społeczności międzynarodowej: proszę, pomóżcie – mówi Dalajlama. – Jestem bezradny, mogę się tylko modlić”.

Według ambasady USA w Pekinie, dyplomaci, których władze chińskie przywiozły do Lhasy, „nie mogli swobodnie poruszać się po mieście ani rozmawiać z jego mieszkańcami”.

Spotkanie ministrów spraw zagranicznych UE kończy się „apelem” o położenie kresu represjom w Tybecie oraz rozpoczęcie dialogu z Dalajlamą (czyli niczym).

30 marca 2008

Według tybetańskich źródeł opaci klasztorów buddyjskich w Sichuanie, gdzie rusza zakrojona na wielką skalę kampania „edukacji patriotycznej”, masowo odmawiają krytykowania Dalajlamy, wzywając władze chińskie do rozpoczęcia dialogu z przywódcą Tybetańczyków.

Władze chińskie twierdzą, że skonfiskowały „30 karabinów, 498 sztuk amunicji, cztery kilogramy materiałów wybuchowych i wiele noży” w jednym z klasztorów w okręgu Ngaba (chiń. Aba), w Sichuanie. Przy aresztowanych 26 mnichach znaleziono również „flagi tybetańskiego rządu emigracyjnego” i transparenty z niepodległościowymi hasłami.

Chińskie media donoszą o „antydemonstracji” chińskich studentów przed przedstawicielstwem Dalajlamy w Londynie, do której nigdy nie doszło.

31 marca 2008

Agencja Xinhua przedstawia „dowody” świadczące o spisku „kliki Dalaja”, którego celem było sprowokowanie „aktów przemocy” w Lhasie. Są to zeznania „niezidentyfikowanego” podejrzanego, który miał powiedzieć policji, że „departament bezpieczeństwa tybetańskiego rządu emigracyjnego” polecił mu „rozdawać ludności cywilnej i mnichom Tybetu ulotki” nawołujące do „tak zwanego powstania ludowego”. „Aby mnie chronić, kazali mi nie uczestniczyć osobiście w demonstracjach, tylko zająć się podżeganiem”. Xinhua wyjaśnia dalej, że w dzień po lhaskich rozruchach „Dalaj zwołał tajną naradę”, na której opracowano plan rozszerzenia protestów za pośrednictwem klasztorów buddyjskich. Dharamsala zaprzecza, powtarzając apel Dalajlamy o niezależne śledztwo.

„Dziennik Tybetański”, organ partii w regionie, informuje o odwołaniu Danzenga Langjie, dyrektora lokalnej Komisji Mniejszości Etnicznych i Religii oraz roszadach w sądownictwie TRA, co może zwiastować kolejną czystkę urzędników tybetańskich. Chińskie media donoszą o zatrzymaniu „wszystkich głównych podejrzanych o podpalenia” 14 marca w Lhasie. Ogień olimpijski przybywa do Pekinu, gdzie na Tiananmen – zamkniętym dla ludzi i obstawionym setkami uzbrojonych funkcjonariuszy oraz tajnych agentów – witają go między innymi „tańczący, uśmiechnięci Tybetańczycy w strojach ludowych”. Nepalska policja brutalnie rozpędza kolejne tybetańskie demonstracje.

kwiecień 2008

Widmo głodu: mimo pory zasiewów w regionach wschodniego Tybetu, w których doszło wcześniej do protestów, pola leżą odłogiem, ponieważ większość chłopów uciekła przed prześladowaniami w góry lub do lasów.

1 kwietnia 2008

Tybetańskie źródła informują o systematycznej pacyfikacji klasztorów buddyjskich – m.in. Kirti (572 aresztowanych), Gomangu, Dongri – w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan. Uzbrojeni policjanci zaczynają rewizje od skonfiskowania telefonów komórkowych. Zabierają też starą broń, miecze i strzały, którymi zgodnie z tradycją ozdabia się ściany ołtarzy bóstw opiekuńczych. Pod lufami karabinów mnisi zmuszani są między innymi do deptania portretów Dalajlamy oraz odgrywania różnych scen, filmowanych – prawdopodobnie w celach propagandowych – przez chińskich funkcjonariuszy. Tybetańskie źródła mówią o setkach aresztowanych (w tym dzieci); ponieważ w lokalnych więzieniach nie ma już miejsca; związani duchowni przetrzymywani są w namiotach. Napływają też doniesienia o sporadycznych nowych protestach – z reguły przerywanych na prośbę opatów lokalnych świątyń.

Grupa birmańskich „rebeliantów”, która zawarła „rozejm” z rządzącą juntą, przekazuje Chinom dwóch poszukiwanych w związku z marcowymi niepokojami „kluczowych działaczy politycznych”, którzy zdołali uciec z Tybetu przez prowincję Yunnan.

Chińskie MSZ wzywa Dalajlamę do wycofania się z „działalności separatystycznej i aktów sabotażu”, jeśli „rzeczywiście chce on kontaktów i konsultacji z rządem centralnym”.

Rzecznik Biura Bezpieczeństwa Publicznego oskarża tybetańską diasporę o organizowanie *gan si dui*, „oddziałów gotowych na śmierć”, planujących samobójcze zamachy w Chinach. Zgodnie z najczarniejszymi scenariuszami roku olimpijskiego po Tybecie przeciwko chińskiemu rządowi buntuje się muzułmański Turkiestan Wschodni. Katalizatorem protestów Ujgurów jest śmierć w areszcie znanego kupca i filantropa Mutallipa Hajima. Według niezależnych źródeł policja zatrzymuje setki demonstrantów, domagających się między innymi większej autonomii Xinjiangu i zwolnienia wszystkich więźniów politycznych.

Francja zapowiada zaproszenie Dalajlamy przez unijnych ministrów spraw zagranicznych na rozmowy do Brukseli.

W chińskim internecie krąży „żartobliwa”, „primaaprilisowa” okładka rządowego *Renmin Ribao*, „Dziennika Ludowego”, z nagłówkami: „Chiny testują nową bombę atomową na San Francisco”, „Siedziba ONZ przeniesiona do Pekinu”, „Rząd Chin przeprosza za omyłkowe zbombardowanie Pentagonu” i wreszcie, mniejszymi literami na samym dole, „Dalajlama zastrzelony”.

2 kwietnia 2008

Rządowa agencja Xinhua przedstawia kolejne „dowody” spisku „kliki Dalaja”, która zdaniem chińskich władz stała za ostatnimi protestami w Tybecie: listę wystąpień publicznych, spotkań, konferencji i wywiadów. Według Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego rozruchy 14 marca wywołał „bezpośrednio” Ngagwang Namgyi (tyb. Ngałang Namgjal), były mnich klasztoru Zhebung (tyb. Drepung), „skazany w 1989 roku” za udział w podobnym proteście: „Miałem pięć sklepów w Duilongdeqing (tyb. Tolung Deczen) i sześciu pracowników z kryminalną przeszłością. Prowadziliśmy działalność separatystyczną”. Xinhua informuje, że podejrzany utrzymywał kontakt z kliką Dalaja od listopada 2006 roku. Udało mu się „zwerbować 12 agentów”, którym przekazywał polecenia „ministerstwa bezpieczeństwa” w Dharamsali. Spiskowcy posługiwali się kodem: Dalaj – „wujek”, flaga tybetańska – „sukienka”, „przemycany do Tybetu kler” – „goście”. Od marca 2007 roku podejrzany „36 razy kontaktował się z urzędnikiem kliki”, informując go „za pośrednictwem internetu” o „sprzeciwach przeciwko krytykowaniu Dalajlamy” oraz „zabijaniu zwierząt i zagładzie środowiska naturalnego” Tybetu. Otrzymywał też informacje od „kliki” – kopiował je na dyskach i rozdawał innym. „Siatka” prowadziła również rozmowy telefoniczne i słuchała tybetańskojęzycznych audycji-instrukcji Głosu Ameryki. Agenci mieli szczerze opłacać uczestników rozruchów – na zasadzie: im więcej zniszczonych sklepów, tym więcej pieniędzy. Podejrzany, którego „obciążają zeznania innych osób”, miał przyznać się do winy. Tybetańskie źródła informują o wystąpieniach uczniów szkół średnich w prowincji Gansu, którzy na znak protestu bojkotują zajęcia. Do regionu ściągnięto policję z chińskiego miasta Wuhan w prowincji Hubei. Masowe rewizje i aresztowania wciąż doprowadzają do krótkotrwałych, ale gwałtownych niepokojów.

Według chińskich mediów w „pokojach lamów” w tybetańskich klasztorach skonfiskowano już 178 karabinów, 13013 naboí, 359 mieczy, 3504 kilogramy dynamitu 19360 zapalników oraz dwa granaty ręczne.

Niezależne tybetańskojęzyczne rozgłosie radiowe informują o wzmożonym zagłuszaniu swoich audycji przez Chiny.

Dalajlama ponownie dziękuje i apeluje o pomoc świata – w tym także medyczną, ponieważ wielu rannych Tybetańczyków „boi się jej szukać w prowadzonych przez Chińczyków szpitalach i klinikach”.

„Rozbrzmiewają wojenne surmy, nadchodzi decydująca bitwa. W imię wizerunku państwa chińskiego i honoru Ludowej Policji Zbrojnej, nigdy nie zapomnimy o naszych obowiązkach”, organ LPZ ogłasza „polityczną mobilizację”, przed „apolitycznym świętem pokoju”, igrzyskami w Pekinie.

Nepalska policja, nie zważając na apele społeczności międzynarodowej, rozbija kolejne tybetańskie protesty w Katmandu. Znów są pobici, ranni i dziesiątki aresztowanych. Zatrzymywane kobiety oskarżają funkcjonariuszy o molestowanie seksualne.

3 kwietnia 2008

Po wcześniejszych czterdziestu Centralna Administracja Tybetańska w Indiach publikuje dane kolejnych czterech ofiar marcowych protestów.

Chińskie służby bezpieczeństwa cały czas odbierają krewnym zwłoki zabitych i potajemnie dokonują kremacji, przekazując potem bliskim plastikowy worek z prochami oraz kartką z imieniem.

Niezależne źródła wciąż donoszą o sporadycznych protestach w północnej i wschodniej części kraju; z reguły interweniują opaci lokalnych klasztorów, zapobiegając eskalacji wystąpień.

Władze chińskie oficjalnie potwierdzają 1080 aresztowań w samej Lhasie – i zapowiadają rozpoczęcie procesów przed 1 maja, kiedy to „region” ma zostać „ponownie otwarty dla turystów”.

Niezależne źródła informują, że mieszkańcy regionów wschodniego Tybetu, w których dochodziło do protestów, masowo opuszczają wioski oraz koczownicze obozowiska i ukrywają się w górach: „U nas uciekli wszyscy mężczyźni. Panuje potworny strach”.

Sekretarz partii TRA Zhang Qingli żąda „najsurowszych kar” dla tybetańskich aparatczyków, którym „zabrakło politycznego kręgosłupa” podczas pacyfikacji protestów, oraz ogłasza „intensywną” kampanię „edukacji ideologicznej”.

Hu Jia, chiński dysydent, buddysta wielokrotnie występujący w obronie Tybetańczyków, ludzi wysiedlanych w związku z budową obiektów olimpijskich itd., zostaje skazany na trzy i pół roku więzienia za „próbę obalenia rządu”.

Osiemnastu chińskich adwokatów ogłasza gotowość bronięcia setek, jeśli nie tysięcy aresztowanych Tybetańczyków i apeluje do kolegów o pomoc.

4 kwietnia 2008

„Władze chińskie oskarżają klasztor Kirti o zdradę tajemnic państwowych, organizowanie protestów i modlitwę nad zwłokami zabitych przez służby bezpieczeństwa. Ale temu wszystkiemu nie jest winny klasztor, tylko i wyłącznie ja. To ja stałem na czele pokojowego protestu. Nikt inny nie ponosi żadnej odpowiedzialności. Nie chce mi się żyć pod chińskimi rządami nawet przez minutę, o dniu nie wspomnę” – pisze Lobsang Dzinpa. Dwóch mnichów z Kirti w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) odbiera sobie życie, zostawiając pożegnalne listy. Tybetańskie źródła informują o podobnym samobójstwie siedemdziesięcioletniego Legcoga z klasztoru Ngaba Gomang, który kilka dni wcześniej został – przypadkowo – zatrzymany i pobity przez chińską policję. Tuż przed śmiercią poprosił swoich uczniów o odniesienie „depozytów”, czyli pieniędzy, które Tybetańczycy, z braku lepszego „banku”, od wieków powierzają mnichom, ciesząc się ich szacunkiem i zaufaniem.

Według Tybetańskiego Centrum Praw Człowieka i Demokracji chińska policja zakatowała wczoraj mnicha sąsiedniego klasztoru Ngaba Namco.

Kampania „reedukacyjna” w klasztorach prefektury Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie budzi zaciekle opór mnichów, którzy odmawiają lżenia Dalajlamy i podpisywania wymaganych przez władze deklaracji lojalności. „Grupy robocze”, informują niezależne źródła, konfiskują zdjęcia Dalajlamy, telefony komórkowe i pieniądze duchownych. Niepokoje w klasztorze Tongkor doprowadzają do protestu mieszkańców okolicznych osad, zastrzelenia co najmniej ośmiorga Tybetańczyków przez funkcjonariuszy chińskich służb bezpieczeństwa oraz ucieczki ze świątyni większości duchownych.

Agencja Xinhua informuje, że w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie, w trakcie „ataku chuliganów” na siedzibę władz lokalnych „poważne obrażenia” odniósł aparatczyk ze Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych okręgu. Policja miała oddać ostrzegawcze strzały w powietrze, ponieważ „urzędnicy i ludność znaleźli się w poważnym niebezpieczeństwie”.

W Bathangu (chiń. Batangu), również w Kardze, w odpowiedzi na masowy opór mnichów władze chińskie aresztują kilku duchownych, w tym opata klasztoru. W Dału (chiń. Daofu) – mimo policyjnych blokad – buddyjskie mniszki czczą pamięć zabitych marszem.

„Sędziowie mają zaufanie do partii – mówi dziennikarzom szef sądownictwa Tybetańskiego Regionu Autonomicznego. – Orężem prawa rozbijemy wrogów, ukarzymy zbrodnie, ochronimy lud i ustrzeżemy stabilizację. Sądźcie szybko, surowo i zgodnie z prawem, by wstrząsnąć bandytami, wykorzenieć separatyzm i obnażyć kłamstwa kliki Dalaja”. Pod petycją przeciwko „imperialistycznym” doniesieniom zachodnich mediów o sytuacji w Tybecie podpisuje się ponad milion Chińczyków.

5 kwietnia 2008

Ciąg dalszy protestów w Dału – policja otwiera ogień do tysiąca mnichów i świeckich, czczących pamięć zabitych i uwięzionych. 15 osób odnosi rany, pięć – ciężkie. Policja zatrzymuje rannych. Mnisi grożą, że będą się domagać ich uwolnienia nawet za cenę życia. Władze ulegają.

6 kwietnia 2008

„Od 10 marca jesteśmy świadkami protestów i demonstracji niemal we wszystkich regionach Tybetu, a nawet wystąpieniach studentów w kilku miastach Chin właściwych. To wybuch długo tłumionego bólu i rozpaczny Tybetańczyków oraz głębokiego sprzeciwu wobec gwałcenia ich praw, braku swobód religijnych i fałszowania prawdy przy każdej okazji – choćby ultralewackim, trącącym szowinizmem Hanów stwierdzeniem, że Tybetańczycy widzą w Komunistycznej Partii Chin „żywego buddę”. Użycie broni do stłumienia pokojowych manifestacji uczuć Tybetańczyków – co wywołuje kolejne rozruchy, niesie śmierć, liczne ofiary, jeszcze liczniejsze aresztowania i rany – napawa mnie ogromnym smutkiem i niepokojem. Takie represje i cierpienia są nieszczęściem, tragedią, która musi poruszyć do łez każdego współczującego człowieka. Czuję się bezradny w obliczu tych katastrofalnych wydarzeń. (...) Głęboko cenię wielu tybetańskich urzędników państwowych i członków partii komunistycznej, którzy nie tracąc tożsamości narodowej wykazali się charakterem i prawością w czasie tego kryzysu. Apeluję też do nich, aby w przyszłości nie dbali tylko o własne korzyści, lecz stali na straży interesów Tybetu, informując przełożonych o prawdziwych uczuciach Tybetańczyków i służąc rodakom dobrą radą. (...) Jeśli sytuacja nie ulegnie zmianie, obawiam się, że rząd Chin użyje jeszcze większej siły i spotęguje represje w Tybecie. Z uwagi na moje moralne zobowiązania wobec narodu tybetańskiego wielokrotnie apelowałem do odpowiednich przywódców ChRL o natychmiastowe przerwanie represji oraz wycofanie uzbrojonej policji i wojsk ze wszystkich regionów Tybetu. Jeżeli tak się stanie, wezwę Tybetańczyków do poniesienia wszelkich protestów. (...) Apeluję do rodaków, którzy korzystają z wolności poza granicami naszego kraju, o szczególną rozwagę, gdy dają wyraz uczuciom, jakie budzą w nich wydarzenia w Tybecie. Nie wolno nam podejmować żadnych działań, które jakkolwiek przywoływałyby na myśl przemoc. Nawet w obliczu największych prowokacji nie narażajmy na szwank naszych najcenniejszych i najgłębszych wartości. Wierzę, że osiągniemy sukces, idąc naszą drogą niestosowania przemocy. Musimy być mądrzy, aby zrozumieć, skąd bierze się niebывale zainteresowanie i poparcie dla naszej sprawy” – wzywa „wszystkich Tybetańczyków” Dalajlama.

7 kwietnia 2008

Z tybetańskich i chińskich doniesień wynika, że od 10 marca w różnych regionach Tybetu aresztowano co najmniej 2300 osób.

Chińskie media niemal codziennie publikują kolejne listy – dziś „nr 15” i „nr 16” – „najbardziej poszukiwanych” Tybetańczyków (w sumie już ponad 90). Wszystkie zdjęcia podejrzanych wydają się zrobione telefonami komórkowymi.

Tybetańskie źródła donoszą, że władze chińskie aresztowały około 70 ze 100 mnichów świątyni Ramocze, których protest stał się katalizatorem zamieszek w Lhasie 14 marca. W Paryżu na skutek protestów gaśnie znicz olimpijski, chroniony – jak ujął to szef Brytyjskiego Komitetu Olimpijskiego – przez oddział „chińskich bandytów” z Biura Bezpieczeństwa Publicznego.

9 kwietnia 2008

Pekin organizuje drugą, ściśle kontrolowaną wizytę zagranicznych dziennikarzy w Tybecie (tym razem w regionach przyłączonych do prowincji Chin właściwych). Podobnie jak w przypadku Lhasy, gdzie grupa młodych mnichów przerwała konferencję prasową w Dzokhangu, oskarżając władze chińskie o kłamstwa i okrutne represje, w Labrangu (chiń. Xiahe), w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu, około piętnastu buddyjskich duchownych – z zakazaną flagą Tybetu – wybiega z klasztoru. „Dalajlama musi wrócić do Tybetu. Nie domagamy się niepodległości, chcemy tylko prawa człowieka, nie mamy żadnych praw”, mówią dziennikarzom. Wielu duchownych zakrywa głowy szatami, informując o licznych aresztowaniach i wszechobecnych, uzbrojonych agentach służb bezpieczeństwa. Po dziesięciu minutach chińscy urzędnicy przekonują korespondentów do odejścia.

Dziampa Phuncog, szef rządu Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, oświadcza, że mnisi z Dzokhangu „nie zostali ukarani i wciąż przebywają w świątyni” (która, podobnie jak wszystkie stołeczne klasztory, pozostaje odcięta od świata).

Centralna Administracja Tybetańska wzywa „międzynarodowe instytucje prawne oraz rządy o pomoc w ocaleniu życia aresztowanych i dopilnowanie przestrzegania stosownych procedur sądowych” w związku z doniesieniami o „trzech szybkich krokach” – nakazu, aresztowania i procesu – zaordynowanych przez sekretarza partii TRA Zhanga Qingli. Kaszag prosi też „o pomoc w dostarczeniu pożywienia do odciętych od świata klasztorów, w których brak żywności przyczynia wielkich cierpień i może doprowadzić do głodowej śmierci”.

10 kwietnia 2008

Chińskie źródła informują, że Tybet pozostanie zamknięty dla zagranicznych turystów do końca igrzysk olimpijskich, a nie, jak zapowiadano wcześniej, do 1 maja. Ostatnich cudzoziemców usunięto z Lhasy 16 marca. Według agencji turystycznych w Hongkongu Chiny spowalniają też proces wydawania wiz, co może wynikać ze szczegółowego prześwietlania podań. Pekin nie ukrywa, że chce zapobiec przyjazdowi na igrzyska „43 grup podzielonych na 11 kategorii” – między innymi działaczy tybetańskich. Przestano też wydawać wizy uprawniające do wielokrotnego wjazdu na teren ChRL.

Kaszag wyraża „dumą” z postawy Tybetańczyków, którzy w odpowiedzi na apel Dalajlamy protestują tylko w pokojowy sposób.

ChRL odrzuca prośbę Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka o zgodę na złożenie wizyty w Tybecie.

Parlament Europejski potępia „brutalne represje”, wzywa Chiny do podjęcia dialogu z Dalajlamą oraz apeluje do przywódców o uzgodnienie „jednolitego” stanowiska w sprawie Tybetu – w tym możliwości bojkotu ceremonii otwarcia igrzysk w Pekinie.

11 kwietnia 2008

Chińskie media nazywają Tybetański Kongres Młodzieży „grupą terrorystyczną gorszą od Bin Ladena”, oskarżając TYC o wywołanie lhaskich zamieszek. ChRL kategorycznie wyklucza „międzynarodowe”, „niezależne” dochodzenie w sprawie wypadków w Tybecie, proponując w zamian Zachodowi przeprowadzenie śledztw w sprawie „ataków na chińskie placówki dyplomatyczne”.

12 kwietnia 2008

Chińskie służby bezpieczeństwa aresztują i wywożą w nieznanym kierunku wielu mnichów Drepungu, protestujących przeciwko przyjazdowi „grupy roboczej” prowadzącej kampanię „edukacji patriotycznej”.

13 kwietnia 2008

Rządowa agencja Xinhua informuje o zatrzymaniu „dziewięciu mnichów”, którzy mieli zdetonować „bombę domowej roboty przed budynkiem rządowym we wschodnim Tybecie”. Do tej pory ani źródła chińskie, ani tybetańskie nie donosiły o żadnych „eksplozjach” w czasie ostatniego miesiąca tybetańskich protestów i ich brutalnej pacyfikacji. Strona chińska nie wyjaśniła, dlaczego dopiero teraz informuje o rzekomym zamachu. Przed kilku laty rządowe media opisywały zatrzymanie terrorysty naślanego przez „klikę Dalaję”, ale szybko porzuciły temat i nigdy do niego nie wróciły. Xinhua podaje też, że „poszukiwany nr 2” z listy podejrzanych o dopuszczenie się aktów przemocy 14 marca w Lhasie przyznał się do winy. Gungqug Toinzhub (tyb. Kunczok Dhondup?) miał „trzykrotnie pchnąć długim nożem niewinnego przechodnia”. Świadkowie twierdzą, że ofiar byłoby więcej, gdyby bandyty „nie powstrzymał Tybetańczyk z długimi włosami”.

14 kwietnia 2008

Tybetańskie źródła informują o pokojowej demonstracji w Markhamie (chiń. Mangkang), w TRA, którą mogło sprowokować pojawienie się chińskich „grup roboczych” w okolicznych klasztorach.

Gwałtowny wzrost cen ziarna na światowych rynkach sprawia, że Chiny – w ciągu ostatnich lat przymusowo „urbanizujące” setki tysięcy tybetańskich chłopów – mówią o powrocie do polityki „samowystarczalności” żywnościowej.

Zwycięstwo maoistów w wyborach parlamentarnych w Nepalu.

15 kwietnia 2008

Według niezależnych źródeł władze w Lhasie rozpoczynają czystkę funkcjonariuszy lokalnych służb bezpieczeństwa publicznego (wśród których jest wielu Tybetańczyków), zastępując ich chińskimi żołnierzami.

Masowe aresztowania w klasztorze Szicang w okręgu Luczu (chiń. Luqu) prowincji Gansu. 250 aresztowanych – bitych i torturowanych – w lhaskim okręgu Lhundrub (chiń. Lingzhi) – w tym 53 (na 60) mniszki klasztoru Szar Bhumpa.

Masowe aresztowania w klasztorze Labrang (chiń. Xiahe). Pozostali mnisi stawiają władzom ultimatum, domagając się zwolnienia współbraci. Ich żądanie zostaje spełnione.

16 kwietnia 2008

Agencja Xinhua informuje, że w związku z 96 tybetańskimi protestami – które objęły co najmniej 52 okręgi administracyjne – zatrzymano cztery tysiące osób.

17 kwietnia 2008

Protest i aresztowanie mnichów w lhaskim klasztorze Damszung.

W Rebgonu (chiń. Tongren), w Qinghai chińskie służby bezpieczeństwa zatrzymują ponad stu Tybetańczyków, domagających się uwolnienia trzech mnichów aresztowanych za udział we wcześniejszym proteście.

Władze chińskie po raz kolejny zmieniają plany – i znów zapowiadają otwarcie Tybetu dla turystów 1 maja.

Agencja Xinhua podaje, że w czasie marcowych rozruchów w prefekturze Gannan (tyb. Kanlho) prowincji Gansu „obrażenia” odniosły 94 osoby, a „w ostatnich dniach policja skonfiskowała trzy karabiny, 571 sztuk amunicji, 10 kg dynamitu, pięć zapalników i 38 telefonów satelitarnych w 11 najważniejszych klasztorach” okręgów Xiahe (tyb. Labrang) i Zhuoni (Czone).

18 kwietnia 2008

LPZ najeżdża przed świątem stołeczne klasztory Sera i Ganden, aresztując i wywożąc w nieznanym kierunku większość mnichów.

19 kwietnia 2008

Protest przeciwko „edukacji patriotycznej” – i aresztowanie grupy mnichów – w lhaskim klasztorze Neczung.

Z klasztoru Lhamo Kirti w Ngabie ucieka przed „edukacją patriotyczną” 190 mnichów.

22 kwietnia 2008

W Draggo, w Kardze władze chińskie – z reguły bezskutecznie – próbują zmuszać Tybetańczyków do składania podpisów na pustych kartkach papieru.

25 kwietnia 2008

Przewodniczący Komisji Europejskiej J.M. Barroso składa wizytę w Pekinie; jednym z głównych tematów rozmów z chińskimi przywódcami jest sytuacja w Tybecie.

Agencja Xinhua informuje, że w odpowiedzi na „kolejne prośby strony Dalaja” właściwy „departament rządu centralnego spotka się wkrótce z jego prywatnymi wysłannikami”.

29 kwietnia 2008

Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazuje 30 Tybetańczyków na kary od trzech lat więzienia do dożywocia za udział w marcowych „rozruchach”.

Sąd Ludowy w Draggo (chiń. Luhuo) w Sichuanie wymierza kary od trzech do siedmiu lat więzienia ośmiorgu uczestnikom marcowych protestów.

Policja w Guandongu wykrywa fabrykę produkującą, na eksport, zakazane flagi niepodległego Tybetu.

30 kwietnia 2008

Chińskie media informują o zastrzeleniu tybetańskiego „powstańca” – i funkcjonariusza policji – w okręgu Darlag (chiń. Dari), w Gologu.

maj-czerwiec 2008

Niemal codzienne, symboliczne, kilkuosobowe protesty – i aresztowania – mnichów, mniszek oraz świeckich, domagających się wolności, zwolnienia więźniów politycznych i powrotu Dalajlamy, w prefekturze Kardze prowincji Sichuan.

2 maja 2008

Wysłannicy Dalajlamy wyjeżdżają do Chin.

4 maja 2008

Przewodniczący Hu Jintao mówi dziennikarzom, że liczy, iż rozmowy Departamentu Pracy Frontu Jedności KPCh z wysłannikami Dalajlamy „przyniosą pozytywne rezultaty”.

5 maja 2008

Agencja Xinhua informuje o zakończeniu „kolejnej rundy kontaktów” z „prywatnymi” wysłannikami Dalajlamy w Shenzhen. Zhu Weiqun i Sitar z Departamentu Pracy Frontu Jedności KPCh mieli „cierpliwie odpowiadać” na pytania wysłanników, tłumaczyć, że „lhaskie rozruchy skomplikowały kontakty i konsultacje z obozem Dalaja” oraz umówić się na „następne spotkanie w odpowiednim czasie”.

8 maja 2008

„Prosiliśmy o to pilne, nieformalne spotkanie, żeby omówić krytyczne warunki w Tybecie. Obie strony miały sprecyzowane, rozbieżne poglądy na temat tak charakteru, jak i przyczyn ostatnich tragicznych wydarzeń. Przedstawialiśmy je jasno i szczerze. Jeśli idzie o nas, kategorycznie odrzuciliśmy oskarżenia jakoby za demonstracjami i niepokojami w Tybecie stał Jego Świątobliwość Dalajlama. Oświadczyliśmy z całą mocą, że wydarzenia te były nieuchronną konsekwencją złej, prowadzonej od dziesiątków lat polityki władz wobec Tybetańczyków. (...) Kładliśmy nacisk na konieczność położenia kresu fali represji w Tybecie. Wzywaliśmy do zwolnienia więźniów, udzielenia niezbędnej pomocy medycznej poszkodowanym oraz całkowitego otwarcia regionu – także dla mediów. Apelowaliśmy również o zakończenie kampanii „reedukacji patriotycznej”, która budzi najwyższe oburzenie Tybetańczyków. Odrzuciliśmy także oskarżenia jakoby Jego Świątobliwość sabotował tegoroczne igrzyska olimpijskie. Wręcz przeciwnie – przypomnieliśmy, że od samego początku konsekwentnie i jednoznacznie popierał on zorganizowanie olimpiady w Pekinie. Mimo poważnych rozbieżności w najważniejszych kwestiach obie strony okazały gotowość szukania wspólnego podejścia do najpilniejszych problemów, przedstawiając konkretne propozycje, które mogą być tematem przyszłych rozmów. Zawarliśmy porozumienie w sprawie kontynuowania formalnych kontaktów; po konsultacjach ustalimy wkrótce datę ich siódmej rundy. Z zadowoleniem przyjmujemy ostatnie oświadczenie prezydenta Hu Jintao, że jego rząd podchodzi do dialogu „poważnie”, a Jego Świątobliwość jest człowiekiem „sumiennym i poważnym”. Było ono potrzebne w związku z rosnącym sceptycyzmem wobec szczerości intencji Chin rozwiązania problemu Tybetu na drodze dialogu”, wysłannicy Dalajlamy składają relację z wizyty w Shenzhen.

Mimo światowych protestów chińska sztafeta wnosi znicz olimpijski na szczyt Czumolungmy.

11 maja 2008

Nepalska policja zatrzymuje niemal 600 Tybetanek podczas protestacyjnego „marszu milczenia” w Katmandu.

12 maja 2008

Katastrofalne, najgorsze od 30 lat trzęsienie ziemi z epicentrum w okręgu Lunggu (chiń. Wenchuan) prefektury Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan. Chińscy dziennikarze gremialnie lekceważą cenzorskie zakazy, pokazując rzeczywistą skalę tragedii. Według

oficjalnych doniesień ginie ponad 80 tysięcy osób, pięć milionów traci dach nad głową. Zawala się siedem tysięcy szkół, choć w ich sąsiedztwie często stoją nietknięte budynki rządowe, co wywołuje falę oskarżeń o nadużycia i korupcję. Straty przekraczają 20 miliardów dolarów. Lokalny komitet partii nakazuje „łączyć akcję ratunkową z walką z separatyzmem”. Ambasador ChRL w Katmandu łaja rząd Nepalu za dopuszczanie do codziennych tybetańskich protestów i oskarża o ich wspieranie „agendy ONZ” oraz organizacje praw człowieka.

13-16 maja 2008

Pani Kesang Jangkji Takla, minister spraw zagranicznych Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach, jest specjalnym gościem obchodów jubileuszu urzędu Rzecznika Praw Obywatelskich w Polsce.

14 maja 2008

Do Indii docierają pierwsi tybetańscy uciekinierzy od chwili wybuchu marcowych protestów. W Kardze aresztowany zostaje słynny lama i działacz społeczny Phurbu Cering Rinpoche.

15 maja 2008

Gjalła Karmapa, jedyny hierarcha buddyjski uznawany przez Dalajlamę i Pekin, od 2000 roku uchodźca, po raz pierwszy uzyskuje zgodę na wyjazd z Indii i rozpoczyna wizytę w Stanach Zjednoczonych.

17 maja 2008

Według chińskich mediów po dwóch miesiącach przerwy świątynia Dzokhang zostaje otwarta dla wiernych i turystów.

20 maja 2008

Kaszag wzywa Tybetańczyków do solidarności i współpracy z Chińczykami w niesieniu pomocy ofiarom trzęsienia ziemi w Sichuanie (oraz poniechania wszelkich demonstracji przed placówkami dyplomatycznymi ChRL).

24 maja 2008

W okręgowym więzieniu w Ngabie (chiń. Aba) umiera torturowany przez miesiąc Palcel Kjab – 207 ofiara brutalnej pacyfikacji tybetańskich protestów.

28 maja 2008

Chińska policja strzela do samotnej demonstrantki, która powiewa tybetańską flagą i skanduje niepodległościowe hasła przed budynkami rządowymi w Kardze (chiń. Ganzi). Historyczne spotkanie przewodniczących rządzącego na Tajwanie Guomindangu i KPCh. Parlament znosi monarchię i proklamuje Nepal republiką.

czerwiec 2008

Po raz pierwszy od dwóch dekad władze chińskie zakazują przygranicznego handlu barterowego z Indiami.

5 czerwca 2008

Agencja Xinhua informuje o aresztowaniu w połowie maja 16 tybetańskich mnichów buddyjskich podejrzanych o „zbombardowanie transformatora”, dokonanie dwóch innych

eksplozji oraz planowanie kolejnych zamachów bombowych w prefekturze Czamdo (chiń. Changdu, Qamdo). Duchowni mieli przyznać się do winy oraz „długotrwałego słuchania separatystycznej propagandy Dalajłamy”.

8 czerwca 2008

Demonstracja, masowe aresztowania i brutalne pobicie ponad trzystu mniszek z Draggo (chiń. Luhuo), domagających się uwolnienia koleżanki zatrzymanej za symboliczny, indywidualny protest.

10 czerwca 2008

Pierwszy odcinek sztafety olimpijskiej – i stan podwyższonej gotowości służb bezpieczeństwa – w Tybecie.

Rządy UE i Stanów Zjednoczonych przyjmują wspólne oświadczenie, w którym wzywają Chiny i przedstawicieli Dalajłamy do szybkiego podjęcia „konstruktywnych rozmów zorientowanych na wypracowanie rezultatów”.

19 czerwca 2008

„Tybetańskie protesty poważnie zaszkodziły stosunkom dwustronnym między Nepalem a Chinami”: po miesiącach niemal codziennych demonstracji i tysiącach zatrzymań ich uczestników agenci nepalskiej policji aresztują na trzy miesiące troje przywódców społeczności tybetańskiej w Nepalu – inni unikają uwięzienia tylko dlatego, że nie zastano ich w domach.

21 czerwca 2008

Po kilku zmianach terminu i skróceniu trasy sztafeta olimpijska – oraz nadzwyczajne środki bezpieczeństwa – w Lhasie; rdzennych mieszkańców stolicy obowiązuje zakaz wychodzenia na ulice. „Niebo Tybetu nigdy się nie zmieni i zawsze będzie nad nim łopotać czerwony sztandar z pięcioma gwiazdami. Rozbijemy każdy separatystyczny spisek kliki Dalaję”, przemawia z tej (według MKOl „najzupełniej apolitycznej”) okazji przewodniczący Zhang Qingli.

Władze TRA informują o zwolnieniu 1157 uczestników „marcowych rozruchów”, którzy dopuścili się „drobnych wykroczeń”.

22 czerwca 2008

W więzieniu w Amdo na skutek tortur umiera Dzigme Phuncog, dwudziestodwuletni mnich Drepungu.

25 czerwca 2008

Po przejściu sztafety olimpijskiej przez ziemie tybetańskie władze chińskie zapowiadają otwarcie Tybetu dla zagranicznych turystów.

„Każdy, kto kocha wolność i prawa człowieka, powinien oddawać mu cześć” – Dalajlama zostaje honorowym obywatelem Wrocławia.

30 czerwca 2008

Wysłannicy Dalajłamy rozpoczynają siódmą formalną wizytę w Chinach.

2 lipca 2008

Niezależne źródła informują o śmierci aresztowanego w marcu Ngałanga Palsanga (byłego więźnia politycznego, który w latach dziewięćdziesiątych spędził sześć lat w Drapczy).

3 lipca 2008

„Drzwi do dialogu są zawsze otwarte”: według agencji Xinhua Du Qinglin, przewodniczący Departamentu Pracy Frontu Jedności KC KPCh, oświadczył wysłannikom z Dharamsali, że jeśli Dalajlama chce kolejnej rundy rozmów, musi najpierw „przysiąc i udowodnić”, że nie popiera „zakłócania igrzysk”, „kryminalnych spisków”, „ataków terrorystycznych” ani żadnych „argumentów i działań na rzecz niepodległości Tybetu”. Przedstawiciele Tybetańczyków wracają do Indii.

5 lipca 2008

„Podczas rozmów zostaliśmy zmuszeni do jednoznacznego oświadczenia, że bez poważnego i szczerego oddania drugiej strony kontynuowanie procesu dialogu niczemu nie służy”, informują wysłannicy Dalajlamy.

7 lipca 2008

Sąd Najwyższy Nepalu uznaje za nielegalne aresztowanie trojga przywódców społeczności tybetańskiej.

9 lipca 2008

Niezależne źródła informują o śmierci kolejnych ofiar tybetańskich protestów – siedemdziesięcioletniego Gesze Dziamphela Gjaco z klasztoru Kirti w Ngabie oraz szesnastoletniego Lobsanga Cultrima z tej samej świątyni, który odebrał sobie życie na wieść o kolejnym etapie kampanii edukacji patriotycznej.

10 lipca 2008

Według tybetańskich źródeł zmarł Anu, postrzelony w czasie marcowych manifestacji w Lhasie, oraz Namlang, brutalnie pobity podczas demonstracji w stołecznym okręgu Lhundrub.

11 lipca 2008

Pekińska policja oferuje nagrody w wysokości pół miliona yuanów (ponad 73 tys. USD) za informacje o „poważnych zagrożeniach bezpieczeństwa” w czasie igrzysk olimpijskich, podczas gdy władze „mobilizują” do współpracy ponad sto tysięcy działaczy „komitetów dzielnicowych” – reliktu z totalitarnych czasów Mao.

Parlament Europejski po raz kolejny potępia rząd w Pekinie za naruszanie praw człowieka w Chinach i Tybecie.

12 lipca 2008

Funkcjonariusze LPZ otwierają ogień do mnichów, którzy protestują przeciwko zakazowi odprawienia *czamu*, tradycyjnych tańców buddyjskich w klasztorze Gonczen, w Dege. Ginie dwóch duchownych (władze oficjalnie twierdzą, że stracili oni życie w wyniku „wybuchu kilkuset kilogramów prochu używanego do rytuałów buddyjskich”).

14 lipca 2008

Tybetańskie źródła informują o śmierci brutalnie przesłuchiwanego Kjary Paldena Drakpy, ojca dwóch aresztowanych wcześniej mniszek.

Pośredni Sąd Ludowy w Kardze skazuje na pięć lat więzienia, za „separatystyczne podżeganie”, bratanka Rongje Adraka – Adraka Kalgjama, który w październiku zeszłego roku krzyknął na wiecu edukacyjnym „Niech żyje Dalajlama”.

16 lipca 2008

„Rząd centralny nigdy nie będzie rozmawiał z Dalajlamą o przyszłości Tybetu – oświadcza Rada Państwa ChRL. – Możemy dyskutować z nim tylko o przyszłości jego samego i części jego zwolenników”.

19 lipca 2008

Władze chińskie plądrują, a następnie równają z ziemią buddyjską pustelnię wzniesioną na świętej górze Wutai Shan przez tybetańskiego lamę.

21 lipca 2008

Tybetańskie źródła z Sichuanu informują o skazaniu trzech uczestników marcowych demonstracji w Ngabie na kary od 13 lat więzienia do dożywocia oraz o samobójczej śmierci 219. ofiary pacyfikacji tegorocznych protestów – Trangmy, mnicha z Njagczu, który nie mógł znieść presji kampanii „edukacji patriotycznej”.

Rosja oddaje ChRL półtorej wyspy na Ussuri, kończąc trwający od ponad pół wieku spór graniczny.

23 lipca 2008

„Wciąż pokładam nadzieję w Chinach, które są tak potężnym państwem. Wystarczająco, wierzę, by dać mi trochę przestrzeni”, tybetańska poetka Oser wytacza sprawę sądową władzom chińskim, które od lat odmawiają jej wydania paszportu.

26 lipca 2008

Aresztowanie czterech Tybetańczyków, którzy – skutecznie – wzywają rodaków do zbojkotowania przedolimpijskich uroczystości w okręgu Nangczen prowincji Qinghai.

30 lipca 2008

Mimo wcześniejszych zapewnień o „pełnej wolności mediów” w czasie igrzysk władze chińskie oficjalnie zapowiadają ograniczanie dostępu do „drażliwych treści” w internecie.

8 sierpnia 2008

Po tradycyjnych, od marca, kilkudziesięciu dniennie, w dniu rozpoczęcia igrzysk nepalska policja aresztuje ponad tysiąc tybetańskich demonstrantów. W regionach Tybetu, w których dochodziło do najpoważniejszych niepokojów, władze lokalne ogłaszają na czas olimpiady godzinę policyjną.

8-24 sierpnia 2008

Igrzyska olimpijskie w potiomkinowskim Pekinie z dyscyplinami dodatkowymi w postaci fali ataków na policjantów w Turkiestanie Wschodnim, symbolicznych protybetańskich protestów i błyskawicznych zatrzymań oraz deportacji ich uczestników.

13 sierpnia 2008

Oenzetowski Komitet przeciwko Torturom zwraca się do ChRL o pełną listę uwięzionych w tym roku Tybetańczyków oraz pyta o miejsce pobytu uprowadzonego Panczenlamy.

14 sierpnia 2008

Aresztowanie kolejnego tysiąca tybetańskich demonstrantów w Katmandu.

27 sierpnia 2008

Za radą lekarzy Dalajlama odwołuje wizytę w Ameryce Łacińskiej i Europie.

29 sierpnia 2008

Według chińskiej NIK w 2007 roku ministerstwa w Pekinie sprzeniewierzyły ponad cztery i pół miliarda yuanów (660 milionów USD). Dziesięć razy więcej wydano „niezgodnie z przeznaczeniem”.

wrzesień 2008

Dziesiątki tysięcy chińskich dzieci zatrutych odżywkami i mlekiem w proszku, których skażenie tuszowano miesiącami w imię „harmonijnego” przebiegu igrzysk olimpijskich.

1 września 2008

Wiceprezydent Xi Jinping ogłasza, że KPCh nie jest już partią „rewolucyjną”, lecz „rządzącą”.

11 września 2008

Zgodnie z Kartą Tybetańczyków na wychodźstwie Dalajlama zwraca się do parlamentu o zwołanie Zgromadzenia Nadzwyczajnego, które pozwoli kilkuset liderom diaspory na dyskusję nad przyszłym, najskuteczniejszym kierunkiem walki o sprawę Tybetu. Maoistowski rząd Nepalu zapowiada „prześwietlanie” – i ewentualne deportacje – Tybetańczyków uczestniczących w antychińskich protestach w Katmandu.

24 września 2008

Chińska policja brutalnie bije pięćdziesięciu mnichów klasztoru Amdo Kirti w okręgu Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan, protestujących przeciwko skatowaniu jednego z duchownych. Czterech w stanie ciężkim trafia do szpitala.

25 września 2008

Agencja Xinhua publikuje opis startu załogowego statku kosmicznego (ze „stenogramem” rozmowy astronautów) na kilka godzin przed jego wystrzeleniem, a następnie usuwa artykuł i przeprosza za „pomyłkę”.

6 października 2008

Trzęsienie ziemi z epicentrum w okolicach Lhasy; pod gruzami domów, według różnych źródeł, ginie od 10 do 30 osób.

10 października 2008

W odstępie kilku tygodni Dalajlama po raz trzeci trafia do szpitala i przechodzi operację usunięcia kamienia żółciowego.

11 października 2008

Władze chińskie ogłaszają plan osiedlenia 470 tysięcy tybetańskich koczowników w Sichuanie.

14 października 2008

Sędzia sądu ludowego w Czamdo (chiń. Changdu) informuje o skazaniu dwóch tybetańskich mnichów na dożywocie, a sześciu innych na kary od pięciu do 15 lat więzienia za „spowodowanie wybuchu” podczas marcowych protestów.

16 października 2008

Premier Wen Jiabao przedstawia plan rozwiązania problemów Tybetu poprzez podniesienie dochodów w miastach i regionach wiejskich do średniej krajowej.

17 października 2008

Władze ogłaszają nakaz fotografowania i spisywania wszystkich klientów kawiarenek internetowych w Pekinie.

18 października 2008

Rząd centralny funduje pierwszą „Akademię Buddyjską” w TRA.

W Czency (chiń. Jianza), w Tybetańskiej Prefekturze Autonomicznej Malho (Huangnan) prowincji Qinghai odbiera sobie życie siedemnastoletni Lhundrub. Przed rzuceniem się z dachu szkolnego budynku pisze list, adresowany do bliskich, wychowawców i kolegów, wyjaśniając, że nie kierują nim pobudki osobiste, lecz wola przekonania świata o tragicznej sytuacji Tybetańczyków, którym władze chińskie odebrały wolność i podstawowe prawa człowieka. Prosi też rodaków o nieustawanie w walce o wolność, a nauczycieli o ciężką pracę w intencji zachowania ojczystego języka.

21 października 2008

Po trzech dekadach rynkowych reform KPCh przyznaje chłopom prawo obrotu dzierżawioną od państwa ziemią (ale nie jej własności).

23 października 2008

Mimo ostrych protestów władz ChRL Parlament Europejski przyznaje Nagrodę Sacharowa Hu Jia, chińskiemu dysydentowi i rzecznikowi praw Tybetańczyków, który odbywa karę trzech i pół roku więzienia.

„Cały świat słyszał o waszych wielkich sukcesach, ale trzeba przyjechać i zobaczyć, żeby zrozumieć, jaka to skala, jakie to wielkie, niepowtarzalne osiągnięcie”, mówi przewodniczącemu Hu Jintao premier Donald Tusk w Pekinie, zgodnie z zapowiedziami koncentrując się na „relacjach polsko-chińskich i przyjaznej współpracy gospodarczej”, a nie na „wewnętrznych problemach” ChRL (czytaj: naruszanie praw człowieka, Tybet itd.).

25 października 2008

Dalajlama ogłasza publicznie, że stracił wiarę w rozmowy z władzami chińskimi i poprosił rząd na wychodźstwie o podjęcie decyzji, po konsultacjach z Tybetańczykami, w sprawie przyszłości procesu dialogu.

29 października 2008

Agencja Xinhua informuje o skazaniu 14 uczestników marcowych protestów w TRA na kary od dwóch i pół do 15 lat więzienia.

D. Miliband, minister Spraw Zagranicznych Wielkiej Brytanii, oficjalnie wycofuje się z „archaicznej” „suzerenności” Chin w Tybecie zapisanej w 1914 roku w traktacie z Simli,

uznając region, „jak inne państwa UE i USA”, za integralną część ChRL, i odbierając tym samym Tybetańczykom ostatni tytuł w prawie międzynarodowym do specjalnego statusu ich ojczyzny.

30 października 2008

Wysłannicy Dalajlamy rozpoczynają ósmą rundę rozmów w Pekinie.

31 października 2008

„Najtragiczniejsze – według agencji Xinhua – burze śnieżne w historii Tybetu”: w Lhoce co najmniej siedmiu zabitych, setki ewakuowanych, pada ponad 150 tysięcy sztuk bydła.

3 listopada 2008

Wysłannik Pekinu rozpoczyna historyczną, pierwszą na tak wysokim szczeblu, wizytę na Tajwanie.

4 listopada 2008

Władze TRA informują, że za udział w marcowych protestach skazano do tej pory 55 osób.

5 listopada 2008

Zakończenie ósmej rundy rozmów tybetańsko-chińskich. „Rano złożyliśmy w Delhi sprawozdanie z naszych rozmów kalonowi tipie, prezesowi gabinetu tybetańskiego, Samdongowi Rinpocze. Ponieważ w tym miesiącu odbędzie się zwołane przez Jego Świątobliwość Dalajlamę spotkanie społeczności tybetańskiej, poproszono nas o nieprzedstawianie do tego czasu sprawozdania z rozmów”, oświadcza następnego dnia Specjalny Wysłannik Dalajlamy Lodi Gjari Gjalcen.

8 listopada 2008

Chińskie media donoszą o skazaniu w Lhasie siedmiu Tybetańczyków (w tym działaczy walczącej z AIDS organizacji pozarządowej) na kary od ośmiu lat więzienia do dożywocia – m.in. za „zdradę”, czyli przekazywanie informacji za granicę.

10 listopada 2008

„Nasze rozmowy – ogłasza Pekin – nie przyniosły żadnych rezultatów, za co pełną winę ponosi strona Dalaja”, którego tradycyjnie oskarża się o separatyzm, wróżąc przy tym jego rychłą śmierć z powodu złego stanu zdrowia.

ChRL odmawia udzielania odpowiedzi na pytania dotyczące tybetańskich więźniów oenzetowskiemu Komitetowi Przeciwko Torturom.

17-22 listopada 2008

Nadzwyczajne spotkanie liderów tybetańskiej diaspory, którzy na prośbę Dalajlamy dyskutują o przyszłości walki o prawa Tybetańczyków w obliczu załamania procesu dialogu. Zebrani jednogłośnie proszą Jego Świątobliwość, by nie wspominał o przejściu na „emeryturę”, i dalej prowadził ich Drogą Środka, czyli negocjacji z Pekinem. Delegaci proponują jednak, by wstrzymać rozmowy z Chinami, póki ich przywódcy nie dowiodą, że faktycznie chcą rozwiązać problem Tybetu.

21 listopada 2008

Chen Daojun, chiński bloger, zostaje skazany na trzy lata więzienia za „podżeganie do separatyzmu” – czyli za trzy wpisy, jeden w obronie Tybetańczyków.

22 listopada 2008

Według niezależnych źródeł w Pekinie władze chińskie dymisjonują Bi Hua, „twardogłową” dyrektorkę Biura nr 7 Departamentu Pracy Frontu Jedności, z powodu „wykradzenia” z jej komputera tajnych dokumentów dotyczących rozmów z wysłannikami Dalajlamy.

26 listopada 2008

Chiny – wydarzenie bez precedensu – opóźniają zaplanowany na 1 grudnia szczyt z UE na wieść, że przewodniczący prezydencji przywódca Francji zamierza spotkać się w Gdańsku z „politycznym chuliganem” Dalajlamą.

Władze chińskie informują, że zwolniły ponad tysiąc „uczestników zamieszek”, zatrzymanych po 14 marca. Wszyscy mieli jakoby zapewnioną „pełną opiekę prawną”.

28 listopada 2008

Wyniki sondażu: Dalajlama „najpopularniejszym światowym przywódcą” w Europie zachodniej i Stanach Zjednoczonych.

4 grudnia 2008

„Istotą mojej idei Drogi Środka jest zapewnienie Tybetańczykom autentycznej autonomii w ramach konstytucji ChRL” – Dalajlama przemawia w Parlamencie Europejskim w Brukseli. Europosłowie organizują jednodniowy strajk głodowy na znak solidarności z Tybetem.

5-12 grudnia 2008

Owacyjnie witany Jego Świątobliwość Dalajlama składa wizytę w Polsce na zaproszenie marszałka Bogdana Borusewicza. W Gdańsku uczestniczy w obchodach 25. rocznicy przyznania Lechowi Wałęsie Pokojowej Nagrody Nobla i spotyka się m.in. z prezydentem Sarkozym oraz premierem Tuskiem, w Krakowie odbiera doktorat honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego, a we Wrocławiu tytuł honorowego obywatela miasta; w Warszawie spotyka się z parlamentarzystami, marszałkami Sejmu i Senatu oraz z Lechem Kaczyńskim, który w tym celu na dziesięć minut przestaje być prezydentem RP, zmieniając się, jak wynika z komunikatu jego kancelarii, w zwykłego obywatela.

9 grudnia 2008

Chińscy intelektualiści ogłaszają Kartę 08 – wołanie o reformy polityczne, rządy prawa i demokratyzację – którą w ciągu kilku dni podpisują tysiące Chińczyków (i, jeszcze w Polsce, popiera Dalajlama).

13 grudnia 2008

Sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon wzywa Chiny do kontynuowania dialogu z wysłannikami Dalajlamy.

18 grudnia 2008

Władze zapowiadają, że chińskie dzieci będą uczone, od szkoły podstawowej, „jedności etnicznej”.

25 grudnia 2008

Zastępca komendanta policji w Lhasie informuje, że „po marcowym incydencie” zatrzymano 59 osób za „celowe rozpowszechnianie pogłosek”, „podżeganie do konfliktów etnicznych” oraz „ściąganie z internetu i sprzedawanie reakcyjnych pieśni”.

29 grudnia 2008

Według agencji Xinhua w 2008 roku do „murowanych domów” przesiedlono 312 tysięcy chłopów i koczowników z TRA (a w sumie – już 860 tysięcy).

31 grudnia 2008

Według tybetańskich źródeł w 2008 roku do Indii przedostało się zaledwie 627 uchodźców z Tybetu (wcześniej przeciętnie dwa, trzy tysiące rocznie) – zdecydowana większość jeszcze przed marcowym powstaniem.

styczeń 2009

Władze w Pekinie zaczynają rok newralgicznych okrągłych rocznic kampanią „czyszczenia” internetu i restrykcji wobec sygnatariuszy Karty 08.

Rządowe media podają, że na skutek globalnego kryzysu gospodarczego w 2008 roku pracę straciło ponad dziesięć milionów „wędrownych” robotników i 33 miliony mieszkańców chińskich miast.

5 stycznia 2009

Wybuch bomby w kompleksie rządowym w okręgu Dzomda (chiń. Jiangda) prefektury Czamdo. Nie ma ofiar w ludziach.

18 stycznia 2009

Władze chińskie ogłaszają kolejną kampanię *yanda*. Wedle oficjalnej informacji „w ciągu trzech pierwszych dni zimowej kampanii mocnego uderzenia stołeczne Biuro Bezpieczeństwa Publicznego (BBP) skierowało 600 funkcjonariuszy i około 160 policyjnych pojazdów do skontrolowania siedmiu bloków mieszkalnych, 2922 wynajętych domów, 14 noclegowni i hoteli, 18 barów i trzech kawiarenek internetowych w Lhasie. W trakcie wykonywania czynności BBP zidentyfikowało i przesłuchało 5766 podejrzanych. Już sama ta liczba obrazuje skuteczność zaledwie trzech dni mocnego uderzenia w Lhasie”. Nie poinformowano, ilu „podejrzanych” zatrzymano lub zwolniono po przesłuchaniach.

19 stycznia 2009

Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych TRA „jednogłośnie” ustanawia nowe święto: „Dzień wyzwolenia niewolników”, które ma być obchodzone 28 marca (w rocznicę rozwiązania przez Pekin tybetańskiego „rządu lokalnego” po upadku powstania w 1959 roku).

20 stycznia 2009

Policja zatrzymuje i brutalnie bije trzech Tybetańczyków protestujących przeciwko chińskim rządóm w okręgu Dzogang (chiń. Zuogang) prefektury Czamdo, a następnego dnia rozbija marsz solidarnościowy tybetańskich kobiet.

Ministerstwo obrony ChRL informuje, że „siły separatystyczne” na Tajwanie, w Tybecie i Xinjiangu stanowią największe zagrożenie dla bezpieczeństwa Chin.

Chińskie media cenzurują zaprzysiężenie prezydenta Baracka Obamy, który podczas ceremonii ma ponoć w kieszeni *khatak*, tradycyjną jedwabną szarfę, od Dalajlamy.

23 stycznia 2009

W szpitalu w Dzogangu umiera zakatowany przez policję dwudziestoczteroletni Pema Cepak – jeden z Tybetańczyków, którzy trzy dni wcześniej zorganizowali symboliczny, pokojowy protest przeciwko chińskim rządóm.

27 stycznia 2009

Policja otwiera ogień do mnichów z klasztoru w Dege, w prefekturze Kardze, którzy protestują przeciwko zmuszaniu ich do obchodzenia Nowego Roku (bojkotowanego w całym Tybecie na znak żałoby).

2 lutego 2009

W obliczu „licznych zagrożeń” – zapewne niepokojów wywołanych kryzysem gospodarczym i zbliżających się newralgicznych rocznic – prezydent Hu Jintao wzywa armię do „jedności i absolutnego posłuszeństwa partii”.

9 lutego 2009

Pekin przedstawia raport o sytuacji w ChRL Radzie Praw Człowieka ONZ w ramach Powszechnego Przeglądu Okresowego, nie wspominając słowem o represjach w Tybecie i odrzucając wszystkie krytyczne rekomendacje.

11 lutego 2009

Władze chińskie podają kolejne – sprzeczne – dane, mówiąc tym razem o „76 skazanych” i „ponad 950 zatrzymanych” w związku z zeszłorocznymi protestami w Tybecie.

12 lutego 2009

Chińscy urzędnicy z prowincji Gansu i Sichuan informują zachodnich dziennikarzy, że do końca marca lub początku kwietnia Tybet zostaje ponownie zamknięty dla cudzoziemców.

16 lutego 2009

LPZ rozbija pokojowy protest w Lithangu, bijąc i zatrzymując kilkunastu demonstrantów.

18 lutego 2009

Stały Komitet Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych TRA ustanawia Losar, Nowy Rok kalendarza tybetańskiego, tygodniowym świętem państwowym w regionie.

„XIV Dalajlama jest watażką separatystycznego ruchu politycznego, lojalnym narzędziem zachodnich sił antychińskich, główną przyczyną niepokojów społecznych w Tybecie i największą przeszkodą budowania struktur buddyzmu tybetańskiego” – tybetańska filia Ogólnochińskiego Stowarzyszenia Buddyjskiego wprowadza zmiany do swego statutu.

19 lutego 2009

Błahy incydent w Nagczu (chiń. Naqu), w TRA przeradza się w protest polityczny i starcie Tybetańczyków z chińską policją. Po obu stronach są ciężko ranni. Funkcjonariusze LPZ oddają strzały ostrzegawcze i zatrzymują kilkanaście osób.

25 lutego 2009

„Zgodnie z naszymi przewidywaniami, w Tybecie ponownie ogłoszono kampanię mocnego uderzenia, ściągając do większości miast potężne siły wojskowe i zbrojne oddziały służb bezpieczeństwa. Wszystkim, którzy odważą się okazać swoje uczucia, grożą tortury i

więzienie. Najostrzejsze restrykcje zarezerwowano dla klasztorów, w których na nowo ogłoszono kampanię reedukacji patriotycznej. Tybet zamknięto dla zagranicznych turystów, wydano też jawnie prowokacyjne nakazy świętowania tybetańskiego Nowego Roku. Nie ulega wątpliwości, że to mnożenie okrucieństw i prześladowań służyć może tylko doprowadzeniu Tybetańczyków do stanu, w którym nie będą oni mogli ich znieść, i zostaną zmuszeni do protestu, co z kolei da władzom pretekst do bezprecedensowych, niewyobrażalnie brutalnych represji. Apeluję więc stąd do Tybetańczyków o praktykowanie cierpliwości i przejrzenie prowokacji, by nikt nie stracił drogiego życia ani nie musiał znosić tortur i bólu”, wzywa Dalajlama.

Mimo prośb i gróźb władz Tybetańczycy gremialnie rezygnują ze świętowania Losaru na znak protestu przeciwko brutalnym represjom.

Ponad stu mnichów klasztoru Lucang w okręgu Mangra (chiń. Guinan) prefektury Colho (chiń. Hainan) rozpoczyna Nowy Rok pokojowym marszem i przedstawia władzom lokalnym petycję, wzywającą do poszanowania aspiracji i tożsamości Tybetańczyków. Dwa dni później Biuro Bezpieczeństwa Publicznego żąda, by organizatorzy wystąpienia oddali się w ręce policji, a świątynię otacza uzbrojony kordon.

27 lutego 2009

Przed siedzibą władz lokalnych w Ngabie (chiń. Aba) podpala się Tabu, młody mnich klasztoru Kirti. W trakcie dramatycznego protestu zostaje postrzelony przez policję.

1 marca 2009

Urzednicy przerywają rytuały Wielkiego Święta Modlitwy w klasztorze Se, w Ngabie. Mnisi ruszają ku miastu w marszu protestacyjnym, ale zostają powstrzymani przez swoich przełożonych. Świątynię otacza policyjny kordon.

2 marca 2009

„Zachód wykorzystuje Tybet do atakowania Chin”: Pekin publikuje białą księgę z okazji pięćdziesięciolecia „reformy demokratycznej w Tybecie”.

Stu mnichów klasztoru Gomang w Ngabie, w Sichuanie rusza w marszu protestacyjnym w kierunku miasta. Pochód zatrzymują lokalni przywódcy i mieszkańcy okolicznych wiosek, obawiający się, że chińskie wojsko otworzy ogień do duchownych.

3-13 marca 2009

Nadzwyczajne środki bezpieczeństwa w Pekinie i doroczne posiedzenia Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych oraz Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej zdominowane niepokojem o zachowanie „stabilizacji społecznej” w obliczu kryzysu gospodarczego i rosnącego bezrobocia (sekretarz TRA Zhang Qingli na wszelki wypadek zostaje w Lhasie). Partia dziękuje OLPKK za „5056 wartościowych sugestii”, z których „rozważyła 99”, czyli trzy procent. Przy okazji delegaci „jednoznacznie” popierają brutalną rozprawę z tybetańskimi protestami, przyznając jednak, że należy „poprawić” propagandę zagraniczną. Przedstawiciele TRA oficjalnie proszą władze centralne o „wzmocnienie” sił bezpieczeństwa w regionie, a Pekin podnosi budżet resortów siłowych o ponad 32 procent. Na zakończenie premier Wen Jiabao zwyczajowo zapewnia, że „drzwi” do rozmów z Dalajlamą są „otwarte”, o ile wycofa się on z prowadzenia „działalności separatystycznej”.

3 marca 2009

Pekin oświadcza, że „drzwi do rozmów z Dalajlamą są zawsze otwarte”, o ile „fundamentalnie zrewiduje on swoje poglądy polityczne, zaprzestanie działalności separatystycznej i skupi się na poprawianiu relacji z rządem centralnym”.

4 marca 2009

Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego ogłasza „kluczowe zadania na rok 2009”. Aż 15 z 33 najpoważniejszych potencjalnych zagrożeń – a więc i prewencyjnych restrykcji – dotyczy ziem tybetańskich. Jednocześnie władze skracają o pięć dni posiedzenie OZPL – prawdopodobnie, by tym razem nie zbiegło się z potencjalnie wybuchowymi tybetańskimi rocznicami.

Według agencji Xinhua do Lhasy przybywa codziennie pięć tysięcy „wędrownych robotników”.

5 marca 2009

„A czy w Niemczech można być zwolennikiem Hitlera?”, odpowiada przedstawiciel władz w Pekinie na pytanie o zakaz posiadania zdjęcia Dalajlamy w Tybecie.

Policja zatrzymuje dwie młode kobiety próbujące protestować przed budynkiem Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Kardze.

Władze zamykają „czasowo” tybetańskojęzyczne blogi i fora dyskusyjne z powodu „konserwacji”.

9 marca 2009

Kontrola ciężarówki w Gologu (chiń. Guoluo), w Qinghai przeradza się w starcie z policją. Według agencji Xinhua policyjne samochody zostają obrzucone „prymitywnymi ładunkami wybuchowymi”. Tłum udaje się rozproszyć dopiero po kilku godzinach; nie ma ofiar w ludziach.

Tybetańskie źródła informują o proteście mnichów lhaskiego klasztoru Sera i otoczeniu świątynnego kompleksu przez policję.

W wielu regionach Tybetu przestają działać telefony komórkowe. „Przerwa techniczna” ma potrwać do 1 kwietnia.

Władze chińskie wywożą w nieznanym kierunku ponad stu mnichów klasztoru Lucang, którzy „wymagają reedukacji patriotycznej” po lutowym marszu protestacyjnym.

Na wieść o planowanym ponownym zatrzymaniu odbiera sobie życie Szildup, mnich z Rebgongu, którego aresztowano i torturowano za udział w zeszłorocznych protestach.

Chiny informują o wzmocnieniu sił wojskowych na granicach Tybetu. „Musimy zbudować wielki mur w walce z separatyzmem o jedność macierzy”, ogłasza w państwowej telewizji przewodniczący Hu Jintao.

10 marca 2009

„Ostatnie półwiecze przyniosło cierpienia i zniszczenia ziemiom tybetańskim i ich mieszkańcom. Nawet dziś Tybetańczycy żyją w Tybecie w ciągłym strachu, a władze chińskie traktują ich z najwyższą podejrzliwością. Religii, kulturze, językowi i tożsamości, które dla kolejnych pokoleń Tybetańczyków były cenniejsze niż samo życie, grozi obecnie zagłada. Krótko mówiąc, Tybetańczyków traktuje się jak przestępców, którzy zasługują na śmierć – mówi Dalajlama w orędziu z okazji 50. rocznicy powstania w Tybecie. – Powtarzam często, że należy mieć nadzieję na najlepsze i być gotowym na najgorsze. Perspektywa globalna i kontekst wydarzeń w Chinach pozwalają wierzyć w szybkie rozwiązanie problemu Tybetu. Gdyby jednak nasza walka miała trwać jeszcze długo, musimy być na nią dobrze

przygotowani. W związku z tym należy się skupić przede wszystkim na edukacji naszych dzieci i kształceniu specjalistów z różnych dziedzin. Trzeba nam też większej świadomości w sferze ochrony środowiska naturalnego i zdrowia oraz lepszego zrozumienia strategii niestosowania przemocy wśród Tybetańczyków”.

Służby bezpieczeństwa biją i zatrzymują samotnego demonstranta w Lithangu.

11 marca 2009

Policja bije i zatrzymuje trzy nastolatki protestujące w Kardze.

12 marca 2009

Parlament Europejski przyjmuje kolejną rezolucję, w której wzywa Pekin do „powrotu do rozmów o prawdziwej autonomii Tybetu”. Podobny apel kieruje prezydent Obama do ministra spraw zagranicznych ChRL.

Symboliczne wystąpienie i zatrzymanie demonstranta w Kardze oraz pokojowy, brutalnie rozbity protest w sąsiednim Njarongu.

14 marca 2009

Policja brutalnie bije i zatrzymuje trzech młodych Tybetańczyków skandujących hasła niepodległościowe w Kardze.

16 marca 2009

Wybuch bomby przed nowym komisariatem w okręgu Bathang (chiń. Batang) prefektury Kardze. Nie ma ofiar w ludziach.

17 marca 2009

Chiny zapowiadają „nowoczesną przebudowę” Lhasy – z centrum miasta zamieszkiwanym przez 450 tysięcy ludzi – do 2020 roku.

18 marca 2009

Władze chińskie zapowiadają budowę linii kolejowej, która za trzy lata połączy TPA Kanlho (chiń. Gannan) w Gansu ze stolicą prowincji Lanzhou (174 kilometry torów, koszt około 1,3 miliarda USD).

Oficjalny organ Ludowej Policji Zbrojnej informuje o znalezieniu „różowej walizki z trotylem” na lhaskim dworcu kolejowym (ładunek miał zostać błyskawicznie rozbrojony przez policyjnego robota, a stojąca za próbą zamachu „grupa” – „rozbita”). Doniesieniom tym zaprzecza rzecznik Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, proszony o komentarz przez zagranicznych dziennikarzy.

21 marca 2009

Dwudziestoosmioletni Taszi Sangpo – podejrzany o zawieszenie tybetańskiej flagi na dachu klasztoru Amdo Golog Ragja – popełnia samobójstwo, rzucając się do rzeki. Jego śmierć staje się katalizatorem wielotysięcznego protestu przed komisariatem w mieście Gjälä (chiń. Lajong), w okręgu Maczen (Maqin) prefektury Golog (Guoluo) prowincji Qinghai.

Demonstranci, mnisi i świeccy, skandują niepodległościowe hasła i ścierają się z policją, która zatrzymuje niemal stu Tybetańczyków, w większości duchownych. Władze ściągają do okręgu posiłki wojskowe.

Policja w Kardze zatrzymuje kilkoro Tybetańczyków, nawołujących do nieuprawiania pól na znak protestu przeciwko polityce władz, które grożą niepokornym konfiskowaniem ziemi.

22 marca 2009

Samotny protest, pobicie i zatrzymanie osiemnastoletniego mnicha w Lithangu.

24 marca 2009

Protest – oraz brutalne pobicie i zatrzymanie – dwóch mniszek w Kardze.

25 marca 2009

Chińscy policjanci katują na śmierć Phuncoga, dwudziestosiedmioletniego mnicha z okręgu Draggo (chiń. Luhuo) prefektury Kardze, rozlepiającego plakaty, w których wyzywa między innymi do nieuprawiania pól na znak żałoby i protestu.

28 marca 2009

„Od ciemności do światłości, od nędzy do dostatku, od dyktatury do demokracji, od zamknięcia do otwarcia” – Chiny obchodzą pierwszy „Dzień wyzwolenia niewolników” w odciętych od świata, kontrolowanym przez armię, ale oficjalnie „roztańczonym i rozśpiewanym” Tybecie. „Najlepszym sędzią »wyzwolenia« są sami Tybetańczycy, którzy głoszą nogami, uciekając przez Himalaje do wolności i szczęścia z dala od »wyzwolonej« ojczyzny, albo ryzykują życiem, aby poinformować świat o straszliwej sytuacji w Tybecie. Jej najlepszym świadectwem były zeszłoroczne, długotrwałe, masowe protesty w każdym jego regionie. Gdyby »niewolnicy« rzeczywiście cieszyli się ze swego »wyzwolenia«, po cóż ryzykowaliby zdrowiem i życiem, żeby zaprotestować przeciw chińskim rządowi w Tybecie?” – odpowiada kaszag, gabinet Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach.

29 marca 2009

Kanadyjski ośrodek badawczy ujawnia chińską sieć szpiegowską, która dokonała włamań do komputerów rządów i organizacji – w tym Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach – w 103 państwach.

1 kwietnia 2009

Symboliczny protest i zatrzymanie czterech mniszek oraz dwóch nastolatków w Kardze. Brutalne pobicie i kolejne zatrzymania chłopów odmawiających uprawy pól w Draggo.

2 kwietnia 2009

Na wieść o wydaniu nakazu powtórnego aresztowania odbiera sobie życie Szedrub, mnich z Rebgongu (chiń. Tongren), rok wcześniej zatrzymany i torturowany za udział w protestach.

5 kwietnia 2009

Chińskie media ogłaszają ponowne „otwarcie” Tybetu dla turystów.

Kolejny samotny protest, pobicie i zatrzymanie – oraz „ostrzegawcza parada” kilkunastu Tybetańczyków aresztowanych za odmowę uprawiania pól – w Kardze.

8 kwietnia 2009

Agencja Xinhua informuje o skazaniu na śmierć dwóch uczestników zeszłorocznych protestów, oskarżonych o podpalenie trzech lhaskich budynków, w których spłonęło siedem osób. Wykonanie dwóch innych wyroków śmierci zostaje zawieszona na dwa lata. Piąty skazany otrzymuje karę dożywotniego więzienia.

10 kwietnia 2009

Bląhy incydent przeradza się w starcia Tybetańczyków z policją w Maczu, w prowincji Gansu. Są ranni i zatrzymani.

13 kwietnia 2009

Chiny ogłaszają dwuletni „plan działania”, którego celem jest wzmocnienie ochrony praw człowieka i swobód obywatelskich.

15 kwietnia 2009

Władze chińskie zapowiadają przesiedlenie ponad 19 tysięcy tybetańskich „gospodarstw” z prefektury Szigace do „nowych socjalistycznych wiosek” (i powołanie w nich „751 wiejskich komitetów”).

Policja otwiera ogień do tybetańskich demonstrantów w Njarongu (chiń. Xinlong), w Kardze. Jeden mężczyzna zostaje ranny, dziewięć osób zatrzymanych.

17 kwietnia 2009

European Council on Foreign Relations publikuje analizę fiaska polityki europejskiej wobec ChRL. Apelując o wspólną, stanowczą, dalekowzroczną strategię, uznaje Czechy, Polskę i Niemcy za najbardziej „asertywnych” i krytycznych członków UE wobec Pekinu.

21 kwietnia 2009

Chińskie media informują o kolejnych trzech wyrokach za udział w zeszłorocznych protestach w Lhasie: kara śmierci w zawieszeniu na dwa lata, dożywocie i dziesięć lat więzienia za podpalenie sklepów, w których zginęło sześć osób.

24 kwietnia 2009

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary od dwóch do czterech lat więzienia czterech mniszek z klasztoru Phenpo Lhundrub oskarżonych o rozlepianie ulotek podczas marcowych protestów w 2008 roku.

Policja rozpędza demonstrację dzieci z tybetańskiej szkoły średniej w Labrangu (chiń. Xiahe), protestujących przeciwko „edukacji patriotycznej” i polityce władz przyznających chińskim uczniom miejsca teoretycznie zarezerwowane dla Tybetańczyków.

26 kwietnia 2009

Tybetańczycy informują o skazaniu na kary dwóch lat więzienia czterech uczestników noworocznego marszu protestacyjnego mnichów z klasztoru Lucang w Mangrze (chiń. Guinan) w Qinghai.

28 kwietnia 2009

Pekin ogłasza (na wzór „przedolimpijskiej”) kampanię „bezpieczeństwa”, która ma trwać do zakończenia „newralgicznych” październikowych obchodów rocznicy proklamowania ChRL.

29 kwietnia 2009

Jak wynika z opublikowanych badań, choroby psychiczne są największym problemem chińskiego systemu opieki zdrowotnej. Na sto (według ostrożnych szacunków) milionów chorych przypadają zaledwie cztery tysiące wykwalifikowanych lekarzy.

30 kwietnia 2009

Chiny rozpoczynają budowę piątego portu lotniczego w TRA – „lotniska pokoju” w Szigace.

3 maja 2009

„Nie popadajcie w rozpacz i nie podejmujcie desperackich działań – apeluje do Tybetańczyków Dalajlama. – Prawda zwycięży”.

5 maja 2009

Na podstawie przepisów o „jurysdykcji powszechnej” (w przypadku zbrodni takich jak terroryzm czy ludobójstwo) hiszpański sędzia zwraca się do Pekinu z formalną prośbą o przesłuchanie ośmiu wysokich urzędników chińskich, w tym ministrów obrony, bezpieczeństwa państwa i bezpieczeństwa publicznego oraz sekretarza partii TRA, jako podejrzanych w sprawie brutalnej pacyfikacji zeszłorocznych protestów w Tybecie.

12 maja 2009

Gongmeng, niezależny ośrodek badawczy z Pekinu, publikuje raport, w którym analizuje społeczno-gospodarcze przyczyny tybetańskich protestów i poddaje miazdzącej krytyce politykę Chin w Tybecie.

17 maja 2009

Przewodniczący Hu Jintao ogłasza kampanię „zwalczania luksusu i hedonizmu” w Armii Ludowo-Wyzwoleńczej.

19 maja 2009

Chiny zgłaszają podejrzenie pierwszego przypadku świńskiej grypy w Tybecie. Pekin nakazuje instalowanie programów filtrujących „niepożądane treści” we wszystkich komputerach produkowanych w i sprowadzanych do ChRL (lecz po fali protestów bezterminowo „przesuwa” termin wejścia w życie nowych przepisów).

21 maja 2009

Sąd Ludowy w Kanlho (chiń. Gannan) skazuje na dożywocie Cultrima Gjaco, mnicha z Labrangu, za udział w zeszłorocznych protestach. Drugi duchowny zostaje skazany na karę 15 lat więzienia.

22 maja 2009

Sąd Ludowy w Czamdo (chiń. Changdu) skazuje na kary od 12 do 15 lat więzienia sześciu mnichów z klasztoru Czokhor, oskarżonych o „spowodowanie wybuchu” i udział w demonstracjach.

24 maja 2009

Masowy protest przeciwko zapowiedziom przesiedlenia tysięcy Tybetańczyków – w związku z budową tamy – w Dału (chiń. Daofu), w Kardze. W trakcie interwencji policji kilka osób odnosi poważne obrażenia.

28 maja 2009

„Jako radni tak szczególnie doświadczonego przez historię miasta jak Warszawa mamy moralne prawo i zarazem obowiązek złożyć wyrazy szacunku i uhonorować człowieka, który zabiega dla swoich rodaków i swojego kraju o wolność i suwerenność, którą my cieszymy się już od 20 lat”, Jego Świątobliwość Dalajlama zostaje honorowym obywatelem Warszawy.

2 czerwca 2009

Władze chińskie dokonują prewencyjnych zatrzymań, ograniczają dostęp do internetu i blokują audycje zagranicznych rozgłośni przed dwudziestą rocznicą masakry w Pekinie.

4 czerwca 2009

„Studenci zaangażowani w ów ruch nie byli ani antykomunistyczni, ani antysocjalistyczni. Ich wystąpienie w obronie konstytucjonalnych praw rodaków, wołanie o demokrację i sprzeciw wobec korupcji nie różniły się niczym od zasad przyświecających rządowi Chin, co jasno stwierdził ówczesny przewodniczący partii Zhao Ziyang. Nadchodząca sześćdziesiąta rocznica proklamowania Chińskiej Republiki Ludowej stanowi więc doskonałą okazję do zrewidowania stanowiska wobec wydarzeń z 4 czerwca 1989 roku”, mówi Dalajlama w dwudziestolecie pekińskiej masakry.

8 czerwca 2009

Według sztokholmskiego instytutu badawczego ChRL przesuwa się na drugie miejsce na liście państw wydających najwięcej na zbrojenia.

9 czerwca 2009

Indyjskie media informują, że Dalajlama nie przyjął dymisji premiera Samdonga Rinpocze, który chciał ustąpić na rzecz „młodszego, świeckiego kandydata, najlepiej kobiety”.

11 czerwca 2009

ChRL odrzuca wszystkie (siedemdziesiąt) rekomendacje państw członkowskich w Radzie Praw Człowieka ONZ.

15 czerwca 2009

Uniwersytet Pekijski zaczyna wypłacać premie absolwentom, którzy zdecydują się na pracę w Tybecie.

16 czerwca 2009

„W Chinach było gorzej niż w Guantanamo”, mówią Ujgurzy zwolnieni z niesławnego amerykańskiego więzienia.

17 czerwca 2009

Centralne Biuro Cywilizacji Duchowej zapowiada rekrutację „10 tysięcy ochotników”, których zadaniem będzie „monitorowanie internetu”.

18 czerwca 2009

„Mój następca nie musi łączyć funkcji politycznych i duchowych”, mówi Dalajlama, opowiadając się za całkowicie demokratycznym systemem rządów.

20 czerwca 2009

W lhaskim okręgu Maldrogongkar Tybetańczycy ścierają się z chińskimi górnikami, którzy budują kanał, doprowadzający wodę z rzeki do kopalni (i powodujący wysychanie lokalnych źródeł). Interwieniuje policja, kilka osób odnosi rany.

28 czerwca 2009

Osiemnastoletni Lobsang Njandak idzie w kierunku komisariatu w Czamdo z tybetańską flagą i transparentem. Zostaje natychmiast zatrzymany.

koniec czerwca 2009

Chińscy urzędnicy rozpoczynają bezprecedensową kampanię w okręgach Draggo (chiń. Derong) i Darcedo (chiń. Kangding) Tybetańskiej Prefektury Autonomicznej Kardze (chiń. Ganzi), w prowincji Sichuan. Grupy robocze wygłaszają mowy pochwalne na cześć Dalajlamy, zachęcają zdumionych, często bardzo podejrzliwych chłopów do eksponowania jego portretów (za co jeszcze niedawno grożono tam konfiskatą domów i wtrącano do więzień), a nawet rozdają zdjęcia tybetańskiego przywódcy.

lipiec 2009

Trzydzieści tysięcy mieszkańców prefektury Kardze podpisuje petycję w obronie odbywającego karę dożywotniego więzienia Tulku Tenzina Delka.

1 lipca 2009

Władze chińskie zakazują importu do Tybetu przedmiotów kultu religijnego z Nepalu.

5 lipca 2008

Masowy antychiński protest w Urumczi. Według oficjalnych danych ginie co najmniej 197 osób, źródła ujgurskie podają liczbę czterokrotnie wyższą. W następnych dniach Hanowie odpowiadają brutalnymi atakami na Ujgurów. Władze odcinają od świata Turkiestan Wschodni.

8 lipca 2009

„Z całą mocą apeluję do władz chińskich o wykazanie się umiarkowaniem oraz rozumem i dalekowzrocznością”, wzywa Dalajlama w obliczu tragedii w Turkiestanie Wschodnim.

10 lipca 2009

Chiny otwierają bezpośrednie połączenie lotnicze Pekin-Lhasa.

15 lipca 2009

Gjalcen Norbu, mianowany przez Pekin Panczenlamą, składa pierwszą od dwóch lat wizytę w Lhasie.

17 lipca 2009

Władze chińskie konfiskują komputery i zamykają niezależny ośrodek badawczy Gongmeng, który w maju opublikował raport ostro krytykujący politykę Chin w Tybecie. Licencje – i prawo wykonywania zawodu – traci 53 pekińskich adwokatów.

Samotny mężczyzna wbiega na stadion w Czamdo, rozrzucając ulotki i skandując niepodległościowe hasła. Tłum wiwatuje, demonstrantowi udaje się uciec, ale zostaje zatrzymany cztery dni później.

22 lipca 2009

Pekin ogłasza, że jego polityka „nie miała nic wspólnego” z krwawymi wydarzeniami w Turkiestanie Wschodnim, za które winę ponoszą wyłącznie „trzy elementy”: separatyści, terroryści i ekstremiści religijni.

27-29 lipca 2009

Jego Świątobliwość Dalajlama składa w Polsce czwartą wizytę, podczas której zostaje honorowym obywatelem Warszawy.

30 lipca 2009

Trzy ofiary dżumy płucnej w Cegorthangu (chiń. Ziketan), w Qinghai. Miasto zostaje objęte dziesięciodniową kwarantanną.

sierpień 2009

Przed rocznicowym obchodami, podobnie jak przed igrzyskami, władze ściągają wojskowe i policyjne posiłki oraz ogłaszają dwumiesięczną kampanię „oczyszczania” Pekinu, m.in. mobilizując w tym celu „800 tysięcy ochotników” i zamykając miasto dla „petentów” (ludzi z całego kraju szukających sprawiedliwości w stolicy).

3 sierpnia 2009

Sąd ludowy w Kardze skazuje na karę pięciu lat więzienia Sangje Tasziego, który rok wcześniej zorganizował symboliczny protest, malując twarz w barwy flagi tybetańskiej oraz rozdając ulotki z hasłami „Niech żyje Dalajlama” i „Wolny Tybet”.

4 sierpnia 2009

Sąd ludowy w Czamdo (chiń. Changdu) skazuje na kary dwóch lat więzienia trzech Tybetańczyków, którzy protestowali przeciwko aresztowaniu tybetańskich urzędników, oskarżanych przez przełożonych o brak gorliwości i skuteczności w prowadzeniu kampanii „edukacji patriotycznej”.

6 sierpnia 2009

„Mam dwie prośby do naszych chińskich braci i siostr, uczestniczących w tej konferencji. Po pierwsze, zwracam się do was o radę i szczerze opinie na temat kroków, jakie należy podjąć w przyszłości w celu rozwiązania problemu Tybetu. Po wtóre, proszę o waszą pomoc w poniesieniu Chińczykom naszego przesłania: nie żywimy żadnej nienawiści do naszych chińskich braci i siostr, nie jesteśmy przeciwni ani Chińczykom, ani Chinom. Proszę o waszą pomoc i współpracę, aby zapobiec przekształceniu kwestii Tybetu w problem uprzedzeń rasowych i wrogości między naszymi narodami”, Dalajlama inauguruje tybetańsko-chińską konferencję w Genewie.

11 sierpnia 2009

Pekin informuje, że do tej pory zwolniono 1231 Tybetańczyków zatrzymanych w związku zesłorocznymi „rozruchami”.

13 sierpnia 2009

Sąd ludowy okręgu Maczen (chiń. Maqin) skazuje na kary od pół roku do siedmiu lat więzienia sześciu mnichów z klasztoru Ragja i dwóch świeckich Tybetańczyków, którzy 21 marca uczestniczyli w masowym proteście po samobójczej śmierci Tasziego Sangpo.

23 sierpnia 2009

Według oficjalnych danych ruch turystyczny w TRA „pobił nowy miesięczny rekord”: ponad 1,2 miliona przyjezdnych w lipcu.

27 sierpnia 2009

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary od dwóch i pół do piętnastu lat więzienia czterech uczestników zeszłorocznych protestów w Lhasie.

28 sierpnia 2009

Komitety do spraw Likwidacji Dyskryminacji Rasowej wzywa Chiny do „humanitarnego traktowania” i zapewnienia „uczciwych procesów” zatrzymanym po protestach w Tybecie i Turkiestanie Wschodnim.

29 sierpnia 2009

Zatrzymanie dwudziestu Tybetańczyków, którzy dzień wcześniej zerwali chińską flagę i modlili się o długie życie Dalajlamy w Serszulu (chiń. Shiqu), w Kardze.

3 września 2009

Nowa fala niepokoju w Urumczy, w Turkiestanie Wschodnim – według oficjalnych danych pięć ofiar śmiertelnych. Hanowie demonstrują, domagając się odwołania lokalnego sekretarza partii Wanga Lequana, ponieważ „nie umie on zapewnić im bezpieczeństwa” po „setkach” atakach Ujgurów – „zatrutymi strzykawkami” – na Chińczyków.

8 września 2009

Władze chińskie ogłaszają kampanię „mocnego uderzenia” w TRA w ramach przygotowań do sześćdziesiątej rocznicy proklamowania ChRL.

10 września 2009

Tybetańskie źródła informują o zgonie Ngałanga Łopela, zatrzymanego w marcu 2008 roku, torturowanego w lhaskim areszcie śledczym mnicha Drepungu.

13 września 2009

Wysłannicy prezydenta USA Baracka Obamy składają pierwszą oficjalną wizytę w Dharamsali.

14 września 2009

Indyjskie służby ujawniają, że w trakcie ostatniej serii organizowanych przez Chiny incydentów ostentacyjnego naruszania granicy postrzeleni zostali dwaj indyjscy żołnierze (co zdarzyło się po raz pierwszy od 1996 roku, kiedy to obie strony zobowiązały się do bezwarunkowego nieotwierania ognia w strefie przygranicznej).

16 września 2009

Grupa Tybetańczyków skanduje niepodległościowe hasła i zawiesza na drzewie tybetańską flagę w trakcie plenerowego koncertu w okręgu Nangczen (chiń. Nangqian), w prowincji Qinghai. Policja, która bezskutecznie szuka „sprawców” w tłumie widzów, bije czworo dzieci filmujących incydent.

23 września 2009

Pekin zamyka Tybet dla cudzoziemców przed obchodami sześćdziesiątej rocznicy proklamowania ChRL.

1 października 2009

Sześćdziesiąta rocznica proklamowania ChRL. W stolicy władze ogłaszają zakaz sprzedawania noży, puszczania latawców, otwierania okien i opuszczania domów na trasie parady. Do strzeżenia porządku „mobilizują” dwa razy więcej ochotników niż w czasie igrzysk olimpijskich – osiemset tysięcy – a w ramach prewencyjnej kampanii „mocnego uderzenia” zatrzymują cztery razy więcej osób. W całym kraju zablokowane są transmisje zagranicznych stacji telewizyjnych, a dysydenci osadzeni w aresztach domowych. Aresztowanie trzech Tybetańczyków z okręgu Sog (chiń. Suo) za umieszczenie w internecie zdjęć i wystąpień Dalajlamy.

6 października 2009

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na karę piętnastu lat więzienia Jesze Czodron, emerytowanej lekarki oskarżonej o przekazywanie informacji o zeszłorocznych protestach w Lhasie.

Dalajlama rozpoczyna wizytę w Waszyngtonie – i po raz pierwszy od 1991 roku nie spotyka się z urzędującym prezydentem Stanów Zjednoczonych.

12 października 2009

Sąd Ludowy w Urumczi orzeka sześć kar śmierci i jedno dożywocie za lipcowe rozruchy w Turkiestanie Wschodnim. Wszyscy skazani są Ujgurami.

14 października 2009

Kolejnych sześć wyroków śmierci i trzy kary dożywotniego więzienia dla uczestników lipcowych rozruchów w Urumczi.

Policjanci z Kardze okradają i trzema strzałami zabijają na komisariacie Sangje, tybetańskiego kierowcę. Przed linczem ratuje ich interwencja buddyjskiego mnicha.

18 października 2009

„Oto klucz do energetycznej niezależności Chin”, Pekin ogłasza znalezienie największych podziemnych złóż klatratu metanu na Płaskowyżu Qinghai-Tybet.

19 października 2009

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary od roku do siedmiu lat więzienia trzech mnichów, uczestników zeszłorocznego protestu w Draggo (chiń. Luhuo), w Sichuanie.

20 października 2009

Według niezależnych tybetańskich źródeł o jedenastej rano w Lhasie zostaje straconych czworo uczestników zeszłorocznych protestów: Lobsang Gjalcen, Lojak, Penkji (choć wykonanie jej wyroku zawieszono w kwietniu na dwa lata) oraz „mężczyzna z Ramocze”. Zwłoki Lobsanga Gjalcena zostają wydane krewnym. Rodzina Lojaka dostaje jedynie prochy.

23 października 2009

Pekin – odpowiadając na formalny protest brytyjskiego MSZ – potwierdza stracenie dwóch więźniów: Lobsanga Gjalcena i Lojaka.

29 października 2009

Prezydencja – w imieniu Unii Europejskiej i w imię „bezwarunkowego” sprzeciwu wobec kary śmierci – potępia egzekucję Lobsanga Gjalcena i Lojaka.

9 listopada 2009

Chińskie media informują o straceniu dziewięciu uczestników lipcowych rozruchów w Turkiestanie Wschodnim.

12 listopada 2009

„Jako Czarny prezydent, sławiący Lincolna za zniesienie niewolnictwa, powinien szczególnie sympatyzować z naszą polityką wobec Dalajlamy i niepodległości Tybetu”, mówi rzecznik chińskiego MSZ w przeddzień pierwszej wizyty Baracka Obamy w Chinach.

Pośredni Sąd Ludowy prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu skazuje na piętnaście lat więzienia za „ujawnienie tajemnicy państwowej” Kunczoka Cephela, założyciela *Czodme*, „Maślanej lampki”, popularnego portalu poświęconego tybetańskiej kulturze i sztuce.

14 listopada 2009

Kunga Cajang, mnich, popularny pisarz i fotografik, zostaje skazany w Kanlho na pięć lat więzienia za „rozpowszechnianie separatystycznych treści”, „zagrożenie bezpieczeństwu państwa” i kontakty z tybetańską diasporą.

17 listopada 2009

Prezydent Obama wzywa w Pekinie do „szybkiego” wznowienia dialogu z przedstawicielami Dalajlamy.

27 listopada 2009

Wyniki sondażu dla dziennika Rzeczpospolita: Dalajlama (z co piątym głosem) jest według Polaków szóstym „najpotężniejszym człowiekiem świata”. Przewodniczący Hu Jintao – dwunastym.

1 grudnia 2009

Władze chińskie zapowiadają „przeniesienie” wszystkich chłopów i koczowników z TRA do „nowych domów” do końca 2010 roku.

3 grudnia 2009

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na trzy lata więzienia dwóch młodych mężczyzn z okręgu Sog (chiń. Suo) zatrzymanych 1 października za umieszczenie w internecie zdjęć i wystąpień Dalajlamy.

Pięć wyroków śmierci po lipcowych rozruchach w Turkiestanie Wschodnim.

4 grudnia 2009

Kolejne trzy wyroki śmierci w Turkiestanie Wschodnim.

W okręgu Mato (chiń. Maduo) prowincji Qinghai policja zatrzymuje jedenastu Tybetańczyków, podejrzewanych o wyprodukowanie i dystrybucję „wywrotowej” płyty z pieśniami sławiącymi Dalajlamę oraz zdjęciami przedstawiającymi brutalność chińskich służb bezpieczeństwa.

5 grudnia 2009

W lokalnym szpitalu umiera Jangkji Dolma, mniszka aresztowana – oraz bita i torturowana – za udział w symbolicznym proteście 24 marca w Kardze.

5-8 grudnia 2009

W okręgu Njagczu (chiń. Yajiang) prefektury Kardze setki Tybetańczyków domagają się uwolnienia odbywającego karę dożywotniego więzienia Tulku Tenzina Delka. Policja brutalnie pacyfikuje protesty i zatrzymuje kilkadziesiąt osób.

14 grudnia 2009

Otwarcie najdłuższego gazociągu świata Turkmenistan-Chiny.

16 grudnia 2009

Minister obrony RP podpisuje w Pekinie pierwszą polsko-chińską umowę o współpracy w dziedzinie obronności (jak wynika z opublikowanych przez Pekin zdjęć, rozmowy tłumaczy dwoje chińskich tłumaczy w mundurach).

17 grudnia 2009

Władze chińskie zakazują rejestrowania prywatnych stron internetowych w domenie .cn.

21 grudnia 2009

Według Chińskiej Akademii Nauk Społecznych internet stał się „najważniejszym narzędziem kształtowania opinii publicznej” w ChRL. Zdaniem badaczy wzrosła też liczba masowych protestów oraz – aż o 15 procent w stosunku do zeszłego roku – przestępstw.

22 grudnia 2009

Media informują, że zaginiony w maju szyfrant polskiego wywiadu wojskowego mógł zostać zwerbowany przez Chiny.

23 grudnia 2009

Phurbu Rinpoche – słynny nauczyciel buddyjski i działacz społeczny, zatrzymany w maju 2008 roku w związku z protestem kilkudziesięciu mniszek z jego klasztorów – zostaje skazany w Kardze na osiem i pół roku więzienia.

25 grudnia 2009

Liu Xiaobo, rzecznik praw Tybetańczyków, inicjator i współautor Karty 08, zostaje skazany na 11 lat więzienia za „podżeganie do działalności wywrotowej”.

Władze chińskie skazują na śmierć pięciu kolejnych Ujgurów w związku z lipcowymi zamieszkami w Turkiestanie Wschodnim.

28 grudnia 2009

Dhondup Łangczen, pomysłodawca i reżyser filmu „Pożegnanie ze strachem”, ukazującego nastroje Tybetańczyków przed igrzyskami olimpijskimi w Pekinie, zostaje skazany na sześć lat więzienia.

29 grudnia 2009

W Urumczi zostaje stracony Akmal Shaikh – Brytyjczyk oskarżony o przemyt narkotyków, ojciec dwojga dzieci w Polsce – pierwszy obywatel kraju europejskiego skazany w ChRL na karę śmierci.

Naczelna Izba Kontroli informuje, że w ciągu ostatnich 11 miesięcy chińscy urzędnicy zdefraudowali 35 miliardów dolarów.

31 grudnia 2009

W związku z obowiązującymi wciąż nadzwyczajnymi środkami bezpieczeństwa w Tybecie i zacieśnieniem policyjnej, przygranicznej współpracy między Chinami a Nepalem w roku 2009 liczba uciekinierów z Tybetu spada z tradycyjnych niemal trzech tysięcy do sześciuset.

2010

Bezpośrednie dotacje z budżetu centralnego po raz pierwszy przewyższają całkowity PKB Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, przekraczając nawet poziom subsydiów z epoki Mao.

8 stycznia 2010

Specjalne posiedzenie Biura Politycznego Komitetu Centralnego KPCh poświęcone „długofalowej stabilizacji” w Tybecie.

11 stycznia 2010

„W ciągu 30 lat urzędnicy państwowi uciekli z kraju z 50 miliardami dolarów”, informują chińskie media.

13 stycznia 2010

Po wykryciu „operacji Aurora”, serii „niezwykle wyrafinowanych” ataków na konta pocztowe chińskich działaczy praw człowieka oraz kilkadziesiąt ważnych instytucji, koncern Google zapowiada, iż przestanie cenzurować chińską wersję wyszukiwarki i że rozważa wycofanie się z ChRL. „To nie Google opuszcza Chiny, to Chiny opuszczają świat”, komentują „obywatele sieci”. Inni składają kwiaty i zapalają świece przed siedzibą koncernu w Pekinie, czego natychmiast zakazują władze.

15 stycznia 2010

Zmiany we władzach TRA: nowym gubernatorem mianowany zostaje Pema Thinle (chiń. Baima Chilin, Pelma Chiley) – dotychczasowy zastępca, były oficer Armii Ludowo-Wyzwoleńczej z siedemnastoletnim stażem służby, któremu przed kilkoma dniami powierzono również fotel wicesekretarza partii. To pierwszy żołnierz na tym stanowisku od ponad trzech dekad (w pierwszym okresie chińskiej okupacji Tybetem rządili niemal wyłącznie przedstawiciele wojska). Jego poprzednik Dziampa Phuncog (chiń. Qiangba Puncog, Xiangba Pingcuo) zajmuje stanowisko przewodniczącego legislatury, Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych. Ustupujący Legczog (chiń. Lieque, Legqog) przechodzi na emeryturę.

ZPL informuje, że w minionym roku gospodarka TRA wzrosła, tradycyjnie, o 12 procent, a dochody „chłopów i koczowników” o 13 procent – do 3589 yuanów rocznie (czyli 1,44 USD dziennie) na głowę.

Przewodniczący Hu Jintao i premier Wen Jiabao „nadają zaszczytny tytuł Bohaterskiego Szwadronu Ośnieżonego Płaskowyżu” specjalnemu oddziałowi paramilitarnej Ludowej Policji Zbrojnej w Tybecie.

18-20 stycznia 2010

W Pekinie obraduje V Forum ds. (całego – to jest nie tylko w TRA) Tybetu – deklarowanymi priorytetami partii pozostają szybki rozwój gospodarczy napędzany zwiększonymi subsydiami rządu centralnego i walka z „separatyzmem”.

18 stycznia 2010

Szef Departamentu Imigracyjnego Nepalu grozi wydaniem ambasadzie ChRL dziesięciorga uciekinierów z Tybetu zatrzymanych w drodze do Katmandu, lecz jak większość tybetańskich uchodźców zostają oni przekazani przedstawicielstwu Wysokiego Komisarza ONZ.

19 stycznia 2010

Huang Songyou, zdymisjonowany wiceprzewodniczący Najwyższego Sądu Ludowego, zostaje skazany na dożywocie za przyjmowanie łapówek.

24 stycznia 2010

„Jeśli sędzia depce konstytucję, nie ma pojęcia o historii partii i rzuca fałszywe oskarżenia, niszczy wizerunek kraju, który w tej sytuacji nie może mienić się harmonijnym państwem prawa” – czterech sędziwych aparatczyków KPCh wystosowuje list otwarty w obronie skazanego na 11 lat więzienia Liu Xiaobo.

25 stycznia 2010

Centralna Administracja Tybetańska w Indiach zapowiada dziewiątą rundę rozmów między wysłannikami Dalajlamy a przedstawicielami władz w Pekinie. Cztery kolejne wyroki śmierci po lipcowych zamieszkach w Turkiestanie Wschodnim.

28 stycznia 2010

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary do trzech lat więzienia czworga mieszkańców okręgu Sog (chiń. Suo), zatrzymanych w grudniu przed lhaskim Dżokhangiem.

30 stycznia 2010

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na 19 miesięcy więzienia Tasziego Dhondupa, pieśniarza zatrzymanego w grudniu za nagranie „wywrotowej” płyty „Tortury bez śladu”.

1 lutego 2010

Wysłannicy Dalajlamy wracają do Indii po dziewiątej rundzie rozmów z przedstawicielami władz ChRL, którzy informują media, że stanowisko Chin nie uległo i nie ulegnie żadnym zmianom.

Z zakładu karnego w Sichuanie ucieka tybetański więzień; bierze zakładnika, chińskiego strażnika słynącego z okrucieństwa wobec osadzonych pochodzenia tybetańskiego.

2 lutego 2010

Tuż po bezprecedensowej groźbie „sankcji” za dawno uzgodnioną sprzedaż uzbrojenia Tajwanowi, Pekin przestrzega prezydenta Obamę przed ewentualnym spotkaniem z Dalajlamą, grożąc, że pogorszy to stosunki dwustronne i nie pomoże USA „w walce z kryzysem”.

„Jego Świątobliwość Dalajlama konsekwentnie mówi o przyszłości Tybetu w granicach Chińskiej Republiki Ludowej, nie widzimy więc powodu, o ile chińscy przywódcy będą mieli wolę polityczną, dla którego nie moglibyśmy wypracować wspólnego stanowiska. Pragniemy powtórzyć słowa Jego Świątobliwości, który deklaruje gotowość współpracy z rządem centralnym Chin, aby Tybetańczycy mogli odzyskać godność i dumę, a ChRL zapewnić sobie stabilizację i jedność”, wysłannicy Dalajlamy zdają relację z dziewiątej rundy rozmów. „Tybet będzie szedł własną drogą z Dalajlamą i bez niego”, odpowiada agencja Xinhua.

4 lutego 2010

„Będę strzec przewodniej roli Komunistycznej Partii Chin, sprawy socjalizmu, jedności narodowej i etnicznej” – Gjalcen Norbu, mianowany przez Pekin Panczenlamą, zostaje wiceprzewodniczącym Ogólnochińskiego Stowarzyszenia Buddyjskiego.

14 lutego 2010

Kilkuset Tybetańczyków z Ngaby (chiń. Aba) w Sichuanie rozpoczyna Nowy Rok swojego kalendarza symbolicznym, milczącym protestem na znak żałoby po zabitych w ostatnich dwóch latach. Policja zatrzymuje trzy osoby.

15 lutego 2010

Na wyraźne żądanie Chin służby nepalskie zaczynają kontrolować granicę z Tybetem w odludnym Mustangu.

18 lutego 2010

W dniu pierwszego spotkania prezydenta Baracka Obamy (i Sekretarz Stanu Hillary Clinton) z Dalajlamą CNN publikuje sondaż, z którego wynika, iż 75 procent Amerykanów uważa, że Tybet powinien być niepodległy, a 53 przedkłada walkę o prawa człowieka nad dobre stosunki z ChRL. W wielu regionach – w przeciwieństwie do „żałobnego” Nowego Roku – Tybetańczycy radośnie świętują spotkanie w Waszyngtonie.

24 lutego 2010

Komunistyczna Partia Chin nowelizuje „kodeks etyczny”, by „skuteczniej walczyć” z powszechną korupcją.

26 lutego 2010

Tybetańskie źródła informują, że w listopadzie 2009 roku Pośredni Sąd Ludowy w Kardze, w Sichuanie skazał trzech Tybetańczyków – za „separatystyczne podżeganie” i „zakłócanie porządku publicznego” – na karę śmierci, której wykonanie zawieszono na dwa lata, dożywocie i szesnaście lat więzienia.

28 lutego 2010

Gjalcen Norbu, mianowany przez Pekin Panczenlamą, zostaje członkiem Krajowego Komitetu Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej.

marzec 2010

Najgorsza susza od stu lat w południowo-zachodnich Chinach i niektórych regionach Tybetu. Ponad 24 miliony osób tracą dostęp do wody pitnej.

2 marca 2010

Władze chińskie ogłaszają kolejną kampanię „mocnego uderzenia” w Lhasie i pozostałych prefekturach TRA. Miasto patrolują wzmocnione oddziały policyjne w pełnym rynsztunku bojowym; na posterunkach na rogatek przeszukuje się wszystkie pojazdy i legitymuje pasażerów. Według lokalnych mediów pierwszego dnia zatrzymanych zostaje 70 osób.

3-14 marca 2010

Doroczne posiedzenia – rytuał zatwierdzania decyzji podjętych przez partię – Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych oraz Ogólnochińskiej Ludowej

Politycznej Konferencji Konsultatywnej. Przywódcy mówią głównie o zagrożeniach związanych z wychodzeniem z globalnego kryzysu. „Skokowy” rozwój Tybetu ma teraz – zgodnie z hasłami „populistycznej” frakcji prezydenta i premiera – koncentrować się przede wszystkim na potrzebach „ludzi”, a nie gigantycznych projektach infrastrukturalnych.

7 marca 2010

Gubernator TRA Pema Thinle mówi dziennikarzom, że Gendun Czokji Nima – Panczenlama uprowadzony przez władze chińskie w 1995 roku – i jego najbliżsi „prowadzą szczęśliwe życie w Tybecie”.

Przed „marcowymi rocznicami” nepalska policja „prewencyjnie” zatrzymuje przedstawiciela Dalajlamy w Katmandu.

10 marca 2010

„Niezależnie od tego, co mówi rząd Chin, istnieje poważny problem Tybetu. Świat o tym wie, gdyż ma dowody w postaci wszechobecności wojska i ograniczeń w swobodzie podróżowania. Nie służy to nikomu. Musimy zrobić wszystko, by problem ten rozwiązać. Od ponad trzydziestu lat staram się na wszelkie sposoby nawiązać rozmowy z Chińską Republiką Ludową w duchu Drogi Środka, czyli korzyści dla obu stron. Choć jasno wyraziłem aspiracje Tybetańczyków w zgodzie z konstytucją ChRL i Ustawą o regionalnej autonomii narodowej, nie osiągnęliśmy żadnych wymiernych rezultatów. Sądząc po postawie obecnych przywódców Chin, nadzieje na rychłe wypracowanie rozwiązania są niewielkie. Niemniej jednak pozostajemy niewzruszenie oddani kontynuowaniu dialogu”, mówi Dalajlama w dorocznym orędziu.

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego Jerzy Buzek wzywa ChRL do „zmiany postawy” wobec dialogu z Dalajlamą.

W Markhamie (chiń. Mangkang) protestują setki Tybetańczyków, domagających się odszkodowań za wywołaną przez chińskie kopalnie dewastację środowiska naturalnego.

Policja próbuje zatrzymać przywódców, ale kilku młodych ludzi zaczyna kaleczyć się nożami i grozić, że odbiorą sobie życie, jeśli zostanie aresztowany choćby jeden Tybetańczyk.

Urzednicy proszą o pomoc w zakończeniu demonstracji lokalnych lamów.

Rocznicowy protest mnichów w okręgu Dzomda (chiń. Jiangda) prefektury Czamdo (chiń. Changdu). Płonie samochód należący do władz lokalnych. Policja aresztuje dwóch duchownych.

14 marca 2010

Grupa uczniów w Maczu (chiń. Maqu) inicjuje rocznicowy protest, do którego dołączają setki Tybetańczyków, skandujących niepodległościowe hasła. Demonstrantów otacza policja, która zatrzymuje kilkadziesiąt osób, co wywołuje kolejną manifestację przed siedzibą władz lokalnych.

Mimo grózb władz mieszkańcy Lhasy oddają hołd pamięci ofiar pacyfikacji protestów z 14 marca 2008 roku, zamykając swoje hotele i sklepy.

Policja odcina od świata klasztor Dica w okręgu Bajan (chiń. Hualong) prowincji Qinghai, w którym pojawiają się „rocznicowe” ulotki, zatrzymuje trzech mnichów i zamyka działającą przy świątyni szkołę.

17 marca 2010

Chińskie służby bezpieczeństwa zatrzymują czterech nastolatków w Markhamie (chiń. Mangkang). Wszyscy zostają oskarżeni o „podżeganie do działalności wywrotowej” (w postaci publikowania artykułów w szkolnej gazecie).

18 marca 2010

Tybetańskie źródła informują, że przed kilkoma dniami sąd w Lhasie skazał na karę pięciu lat więzienia Ariego Rinpocze, opata klasztoru Onpo, którego mnisi zorganizowali pierwszy protest na Barkhorze 10 marca 2008 roku. Syn Rinpocze, Daszer został skazany na dziesięć lat więzienia.

22 marca 2010

Po trzech miesiącach sporów z władzami w Pekinie chińska wyszukiwarka Google zostaje przeniesiona na serwery w Hongkongu.

W Kham Driru (chiń. Biru), w prefekturze Nagczu (chiń. Naqu) protestują dzieci ze szkoły podstawowej. Skandują niepodległościowe hasła i domagają się powrotu Dalajlamy. Policja odcina szkołę od świata, służba bezpieczeństwa przesłuchuje uczniów i ich rodziców.

31 marca 2010

W Sertharze (chiń. Seda) protestuje dwóch mnichów z zakazaną tybetańską flagą. Zostają zatrzymani.

kwiecień 2010

Chiny, choć wcześniej kategorycznie temu zaprzeczały, informują Indie o rozpoczęciu budowy największej w Tybecie tamy na Jarlung Cangpo (Brahmaputra).

2 kwietnia 2010

Brutalne pobicie i zatrzymanie samotnego demonstranta w Sertharze.

3-8 kwietnia 2010

Fala symbolicznych protestów – i zatrzymań, także dzieci – w okręgu Serthar.

6 kwietnia 2010

Zatrzymanie dwóch tybetańskich studentów (i znanych blogerów) z „Uniwersytetu Mniejszości” w Lanzhou.

8 kwietnia 2010

Do grupy mnichów z zakazaną tybetańską flagą dołączają setki świeckich, domagając się zamknięcia kopalni w Njarongu (chiń. Xinlong), w Sichuanie.

9 kwietnia 2010

Sąd ludowy w Ngabie (chiń. Aba) skazuje na kary od sześciu do trzynastu lat więzienia trzech Tybetańczyków oskarżonych o prowadzenie „działalności separatystycznej”.

10 kwietnia 2010

Dalajlama i tybetański rząd na wychodźstwie składają Polakom wyrazy współczucia po tragedii w Smoleńsku i śmierci prezydenta Lecha Kaczyńskiego.

14 kwietnia 2010

Trzęsienie ziemi i tysiące ofiar w prefekturze Juszu (chiń. Yushu), w Qinghai. Tybetańczycy oskarżają władze o zaniżanie liczby zabitych (oficjalnie: 2698 osób) – według niezależnych źródeł może ich być ponad dziesięć tysięcy – opieszałość, indolencję, „faworyzowanie” Hanów nawet podczas akcji ratunkowej i machinacje propagandowe.

18 kwietnia 2010

Po premierze Wenie miejsce katastrofy w Juszu odwiedza prezydent Hu Jintao. Na wydobytej z gruzów tablicy pisze kredą: „Tu będą nowe szkoły! Tu będą nowe domy!”. Delikatna relikwia zostaje natychmiast przewieziona do muzeum w Silingu, gdzie grupa ekspertów ma ją zachować dla potomnych.

20 kwietnia 2010

Władze chińskie nakazują tysiącom mnichów, którzy spontanicznie, jako pierwsi nieśli pomoc ofiarom trzęsienia ziemi w Juszu, opuszczenie terenu katastrofy. Blokują także przekazywanie darów przez niezależne organizacje i osoby prywatne.

21 kwietnia 2010

Pekin ogłasza jednodniową żałobę narodową po katastrofie w Juszu.

23 kwietnia 2010

Aresztowanie Tagjala, znanego intelektualisty z Silingu, współautora listu otwartego, krytykującego postawę władz po tragedii w Juszu.

24 kwietnia 2010

Dziewięć miesięcy po krwawych rozruchach w Urumczy Pekin odwołuje Wanga Lequana, sekretarza partii w Xinjiangu.

26 kwietnia 2010

Władze informują, że liczba chińskich internautów przekroczyła 400 milionów.

1 maja 2010

Oficjalne otwarcie Expo w Szanghaju (zorganizowanie wystawy kosztowało Chiny tyle, co igrzyska olimpijskie w Pekinie).

Samdup Gjaco z Daszi (chiń. Haiyan) w prowincji Qinghai samotnie woła przed lhaskim Dżokhangiem o powrót Dalajlamy i uwolnienie Panczenlamy. Zostaje obezwładniony i zabrany przez policję.

4 maja 2010

Tybetańscy demonstranci ścierają się z policją w Markhamie (chiń. Mangkang), protestując przeciwko ponownemu otwarciu kopalń na zboczu świętej dla nich góry. Są ranni. Służby bezpieczeństwa zatrzymują dwanaście osób, które próbują złożyć w tej sprawie petycje w Lhasie i Chengdu.

10 maja 2010

Władze w Lhasie ogłaszają nowe przepisy, nakazujące spisywać każdego, kto chce wydrukować lub skopiować jakiegokolwiek dokument.

13 maja 2010

„Rosja jest gotowa pomóc zakończyć konflikt między ChRL a duchowym przywódcą Tybetu, Dalajlamą”, oświadcza w Dumie szef rosyjskiego MSZ.

14 maja 2010

Tybetańskie źródła informują, że w styczniu skazano na 15 lat więzienia Lhamo Kjab, emerytowaną nauczycielkę z Nagczu (chiń. Naqu) zatrzymaną w 2008 roku w związku z falą protestów przeciwko chińskim rządóm.

15 maja 2010

Chińska policja otwiera ogień do Tybetańczyków, protestujących przeciwko cementowni, która niszczy łąki w Labrangu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu. Rany odnosi piętnaście osób.

Służby bezpieczeństwa zatrzymują czterech mnichów w okręgu Dzomda (chiń. Jiangda), oskarżanych o „podżeganie” do protestów w 2008 roku. Następnego ranka funkcjonariusze wracają po dwóch przełożonych klasztoru, którzy wcześniej odmówili udziału w kampanii „edukacji patriotycznej”.

16 maja 2010

Symboliczny protest i zatrzymanie dwóch Tybetańczyków w Sertharze, w prowincji Sichuan.

17 maja 2010

Policja zatrzymuje i osadza w areszcie domowym opata klasztoru Rongpo w Nagczu (chiń. Naqu), siedemdziesięcioletniego Dałę Rinpocze, którego oskarżyła o konsultowanie z Dalajlamą procesu poszukiwań nowego wcielenia innego inkarnowanego lamy z tej świątyni. W Rongpo zaczyna się kampania edukacji patriotycznej – kilkunastu duchownych zostaje wydalonych, jeden odbiera sobie życie.

20 maja 2010

Chińskie media informują o ukaraniu w ostatnim półroczu ponad trzech tysięcy urzędników za defraudację niemal czterech bilionów yuanów (dwa biliony PLN) z pakietu przeznaczonego na ratowanie gospodarki w związku z globalnym kryzysem.

21 maja 2010

Pierwszy czat chińskich blogerów z Dalajlamą, który odpowiada na pytania wybrane przez ponad 12 tysięcy „obywateli sieci”.

Tybetańczycy protestujący przeciwko chińskim kopalniom w okręgu Namling (chiń. Namulin) prefektury Szigace atakują kamieniami wezwany przez urzędników policyjny konwój. Funkcjonariusze strzelają w powietrze, brutalnie biją i zatrzymują kilkudziesięciu demonstrantów.

25 maja 2010

Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazuje na karę śmierci Sonama Ceringa, oskarżonego o udział w rozruchach i podżeganie do podpalania chińskich sklepów 14 marca 2008 roku. Wykonanie wyroku zostaje zawieszona na dwa lata. Pięciu innych Tybetańczyków otrzymuje kary od trzech do siedmiu lat więzienia za ukrywanie Ceringa.

30 maja 2010

Najwyższy Sąd Ludowy, Najwyższa Prokuratura Ludowa, Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego, Ministerstwo Bezpieczeństwa Państwa i Ministerstwo Sprawiedliwości ChRL ogłaszają wspólnie zakaz wykorzystywania dowodów uzyskanych przy pomocy tortur.

czerwiec 2010

Tybetańczycy z Jusu protestują przeciwko planom władz, które chcą przesiedlić ofiary trzęsienia ziemi do domów budowanych z dala od miasta, odbierając ocalonym ich własne, lepiej położone działki.

Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazuje dwóch mnichów Drepungu za udział w pokojowym proteście 10 marca 2008 roku: Dziampheła Łangczuka na karę dożywotniego więzienia oraz Kunczoka Nimę na dwadzieścia lat więzienia.

1 czerwca 2010

Władze nakazują lhaskim pensjonatom i hotelom instalowanie systemów „monitorujących” wszystkich gości.

7 czerwca 2010

Biuro Bezpieczeństwa Publicznego zatrzymuje kolejnych trzech mnichów w okręgu Dzomda (chiń. Jiangda) w związku z protestami w 2008 roku.

13 czerwca 2010

Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego ogłasza siedmiomiesięczną kampanię *yanda* – „mocne uderzenie” w przestępczość kryminalną w całym kraju.

24 czerwca 2010

Sąd ludowy okręgu Yanqi prowincji Xinjiang skazuje na karę 15 lat więzienia, utratę praw politycznych na pięć lat i grzywnę za „okradanie antycznych grobowców” Karmę Samdupa, słynnego tybetańskiego biznesmena, ekologę i społecznika. Te najwyraźniej sfabrykowane zarzuty oficjalnie oddalono w 1998 roku. Cała sprawa wygląda na zemstę urzędników z Czamdo, których bracia skazanego (również działacze) oskarżyli o organizowanie nielegalnych polowań na zwierzęta należące do gatunków zagrożonych wyginięciem. Wszyscy próbujący im pomóc, apelując do władz wyższego szczebla – w sumie kilkadziesiąt osób – znaleźli się za kratami. Wszyscy byli też bici i torturowani, jak Karma, który mówił o tym w sądzie. Drakońska kara wpisuje się w bezprecedensową kampanię wymierzoną nawet w tych przedstawicieli tybetańskiej elity – intelektualistów, pisarzy, działaczy społecznych – którzy unikali drażliwych kwestii politycznych.

27 czerwca 2010

Policja zatrzymuje siedmiu tybetańskich sołtysów w okręgu Dzoge (chiń. Ruoergai), którzy próbują mediować w błahym, lokalnym sporze. Zostają oskarżeni o zorganizowanie „nielegalnego zgromadzenia” i „podżeganie”.

lipiec 2010

Niezależne źródła informują o aresztowaniu trzech pisarzy – Dhonkho, Buddy i Kelsanga Dzimpy – którzy w 2008 roku opublikowali artykuły poświęcone fali tybetańskich protestów. Po raz pierwszy od 2007 roku władze Nepalu łamią „dżentelmeńską umowę” z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR), wydając Chinom troje Tybetańczyków.

1 lipca 2010

Według chińskiego odpowiednika NIK urzędnicy zdefraudowali sześć miliardów dolarów przeznaczonych na pomoc dla ofiar trzęsienia ziemi w Wenchuanie w 2008 roku.
Otwarcie czwartego portu lotniczego w TRA (w Ngari).

3 lipca 2010

Sąd ludowy w Czamdo skazuje na pięć lat więzienia Rinczena Samdupa – ekologa, działacza i brata Karmy skazanego w czerwcu w Xinjiangu na 15 lat pozbawienia wolności.

5 lipca 2010

Policja zatrzymuje i uprowadza Tasziego Topgjala, szóstego już członka rodziny Karmy Samdupa, skazanego na piętnaście lat więzienia znanego działacza społecznego i ekologa.

6 lipca 2010

Władze Nepalu tradycyjnie już zakazują Tybetańczykom publicznego świętowania urodzin Dalajlamy.

7 lipca 2010

W okręgu Dzoge (chiń. Ruoergai) w prowincji Sichuan zostaje zatrzymany Kelsang Cultrim, intelektualista i pisarz, który rok wcześniej nagrał „apel do świata” i DVD poświęcone historii Tybetu oraz aspiracjom Tybetańczyków i od tego czasu się ukrywał.

14 lipca 2010

Władze zamykają nagle wszystkie najpopularniejsze serwisy mikroblogowe w Chinach oraz dziesiątki „krytycznych” blogów.

20 lipca 2010

Pekin informuje o powołaniu nowej „małej wiodącej grupy roboczej do spraw Tybetu”, którą nadal kieruje Jia Qinglin, członek Stałego Komitetu politbiura KPCh i przewodniczący OLPKK. „Grupa” – złożona głównie z przedstawicieli resortów siłowych – po raz pierwszy formalnie sprawuje pieczę nad wszystkimi ziemiami tybetańskimi w TRA, Qinghai, Sichuanie, Yunnan i Gansu.

27 lipca 2010

Pekin informuje, że w ciągu ostatnich czterech lat rząd centralny wydał na rozwój Tybetu ponad 20 miliardów dolarów, które zainwestowano w 188 „kluczowych projektów infrastrukturalnych”.

Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego ChRL zaleca zrezygnowanie z publicznego upokarzania – czyli osławionych „parad wstydu” – podejrzanych o popełnienie przestępstwa kryminalnego.

30 lipca 2010

Sąd ludowy okręgu Serthar (chiń. Seda) w prowincji Sichuan skazuje na kary dwóch i pół roku więzienia Kaldena i Sonama Topdena, których zatrzymano 16 maja za rozrzucenie w mieście setek ulotek z apelem o powrót Dalajlamy i wolność Tybetu.

sierpień 2010

Media informują o przerzuceniu około dziesięciu tysięcy chińskich żołnierzy do okupowanej przez Pakistan części Ladakhu.

1 sierpnia 2010

Tysiące Tybetańczyków ocalałych z kwietniowego trzęsienia ziemi protestują w Juszu przeciwko planowanym przez władze przesiedleniom i niskim odszkodowaniom.

2 sierpnia 2010

Adwokat Karmy Samdupa, słynnego filantropa i działacza społecznego skazanego na 15 lat więzienia, informuje, że apelacja jego klienta została odrzucona. Wiadomość o decyzji sądu, który nie odniósł się do przedstawionych mu dokumentów ani nie uzasadnił swojej decyzji, przekazano zainteresowanym z niemal miesięcznym opóźnieniem.

2 sierpnia 2010

W Lhoce zostaje intronizowany tulku, którego imię – zgodnie z nowymi, restrykcyjnymi przepisami – po raz pierwszy wylosował mianowany przez Pekin Panczenlamą Gjalcen Norbu.

7 sierpnia 2010

W okręgu Drugczu (chiń. Zhouqu) prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu osuwiska i lawiny błotne (zdaniem wielu ekspertów wywołane karczowaniem lasów i budową sieci elektrowni wodnych, według rządowych mediów „najtragiczniejsze od sześciu dekad”) zabijają 1435 osób, ponad trzysta uznaje się za zaginione. Następnego dnia miejsce tragedii odwiedza premier Wen Jiabao. Choć region ma status autonomii tybetańskiej, według rządowych mediów Tybetańczycy – formalnie większość – stanowią tam „30 procent populacji”.

12 sierpnia 2010

Tybetańskie źródła informują, że 26 czerwca, po trzydniowym procesie, Pośredni Sąd Ludowy w Lhasie skazał na karę dożywotniego więzienia Dordże Tasziego – najbogatszego Tybetańczyka, którego wcześniej władze wielokrotnie nagradzały i uznawały „za jednego z dziesięciu najwybitniejszych młodych ludzi”. Jego starszego brata, Dordże Cetena, skazano na sześć lat więzienia. Dordże Taszi – właściciel między innymi jednego z najstarszych i najpopularniejszych hoteli w Lhasie – został zatrzymany kilka tygodni po wybuchu tybetańskich protestów w 2008 roku. Nie wiadomo, gdzie był przetrzymywany i co mu zarzucano, ale fakt, iż nie podano do wiadomości publicznej żadnej informacji o drakońskim wyroku, może wskazywać, że sprawa miała charakter albo podtekst polityczny. Sąd nakazał też skonfiskowanie jego majątku, którego wartość szacuje się na 4,3 miliarda yuanów (dwa miliardy PLN).

Dwóch mnichów wychodzi na główny plac w Lithangu, w Kardze z zakazaną tybetańską flagą i portretem Dalajlamy. Kiedy pojawia się policja, unikają zatrzymania dzięki postawie osłaniającego ich tłumu Tybetańczyków.

15 sierpnia 2010

Pekin ogłasza dzień żałoby narodowej po tragedii w Drugczu.

16 sierpnia 2010

ChRL wyprzedza Japonię i staje się drugą gospodarką świata.

18 sierpnia 2010

Funkcjonariusze chińskiej policji otwierają ogień do tybetańskich demonstrantów w Paljulu (chiń. Baiyu), protestujących przed siedzibą władz lokalnych przeciwko rozbudowie kopalni złota i domagających się odszkodowań za dewastację środowiska naturalnego. Na miejscu giną co najmniej cztery osoby, około trzydziestu jest rannych.

21 sierpnia 2010

Premier Wen Jiabao wygłasza zaskakujące przemówienie, w którym wzywa do przeprowadzenia „reformy struktury politycznej”, gdyż bez niej „mogą zostać utracone owoce przemian gospodarczych”.

30 sierpnia 2010

Agencja Xinhua informuje o „przypadkowym” zastrzeleniu tybetańskiego demonstranta, który stał na czele grupy atakującej policjantów kamieniami i nożami w Paljulu. Podczas incydentu – do którego miało dojść 15, a nie jak twierdzą tybetańskie źródła 18 sierpnia – rannych zostało czterech funkcjonariuszy i zatrzymano trzydziestu pięciu demonstrantów. Tybetańczycy domagali się jakoby uwolnienia Hana, którego aresztowano za „nielegalne prowadzenie kopalni złota”.

wrzesień 2010

Skandal w Nepalu po ujawnieniu nagrania, na którym maoistowski poseł prosi „chińskiego przyjaciela” o 500 milionów rupii na kupno głosów potrzebnych „przepchnięcia” wyboru premiera przez parlament.

1 września 2010

„Mam 76 lat. Należy rozłożyć odpowiedzialność tak, jakby mnie nie było. Będę pracować dla Tybetu aż do śmierci, ale w innym charakterze”, oświadcza Dalajlama w przeddzień pięćdziesiątej rocznicy „święta tybetańskiej demokracji”, odpowiadając na apele społeczności emigracyjnej, która prosi go o dalsze przewożenie diaspory.

Pekin ogłasza nowe przepisy: do zakupu karty SIM niezbędna jest rejestracja i dokument tożsamości.

2 września 2010

Setki absolwentów Instytutu Tradycyjnej Medycyny Tybetańskiej, którym w tym roku zaproponowano zaledwie sześćdziesiąt nowych etatów, domagają się zwiększenia liczby miejsc pracy. Studenci, którzy umawiają się na udział w proteście przed budynkami rządowymi w Lhasie, wysyłając wiadomości tekstowe, zostają zatrzymani. Według tybetańskich źródeł „znika wiele osób”.

6 września 2010

Przewodniczący Hu Jintao składa w Shenzhen mglistą obietnicę „poszerzania socjalistycznej demokracji z wyborami”.

7 września 2010

Lokalne media donoszą, że przedstawiciele tybetańskiej administracji na wychodźstwie ostrzegają indyjski wywiad i służby bezpieczeństwa przed próbami „infiltracji chińskich agentów” do struktur diaspory.

8 września 2010

Pośredni Sąd Ludowy w Czamdo (chiń. Changdu) skazuje na trzynaście lat więzienia Łangdu, mnicha, który rok wcześniej samotnie skandował niepodległościowe hasła i domagał się powrotu Dalajlamy.

Władze chińskie informują, że w ciągu ostatnich ośmiu miesięcy Tybetański Region Autonomiczny odwiedziło ponad pięć milionów turystów (o 25 procent więcej niż w tym samym okresie roku poprzedniego).

13 września 2010

Wspólne manewry kazachsko-rosyjsko-chińskie, wymierzone między innymi w „separatystów”.

14 września 2010

Na dwa miesiące przed Igrzyskami Azjatyckimi prowincja Guangzhou ogłasza rozporządzenie, wymagające okazania dowodu tożsamości przy zakupie noży kuchennych i „niebezpiecznych noży do obierania owoców”.

Gjalcen Norbu, którego w 1995 roku władze w Pekinie mianowały Panczenlamą, spotyka się z pierwszym zagranicznym przywódcą – ministrem spraw zagranicznych Singapuru.

22-23 września 2010

Jego Świątobliwość Dalajlama składa piątą wizytę w Polsce – na zaproszenie prezydenta Wrocławia Rafała Dutkiewicza, z okazji trzydziestej rocznicy Solidarności.

26 września 2010

Rozpoczęcie budowy linii kolejowej Lhasa-Szigace (253 kilometry torów za dwa miliardy dolarów), która ma „promować racjonalną eksploatację bogactw naturalnych” (według oficjalnych zapowiedzi – ponad osiem milionów ton rocznie).

25 września 2010

Sąd w Ngabie (chiń. Aba) skazuje na cztery lata więzienia Dhonko Gjakpę, oskarżonego o udzielenie schronienia mnichowi, który stał czele lokalnych protestów w 2008 roku.

28 września 2010

Policja zatrzymuje trzech Tybetańczyków protestujących przeciwko budowie tamy u podnóża świętej góry w Driru (chiń. Biru), w prefekturze Naczu (chiń. Naqu), oskarżając ich o „separatyzm”. Władze zmuszają mieszkańców regionu do podpisywania zobowiązań, że nie będą podejmować żadnych prób sabotowania prac budowlanych.

3 października 2010

Na żądanie Pekinu nepalska policja konfiskuje urny podczas wstępnej tury wyborów tybetańskiego premiera i parlamentu na wychodźstwie.

8 października 2010

Liu Xiaobo, odbywający karę jedenastu lat więzienia autor Karty 08, otrzymuje Pokojową Nagrodę Nobla. Według żony dedykuje ją zamordowanym w Pekinie w 1989 roku. Zaszczycu gratuluje mu między innymi Dalajlama oraz kaszaga, tybetański rząd na wychodźstwie, wyrażając nadzieję, że „10 grudnia osobiście odbierze tę jakże zasłużoną nagrodę”. Polskie

MSZ „docenia tegoroczny wybór Norweskiego Komitetu Noblowskiego” i „ma nadzieję”, że będzie on „impulsem do dalszych wysiłków w budowaniu rządów prawa oraz pełnej realizacji praw i swobód – także politycznych i obywatelskich – przysługujących obywatelom Chin”. Pekin ogłasza przepisy po raz kolejny zakazujące „zagranicznych kontaktów” tybetańskim klasztorom.

13 października 2010

„Brak wolności słowa jest skandalem w światowej historii demokracji”, dwudziestu trzech znanych, byłych wysoko postawionych chińskich aparaczyków publikuje apel o zniesienie cenzury.

14 października 2010

W przeddzień plenum Komitetu Centralnego KPCh apele o kontynuowanie reform politycznych podchwytuje wiele chińskich gazet – w tym rządowe.

15 października 2010

„Chiny powinny znaleźć się w głównym nurcie światowej cywilizacji” – ponad stu intelektualistów, w tym tybetańska poetka Oser, wystosowuje petycję o natychmiastowe zwolnienie Liu Xiaobo oraz wszystkich więźniów politycznych. Większość sygnatariuszy jest nachodzona przez policję lub zostaje osadzona w areszcie domowym.

18 października 2010

Wiceprezydent Xi Jinping zostaje mianowany wiceprzewodniczącym Centralnej Komisji Wojskowej, co wedle partyjnej „tradycji” czyni go najbardziej prawdopodobnym następcą Hu Jintao.

19 października 2010

Tysiące uczniów szkół średnich w Rebgongu (chiń. Tongren) demonstrują przeciwko zarządzanej przez władze chińskie zmianie podręczników i języka wykładowego z tybetańskiego na mandaryński.

20 października 2010

Kolejne protesty uczniów szkół średnich w Qinghai. „Chcemy naszego tybetańskiego języka!”, skandują młodzi ludzie podczas marszu w Colho (chiń. Hainan), jednej z kilku prefektur, w których dochodzi do demonstracji.

22 października 2010

Demonstracja studentów Chińskiego Uniwersytetu Minzu (dawniej: Centralny Uniwersytet Narodowości) w Pekinie w obronie języka tybetańskiego.

23 października 2010

Pierwsze zatrzymania – dwudziestu uczniów z Czabczy (chiń. Gonghe) – uczestników fali protestów przeciwko nowym restrykcjom wobec miejsca języka tybetańskiego w systemie oświaty.

25 października 2010

Pośredni Sąd Ludowy okręgu Dzomda (chiń. Jiangda) prefektury Czamdo (chiń. Changdu) skazuje na kary dziewięciu i pół roku więzienia mnichów Karmę Paldena i Miphama Gelka,

oskarżonych o zorganizowanie w marcu „rocznicowego” protestu, podczas którego podpalono samochody należące do władz lokalnych.

27 października 2010

Protesty przeciwko marginalizowaniu języka tybetańskiego, które od tygodnia wstrząsają kolejnymi miastami Qinghai, przekraczają granice prowincji Gansu.

1 listopada 2010

W ChRL rozpoczyna się pierwszy od dziesięciu lat spis powszechny.

Władze Nepalu odmawiają wydawania i odnawiania prawa jazdy tybetańskim uchodźcom.

Otwarcie pierwszego międzynarodowego luksusowego hotelu w Lhasie – St. Regis.

7-9 listopada 2010

Setki mnichów i mniszek protestują w okręgu Serszul (chiń. Shiqu) prefektury Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan w obronie języka tybetańskiego. Manifestacje nie mają nic wspólnego z uczniowskimi demonstracjami w Qinghai – zostały sprowokowane przez władze, które zaczęły konfiskować dobrowolne „grzywny”, deponowane przez Tybetańczyków w klasztorach za zaśmiecanie ojczystego języka chińskimi słowami.

15 listopada 2010

Lobsang Palden, mnich z okręgu Sog (chiń. Suo) nękanym przez chińskich aparaczyków z powodu pielgrzymki do Indii i spotkania z Dalajlamą, popełnia samobójstwo w klasztornej celi.

22 listopada 2010

Policja rozbija masowy protest przeciwko kopalni w prefekturze Szigace. Wiele osób odnosi obrażenia, co najmniej piętnaście zostaje zatrzymanych.

25 listopada 2010

Parlament Europejski wzywa Pekin do promowania języka tybetańskiego.

26 listopada 2010

Sąd ludowy w Kanlho (chiń. Gannan) skazuje na jedenaście lat więzienia Goszula Lobsanga, aresztowanego dwa miesiące wcześniej pod zarzutem udziału w antyrządowych protestach w 2008 roku.

1 grudnia 2010

Dharamsala publikuje ustalone dopiero teraz nazwiska sześciu demonstrantów zastrzelonych w Lhasie w marcu 2008 roku – lista znanych ofiar pacyfikacji ostatniej fali tybetańskich protestów wzrasta do 227.

5 grudnia 2010

Tragiczny pożar łąk w Dału (chiń. Daofu), w Sichuanie. Giną 22 osoby – w tym 15 żołnierzy próbujących gasić ogień.

10 grudnia 2010

Po raz pierwszy w historii nie zostaje odebrana Pokojowa Nagroda Nobla. Laureat Liu Xiaobo odbywa karę jedenastu lat więzienia, jego bliscy są osadzeni w aresztach domowych. Chińska cenzura zakazuje posługiwania się słowami „puste krzesło”.

16 grudnia 2010

Pośredni Sąd Ludowy prefektury Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu skazuje na karę trzech lat więzienia Sungraba Gjaco, mnicha klasztoru Maru, wydawcę niezależnego pisma „Marsz nadziei”, propagatora i nauczyciela języka tybetańskiego, oskarżonego o podżeganie uczniów do zorganizowania protestu w marcu tego roku.

20 grudnia 2010

WikiLeaks publikuje poufny amerykański dokument, którego wynika, że Chiny płacą nepalskim służbom za polowanie na uciekinierów z Tybetu i wydawanie ich chińskim żołnierzom. Inny „przeciek” mówi, że od 1980 roku do Indii przedostało się 85 tysięcy Tybetańczyków; ponad połowa, 46 tysięcy, wróciła do ojczyzny po krótkiej pielgrzymce i zobaczeniu Dalajlamy.

Mimo gwałtownego starzenia się społeczeństwa oraz pogłębiającego się braku równowagi między liczbą przychodzących na świat chłopców i dziewcząt władze chińskie oświadczają, że ogłoszona przed trzema dekadami drakońska polityka „jedna rodzina – jedno dziecko” obowiązywać będzie jeszcze co najmniej pięć lat.

22 grudnia 2010

Sąd ludowy w Lhasie skazuje na kary od dwóch do czterech lat więzienia czterech niedoszłych uciekinierów z Tybetu.

23 grudnia 2010

Specjalny sprawozdawca ONZ ds. prawa do żywności składa pierwszą wizytę w ChRL i oświadcza, że tybetańscy koczownicy nie powinni być zmuszani do sprzedawania stad oraz prowadzenia osiadłego życia.

Chiński nowobogacki płaci za szczeniaka tybetańskiego mastifa – nowy symbol „statusu” – dwa miliony dolarów.

27 grudnia 2010

Sąd Najwyższy w New Delhi uchyla wcześniejsze wyroki i orzeka, że Tybetańczykom urodzonym w Indiach w latach 1950-1987 przysługuje obywatelstwo i paszport Indii. Tybetańska administracja na wychodźstwie szacuje, że takich osób może być 35 tysięcy.

29 grudnia 2010

Funkcjonariusze lhaskiego Biura Bezpieczeństwa Publicznego zatrzymują Tenpę Lodo, mnicha, pisarza, wydawcę i działacza społecznego z okręgu Paljul (chiń. Baiyu) prefektury Kardze (chiń. Ganzi) w prowincji Sichuan.

30 grudnia 2010

Sąd w Ngabie skazuje na kary czterech i trzech lat więzienia Dhonkho, Buddę i Kelsanga Dzimpę – pisarzy, którzy publikowali artykuły o protestach z 2008 roku.

4 stycznia 2011

Chińskie media informują, że w przeciwieństwie do miast Chin właściwych dzieci robotników napływowych korzystają w Lhasie z bezpłatnej edukacji i stanowią 37 procent uczniów szkół podstawowych i średnich.

7 stycznia 2011

Władze Tanzanii dają chińskim kupcom miesiąc na opuszczenie kraju, wyjaśniając, że chętnie widzą inwestorów, ale nie ludzi odbierających pracę rdzennym mieszkańcom.

10 stycznia 2011

Pema Thinle, szef rządu TRA, zapowiada „długą, intensywną, skomplikowaną i czasami gwałtowną walkę z kliką Dalajlamy”.

11 stycznia 2011

Pierwszy lot prototypu niewidzialnego dla radarów chińskiego myśliwca.

12 stycznia 2011

Parlament Tadżykistanu zgadza się przekazać ChRL (sporną od XIX wieku) część Pamiru o powierzchni tysiąca kilometrów kwadratowych. Władze w Duszanbe mówią o sukcesie, podkreślając, że pierwotnie Pekin domagał się 28 tysięcy, opozycja – o łamaniu postanowień konstytucji i zdradzie interesów narodowych.

18 stycznia 2011

„W kwestii praw człowieka jest jeszcze w Chinach bardzo wiele do zrobienia”, oświadcza przewodniczący Hu Jintao podczas spotkania na szczycie w Waszyngtonie. Chińskie media cenzurują wypowiedź prezydenta. Następnego dnia, podczas uroczystej kolacji wydanej na cześć Hu w Białym Domu, chiński pianista gra melodię antyamerykańskiej pieśni z czasów wojny koreańskiej.

Władze prowincji Qinghai zapowiadają, że odbudują zniszczone w zeszłorocznym trzęsieniu ziemi Dziekundo (chiń. Yushu) w Qinghai jako „ośrodek turystyczny” i nadają miastu nową, chińską nazwę Sanjiangyuan („źródła trzech rzek”), najwyraźniej pomijając w swoich planach Tybetańczyków: oficjalnie, ponad dziewięćdziesiąt procent mieszkańców regionu.

26 stycznia 2011

Przewodniczący partii TRA Zhang Qingli informuje media, że chińscy „urzędnicy ryzykują życiem, pracując w trudnych warunkach Płaskowyżu Tybetańskiego”. Twierdzi przy tym, że od 2001 roku „zmarło ich przedwcześnie cztery tysiące stu”, oraz wygłasza zwyczajową tyradę przeciwko „zagranicznym wrogim siłom i klice Dalaja”.

11 lutego 2011

Ministerstwo Zasobów Ludzkich informuje, że w Chinach są największe na świecie różnice w zarobkach w sektorze państwowym: najlepiej opłacani zarabiają piętnastokrotnie więcej niż ci o poborach najniższych.

13 lutego 2011

Nepalska policja w rynsztunku bojowym przerywa wybory do władz jednego ze stowarzyszeń tybetańskich i konfiskuje urny z oddanymi głosami. W tym samym czasie Podsekretarz Stanu USA rozmawia z szefem rządu w Katmandu, wyrażając między innymi zaniepokojenie sposobem traktowania Tybetańczyków.

19 lutego 2011

Po fali internetowych apeli o „jaśminową rewolucję” w Chinach władze dodają „jaśmin” (*molihua*) do listy słów zakazanych i zatrzymują niemal dwudziestu znanych działaczy oraz „adwokatów praw”. Jednocześnie zaczyna się polowanie na dysydentów zakrojone na największą skalę od czasu Tiananmen. Służby nie udają nawet, że przestrzegają prawa: ludzie znikają, są arbitralnie więzieni, osadzani w aresztach domowych, nękanii przesłuchaniami i groźbami.

20 lutego 2011

Setki osób wychodzą na ulice kilkunastu chińskich miast w symbolicznym proteście. Władze mobilizują dziesiątki tysięcy funkcjonariuszy, którzy natychmiast rozpraszają „jaśminowe” zgromadzenia.

23-24 lutego 2011

Kolejne spotkanie robocze na najwyższym szczeblu poświęcone wszystkim „regionom zamieszkiwanym przez Tybetańczyków”. Jia Qinglin, członek Stałego Komitetu Politbiura i przewodniczący OLPKK, wzywa do „kontynuowania i pogłębienia walki z kliką Dalaję” oraz do podniesienia stopy życiowej w Tybecie.

24 lutego 2011

Ambasador USA w Indiach przyjeżdża do Dharamsali na spotkanie z Dalajlamą.

25 lutego 2011

Chiny zmniejszają o trzynaście (do pięćdziesięciu pięciu) listę przestępstw zagrożonych karą śmierci.

2 marca 2011

Po poturbowaniu kilku zachodnich dziennikarzy próbujących relacjonować „jaśminowe protesty” w Pekinie, władze ogłaszają, że wykonywanie zawodu reportera na tej stołecznej ulicy wymaga specjalnego zezwolenia. Wyjaśniają przy tym, że zakaz obowiązuje już jedenaście lat, tylko do tej pory nie został nigdzie zapisany.

3-15 marca 2011

Doroczne posiedzenia Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych oraz Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej i bezprecedensowe nadzwyczajne środki bezpieczeństwa w Pekinie. Tematem numer jeden jest nowy plan pięcioletni i zmiana modelu wzrostu gospodarczego – z napędzanego eksportem i gigantycznymi inwestycjami w infrastrukturę na zasilany konsumpcją wewnętrzną. Wydatki na „bezpieczeństwo wewnętrzne” po raz pierwszy „oficjalnie” przewyższają budżetowe nakłady na obronność kraju.

7 marca 2011

Przed marcowymi, „drażliwymi” rocznicami Pekin tradycyjnie już zamyka TRA dla cudzoziemców. Oficjalnie z powodu mrozu i „braku miejsc noclegowych”.

10 marca 2011

„Już w latach sześćdziesiątych mówiłem, że Tybetańczycy potrzebują pochodzącego z wolnych wyborów przywódcy, któremu będę mógł przekazać władzę. Nie ulega wątpliwości, że nadszedł na to czas. Podczas zbliżającego się jedenastego posiedzenia czternastego parlamentu na wychodźstwie proponuję nowelizację Karty zgodną z moją decyzją przekazania formalnych prerogatyw wybieralnemu przywódcy” – mówi w dorocznym orędziu Jego Świątobliwość Dalajlama.

Łangcen Gelek wychodzi na główny plac Kardze (chiń. Ganzi) i zaczyna skandować:

„Wolność dla Tybetu! Niech żyje Jego Świątobliwość Dalajlama”, rozrzucając ulotki i drukowane flagi modlitewne. Zostaje natychmiast powalony i skatowany przez policjantów. Tybetańczycy potajemnie organizują modły w jego intencji. Pięć dni przed protestem opuścił klasztor, ostrzegając przyjaciół, że mogą się już nie spotkać.

11 marca 2011

„Poinformowałem przewodniczących trzynastego Zgromadzenia i Sądu Najwyższego, że należy zwolnić mnie z czynności wynikających ze statusu politycznego i administracyjnego, takich jak składanie ceremonialnych kontrasygnat pod decyzjami legislatury. Propozycji tej nie wzięto nawet pod rozwagę. Swoje racje wyłuszczyłem ponownie 31 sierpnia 2010 roku (zwołanemu przez parlament) pierwszemu »powszechnemu zgromadzeniu Tybetańczyków«. Nie ma już czasu na dalsze odkładanie decyzji w tak ważkiej sprawie. Wszystkie niezbędne poprawki do Karty i właściwych ustaw należy wprowadzić podczas tej sesji, całkowicie uwalniając mnie w ten sposób od władzy formalnej” – Jego Świątobliwość Dalajlama wydaje zapowiedziane dyspozycje parlamentowi na wychodźstwie.

„Nonsensowne wypowiedzi o przejściu na emeryturę – komentuje rządowy »Dziennik Tybetański« w Lhasie – obnażają prawdziwe oblicze Dalaję jako politycznego akwizytora oraz reakcyjny charakter jego kliki”.

16 marca 2011

W trzecią rocznicę brutalnej pacyfikacji demonstracji w Ngabie (chiń. Aba) na miejskim rynku podpała się Phuncog, młody mnich z klasztoru Kirti. Zostaje ugaszony i poturbowany, policjanci próbują wciągnąć go do samochodu, ale uniemożliwia to tłum Tybetańczyków, którzy niosą ciężko poparzonego duchownego do świątyni. Rozwścieczeni ludzie organizują kolejny pochód i skandują antyrządowe hasła. Do stłumienia protestu ściągnięte zostają posiłki z sąsiednich okręgów. Tybetańskie źródła mówią o „setkach zatrzymanych i rannych”. Nie podając żadnych przyczyn, władze chińskie zamykają nagle najpopularniejszy tybetański portal TibetCul.

17 marca 2011

Pekin potwierdza samobójczą śmierć mnicha w Ngabie, podając, że nazywał się on Rigzin Phuncog, miał szesnaście lat i epilepsję. Za zgon wini „grupę mnichów”, którzy „siłą uniemożliwili leczenie” i „ukryli” poparzonego w klasztorze Kirti.

18 marca 2011

Parlament na wychodźstwie nie nowelizuje odpowiednich ustaw, o co apelował tydzień wcześniej Dalajlama, lecz przyjmuje rezolucję, w której prosi Jego Świątobliwość o formalne pozostanie na czele rządu.

20 marca 2011

Diaspora: wybory parlamentarne i druga runda premierowskich. Władze Nepalu nie zezwalają na przeprowadzenie głosowania ponad dwudziestu tysiącom tybetańskich uchodźców.

25 marca 2011

Tybetański parlament na wychodźstwie „kapitułuje” pod presją Dalajlamy i zaczyna przygotowywać zmiany legislacyjne, mające umożliwić Jego Świątobliwości przejście na pełną polityczną emeryturę i zakończyć proces demokratyzacji Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach.

27 marca 2011

Chińskie media informują, że w 2011 roku prowincja Qinghai zbuduje 25 tysięcy „osad” dla „134 tysięcy rodzin tybetańskich koczowników”.

31 marca 2011

Państwowa Administracja Radia, Filmu i Telewizji zakazuje nadawania materiałów, które mówią między innymi o „podróżowaniu w czasie, przypadkowych wątkach mitycznych, absurdalnych technikach, fatalizmie, reinkarnacji i braku pozytywnego myślenia”.

2-3 kwietnia 2011

Setki Tybetańczyków protestują w Juszu (chiń. Yushu) przeciwko polityce władz lokalnych po katastrofalnym trzęsieniu ziemi w 2010 roku. Policja pacyfikuje demonstrację; jest wielu rannych i zatrzymanych.

7 kwietnia 2011

Parlament Europejski wzywa rząd Nepalu do respektowania praw społeczności tybetańskiej.

8 kwietnia 2011

Grupa Robocza ONZ do spraw Uprowadzeń wyraża zaniepokojenie falą pozasądowych „zaginięć” chińskich dysydentów i obrońców praw człowieka.

Władze w Kardze (chiń. Ganzi) aresztują Deczen Łangmo, zwolnioną z więzienia mniszkę, którą dwa dni wcześniej witały jak bohaterkę setki mieszkańców rodzinnej wioski.

12 kwietnia 2011

Kolejne starcia przed Kirti w Ngabie (chiń. Aba) – tłum Tybetańczyków nie dopuszcza do klasztoru dodatkowych oddziałów policji w obawie, że wywiozą mnichów na „edukację patriotyczną”. Jest wielu poturbowanych i pogryzionych przez policyjne psy, na skutek odniesionych obrażeń umierają dwie starsze kobiety; eskalacji tragedii zapobiega mediacja przełożonych świątyni.

15-17 kwietnia 2011

Nadzwyczajna sesja edukacji patriotycznej w odciętym od świata klasztorze Kirti. Mnichów reedukuje ośmiuset urzędników z regionu, wywołując kolejno do recytowania wyuczonych odpowiedzi. Władze uznają rezultaty za „niezadowalające”, zapowiadają kontynuowanie kampanii, każą zamknąć przyklasztorną klinikę oraz ogłaszają godzinę policyjną dla mnichów, z których około stu zdążono już „zniknąć” ze świątyni.

16 kwietnia 2011

Chińska policja zatrzymuje mniszkę wznoszącą niepodległościowe okrzyki i rozrzucającą ulotki w Dege, w Kardze (chiń. Ganzi).

21 kwietnia 2011

Wieczorem chińskie służby specjalne zatrzymują i wywożą w nieznanym kierunku ponad trzystu mnichów z obleżonego klasztoru Kirti. Wywózce próbuje zapobiec grupa głównie sędziwych Tybetańczyków. Zostają brutalnie pobici, dwie osoby giną na miejscu.

27 kwietnia 2011

Oficjalne ogłoszenie wyników wyborów: nowym kalonem tipą Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach zostaje Lobsang Senge.

28 kwietnia 2011

Pekin ogłasza wyniki spisu powszechnego z 2010 roku – populacja 1,37 miliarda, średni roczny przyrost 0,57 procent – a przewodniczący Hu Jintao zapowiada utrzymanie polityki „jednego dziecka” (mimo wciąż rosnącej dysproporcji między urodzeniami chłopców a dziewcząt: 118 do 100, i postępującego starzenia się społeczeństwa).

4 maja 2011

Chiny informują o powołaniu rządowego departamentu kontroli internetu.

5 maja 2011

Pekin publikuje kolejne wyniki spisu: w ciągu dekady populacja Tybetańskiego Regionu Autonomicznego wzrosła (o niemal 15 procent) do trzech milionów – rdzenni mieszkańcy mają stanowić nieco ponad 90 procent.

11 maja 2011

W Kardze (chiń. Ganzi) pojawiają się tysiące niepodległościowych ulotek. Cztery dni później policja aresztuje właścicielkę lokalnej drukarni i zamyka zakład.

13 maja 2011

Zwolniony pracownik detonuje ładunek przed bankiem w tybetańskiej prefekturze Pari (chiń. Tianzhu), raniąc kilkadziesiąt osób.

16 maja 2011

„To tylko separatystyczna klika, która zdradza macierz, bez legitymacji i absolutnie żadnego statusu do prowadzenia dialogu z przedstawicielami rządu centralnego” – Zhu Weiqun z departamentu Frontu Jedności KPCh wita nowo wybranego premiera rządu na wychodźstwie i jego deklarację gotowości do prowadzenia rozmów „zawsze i wszędzie”.

18 maja 2011

Rada Państwa przyznaje, że oddana w 2007 roku Zapora Trzech Przełomów powoduje „poważne szkody w środowisku naturalnym i problemy społeczne” (choć do tej pory, wbrew opiniom ekspertów, sławiono ją jako wielkie osiągnięcie chińskich inżynierów i doskonałą inwestycję).

24 maja 2011

Globalny Fundusz do spraw Walki z AIDS, Gruźlicą i Malarią wstrzymuje wypłaty środków dla Chin z powodu nadużyć finansowych tamtejszej agencji rządowej.

25 maja 2011

Dalajlama odrzuca prośbę delegatów społeczności tybetańskich z całego świata, by pozostał „ceremonialną głową państwa”.

Najwyższy Sąd Ludowy zaleca sądom niższych instancji zawieszać wykonywanie kar śmierci na dwa lata, jeśli „nie jest konieczna natychmiastowa egzekucja”.

25-26 maja 2011

Masowe protesty – i nadzwyczajne środki bezpieczeństwa – w Mongolii Wewnętrznej (gdzie rdzenna ludność stanowi już tylko 17 procent populacji) przeciwko polityce władz.

Katalizatorem wystąpień było rozmyślne przejechanie blokującego szosę koczownika przez ciężarówkę z chińskiej kopalni.

28 maja 2011

Ostatniego dnia nadzwyczajnego posiedzenia ustępujący parlament nowelizuje Kartę Tybetańczyków na Wychodźstwie, pozbawiając Dalajlamę, zgodnie z jego niewzruszonym dyktatem, prerogatyw politycznych, które zostają przekazane demokratycznie wybranym organom władzy. Formalnie Jego Świątobliwość ma być tylko przywódcą duchowym oraz „Opiekunem i Symbolem Tybetu i Narodu Tybetańskiego”. Prosi się go między innymi o „dbanie o dobro” społeczności tybetańskiej, „doradzanie” i „sugerowanie” parlamentowi oraz kaszagowi, reprezentowanie Tybetańczyków na arenie międzynarodowej i poszukiwanie „utęsknionego” rozwiązania problemu Tybetu. Przy okazji deputowani dokonują kilku zmian nomenklaturowych. Tybetański Rząd na Wychodźstwie, a właściwie Gaden Podrang – gabinet Dalajlamów, ściśle: „Rząd Tybetu Zwycięski w Każdym Kierunku Pałac Radości” – zostaje przemianowany na „Administrację Tybetańską”. System zapoczątkowany w 1642 roku przez Wielkiego V Dalajlamę, który przejął władzę polityczną nad zjednoczonym Tybetem dzięki zbrojnemu wsparciu wodza choszućkich Mongołów Guszri-chana, przestaje istnieć.

29 maja 2011

Jego Świątobliwość Dalajlama ratyfikuje zmiany w Karcie Tybetańczyków na Wychodźstwie.

1 czerwca 2011

Google informuje, że chińscy hakerzy uzyskali dostęp do prywatnych kont pocztowych „setek wysokich amerykańskich urzędników, oficerów i dziennikarzy”. Celem ataku byli również „chińscy aktywiści” oraz „politycy z wielu azjatyckich państw”.

Bank Ludowy publikuje raport, w którym stwierdza, że w „ostatnich latach osiemnaście tysięcy skorumpowanych urzędników wywiozło z Chin sto dwadzieścia milionów dolarów”; dokument zostaje niemal natychmiast usunięty z sieci.

6-7 czerwca 2011

Symboliczne protesty najpierw dwóch, a następnego dnia samotnego mnicha w Kardze (chiń. Ganzi). Wszyscy zostają brutalnie skatowani i zatrzymani.

10 czerwca 2011

Protesty, brutalne pobicia i zatrzymania mnicha oraz dwóch mniszek na głównej ulicy w Kardze.

22 czerwca 2011

Symboliczny protest dwóch mnichów z Kardze na lhaskim Barkhorze (pierwszy taki, odnotowany, incydent od marca 2008 roku).

25 czerwca 2011

W związku z rocznicowymi obchodami „pokoju wyzolenia” władze chińskie na miesiąc zamykają TRA dla cudzoziemców i Tybetańczyków z innych prowincji ChRL.

28 czerwca 2011

W Kardze protestują kolejne dwie mniszki i świecki (zwiększając liczbę zatrzymanych w ciągu trzech tygodni do sześćdziesięciu).

2 lipca 2011

Sąd ludowy w Kardze skazuje na kary trzech lat więzienia trzy mniszki, które miesiąc wcześniej zorganizowały symboliczny protest.

5 lipca 2011

Sąd ludowy w Kardze skazuje na kary więzienia trzynastu uczestników ostatnich protestów w tym mieście.

Zatrzymanie i skatowanie Pemy Rinczena, kolejnego pisarza z Kardze.

6 lipca 2011

Setki nepalskich policjantów w rynsztunku bojowym uniemożliwiają Tybetańczykom obchodzenie urodzin Dalajlamy.

10 lipca 2011

Policja katuje trzech nastolatków skandujących niepodległościowe hasła w Kardze.

12 lipca 2011

Zatrzymanie ośmiu mnichów klasztoru Surmang w Nangczenie (chiń. Nangqian), w prefekturze Jusu prowincji Qinghai. Duchowni demonstracyjnie wyszli z wiecu „edukacyjnego”, który zwołano z powodu gremialnego bojkotu obchodów dziewięćdziesięciolecia Komunistycznej Partii Chin.

Policja katuje dwie nastolatki skandujące niepodległościowe hasła w Kardze.

15 lipca 2011

Ignorując zakaz i groźby władz, tysiące osób uczestniczą w intronizacji portretu Dalajlamy w Ngabie (chiń. Aba).

17 lipca 2011

Rewizje i dziesiątki prewencyjnych zatrzymań przed wizytą wiceprezydenta Xi Jinpinga w Lhasie.

26 lipca 2011

Inauguracji linii lotniczych Tibet Airlines.

29 lipca 2011

W Kardze policja bije do nieprzytomności i zatrzymuje samotnego demonstranta z portretem Dalajlamy.

8 sierpnia 2011

Zaprzysiężenie nowego kalona tipy, „premiera” tybetańskiej administracji na wychodźstwie: „Mamy dziś najważniejszy dzień od dwóch tysięcy lat” – mówi Jego Świątobliwość Dalajlama.

15 sierpnia 2011

Prewencyjne zatrzymania działaczy tybetańskich przed wizytą Zhou Yongkanga w Katmandu.

20 sierpnia 2011

Sąd ludowy w Kardze (chiń. Ganzi), w prowincji Sichuan skazuje na trzy lata więzienia Samphela Dhondupa, którego zatrzymano 10 lipca za rozrzucanie ulotek z hasłami: „Wolność dla Tybetu”, „Niech żyje Jego Świątobliwość Dalajlama”, „Żądamy powrotu Dalajlamy”, „Oby Dalajlama i wszyscy Tybetańczycy mogli się wkrótce zjednoczyć”.

25 sierpnia 2011

Znienawidzonego przez Tybetańczyków Zhanga Qingli zastępuje na fotelu sekretarza partii Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, Chen Quanguo, dotychczasowy szef rządu prowincji Hebei.

26 sierpnia 2011

Pośredni Sąd Ludowy w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan oskarża o „umyślne zabójstwo” trzech mnichów z klasztoru Kirti, ukrywających w świątyni Rigzina Phuncoga, który podpalił się na znak protestu 16 marca 2011 roku i zmarł następnego ranka w szpitalu.

29 sierpnia 2011

Agencja Xinhua informuje, że Lobsang Cunde, jeden z mnichów oskarżonych o „zabójstwo” Phuncoga, który w marcu podpalił się w Ngabie, został skazany na jedenaście lat więzienia.

30 sierpnia 2011

Sąd w Ngabie skazuje na kary trzynastu i dziesięciu lat więzienia dwóch kolejnych mnichów Kirti oskarżonych o „podżeganie i pomoc” w samospaleniu Phuncoga w marcu.

7 września 2011

W okręgu Sog (chiń. Suo) prefektury Nagezu (chiń. Naqu) umiera zwolniony w ciężkim stanie Jesze Tenzin, były mnich skazany w 2001 roku na dziesięć lat więzienia za rozlepianie plakatów niepodległościowych i systematycznie bity oraz torturowany za kratami.

12 września 2011

Światowe media ujawniają, że od końca lipca chińskie firmy łamały nałożone przez ONZ embargo, sprzedając reżimowi Kadafigo broń i amunicję za co najmniej 200 milionów dolarów.

13 września 2011

Pekin zapowiada realizację w tej pięcioletniej „dwustu dwudziestu sześciu kluczowych projektów” w TRA (od budowy linii kolejowych, zapór wodnych i kopalni po promocję turystyki) wartych 300 miliardów yuanów (ponad 146 miliardów PLN).

14 września 2011

Magazyn *Forbes* informuje, że dziewięćdziesiąt procent spośród czterystu najbogatszych Chińczyków to członkowie Komunistycznej Partii Chin lub urzędnicy państwowi.

16 września 2011

Cering Łangczuk, wykształcony w Polsce lekarz medycyny, zostaje kalonem (ministrem) zdrowia Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach.

Tybetanka Szelok Dolma zdobywa dla Chin złoty medal mistrzostw świata w zapasach w stylu wolnym. Jest to pierwszy taki sukces tybetańskiego sportowca.

17 września 2011

W Czatrengu (chiń. Xiangcheng), w Kardze (chiń. Ganzi) policja, wezwana na pomoc przez chińskich właścicieli, otwiera ogień i rani czterech tybetańskich robotników protestujących przeciwko niskim płacom w kopalni.

22 września 2011

Przywódcy wszystkich szkół buddyzmu tybetańskiego i bonu z regionu Himalajów oraz Kałmucji spotykają się za zamkniętymi drzwiami w Dharamsali, by omówić między innymi kwestię następnego wcielenia Dalajlamy.

24 września 2011

„Mieszanie się w system reinkarnacji, a zwłaszcza kolejnych wcieleń Dalajlamy i Panczenlamy, jest szczególnie nie stosowne w przypadku chińskich komunistów, którzy stanowczo odrzucają ideę przeszłych i przyszłych żywotów, o inkarnacji tulku nie wspominając. Zaprzeczają w ten sposób własnej ideologii politycznej i obnażają swą dwulicowość”, Dalajlama publikuje szczegółowe „Oświadczenie”, wykluczające udział Pekinu w procesie rozpoznania jego nowej inkarnacji.

26 września 2011

Samospalenie dwóch kolejnych mnichów z klasztoru Kirti w Ngabie. Jeden z osiemnastolatków, Lobsang Kelsang, jest krewnym Phuncoga, który podpalił się 16 marca tego roku.

„Dalajlama nie ma prawnego tytułu do decydowania o swoim odrodzeniu – odpowiada ministerstwo spraw zagranicznych ChRL. – To wyłączna prerogatywa Pekinu”.

2 października 2011

Setki osób protestują w Sertharze (chiń. Seda) po zerwaniu i zrzuceniu na ulicę portretu Dalajlamy i wielkiej tybetańskiej flagi zawieszonych na jednym z budynków. Próbuje interweniować policja, ale wycofuje się, nie dokonując żadnych zatrzymań.

3 października 2011

W Ngabie (chiń. Aba) podpala się Kelsang Łangczuk, piąty już mnich klasztoru Kirti. Zostaje ugaszony – i brutalnie pobity – przez policjantów.

7 października 2011

W Ngabie (chiń. Aba) podpala się dwóch byłych mnichów klasztoru Kirti: Khajang i Czophel. Skandują niepodległościowe hasła, zostają ugaszeni i pobici przez chińskich policjantów. Pierwszy umiera następnego dnia, drugi trzy dni później.

10 października 2011

Inauguracja trzyletniej kampanii „wzmacniania fundamentów, wspierania mas” (chiń. *qianji huimin*), polegającej na „wysyłaniu w teren” tysięcy grup roboczych, które mają zacieśnić kontrolę nad wioskami i świątyniami Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

11 października 2011

Chińskie MSZ „potępia” i oskarża podpalających się mnichów o „ukryty terroryzm”, za którym stoi „klika Dalaję”.

13 października 2011

Sonam Namgjal zostaje skazany na trzy lata więzienia za zerwanie chińskiej flagi w 2010 roku w szkole w Drongsarze, w prefekturze Czamdo. Wcześniej, przez miesiące bity i torturowany, traci zdrowie w areszcie śledczym.

15 października 2011

Na głównej ulicy w Ngabie (chiń. Aba) podpala się Norbu Damdul, były mnich klasztoru Kirti. Płonąc krzyczy: „Chcemy wolności i niepodległości Tybetu”. Zostaje ugaszony, pobity i wywieziony przez policję. Kilka minut później uzbrojeni funkcjonariusze rozpraszają tłum gromadzących się Tybetańczyków.

16 października 2011

Chińscy policjanci otwierają ogień do grupki Tybetańczyków skandujących niepodległościowe hasła przed komisariatem w Sertharze (chiń. Seda). Dwie osoby zostają postrzelone, siedem zatrzymanych.

17 października 2011

W Ngabie podpala się dwudziestoletnia mniszka Tenzin Łangmo. Woła o powrót Dalajlamy i wolność religii w Tybecie. Ginie na miejscu.

19 października 2011

Dalajlama prowadzi ceremonii w intencji Tybetańczyków, „którzy oddali życie za sprawę Tybetu, zwłaszcza zaś za tych, co dokonali samospaleń, za ich bliskich i prześladowanych”. Pekin oskarża go natychmiast o „zakamuflowany terroryzm”.

20 października 2011

Pekin zapowiada, że władze w Ngabie będą strzec stabilizacji „twardą ręką”.

Uroczyste otwarcie „Buddyjskiego instytutu studiów teologicznych” w Lhasie, który ma zwiększyć „znajomość buddyzmu, moralność i kaliber polityczny” młodych mnichów oraz „żywych buddów”.

25 października 2011

Podczas rytualnych tańców podpala się Dała Cering z klasztoru Kardze w Sichuanie. Zostaje ugaszony i przewieziony przez duchownych do szpitala. Kiedy mnisi dowiadują się, że najprawdopodobniej nie przeżyje, wracają z nim do świątyni.

Pekin ogłasza nowe restrykcje wymierzone w „wulgarną rozrywkę” i „szkodliwe informacje” w telewizji i internecie.

26 października 2011

Przed budynkiem rządowym w miejscowości Dzagju Karma, w Czamdo (chiń. Changdu) wybucha bomba. Nie ma rannych. Władze podejrzewają mnichów lokalnego klasztoru, który zostaje odcięty od świata. Po kilku dniach prawie wszyscy duchowni uciekają ze świątyni.

27 października 2011

Parlament Europejski przyjmuje rezolucję w związku z falą samospaleń we wschodnim Tybecie.

1 listopada 2011

Grupa specjalnych sprawozdawców ONZ wyraża zaniepokojenie represjami w Tybecie, a zwłaszcza sytuacją w klasztorze Kirti.

2 listopada 2011

Policja rozбивa solidarnościowy wiec Tybetańczyków w Katmandu. Jedna kobieta próbuje się podpalić, ale zostaje powstrzymana. Funkcjonariusze zatrzymują kilkudziesięciu protestujących.

3 listopada 2011

Przy skrzyżowaniu w Dału (chiń. Daofu), w prowincji Sichuan podpala się Czosang, trzydziestopięcioletnia mniszka klasztoru Ganden Czoling. Jej ciało zostaje przeniesione do pobliskiej świątyni, którą otacza policyjny kordon.

4 listopada 2011

Przed ambasadą ChRL w Delhi podpala się tybetański uchodźca. Ogień zostaje ugaszony przez policję.

6 listopada 2011

Tysiące Tybetańczyków uczestniczą w Dału (chiń. Daofu) w modłach w intencji Czosang, mniszki, która trzy dni wcześniej dokonała samospalenia.

9 listopada 2011

„Od marca tego roku jedenaścioro dzielnych Tybetańczyków dokonało samospaleń, wołając o wolność w Tybecie i powrót do ojczyzny Jego Świątobliwości Dalajłamy. Te desperackie czyny ludzi o czystych pobudkach są krzykiem przeciw niesprawiedliwości i represjom, które przyszło im znosić. (...) Problem Tybetu wiąże się z prawdą i sprawiedliwością, ludzie nie

boją się oddać za nie życia, proszę ich jednak o zachowanie go i znalezienie innych, konstruktywnych metod pracy dla sprawy Tybetu”, apeluje Karmapa.

13 listopada 2011

Chen Quanguo, sekretarz partii TRA zapowiada wprowadzenie poborów, emerytur i ubezpieczeń zdrowotnych dla tybetańskich duchownych.

18 listopada 2011

Czi Dalha, uchodzący za „umiarkowanego” tybetański aparaczyk z Yunnanu, zastępuje na stanowisku sekretarza partii miasta Lhasa Chińczyka Qina Yizhi.

20 listopada 2011

Na dachu klasztoru Ragja w Gologu (chiń. Guoluo) pojawia się portret Dalajlamy i tybetańskie flagi.

28 listopada 2011

Chiny ogłaszają, że w ciągu pięciu lat zainwestują niemal trzy miliardy dolarów w wydobywaniu surowców mineralnych w Qinghai.

29 listopada 2011

Chiny podnoszą o osiemdziesiąt procent oficjalny próg ubóstwa – do prawie jednego dolara dziennie – zwiększając tym samym liczbę uprawnionych do otrzymywania zasiłków. Tybetańczycy demolują chińską rzeźnię w Darcedo (chiń. Kangding), w której znaleźli łeb skradzionego im jaka, potem ścierają się z policją. Kilkanaście osób zostaje zatrzymanych. Sąd ludowy w Ngabie skazuje na pięć lat więzienia Ceringa za udział w antychińskich protestach w 2008 roku.

1 grudnia 2011

W Czamdo (chiń. Changdu), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym rozrzuca ulotki – „Kiedy mnisi i mniszki cierpią w więzieniach bici i dręczeni przesłuchaniami, wolę zginąć niż żyć dalej. Jak mamy ufać dyktaturze, która zabrania nam praktykowania buddyzmu? Samo rozmyślanie nie zda się tu na nic. Musimy powstać” – i podpala się Tenzin Phuncog, były mnich klasztoru Karma. Zostaje ugaszony i przewieziony do lokalnego szpitala.

2 grudnia 2011

Rządowa agencja Xinhua potwierdza „próbę samospalenia” Tenzina Phuncoga, podając, że nieco wcześniej „oskarżono go podczas wioskowego wiecu o nielegalne wycinanie drzew i orzeciono konfiskatę zgromadzonego przezeń drewna”. Mężczyzna miał za to „grozić leśnikowi nożem”.

3 grudnia 2011

W obliczu zwalnijącej gospodarki i rosnącej liczby protestów Zhou Yongkang, odpowiadający w partii za sprawy bezpieczeństwa, przestrzega przed narastającymi „zagrożeniami społecznymi” w Chinach.

6 grudnia 2011

W szpitalu w Czamdo umiera Tenzin Phuncog, który podpalił się 1 grudnia.

Przewodniczący Hu Jintao wygłasza przemówienie do marynarki wojennej i wzywa ją do „przygotowywania się do wojny”.

9 grudnia 2011

Na komisariacie w Labrangu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu zostaje zakatowany dwudziestokilkuletni Czondzior, który przyjechał tam w odwiedziny do krewnego. Najprawdopodobniej policjanci wzięli go za osobę poszukiwaną. Po złożeniu oficjalnej skargi władze lokalne wypłacają rodzinie zamordowanego odszkodowanie w wysokości miliona yuanów (około 547 tys. PLN).

14 grudnia 2011

Chińscy uczniowie atakują wielokrotnie mniej licznych tybetańskich rówieśników w szkole kolejowej w Chengdu. Demolują pomieszczenia, niszczą samochody interweniującej policji, wielu pobitych trafia do szpitali.

16 grudnia 2011

Pekin umieszcza lhaski Barkhor na liście dziesięciu „historycznych ulic” Chin.

18-22 grudnia 2011

Prezydent Bronisław Komorowski składa pierwszą oficjalną wizytę w ChRL. Spotka się z przewodniczącym Hu Jintao, podpisuje oświadczenie o strategicznym partnerstwie i nie wspomina o prawach człowieka. Pytany o nie przez dziennikarzy odpowiada: „bardzo ważne, bardzo ważne, bardzo ważne”.

19 grudnia 2011

„Coraz więcej członków KPCh praktykuje religię, co zagraża jedności i roli przewodniej partii”, ostrzega Zhu Weiqun z Departamentu Pracy Frontu Jedności, przypominając o wymogu „ateizmu”.

23 grudnia 2011

Od stycznia do listopada 2011 Tybetański Region Autonomiczny przyjął niemal osiem i pół miliona turystów – prawie 28 proc. więcej niż rok wcześniej.

27 grudnia 2011

Władze w Lhasie informują, że PKB Tybetańskiego Regionu Autonomicznego wzrósł w 2011 roku o 12,6 procent (dziewiętnasty dwucyfrowy wynik z rzędu).

30 grudnia 2011

Sąd ludowy w Kanlho (chiń. Gannan) skazuje na cztery lata więzienia Kelsanga Cultrima, zatrzymanego rok wcześniej autora „apelu do świata”, mówiącego o bólach i aspiracjach Tybetańczyków.

Chińscy muzułmanie ścierają się z policją i wojskiem w obronie meczetu, który zdaniem władz wzniesiono nielegalnie w Taoshanie, w regionie Ningxia. Jest kilkudziesięciu rannych i ponad stu zatrzymanych, świadkowie mówią o co najmniej pięciu zabitych.

31 grudnia 2011

Z badania, w którym wzięły udział trzy miliony chińskich internautów, wynika, że słowem najlepiej opisującym sytuację wewnętrzną w mijającym roku jest „kong”, „kontrola” (rok wcześniej było to „zhang” – „podwyżka cen”).

1 stycznia 2012

Według rządowych mediów Chiny rozpoczynają Nowy Rok egzekucjami piętnastu skazanych w Hunanie.

Władze TRA ogłaszają, że wszyscy zeszłorocznicy absolwenci szkół wyższych (16600 osób) znaleźli zatrudnienie.

4 stycznia 2012

Chen Quanguo, sekretarz partii TRA, ogłasza „Pełny mechanizm długoterminowego zarządzania tybetańskimi klasztorami buddyjskimi”, w ramach którego urzędnicy państwowi lub funkcjonariusze partii będą „stacjonować” w niemal wszystkich świątyniach Tybetu, odbierając resztki nominalnej kontroli duchownym.

Typowany na następcę przewodniczącego Hu wiceprezydent Xi Jinping wzywa uniwersytety do „strzeżenia harmonii i stabilizacji” oraz zwiększenia „kontroli ideologicznej” nad studentami.

5 stycznia 2012

W szpitalu wojskowym w Barkhamie (chiń. Maerkang) umiera Norbu Damdul, który 15 października zeszłego roku podpalił się w Ngabie (chiń. Aba).

6 stycznia 2012

W Ngabie (chiń. Aba) podpala się dwóch Tybetańczyków – Tenji i Cultrim, mnich oraz świecki – wołając o długie życie i powrót Dalajlamy. Pierwszy ginie na miejscu, drugi umiera następnego dnia.

Rządowy portal „China Tibet” publikuje odredakcyjny artykuł o „klątwie”, zatytułowany „Każdy, kto znajdzie się w pobliżu Dalajlamy, jest zgubiony”: „(...) 10 grudnia 2011 roku były prezydent Vaclav Republiki Czeskiej spotkał się z Dalajlamą. Ci dwaj, jak opisał to prezydent, odbyli »miłe spotkanie«. Niestety Vaclav umarł zaledwie 10 dni później. Tego samego dnia trzy lata wcześniej były prezydent Lech Kaczyński z Polski spotkał się z XIV Dalajlamą w Warszawie i pogratulował mu tytułu »honorowego obywatela« polskiego miasta Wroclawia. Podczas gdy oni czuli się zadowoleni ze swojego czynu, samolot byłego polskiego prezydenta i jego żony rozbił się 10 kwietnia 2010 roku w zachodniej Rosji, zabijając wszystkich 97 członków załogi na pokładzie. Tego samego dnia Dalajlama bezwstydnie dał wyraz swojemu żalowi z powodu śmierci prezydenta oraz podziwowi dla jego »poświęcenia«. Idę o zakład, że Dalajlama musi być zbyt zażenowany, żeby ponownie odwiedzić Polskę”.

6-7 stycznia 2012

Chen Quanguo, sekretarz partii TRA, oraz przywódcy regionalnej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej zapowiadają „zwiększenie kontroli nad klasztorami w walce przeciwko grupie Dalaja”.

8 stycznia 2012

W Darlagu (chiń. Dari), w prowincji Qinghai podpala się Sopa Rinpocze Sonam Łangjal, wołając o wolność Tybetu i długie życie Jego Świątobliwości Dalajlamy. Ginie na miejscu.

Tłum Tybetańczyków atakuje komisariat, odbiera zwłoki policji i przenosi je w procesji ulicami miasta.

Rządowa agencja Xinhua potwierdza samospalenie „byłych mnichów” w Ngabie, nazywając ich „złodziejami”, winnymi „wielu kradzieży”, w tym „posagu Buddy z klasztoru Kirti”. „Osiemnastolatek” miał „umrzeć w pokoju hotelowym” na skutek poparzeń, a „przebywający w szpitalu dwudziestodwulatek” „zeznać”, że obaj „działali w zмовie”.

W Labrangu (chiń. Xiahe) żołnierze Ludowej Policji Zbrojnej zabijają podczas próby aresztowania Gurgo Cetena, podejrzanego o kradzież namiotów z placu budowy wojskowego lotniska, przeciwko któremu lokalni mieszkańcy protestują od 2009 roku.

9 stycznia 2012

Tybetańczycy protestujący przeciwko zastrzeleniu Gurgo Cetena demoluja komisariat i ścierają się z policją oraz siłami specjalnymi w Labrangu. Jest wielu rannych i zatrzymanych.

10 stycznia 2012

Władze chińskie lansują tezę, że „omamieni przez Dalaję” Tybetańczycy podpalają się, aby „zmyć popełnione grzechy lub hańbę”: według cytowanego przez rządową agencję Xinhua „okręgowego komitetu partii” Sopa Rinpocze, który dwa dni wcześniej dokonał samospalenia w Darlagu, odebrał sobie życie, ponieważ „miał potajemny romans z zamężną kobietą, o czym dowiedział się jej mąż”.

14 stycznia 2012

W Ngabie (chiń. Aba) podpala się dwudziestojednoletni Lobsang Dżiamjang. Płonąć woła o długie życie Jego Świątobliwości Dalajlamy. Zostaje ugaszony i, jak twierdzą naoczni świadkowie, brutalnie pobity przez policję. Na ulicy gromadzi się tłum wzburzonych Tybetańczyków, funkcjonariusze biją i strzelają na oślep – na miejscu ginie co najmniej jedna osoba, jest wielu rannych i zatrzymanych.

15 stycznia 2012

Policja zatrzymuje dwóch mnichów z Sogu (chiń. Suo) w Nagezu (chiń. Naqu) za oglądanie w sieci zdjęć samospaleń duchownych z Kirti. Na początku lutego obaj zostają skazani na kary dwóch lat więzienia.

15-17 stycznia 2012

Fala symbolicznych protestów w Qinghai i Sichuanie: demonstranci (często z tybetańskimi flagami oraz portretami Dalajlamy i Karmapy) wołają o wolność i wzywają rodaków do nieobchodzenia na znak żałoby Nowego Roku tradycyjnego kalendarza. Policja obserwuje, ale nie dokonuje żadnych zatrzymań.

19 stycznia 2012

Pekin zapowiada zamknięcie Tybetu dla zagranicznych turystów (piąty raz od eksplozji „rocznicowych” protestów w 2008 roku) od 20 lutego do 20 marca.

20 stycznia 2012

Tybetańskie źródła informują, że chińska policja przeszukuje pielgrzymów wracających z Indii po udzielonej przez Dalajlamę abhiszecze Kalaczakry, konfiskując wszystkie przedmioty kultu religijnego, nawet różańce.

22 stycznia 2012

W prefekturze Colho (chiń. Hainan) prowincji Qinghai umiera torturowany w więzieniu Gesze Cultrim Gjaco – zatrzymany pół roku wcześniej mnich i działacz społeczny.

W Ngabie (chiń. Aba) zostaje przedterminowo zwolniony kolejny okaleczony więzień polityczny – Lobsang Khedrup, mnich z Kirti skazany na trzy lata więzienia za protestowanie przeciwko wywożeniu z klasztoru innych duchownych.

23 stycznia 2012

Żołnierze Ludowej Policji Zbrojnej otwierają ogień do demonstrantów, protestujących przed komisariatem przeciwko zatrzymywaniu Tybetańczyków podejrzewanych o rozlepianie ulotek. Na miejscu ginie co najmniej jedna osoba, czterdziestodziewięcioletni świecki imieniem Jonten (inne źródła mówią o trzech lub sześciu zabitych). Jest „kilkudziesięciu rannych i setki zatrzymanych”.

Setki Tybetańczyków z Ngaby zaczynają chiński Nowy Rok symbolicznym, milczącym protestem i modlitwami za rodaków, którzy dokonali samospaleń. Wieczorem tłum rozpędza policja – w odpowiedzi ludzie wołają o wolność i powrót Jego Świątobliwości Dalajlamy; jest wielu pobitych i zatrzymanych.

Rządowe media informują, że z okazji Nowego Roku chińskiego kalendarza władze Tybetańskiego Regionu Autonomicznego „rozdały ponad milion flag państwowych i portretów przywódców”.

24 stycznia 2012

Policja otwiera ogień do tłumu kilkuset demonstrantów, którzy skandują niepodległościowe hasła na ulicach Sertharu (chiń. Seda) w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan, zabijając co najmniej pięciu i ciężko raniąc ponad czterdziestu Tybetańczyków. Miasto zostaje odcięte od świata, mieszkańcy nie mogą opuszczać domów, władze kazały zamknąć wszystkie obiekty usługowe i użyteczności publicznej.

25 stycznia 2012

Policja bije i zatrzymuje dwudziestopięcioletniego Namkhę Gjalcena z Gologu (chiń. Guolu), który na lhaskim Barkhorze rozdaje ulotki z niepodległościowymi hasłami i apelami o powrót Dalajlamy.

26 stycznia 2012

W miasteczku Barma, w okręgu Dzamthang (chiń. Rangtang) prefektury Ngaba (chiń. Aba) policja otwiera ogień do grupy Tybetańczyków, próbujących przeszkodzić w zatrzymaniu mężczyzny imieniem Tharpa, rozlepiającego podpisane własnym nazwiskiem plakaty z hasłem: „Tybetańczycy nigdy nie porzucą swojej walki i będą organizować kolejne protesty, dopóki nie zostaną spełnione żądania tych, którzy się spalili”. Na miejscu ginie dwudziestoletni Ugjen, jest wielu rannych.

„Ostatnio trzykrotnie zapraszali mnie na »herbatkę«. Powtarzali, że mam siedzieć cicho, że nie wolno mi udzielać wywiadów zagranicznym mediom, itd., itp. Oczywiście chodzi o samospalenia i krwawą pacyfikację tybetańskich protestów”, służby bezpieczeństwa próbują uciszyć Oser, mieszkającą w Pekinie najsłynniejszą tybetańską pisarkę i „dziennikarkę obywatelską”.

(Blokowany w ChRL) Twitter zapowiada „selektywną cenzurę treści” w związku z planami „wejścia do państw o odmiennych ideach”.

27 stycznia 2012

„Dramatycznym świadectwem wzrostu napięcia w Tybecie jest fala samospaleń mnichów, mniszek i świeckich oraz krwawe tłumienie ostatnich protestów. Będziemy wzywać władze Chińskiej Republiki Ludowej do respektowania praw Tybetańczyków oraz bezzwłocznego podjęcia negocjacji z wysłannikami J.Ś. Dalajlamy w celu wypracowania pokojowego, satysfakcjonującego obie strony rozwiązania kwestii tybetańskiej” – w Sejmie VII kadencji zarejestrowany zostaje Zespół Polsko-Tybetański, na którego czele staje po raz trzeci posłanka Beata Bublewicz.

31 stycznia 2012

Chińska policja doprowadza na lhaski dworzec kolejowy i wywozi w nieznane miejsce setki Tybetańczyków zatrzymanych przy granicy z Nepalem po abhiszece Kalaczakry, której udzielił w Indiach Dalajlama. Inni są przed wypuszczeniem do domów przesłuchiвани i poddawani „reedukacji politycznej”.

„Musimy z całą mocą uderzyć we wszystkie separatystyczne, niszczycielskie i kryminalne posunięcia kliki Dalaja”, sekretarz partii w spokojnej dotąd Lhasie zarządza „zwiększenie kontroli w klasztorach buddyjskich i na szosach”.

początek lutego 2012

Grupa funkcjonariuszy specjalnych sił policyjnych zatrzymuje Athara, popularnego satyryka z Lithangu (chiń. Litang) w Kardze (chiń. Ganzi), który planował opublikowanie nagrania krytykującego politykę Chin w Tybecie.

1 lutego 2012

Szef Instytutu Polityki i Zarządzania Chińskiej Akademii Nauk Społecznych prof. Niu Wenyan informuje podczas konferencji naukowej, że w 2011 roku w ChRL dochodziło przeciętnie do pięciuset „masowych incydentów” dziennie.

„W związku z publikowaniem nieprzystających treści” – władze zamykają kilka z najpopularniejszych tybetańskojęzycznych blogów.

3 lutego 2012

Tybetańskie źródła informują, że w wiosce Phubu, w okręgu Serthar (chiń. Seda) podpaliło się trzech koczowników; jeden miał zginąć na miejscu. Region zostaje odcięty od świata, nie działają telefony i internet. Informacja ta nie zostaje później potwierdzona – najprawdopodobniej nie była ścisła.

4 lutego 2012

Ktoś zrywa chińską flagę i zastępuje ją zakazanym tybetańskim sztandarem w szkole w Łonpo, w okręgu Serszul (chiń. Shiqu). Policja odcina od świata wioskę i lokalny klasztor. Symboliczny protest i zatrzymanie czterech Tybetańczyków, którzy skandują niepodległościowe hasła przed komisariatem w Tridu (chiń. Chengduo).

6 lutego 2012

„Każda wiadomość o nowej tybetańskiej śmierci napawa mnie niezmiernym bólem i smutkiem, trzy jednego dnia to więcej niż może znieść serce” – Gjalla Karmapa wzywa „władze w Pekinie do przejrzenia pozorów roztaczanych przez urzędników lokalnych”, „uznania prawdziwej ludzkiej niedoli w Tybecie” i „wzięcia pełnej odpowiedzialności za to, co się tam wydarza”.

Rząd ostrzega urzędników w Tybecie, że za „uchybień w strzeżeniu stabilizacji” mogą stracić pracę albo stanąć przed sądem (odnotowując przy okazji „surowe ukaranie” dwóch takich „przypadków” w „ostatnim czasie”).

8 lutego 2012

Na terenie szkoły podstawowej w Ngabie (chiń. Aba) podpala się dziewiętnastoletni Rigzin Dordże, były mnich klasztoru Kirti. Płonąc woła o wolność Tybetu. Zostaje ugaszony i przewieziony do szpitala przez policję.

Masowe protesty w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai. W Nangczenie (chiń. Nangqian) ponad tysiąc osób (głównie młodych) woła na stadionie o wolność i powrót Dalajlamy. Policja obserwuje, ale nie rozbija manifestacji. W Tridu (chiń. Chengduo) setki mnichów rozpoczynają marsz „solidarnościowy”. Na moście pochód zatrzymuje policja. Do duchownych dołącza tłum świeckich. Ludzie żądają powrotu Dalajlamy, zwolnienia więźniów politycznych i szacunku dla praw Tybetańczyków. Służby bezpieczeństwa nie używają siły.

9 lutego 2012

Rządowe media informują, że Chen Quanguo, sekretarz partii Tybetańskiego Regionu Autonomicznego wyrzucił trzech aparatczyków z departamentu kadr, ponieważ „wbrew rozkazom opuścili posterunki w okresie świątecznym”, oraz wezwał do „zwiększenia presji” na „separatystów dowodzonych przez klikę Dalaję”.

W trakcie obławy policja zabija braci Jesze Rigsala i Jesze Samdupa – mnicha i świeckiego – ukrywających się w górach po proteście, w którym uczestniczyli w Draggo (chiń. Luhuo) 23 stycznia.

Na głównej ulicy miasteczka Lab w okręgu Tridu (chiń. Chengduo), w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) podpala się trzydziestokilkuletni Sonam Rabjang, mnich lokalnego klasztoru. Władze wywożą do stolicy prefektury przełożonych jego świątyni.

11 lutego 2012

W Ngabie (chiń. Aba) podpala się osiemnastoletnia mniszka Tenzin Czodron. Według świadków nie ginie na miejscu i zostaje wywieziona gdzieś przez policję. Następnego dnia władze potwierdzają jej zgon.

W Juszu (chiń. Yushu) demonstruje kilkuset Tybetańczyków; plac otacza policja, lecz nie dochodzi do starć.

W Kardze (chiń. Ganzi) pojawiają się, między innymi na ścianie komisariatu, plakaty zapowiadające trzy kolejne samospalenia. Policja brutalnie bije i zatrzymuje młodego człowieka skandującego niepodległościowe hasła.

Pekin mianuje nowego sekretarza partii we wstrząsanej kolejnymi samospaleniami Abie – Liu Zuominga z trzydziestoletnim stażem w resortach „siłowych”. Jego poprzednik zostaje awansowany na wicegubernatora i szefa bezpieczeństwa publicznego prowincji Sichuan.

12 lutego 2012

Władze chińskie wyrzucają praktykujących adeptów i burzą dwie pustelnie na obrzeżach Lhasy.

W szpitalu wojskowym umiera Rigzin Dordże, który cztery dni wcześniej podpalił się w Ngabie (chiń. Aba). Władze nie wydają zwłok krewnym i grożą karami za publiczne modlenie się w intencji zmarłego.

13 lutego 2012

W Ngabie (chiń. Aba) dokonuje samospalenia Lobsang Gjaco, dziewiętnastoletni mnich klasztoru Kirti. Zostaje ugaszony, pobity i wywieziony w nieznanym kierunku przez policję. Zhu Weiqun, wiceminister w partyjnym Departamencie Pracy Frontu Jedności odpowiedzialny za „sprawy tybetańskie” i dialog z wysłannikami Dalajlamy, publikuje artykuł, w którym wzywa rząd do zmiany polityki wobec mniejszości: między innymi usunięcia rubryki „pochodzenie etniczne” z dowodów osobistych, likwidacji przywilejów tych grup i przeznaczonych dla nich szkół w imię zwiększenia „narodowej spójności” – czyli całkowitej asymilacji mniejszości narodowych.

14 lutego 2012

„Oczywiście zawsze można coś poprawić w sferze praw człowieka”, mówi delfin, wiceprezydent Xi Jinping składając pierwszą oficjalną wizytę w Waszyngtonie.

„Wszelkie próby podżegania garstki mnichów do podejmowania ekstremalnych działań w celu podkopywania stabilizacji nie leżą w interesie rozwoju Tybetu ani Tybetańczyków i nie mają szerokiego poparcia”, oświadcza premier Wen Jiabao podczas szczytu z przywódcami Unii Europejskiej.

15 lutego 2012

Dwudziestu funkcjonariuszy policji zatrzymuje w nocy popularnego pisarza Drubpę Kjaba w Sertharze (chiń. Seda) w Sichuanie.

16 lutego 2012

Policja zatrzymuje trzech mnichów w Tridu (chiń. Chengduo) w Qinghai w związku z marszem protestacyjnym duchownych sprzed kilku dni.

17 lutego 2012

W Themczenie (chiń. Tianjun), w Qinghai podpala się Damczo Sangpo, trzydziestoośmioletni nauczyciel z klasztoru Bongthak. Protestuje przeciwko odwołaniu przez władze dorocznej uroczystości religijnej. Ginie na miejscu. Klasztor otacza policja, funkcjonariusze przeszukują cele mnichów.

19 lutego 2012

W Dzamthangu (chiń. Rangtang), w Ngabie (chiń. Aba) dokonuje samospalenia osiemnastoletni mnich Nangdrol. Płonąc woła o długie życie Dalajlamy i wolność Tybetu. Ginie na miejscu. Duchowni przenoszą jego zwłoki do pobliskiego klasztoru i odmawiają wydania ich policji. Wokół świątyni gromadzi się tłum Tybetańczyków, by zapobiec zakłóceniu ceremonii pogrzebowych przez władze.

20 lutego 2012

Prowincja Guangdong (uchodząca za najbardziej liberalną w ChRL) ogłasza, że w ciągu roku zatrudni dziesięć tysięcy osób, których zadaniem będzie „monitorowanie i kształtowanie opinii publicznej w sieci”.

22 lutego 2012

Na znak żałoby po ofiarach samospaleń i krwawej pacyfikacji ostatnich protestów Tybetańczycy gremialnie nie obchodzą Losaru, Nowego Roku ojczystego kalendarza – choć władze próbują ich do tego zmuszać i groźbami, i przekupstwem.

W miasteczku Kikor w Sertharze (chiń. Seda) kilkadziesiąt osób modli się na ulicy o długie życie Dalajlamy pod zakazaną tybetańską flagą i transparentem z imionami Tybetańczyków, którzy dokonali samospaleń. Policja robi zdjęcia, ale nie interweniuje.

24 lutego 2012

„Ktoś ogłasza czas samospalenia przed jego dokonaniem. Jest tam kamera, nagranie natychmiast trafia do sieci i nikomu nie wolno ratować protestującego. Jasna sprawa: ktoś stoi za całą operacją nazywania ich bohaterami”, wyjaśnia zagranicznym dziennikarzom rzecznik Ogólnochińskiej Ludowej Konferencji Konsultatywnej.

25 lutego 2012

Trzydziestodwuletni Taszi detonuje bombę przed nowo zbudowanym budynkiem rządowym w wiosce Reipa, w okręgu Dege prefektury Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan. Ginie na miejscu.

26 lutego 2012

Przed budynkiem administracji lokalnej w Dege, w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) podpala się młody Tybetańczyk, wołając o długie życie Dalajlamy. Ginie na miejscu.

28 lutego 2012

Na rynku w Kargiliku (chiń. Yecheng), w Turkiestanie Wschodnim „dziewięciu terrorystów” zabija siekierami trzynaście osób i rani wiele innych. Policji udaje się zastrzelić siedmiu napastników i zatrzymać pozostałych – podają władze lokalne.

1 marca 2012

Służba bezpieczeństwa zabrania tybetańskiej pisarce Oser odebrania w ambasadzie Holandii Nagrody Księcia Clausa i osadza ją na miesiąc w areszcie domowym.

3-14 marca 2012

Doroczne, ostatnie przed pokoleniową zmianą na szczytach władzy posiedzenia Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej oraz Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych – i zwyczajowe przewencyjne zaostrezenie kontroli nad dysydentami. Rząd zapowiada nieznaczne spowolnienie tempa rozwoju (w celu „zrównoważenia gospodarki”), pobudzanie konsumpcji wewnętrznej (jako „klucza do przyszłości Chin”) i ponadjedenastoprocentowy wzrost nakładów na bezpieczeństwo wewnętrzne oraz „obronność” (by, jak wyjaśnił Wen Jiabao, „wygrywać wojny lokalne”). OZPL nowelizuje kodeks postępowania karnego, między innymi legalizując „czarne więzienia”, czyli przetrzymywanie przez policję (do sześciu miesięcy) w „nieznanych miejscach” podejrzanych o terroryzm i zagrożenie bezpieczeństwu państwa. Obrady kończy kolejny apel premiera o „reformy polityczne” – zwłaszcza „systemu sprawowania władzy” – bez których krajowi mogą grozić „historyczne tragedie pokroju rewolucji kulturalnej”, oraz potępienie samospaleń „tybetańskiego kleru” jako „radikalnej strategii” podkopywania harmonii społecznej. W czasie posiedzenia w atmosferze skandalu, plotek i niedomówień kończy się kariera polityczna Bo Xilaia, przedstawiciela niezwykle wpływowej grupy partyjnych „książąt” (czyli dzieci komunistycznych bohaterów), populisty szukającego poparcia mas bezlitosną walką z korupcją i odwoływaniem się do rewolucyjnych sentymentów, sekretarza partii w Chongqing i wschodzącej gwiazdy chińskiej polityki.

Eksperci szacują, że 70 najbogatszych deputowanych OZPL wartych jest 90 miliardów dolarów.

3 marca 2012

Na targu warzywnym w Maczu (chiń. Maqu), w prowincji Gansu podpala się Cering Kji, dziewiętnastoletnia uczennica szkoły średniej. Ginie na miejscu. Chińscy straganiarze rzucają w nią kamieniami, wywołując furję Tybetańczyków. Zwłoki zabiera policja.

4 marca 2012

Przed posterunkiem policyjnym wystawionym przy bramie klasztoru Kirti w Ngabie (chiń. Aba), w Sichuanie dokonuje samospalenia trzydziestodwuletnia Rinczen, wdowa, matka czworga dzieci. Płonąc woła o wolność w Tybecie i powrót Dalajlamy. Ginie na miejscu, a Tybetańczycy zanoszą jej ciało do świątyni.

Uczniowie wracający z ferii zastają w szkole w Rebgongu (chiń. Tongren), w prowincji Qinghai chińskojęzyczne podręczniki, którymi zastąpiono książki tybetańskie. Drą je i zaczynają marsz protestacyjny, ale zostają powstrzymani przez nauczycieli.

5 marca 2012

W miasteczku Cza (chiń. Jia), w okręgu Ngaba (chiń. Aba) dokonuje samospalenia osiemnastoletni Dordże. Płonąc, idzie w kierunku siedziby lokalnej administracji i skanduje antyrządowe hasła. Ginie na miejscu.

6 marca 2012

Policja strzela na oślep, zabijając dwudziestoośmioletniego Czoriego i raniąc jego dwóch braci, którzy próbują przeszkodzić w zatrzymaniu uczestnika wcześniejszego antychińskiego protestu w okręgu Pema (chiń. Banma), w prowincji Qinghai.

7 marca 2012

„Samospalenia są wyrazem woli Tybetańczyków. Dwadzieścia ich i sześć mówi z całą mocą to, co pragnie powiedzieć nasz naród. Dawanie świadectwa woli nie może jednak stać się celem ostatecznym. Trzeba jeszcze wprząść ją w rzeczywistość, ziścić. (...) Wołamy do mnichów, starszyny, inteligencji, urzędników i tybetańskich rzesz – strzeżcie swych współbraci, wiernych, sąsiadów, bliskich. Prosimy, nie dopuście do powrotu samospaleń”, pisarka Oser i Agja Rinpocze (opat Kumbumu i hierarcha zajmujący bardzo wysoką pozycję w strukturach chińskiego państwa, który uciekł z Tybetu, nie chcąc udzielić poparcia mianowanemu przez Pekin Panczenlamie) inicjują dramatyczną petycję do rodaków i „organizacji zainteresowanych sprawą Tybetu”.

Tybetańscy delegaci na „dwa posiedzenia” (parlamentu i frontu jedności) w Pekinie nazywają rodaków dokonujących samospaleń „wyrzutkami”, „degeneratami” i „bandytami”, oskarżając o „dyrygowanie” nimi Dalajlamę. „Czy nie byłoby lepiej, gdyby podpalił się on sam?” – pyta, powołując się na „internautów”, chiński dziennikarz, a Pema Thinle, gubernator Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, odpowiada, że „robić tego nie powinien nikt”, choć „jeśli Dalaj się podpali, to jego sprawa i nie ma nic wspólnego ze mną”.

Podczas Monlamu w Dharamsali Jego Świątobliwość Dalajlama prosi o modlitwy „w intencji żywych i zmarłych w miejscach, w których panuje przemoc”, zwłaszcza w Syrii i Tybecie. Symboliczny protest mnicha przed restauracją w Kardze (chiń. Ganzi). Trzydziestoośmioletni Khedrup Dordże zostaje brutalnie pobity i zabrany przez policję.

8 marca 2012

W Zato (chiń. Zaduo), w prowincji Qinghai „znika” Khenpo Gjella, opat i założyciel szkoły dla dzieci koczowników, który naraził się władzom, gdy młodzież wyszła na ulice w proteście przeciwko zakazowi organizowanego przez niego festynu. W ciągu kilku tygodni policja uprowadza również jego trzynastu bliskich współpracowników.

10 marca 2012

W pobliżu koszar w Ngabie (chiń. Aba) dokonuje samospalenia Gepe, osiemnastoletni mnich klasztoru Kirti. Ginie na miejscu.

Przekazawszy formalnie wszystkie prerogatywy polityczne instytucjom demokratycznym, Jego Świątobliwość po raz pierwszy nie wygłasza orędzia w rocznicę wybuchu powstania w Lhasie.

W klasztorze w Czency (chiń. Jianza), w prowincji Qinghai mnisi modlą się o powrót Dalajlamy. Świątynię odcina od świata policyjny kordon.

W Naczu (chiń. Naqu), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym służby bezpieczeństwa zatrzymują pięciu mężczyzn, którzy dzień wcześniej mieli planować w restauracji „rocznicowy” protest.

12 marca 2012

W Sertharze (chiń. Seda) w prowincji Sichuan mdleje po wypiciu dużej ilości ropy naftowej siedemnastoletni Thinle. Nieprzytomnego chłopca zabiera policja. Koledzy twierdzą, że zostawił list pożegnalny, w którym wzywał do pielęgnowania języka ojczystego, apelował o jedność Tybetańczyków i prosił, by inni nie szli w jego ślady.

13 marca 2012

Tysiące uczniów protestują w Rebgonu (chiń. Tongren) i sąsiednim Cekhogu (chiń. Zeku), żądając reformy systemu oświaty. Nauczycie i władze uniemożliwiają im opuszczenie terenu szkół.

14 marca 2012

Przed klasztorem w Rebgonu (chiń. Tongren), w Qinghai podpala się trzydziestokilkuletni mnich Działjang Palden. Zostaje przewieziony najpierw do szpitala, potem do klasztoru. Samospalenie staje się katalizatorem masowego protestu duchownych i świeckich, którzy wychodzą na ulice z portretami Dalajlamy.

15 marca 2012

Stu mnichów z Gepasumdo (chiń. Tongde) w Qinghai wychodzi na ulice, wołając o wolność i powrót Dalajlamy. Policja pacyfikuje klasztor, zatrzymując pięćdziesięciu duchownych.

Następnego dnia demonstrują setki świeckich, żądających ich uwolnienia.

Oddział policji najeżdża wioskę w Dege, w Sichuanie i zatrzymuje osiem osób w związku z pojawieniem się w okolicy antychińskich ulotek.

16 marca 2012

Na głównej ulicy Ngaby (chiń. Aba) podpala się Lobsang Cultrim, dwudziestoletni mnich klasztoru Kirti. Skanduje hasła, próbuje walczyć z gaszącymi go funkcjonariuszami i zostaje wywieziony w nieznanym kierunku.

Chińskie sądy ludowe skazują na kary od roku do trzynastu lat więzienia kilkunastu uczestników styczniowych, symbolicznych protestów w Draggo (chiń. Luhuo) i Sertharze (chiń. Seda), w Sichuanie oraz w Pemie (chiń. Banma), w Qinghai.

17 marca 2012

W Rebgongu (chiń. Tongren), w Qinghai dokonuje samospalenia Sonam Dhargje, czterdziestoczteroletni świecki, ojciec trojga dzieci. Ginie na miejscu. Tybetańczycy przenoszą jego zwłoki do klasztoru, a kremacja przeradza się w wielotysięczną demonstrację. Policja wycofuje się widząc, że nie zdoła rozproszyc tłumu.

18 marca 2012

W Malho (chiń. Huangnan) w Gansu do grupy mnichów, którzy żądają wolności i powrotu Dalajlamy, dołączają ponad dwa tysiące świeckich. Interweniuje policja, zatrzymując siedemnastu „prowodyrów”. Komisariat otacza tłum demonstrantów, żądających zwolnienia rodaków. Władze odmawiają, ludzie wyłamują bramę. Wieczorem policja ugina się i zwalnia zatrzymanych.

W Gepasumdo (chiń. Tongde), w Qinghai policja rozbija protest Tybetańczyków, żądających uwolnienia zatrzymanych trzy dni wcześniej mnichów. Na skutek eksplozji granatów, prawdopodobnie z gazem łzawiącym, ginie dwunastoletni chłopiec, siedem osób jest ciężko rannych.

W Rebgongu (chiń. Tongren), w Qinghai kilkunastu mnichów klasztoru Cang organizuje pokojowy pochód z pięcioma postulatami (dotyczącymi powrotu Dalajlamy, ochrony języka, religii i kultury, uwolnienia więźniów politycznych). Dołączają do nich setki świeckich. Inicjatorzy zostają zatrzymani, a następnie zwolnieni po negocjacjach z setkami przybyłych na odsiecz duchownych.

W kraksie wartego prawie pięć milionów yuanów (dwa i pół miliona złotych) sportowego Ferrari na pekińskiej obwodnicy zostają ciężko ranne dwie pónagie kobiety (według licznych „przecieków” Tybetanka i Ujgurka); na miejscu ginie kierowca, którym po kilku miesiącach tuszowania skandalu okazuje się syn Linga Jihuy, szefa Biura Komitetu Centralnego partii i prawej ręki przewodniczącego Hu Jintao. Ling musi pożegnać się z marzeniami o wejściu do Stałego Komitetu Biura Politycznego i w sierpniu zostaje zesłany do Departamentu Pracy Frontu Jedności (odpowiadającego między innymi za martwy od dłuższego czasu „dialog” z Dalajlamą).

19 marca 2012

W szpitalu w Barkhamie (chiń. Maerkang) umiera dwudziestoletni Lobsang Cultrim, który trzy dni wcześniej dokonał samospalenia w Ngabie.

20 marca 2012

Stu mnichów klasztoru Bora w Sangezhu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu rusza po porannych modłach do centrum miasta – niosą tybetańskie flagi i portrety Dalajlamy, wołają o wolność i prawa człowieka. Do świątyni wkracza policja, w środku nocy zatrzymuje czterdziestu duchownych i zwalnia ich po kilkugodzinnym proteście pozostałych.

W Juszu (chiń. Yushu), w prowincji Qinghai zostaje skazany na dwa lata więzienia popularny pieśniarz Ugjen Tenzin. Taki sam wyrok dostaje dystrybutor płyty, na której znalazły się utwory dedykowane Dalajlamie, Karmapie i premierowi tybetańskiego rządu na wychodźstwie.

21 marca 2012

W miasteczku Ala, w okręgu Luczu (chiń. Luqu) prowincji Gansu próbuje podpalić się niepełnosprawny Tybetańczyk imieniem Cekhög. Wypija ropę i oblewa się nią, ale w ostatniej chwili zostaje obezwładniony przez policję. (Prawdopodobnie ktoś uprzedził władze, które oferują 5000 yuanów (niepełna 2500 zł) za wiarygodne informacje o próbie samospalenia.)

22 marca 2012

Tybetański Parlament na wychodźstwie odrzuca proponowaną poprawkę i w tybetańskiej wersji językowej administracja emigracyjna pozostaje „instytucją narodu tybetańskiego”, a nie – jak chciała część deputowanych – jego „rządem centralnym”.

23-24 marca 2012

Władze zatrzymują czterech domniemanych liderów protestów w Njarongu (chiń. Xinlong), w Kardze (chiń. Ganzi) – według lokalnych źródeł na liście poszukiwanych jest jeszcze dwadzieścia jeden osób.

26 marca 2012

Podczas demonstracji Tybetańczyków w New Delhi podpala się dwudziestosiedmioletni Dziampel Jesze. Płonąc, przebiega kilkadziesiąt metrów. Zostaje ugaszony i przewieziony do szpitala.

Grupa uczniów protestuje przed siedzibą władz lokalnych w Kangcy (chiń. Gangca), w prefekturze Codziang (chiń. Haibei) prowincji Qinghai. Żądają wolności, powrotu Dalajlamy i prawa do uczenia się w ojczystym języku. Wszyscy zostają wydaleny ze szkoły, trzech błyskawicznie trafia do więzienia, kilku do aresztu.

28 marca 2012

Na głównej ulicy miasteczka Cza w Ngabie (chiń. Aba) podpala się Lobsang Szerab, dwudziestoletni mnich klasztoru Kirti. Ginie na miejscu.

Dziampel Jesze, który dwa dni wcześniej dokonał samospalenia w New Delhi, umiera w szpitalu. Indyjska policja zatrzymuje przewencyjnie setki Tybetańczyków przed wizytą przewodniczącego Hu Jintao.

29 marca 2012

Dwudziestopięcioletni Gonpo Rigzin odbiera sobie życie podczas próby zatrzymania za udział w styczniowym proteście w Draggio (chiń. Luhuo).

30 marca 2012

Przed siedzibą władz lokalnych w Barkhamie (chiń. Maerkang), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan dokonuje samospalenia dwóch mnichów klasztoru Codun Kirti: dwudziestodwuletni Tenpa Dardzie i młodszy o rok Czimi Palden. Obaj zostają przewiezieni do szpitala. Mnisi ruszają do miasta po swoich współbraci, ale zostają zawróceni przez policję.

Władze informują krewnych, z pięciomiesięcznym opóźnieniem, że Samdup Gjaco, który 1 maja 2010 roku samotnie wołał przed lhaskim Dżokhangiem o powrót Dalajlamy i uwolnienie Panczenlamy, został skazany na pięć lat więzienia.

31 marca 2012

Chińska policja próbuje dokonywać zatrzymań i rozproszyć Tybetańczyków zebranych przed szpitalem w Barkhamie, ale potem ustępuje i informuje tłum, że Czimi Palden, który dzień wcześniej dokonał samospalenia, zmarł, a jego zwłoki zostały skremowane.

Rządowe media cytują tybetańskiego aparaczyka, który mówi, że wysłanie „21 tysięcy kadr do każdej z 5451 wiosek Tybetańskiego Regionu Autonomicznego” pochłonie ponad 25 procent lokalnych dochodów budżetowych. Nie obejmuje to kosztów „oddelegowania” dodatkowych pięciu tysięcy urzędników do klasztorów buddyjskich.

2 kwietnia 2012

Biuro Bezpieczeństwa Publicznego w Draggo (chiń. Luhuo), w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan zatrzymuje Gesze Tenzina Pasanga, piastującego ważne funkcje w lokalnym klasztorze i podejrzanego o zorganizowanie antyrządowego protestu, podczas którego 23 stycznia policja otworzyła ogień do tłumy, zabijając co najmniej sześć osób. Władze okręgu Kardze (chiń. Ganzi) zamykają wiejską szkołę podstawową; jej dyrektor i jeden z nauczycieli zostają zatrzymani.

3 kwietnia 2012

Dwunastu laureatów Pokojowej Nagrody Nobla, w tym Lech Wałęsa, wzywa przewodniczącego Hu Jintao do rozpoczęcia poważnego dialogu z Dalajlamą. Po dwumiesięcznej gehennie „reedukacji politycznej” władze w Lhasie zwalniają setki pielgrzymów internowanych po powrocie z abhiszeki Kalaczakry, której w styczniu udzielał w Indiach Dalajlama.

5 kwietnia 2012

W Aczoku, w Labrangu (chiń. Xiahe) policja strzela do podejrzanego o kradzież Tybetańczyka, który stawia opór podczas próby zatrzymania. Trzydziestoletni Tabuk ginie na miejscu, jego ziomkowie chcą w odwecie spalić siedzibę władz lokalnych, ale zostają powstrzymani przez lamów, którym udaje się wynegocjować odszkodowanie dla rodziny zabitego.

6 kwietnia 2012

Wydział ds. Zwalczania Przestępczości Zorganizowanej w lhaskim Biurze Bezpieczeństwa Publicznego publikuje raport wewnętrzny, w którym informuje o zatrzymaniu w marcu jedenaścioro Tybetańczyków, mających w telefonach komórkowych zdjęcia Dalajlamy albo inne związane z nim „treści”.

W tragicznym pożarze w Dału (chiń. Daofu), w prowincji Sichuan ginie wpływowy inkarnowany lama Tulku Athub i spokrewniona z nim mniszka Ace. Stojący w pobliżu klasztoru dom prawdopodobnie zajął się od maślanych lampek, które zapalili w intencji Tybetańczyków dokonujących samospaleń w proteście przeciwko chińskim rządowi. Wielu mieszkańców regionu wierzy jednak, że także ich śmierć nie była wypadkiem, lecz demonstracją „dla sprawy Tybetu”.

7 kwietnia 2012

W szpitalu w Barkhamie (chiń. Maerkang), w prowincji Sichuan umiera Tenpa Dardzie, który tydzień wcześniej podpalił się przed siedzibą władz lokalnych.

W Kalkucie rybacy wyławiają zwłoki dwudziestosześcioletniego Dhondupa Phuncoga, który 2 kwietnia rzucił się z mostu „dla wolności Tybetu”. Tybetańczycy organizują mu pogrzeb „męczennika”.

10 kwietnia 2012

Tybetańskie źródła informują o zatrzymaniu w Lhasie Phurbu Namgjala, który „widział twarz Dalajlamy na tarczy księżycy” i „próbował ją pokazać znajomym” stojącym przed nocnym klubem.

14 kwietnia 2012

Kilkadziesiąt osób zostaje poturbowanych, a kilkanaście zatrzymanych przez policję podczas protestu przeciwko bezkarności skorumpowanych aparatczyków w wiosce Adhe, w Ngabie (chiń. Aba).

Władze każą zamknąć nieformalne Stowarzyszenie Jedności Dajul zrzeszające przedstawicieli trzynastu osad z rejonu Dathama w okręgu Kardze (chiń. Ganzi) i zajmujące się głównie zażegnywaniem lokalnych konfliktów. Tybetańczycy protestują, dochodzi do przepychanek z policją, wiele osób zostaje poturbowanych, a dwieście pięćdziesiąt zatrzymanych. Następnego dnia uwolnienia ich żąda tłum ponad dwóch tysięcy Tybetańczyków, ale kilkadziesiąt osób pozostaje za kratami.

15 kwietnia 2012

Służby bezpieczeństwa dokonują najazdu na wioskę Doda okręgu Dege prefektury Kardze (chiń. Ganzi), zatrzymując kilkunastu młodych mężczyzn podejrzewanych o „nawoływanie do niepodległości Tybetu”, czyli rozlepianie plakatów i rozrzucanie ulotek.

Sekretarz partii w Markhamie (chiń. Mangkang), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym ogłasza kampanię reedukacyjną we wszystkich szkołach okręgu, ponieważ na tablicy w jednej z nich pojawił się napis „Niech żyje Dalajlama”.

19 kwietnia 2012

Dwóch młodych mężczyzn – Czopak Kjab i Sonam, świeccy – ginie, dokonując samospalenia w Dzamthangu (chiń. Rangtang), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan.

W Juszu (chiń. Yushu), w Qinghai zostaje zatrzymany popularny pieśniarz imieniem Lolo za nagranie płyty z utworami mówiącymi o niepodległości Tybetu i Dalajlamie.

22 kwietnia 2012

Chen Guangcheng, niewidomy działacz i były więzień polityczny, skazany między innymi za protesty przeciwko przymusowym aborcjom i sterylizacjom, ucieka z aresztu domowego w wiosce Dongshigu, w którym był więziony oraz nękanym, głodzony i bity przez osiemnaście miesięcy. Zostawia list do „drogiego premiera Wena” – apeluje o przeprowadzenie dochodzenia we własnej sprawie i „niemszczenie się na matce, żonie i córeczce” oraz wymienia z nazwiska wszystkich urzędników i najętych przez nich zbirów, którzy poddawali jego bliskich okrutnym, bezprawnym szykanom – i zostaje „przemycony” przez przyjaciół do amerykańskiej ambasady w Pekinie (jak komentują chińscy dysydenci, „jedyne naprawdę bezpieczne miejsce w ChRL”). Władze lokalne natychmiast dokonują zatrzymań przyjaciół i krewnych uciekiniera.

25-26 kwietnia 2012

Oficjalną wizytę w Polsce składa premier Wen Jiabao (i przedłuż ją o jeden dzień, żeby zobaczyć Kraków i obóz koncentracyjny Auschwitz Birkenau).

25 kwietnia 2012

Tysiące mnichów i świeckich protestują przed komisariatem w Dzogczenie, w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi), żądając zaprzestania nękania duchownych i zwolnienia zatrzymanych podczas policyjnych najazdów na lokalny klasztor.

Władze chińskie konfiskują ponad połowę ziemi należącej do pięciu osad tybetańskich koczowników, przygotowując się do przyjęcia dziesiątków tysięcy chińskich osadników w okręgu Gepasumdo (chiń. Tongde) prefektury Colho (chiń. Hainan) prowincji Qinghai.

26 kwietnia 2012

W dzień po dwudziestych trzecich urodzinach Panczenlamy „tybetańskiego” (i siedemnastych od czasu uprowadzenia przez władze) jego konkurent z nadania Pekinu, „chiński” Gjalcen Norbu przemawia na Światowym Forum Buddyjskim w Hongkongu, sławiąc pokój i krytykując „materialistyczną technologię”.

Szesnastu uczestników demonstracji w Draggo (chiń. Luhuo), podczas której 23 stycznia policja otworzyła ogień do tłumu, zabijając, według różnych źródeł, od dwóch do sześciu osób, zostaje skazanych na kary od roku i ośmiu miesięcy do dożywotniego więzienia.

1 maja 2012

Wicepremier rządu na wychodźstwie informuje indyjskie media o rozpoczęciu „globalnej kampanii”, której celem jest „przeciwdziałanie chińskiej infiltracji i ochrona tybetańskiej młodzieży przed kulturowymi skażeniami”. „Specjalni nauczyciele” będą „zaszczepiać ludzkie wartości”, ponieważ „Chińczycy przenikają do naszej społeczności, żeby szargać jej wizerunek”, popychając do „nadużywania narkotyków i seksu”. Pierwszą edukowaną grupą są „młodzi pracownicy” tybetańskiej administracji „w wieku od trzydziestu pięciu do czterdziestu lat”.

W Hunanie policja zatrzymuje dwóch chińskich działaczy zbierających podpisy pod apelem premiera Wena o kontynuowanie reform politycznych.

Mieszkańcy ośmiu wiosek w Ngabie (chiń. Aba) ogłaszają „bojkot pól” na znak szacunku dla rodaków, którzy dokonali samospaleń, i w proteście przeciwko więzieniu ich bliskich zatrzymanych podczas tegorocznych demonstracji.

5 maja 2012

Radio Lhasa podaje, że na poboczach w okręgu Czamdo (chiń. Changdu) powstało „pięćdziesiąt budek wartowniczych”, które Tybetańczycy nazywają „psimi budami”. (W związku z falą samospaleń w Khamie i Amdo policja wystawia dziesiątki nowych punktów kontrolnych na drogach dojazdowych do stolicy Tybetu.)

8 maja 2012

Z linii kolejowej Qinghai-Lhasa – informuje jej rzecznik – skorzystało już niemal pięćdziesiąt milionów pasażerów, w tym ponad osiem i pół miliona turystów w 2011 roku.

12 maja 2012

Dalajlama mówi dziennikarzom, iż jego ochrona została wzmocniona z powodu informacji, że chińskie służby planują na niego zamach z użyciem trucizny.

„Kochaj państwo, miłuj religię, szanuj prawo, strzeż się zła, buduj harmonię, módl się o pokój” – szef rządu TRA, Pema Thinle ogłasza kampanię edukacji patriotycznej w klasztorach buddyjskich.

14 maja 2012

Dalajlama spotyka się z premierem Davidem Cameronem w Londynie.

15 maja 2012

W Chengdu, stolicy Sichuanu aresztowany zostaje Lobsang Namgjal, młody pisarz z Maczu (chiń. Maqu) w prowincji Gansu, który opublikował w sieci kilka wystąpień Dalajlamy. Najbliższa rodzina dowie się o tym przez przypadek po dziewięciu miesiącach.

26 maja 2012

Rzecz bez precedensu: chińska straż graniczna – która do tej pory naciskała na służby nepalskie, by te zwracały uciekinierów z Tybetu – nie wpuszcza do kraju dziewięciorga tybetańskich pielgrzymów z Nagezu (chiń. Naqu) i po kilku dniach bicia przekazuje ich władzom nepalskim, które osadzają całą grupę w areszcie imigracyjnym za „nielegalne przekroczenie granicy”.

27 maja 2012

Przed lhaskim Dżokhangiem podpała się dwóch młodych Tybetańczyków: Dhargje z Ngaby (chiń. Aba) w Sichuanie i Topgjal Ceten z Labrangu (chiń. Xiahe) w prowincji Gansu. Interweniuje policja, która błyskawicznie blokuje ulice i usuwa wszelkie ślady protestu. Chińskie media informują, że Topgjal nie żyje.

28 maja 2012

Na komisariacie w Njarongu (chiń. Xinlong), w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan ginie bity i torturowany Khałang, trzydziestodwuletni mnich podejrzewany o rozlepianie plakatów niepodległościowych. Po wielokrotnych apelach władze zgadzają się wydać zwłoki krewnym i wypłacają im symboliczne „odszkodowanie”.

30 maja 2012

Przed klasztorem w Dzamthangu (chiń. Rangtang), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan dokonuje samospalenia trzydziestokilkuletnia Rikjo, matka trojga dzieci. Ginie na miejscu.

Po samospaleniach w Lhasie chińska policja przeczesuje miasto i dokonuje ponad sześciuset zatrzymań. Wielu pielgrzymów zostaje wydalonych.

Media informują, że siedemnastoletnia Tybetanka Emma Dolma Guo została powołana do reprezentacji Australii na olimpiadę szachową.

1 czerwca 2012

Kalon tipa (prezes gabinetu Centralnej Administracji Tybetańskiej w Indiach) Lobsang Senge „przyjmuje z żalem” rezygnację Wysłanników Dalajlamy: Lodiego Gjari i Kelsanga Gjalcena, którzy od 2002 roku przeprowadzili dziewięć rund rozmów z przedstawicielami władz centralnych Chińskiej Republiki Ludowej i podjęli decyzję o dymisji z powodu „pogarszającej się sytuacji w Tybecie” oraz związanej z nią fali samospaleń, i „frustracji” spowodowanej brakiem „pozytywnej reakcji strony chińskiej” na propozycje diaspory.

2 czerwca 2012

Dwaj Tybetańczycy zostają skazani na kary dwóch i trzech lat więzienia za udział w kwietniowym proteście przeciwko skorumpowanym urzędnikom w Adhe, w Ngabie (chiń. Aba) – a ściślej za „nieprzyjęcie kluczy do domów zbudowanych z pomocą rządu”.

5 czerwca 2012

Przed siedzibą władz w Czamdo (chiń. Changdu) protestuje samotny mnich, Karma Rabten. Zostaje natychmiast aresztowany, do klasztoru Czamdo Rata wkracza policja.

6 czerwca 2012

Biura podróży informują, że władze chińskie – najwyraźniej w związku z samospaleniami w Lhasie – ponownie zamknęły dla cudzoziemców Tybetański Region Autonomiczny.

10 czerwca 2012

„Stary pies” Pemy Cetena z Amdo wygrywa niezależny Brooklyn Film Festiwal.

11 czerwca 2012

Rada Państwa zapowiada, że podczas rozpraw apelacyjnych w sprawach, w których orzeczono karę śmierci, nie będzie wyłączana jawność.

12 czerwca 2012

Catherine Ashton, Wysoki przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, mówi o Tybecie w Sztrasburgu: wyrażając „zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją”, wzywa władze chińskie do „zapewnienia przestrzegania praw Tybetańczyków”.

Chińska delegacja zgłasza „ostry protest” i organizatorzy proszą grupę tybetańskich buddystów, należących do diaspory, o opuszczenie sali plenarnej podczas „światowej” konferencji buddyjskiej w Korei Południowej. Następnego dnia wysłannicy Pekinu manifestacyjnie wracają do kraju.

Policja zatrzymuje Ceringa Dhondupa, który przez kilkanaście minut samotnie skanduje niepodległościowe hasła na ulicy w Kakhogu (chiń. Hongyuan), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan.

14 czerwca 2012

Z badań Uniwersytetu Harvarda wynika, że cenzura ingeruje w co najmniej trzynaście procent chińskich blogów.

15 czerwca 2012

Przed koszarami Ludowej Policji Zbrojnej w Czency (chiń. Jianza), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai dokonuje samospalenia pięćdziesięciokilkuletni koczownik Tamdin Thar. Ginie na miejscu.

16 czerwca 2012

Chiny wysyłają w kosmos pierwszą astronautkę.

18 czerwca 2012

W Maczu (chiń. Maqu), w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu zostaje aresztowany Szonu Palden, koczownik poszukiwany za udział w antyrządowych demonstracjach w marcu 2008 roku.

Sąd w Ngabie (chiń. Aba), w Sichuanie skazuje na karę siedmiu lat więzienia mnicha Jontena Gjaco, uznając go winnym „przekazywania za granicę informacji o wydarzeniach o charakterze politycznym od 2008 roku, a w szczególności zdjęcia mniszki Tenzin Łangmo i wiadomości o jej samospaleniu”.

19 czerwca 2012

Rządowa gazeta informuje, że po nagłej „sezonowej kontroli” na lhaskim Barkhorze kazano zamknąć niemal pięćdziesiąt hoteli, noclegowni i restauracji; według niezależnych źródeł – wyłącznie tybetańskich.

20 czerwca 2012

W Zato (chiń. Zaduo), w okręgu Tridu (chiń. Chengduo), w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai podpalają się dwudziestodwuletni Ngałang Norpel i starszy o dwa lata Tenzin Khedrup. Trzymają zakazane flagi tybetańskie, wołają o niepodległość oraz o długie życie i powrót Dalajlamy. Tenzin Khedrup ginie na miejscu.

Po trzytygodniowej przerwie związanej z samospaleniami przed Dżokhangiem biura podróży otrzymują zgodę na organizowanie wycieczek do Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, niemniej władze w Lhasie wprowadzają nowe wymogi: w grupie musi być co najmniej pięć osób z tego samego kraju, a potencjalni turyści mają opłacić z góry minimum połowę kosztów. Z tajemniczych przyczyn „liberalizacja” (wcześniej zapowiadano, że TRA będzie „zamknięty” do końca sierpnia) nie dotyczy miłośników podróży z Norwegii, Wielkiej Brytanii, Austrii i Korei Południowej.

21 czerwca 2012

Pierwsze, historyczne spotkanie premierów ChRL i Bhutanu (podczas oenzetowskiego Szczytu Ziemi w Brazylii), po którym Chiny deklarują gotowość „szybkiego nawiązania formalnych stosunków dwustronnych i rozwiązania sporów granicznych”.

23 czerwca 2012

Chiny ogłaszają budowę „22 modelowych wiosek” w ramach wartego 400 milionów yuanów (215 mln PLN) planu „rozwijania międzynarodowej turystyki” w prefekturze Njingtri (chiń. Lingzhi) Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

24 czerwca 2012

Policja zatrzymuje siedemnastoletnią Dzigme Dolmę, która przez kilka minut samotnie rozrzuca ulotki, wołając o powrót Dalajlamy i wolność Tybetu na ulicy w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie. Kilka dni później rodzice odnajdują ją skatowaną w szpitalu.

27 czerwca 2012

Przed klasztorem w Dziekundo (chiń. Jiegu), w prowincji Qinghai podpala się kobieta (zidentyfikowana znacznie później jako Dekji Czojom), protestująca w ten sposób przeciwko nieuczciwej polityce konfiskowania i nadawania ziemi (po tragicznym trzęsieniu, które nawiedziło region w 2010 roku). Zostaje natychmiast ugaszona i przewieziona do szpitala; władze grożą świadkom surowymi karami za „rozpowszechnianie plotek”, podkreślając, że sprawa nie miała nic wspólnego z „polityką” i „kwestiami etnicznymi”.

28 czerwca 2012

„Trudy służby i brzemię odpowiedzialności sprawiają, że w Tybecie często odczuwa się zdenerwowanie i niepokój. Szczere powitanie, pozytywne spojrzenie pomagają przekazać tym oficerom ciepło” – rządowe media informują o przybyciu do Lhasy „wyspecjalizowanej grupy wsparcia psychologicznego” dla żołnierzy *wujing*, Ludowej Policji Zbrojnej.

29 czerwca 2012

W Silingu (chiń. Xining) umiera dziewięćdziesięciosiedmioletnia Majum Sonam Dolma, matka X Panczenlamy.

lipiec 2012

Początek „przygotowań” do XVIII Zjazdu KPCh – policja zatrzymuje, osadza w aresztach domowych lub obozach pracy ponad sześćdziesięciu dysydentów i działaczy społecznych.

1-2 lipca 2012

Policja odnajduje zakopane zwłoki mnicha imieniem Zama, zaginionego przed dwoma tygodniami skarbnika klasztoru Szaczung w Bajanie (chiń. Hualong), w prefekturze Coszar (chiń. Haidong) prowincji Qinghai. Jego współbracia wychodzą na ulice w milczącym proteście, który zostaje rozbity siłą przez policję. Następnego dnia do zabójstwa, i próby rabunku, przyznaje się komendant lokalnego komisariatu. Klasztor odcina od świata kordon żołnierzy paramilitarnej Ludowej Policji Zbrojnej.

Sąd ludowy w Barkhamie (chiń. Maerkang), w prowincji Sichuan skazuje na trzy lata więzienia Lodo, mnicha uprowadzonego z klasztoru Kirti w październiku 2011 roku.

4 lipca 2012

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na kary od dziewięciu do jedenastu lat więzienia trzech przełożonych klasztoru Bongtak w Themczenie (chiń. Tianjun), w Qinghai, oskarżonych o „podżeganie” i „współudział” w styczniowym samospaleniu Damczo Sangpy. Funkcjonariusze policji brutalnie biją i zatrzymują dwudziestodwuletniego Kelsanga Tenzina, który przez kilka minut samotnie woła o długie życie Dalajlamy i uwolnienie wszystkich więźniów politycznych przed siedzibą władz lokalnych w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie.

6 lipca 2012

„Obywatele sieci” informują, że z okazji urodziny Dalajlamy w niektórych regionach Tybetu odcięto dostęp do internetu.

7 lipca 2012

W Damszungu (chiń. Dangxiong), w okolicach Lhasy dokonuje samospalenia dwudziestokilkuletni Celang Dordze. Udaje mu się przejść prawie sto metrów, wołając o długie życie Dalajlamy. Zostaje ugaszony i przewieziony do szpitala, w którym umiera tego samego wieczora. Policja zatrzymuje większość świadków protestu i odcina Damszung od świata.

Xinhua informuje, że Chiny wydadzą 30 miliardów yuanów (16 mld PLN) na zbudowanie w Lhasie parku tematycznego księżniczki Wencheng, który ma być symbolem „przyjaźni etnicznej”.

12 lipca 2012

Rządowe media donoszą o nagłym przetasowaniu na kluczowych stanowiskach – między innymi szefów departamentów organizacji i propagandy – w lhaskich strukturach Komunistycznej Partii Partii Chin: fotele traci piętnastu aparaczyków, pięciu otrzymuje nominacje.

14 lipca 2012

W klasztorze Paljul w Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie zostają zatrzymani Kelsang Gjaco i Taszi Dhondup, mnisi znani z publikacji krytycznych wobec chińskich rządów w Tybecie.

17 lipca 2012

Przed klasztorem Codun Kirti w Barkhamie (chiń. Maerkang), w Ngabie (chiń. Aba) podpala się osiemnastoletni mnich Lobsang Lozin. Ginie na miejscu.

Władze nie dopuszczają zatrudnionych przez rodzinę adwokatów z Pekinu do rozprawy Dzigmeo Gjaco, znanego mnicha z Labrangu w Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu, aresztowanego przed rokiem za prowadzenie „działalności separatystycznej”.

19 lipca 2012

Władze chińskie w Xinjiangu zakazują publicznego obchodzenia Ramadanu.

22 lipca 2012

Podczas wizyty delegacji aparaczyków z Czamdo (chiń. Changdu) w okręgu Gondzio (chiń. Gongjue) na ulicę wychodzi mężczyzna imieniem Ngałang, powiewając zakazaną tybetańską flagą, rozrzucając ulotki i wołając o długie życie Dalajlamy, zjednoczenie Tybetańczyków oraz rychły koniec ich cierpień. Zostaje natychmiast zatrzymany i wywieziony przez policję.

23 lipca 2012

„Kto nie strzeże stabilizacji kraju, nie zasługuje na miano osoby religijnej” – Gjalcen Norbu, mianowany przez władze w Pekinie Panczenlamą, składa wizytę w Lhasie.

24 lipca 2012

Unia Europejska ustanawia Specjalnego Przedstawiciela ds. Praw Człowieka.

26 lipca 2012

Broadcasting Board of Governors (coś w rodzaju amerykańskiej KRRiT) publikuje wyniki badań przeprowadzonych wśród tybetańskich pielgrzymów uczestniczących w abhiszece Kalaczakry w Indiach w styczniu 2012 roku. Wynika z nich, że w Tybecie za najbardziej wiarygodne uchodzą informacje „przekazywane ustnie, nieformalnie”.

29 lipca 2012

Niemal sto tysięcy osób protestuje w Hongkongu przeciwko planom wprowadzenia w szkołach „wychowania patriotycznego”.

W Silingu (chiń. Xining) zostaje aresztowany Czoksai, tybetański artysta, który naraził się władzom, nagrywając płytę z pieśniami sławiącymi Dalajlamę.

30 lipca 2012

Ngałang Norphel, który 20 czerwca dokonał samospalenia w Zato (chiń. Zaduo), umiera w szpitalu w Juszu (chiń. Yushu).

1 sierpnia 2012

W „dniu wojska” dwudziestodwuletni mnich Kunczok Jarphel rozrzuca podpisane własnym nazwiskiem niepodległościowe ulotki i woła o powrót Dalajlamy w parku w Sertharze (chiń. Seda), w Sichuanie. Stawia opór zatrzymującym go policjantom i zostaje przez nich skatowany na oczach tłumu gapiów.

3 sierpnia 2012

W okręgu Barkham (chiń. Maerkang) prefektury Ngaba (chiń. Aba) zostaje zatrzymany niepełnosprawny pieśniarz Amczok Phulczung, który ukrywał się po nagraniu płyty zawierającej pieśni wzywające Tybetańczyków do przeciwstawienia się chińskiej dominacji oraz sławiące Dalajlamę i nowo wybranego premiera administracji tybetańskiej na wychodźstwie.

4 sierpnia 2012

Media informują o odrzuceniu przez Pekin prośby Indii o ponowne otwarcie konsulatu w Lhasie, który zamknięto po wojnie granicznej w 1962 roku.

5 sierpnia 2012

Policja zatrzymuje czterech „przywódców” protestu chłopów w Sangezu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu, którzy domagają się od władz mediacji w zadawnionym, krwawym sporze o ziemię.

6 sierpnia 2012

Na głównej ulicy w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan – epicentrum fali tybetańskich samospaleń – podpala się Lobsang Cultrim, mnich klasztoru Kirti. Woła o „powrót Jego Świątobliwości i zjednoczenie wszystkich Tybetańczyków”. Zostaje błyskawicznie ugaszony i wywieziony przez policję. Następnego dnia urzędnicy przekazują jego prochy krewnym, uniemożliwiając przeprowadzenie tradycyjnego pogrzebu.

7 sierpnia 2012

W pobliżu klasztoru w Coe (chiń. Hezuo), w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu dokonuje samospalenia dwudziestokilkuletnia Dolkar Kji. Ginie na miejscu. Rządowa agencja Xinhua podaje, że przyczyną jej „dramatycznego kroku” była „kłótnia z rodziną męża”.

8 sierpnia 2012

W nocy do klasztoru Coe, przed którym dzień wcześniej podpaliła się Dolkar Kji, wkracza policja i zabiera trzech mnichów za przeniesienie poparzonej do świątyni. Kiedy funkcjonariusze wracają dokonać kolejnych zatrzymań, drogę zagraża im tłum duchownych i świeckich. W tym samym czasie protestuje kilkuset mnichów pobliskiego klasztoru Labrang Taszikjil, którzy ruszają modlić się za zmarłą w jej rodzinnym domu. Zawracają po mediacji przełożonych świątyni.

10 sierpnia 2012

W miasteczku Meruma w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan podpala się dwudziestokilkuletni koczownik imieniem Czopa. Został ugaszony i wywieziony przez policjantów. Umiera w drodze do szpitala.

11 sierpnia 2012

„To ogromny zaszczyt reprezentować Tybetańczyków” – dwudziestodwuletnia Czojang z koczowniczej rodziny w Codziangu (chiń. Haibei), reprezentująca ChRL w chodzie na 20 kilometrów, zdobywa brązowy medal w tybetańskim debiucie olimpijskim. Na trasie w Londynie witają ją zakazane w Chinach narodowe flagi i transparenty: „You go girl. We Tibetans are with you”.

12-16 sierpnia 2012

Policja uprowadza pięciu młodych mnichów z klasztoru Gjalrong Codun w Barkhamie (chiń. Maerkang), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan. Nie wiadomo, o co są podejrzewani i gdzie zostali wywiezieni; zatrzymania mają najprawdopodobniej związek ze samospaleniami duchownych tej świątyni.

13 sierpnia 2012

Lungtok, mnich klasztoru Kirti, i Taszi, świecki, dokonują samospaleń w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan, wywołując masowy protest, brutalnie spacyfikowany przez policję, która zabija jednego z demonstrantów. Panuje bardzo napięta atmosfera, lokalne źródła donoszą o trzecim samospaleniu, ale informacji tych nie udaje się potwierdzić; policja natychmiast zaczyna dokonywać zatrzymań w Kirti.

14 sierpnia 2012

Obaj mężczyźni, którzy dzień wcześniej dokonali samospaleń w Ngabie, umierają w szpitalu w Barkhamie (chiń. Maerkang).

Setki Tybetańczyków protestują przeciwko brutalności policji na ulicach Rebgongu (chiń. Tongren), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai, gdzie poprzedniego dnia pijani funkcjonariusze brutalnie pobili czterech pasażerów zatrzymanego bez powodu samochodu.

Tybetańscy koczownicy palą namioty chińskich górników i przepędzają poszukiwaczy, próbujących wydobywać złoto na stokach świętej góry w Gologu (chiń. Guoluo), w prowincji Qinghai.

15 sierpnia 2012

Policja otwiera ogień do tłumu Tybetańczyków, protestujących przeciwko otwarciu kopalni w okręgu Markham (chiń. Mangkang) prefektury Czamdo (chiń. Changdu) w Tybetańskim Regionie Autonomicznym. Na miejscu ginie mężczyzna imieniem Nima, sześć osób zostaje zatrzymanych.

21 sierpnia 2012

Rządowy „Dziennik Tybetański” podsumowuje kampanię „mocnego uderzenia” (chiń. yanda), prowadzoną w Lhasie od 4 maja pod hasłem „kolektywnego ukracania przestępczości i chaosu”, informując między innymi – prawdopodobnie w związku z falą samospaleń – o wprowadzeniu w stolicy Tybetu „systemu sprzedawania paliwa po okazaniu dokumentu tożsamości”.

Według rządowej agencji Xinhua po raz piąty z rzędu Lhasa zostaje uznana za miasto „najszczęśliwszych mieszkańców” w ChRL.

23-29 sierpnia 2012

Po pierwszym takim incydencie w maju chińska policja wydała do Nepalu dwie kolejne grupy Tybetańczyków, powracających do ojczyzny z Indii.

25 sierpnia 2012

Policja bije i zatrzymuje trzydziestodwuletnią mniszkę Szedrub Lhamo, rozrzucającą niepodległościowe ulotki i wołającą o długie życie Dalajlamy w Kardze (chiń. Ganzi), w prowincji Sichuan. Funkcjonariusze zabierają również cudzoziemca, który fotografował jej protest.

Przed bankiem w Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu wypija kwas siarkowy i podpala się oskarżona o malwersację dwudziestokilkuletnia Działjang Metok. Ginie na miejscu. Sąd ludowy w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie skazuje na karę trzech lat więzienia siedemnastoletnią Dzigme Dolmę, którą w czerwcu policjanci skatowali za rozrzucenie garści ulotek.

27 sierpnia 2012

Osiemnastoletni mnich Lobsang Kelsang oraz młodszy o rok Damczo, były duchowny klasztoru Kirti (i brat mniszki, która dokonała samospalenia w lutym), podpalają się w pobliżu wschodniej bramy tej świątyni w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan. Płonąc, wołają o wolność; umierają po przewiezieniu do szpitala. Kilka godzin później policja zatrzymuje Lobsanga Paldena, mnicha, który przyjaźnił się z Kelsangiem w Kirti, a następnego dnia jeszcze dwie osoby. Liczba tybetańskich samospaleń, których fala (po dwóch wcześniejszych, izolowanych przypadkach) ruszyła w marcu 2011 roku, przekracza pięćdziesiąt.

28 sierpnia 2012

Zatrzymanie Kelsanga Gjaco z klasztoru Bora, uczestnika marcowego marszu protestacyjnego w Sangczu (chiń. Xiahe).

30 sierpnia 2012

Xu Zhitao z partyjnego Departamentu Pracy Frontu Jedności (na którego czele staje właśnie Ling Jihua, zaufany przewodniczącego Hu) oświadcza, że w tym roku Pekin nie zamierza kontaktować się z wysłannikami Dalajlamy, a tematem ewentualnych rozmów może być wyłącznie „sposób poniesienia przezeń separatystycznych wystąpień i zabiegania o zaufanie rządu centralnego oraz o wybaczenie narodu chińskiego”.

Władze lokalne wywożą ponad siedemdziesięciu mnichów z Czamdo (chiń. Changdu) na przymusową „edukację prawną” i zakazują duchownym opuszczania prefektury bez specjalnych zezwoleń.

1 września 2012

Oddział Ludowej Policji Zbrojnej najeżdża klasztor Zilkar w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai i wywozi pięciu duchownych. Mnisi, którzy próbują w tym przeszkodzić, zostają brutalnie pobici.

Dwaj mnisi klasztoru Kirti w Ngabie (chiń. Aba), dziewiętnastoletni Lobsang Cultrim i młodszy o dwa lata Lobsang Dziangczub zostają skazani na kary jedenastu i ośmiu lat więzienia w związku z marcowym samospaleniem duchownego imieniem Gepe.

6 września 2012

W Lhasie ginie czterdziestoletni mnich Sonam Dordże, przypadkowo postrzelony przez policjanta przed przychodnią. Władze tuszują wypadek, grożąc świadkom więzieniem.

10 września 2012

Rządowe chińskie media zapowiadają powołanie „biura dla zamorskich Tybetańczyków”, wzorowanego na placówkach tworzonych pod auspicjami prowincji Chin właściwych z myślą o chińskiej diasporze (czy raczej, jak wynika z relacji „renegatów”, jej inwigilacji i indoktrynacji).

Grupa mężczyzn w mundurach polowych uprowadza pięcioro tybetańskich dzieci ze szkolnego placu zabaw w koczowniczym regionie Cigorthangu (chiń. Xinghai), w prowincji Qinghai. Bandyci żądają wysokiego okupu, lokalna policja zatrzymuje kilkunastu podejrzanym, ale nie odnajduje porwanych.

11 września 2012

Rząd Nepalu, powołując się na warunki „geopolityczne”, odrzuca prośbę administracji USA o wydawanie tybetańskim uchodźcom zaświadczeń tożsamości, które pozwoliłyby im między innymi legalnie pracować i podróżować.

12 września 2012

W związku z budową szosy władze każą zburzyć dom i hotel, należące do Nangczena Tasziego, popularnego biznesmena i promotora rodzimej kultury z Nangczenu (chiń. Nangqian) w Qinghai. Czterdziestosiedmioletni mężczyzna zostaje uprowadzony, policja zatrzymuje też jego żonę i troje dzieci.

13 września 2012

Biura podróży informują, że władze chińskie – zapewne w związku z narodowym świętem i zbliżającym się zjazdem partii komunistycznej – przestają wydawać cudzoziemcom zezwolenia na wjazd do Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

Grupa wpływowych amerykańskich senatorów przedstawia projekt uchwały, będącej hołdem dla wysiłków Lodiego Gjari, byłego Specjalnego Wysłannika Dalajlamy, prowadzącego w imieniu diaspory – martwy od ponad półtora roku – dialog z Pekinem.

18 września 2012

Niezależne źródła informują o skazaniu ośmiu duchownych z klasztoru Bongtak i jednego świeckiego na kary od roku do dziewięciu lat więzienia w związku z lutowym samospaleniem mnicha w Themczenie (chiń. Tianjun), w prowincji Qinghai.

Sąd ludowy w Barkhamie (chiń. Maerkang), w Sichuanie skazuje na kary siedmiu oraz siedmiu i pół roku więzienia mnicha klasztoru Kirti i świeckiego za „przekazywanie informacji za granicę”.

20 września 2012

Tybetański parlament na wychodźstwie jednogłośnie zastępuje tytuł *kalon tipa* (oddawany na inne języki jako „prezes gabinetu”, potocznie „premier”) mianem *sikjong*, „przywódca polityczny” (pozostali członkowie *kaszagu*, „gabinetu” nadal mają nazywać się *kalonami*).

W Julganie (chiń. Henan), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai policja zatrzymuje pieśniarza i satyryka Sogtruka Szeraba, którego piosenki i skecze opisują dolegliwości życia pod chińskimi rządami.

W Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu służba bezpieczeństwa uprowadza Gologa Dzigmeo Gjaco, który w 2008 roku pomógł Dhondupowi Łangczenowi nakręcić film „Pożegnanie ze strachem”, za co przez pół roku był bity i torturowany w śledztwie (kilkanaście dni przed zatrzymaniem władze każą mu opuścić przyklasztorny dom, który po dokładnym przeszukaniu zostaje zrównany z ziemią).

25-28 września 2012

Drugie (zwołane w trybie „konstytucyjnym”) „nadzwyczajne” spotkanie liderów diaspory w Dharamsali, poświęcone kryzysowi w Tybecie i zakończone przyjęciem apelu do rodaków o położenie kresu samospaleniom, nazwanym „najwyższą formą protestu bez przemocy”.

28 września 2012

Media informują, że Bo Xilai – „genetyczny patriota” i były sekretarz partii z Chongqing (którego żonę skazano właśnie na dożywocie za zamordowanie brytyjskiego biznesmena, a szefa policji, który musiał uciekać przed swoim szefem do amerykańskiego konsulatu, na 15 lat więzienia za tuszowanie morderstwa i zdradę) – został usunięty (za „poważne naruszanie dyscypliny”, czyli m.in. nadużywanie władzy, korupcję, łapówkarstwo i „niewłaściwe stosunki z kobietami”) z szeregów partii, której zjazd (z pokoleniową zmianą rządzącej elity) zapowiedziano na 8 listopada.

Niezależne chińskie źródła informują, że 17 sierpnia policja udaremniła samospalenie w Czency (chiń. Jianza), w prowincji Qinghai, aresztując pięćdziesięciosiedmioletniego Dordże Rabtena, który „przygotował benzynę” zamierzał podpalić się na znak protestu „przeciwko łzeniu przez władze chińskie Dalajlamy i marginalizowaniu Tybetańczyków”.

29 września 2012

Mimo apelu diaspory na targu w Zato (chiń. Zadu), w prowincji Qinghai dokonuje samospalenia dwudziestosiedmioletni Jungdrung ubrany w strój narodowy. Płonąc, woła o niepodległość, powrót Dalajlamy i Karmapy. Zostaje ugaszony i wywieziony przez policję. W klasztorze w Rebgongu (chiń. Tongren), w Qinghai umiera Działjang Palden, mnich, który podpalił się tam w marcu.

1 października 2012

Według opublikowanego przez media sondażu dwa z czterech miejsc, w których najchętniej wypoczywają chińscy milionerzy, to ziemie tybetańskie.

Policja zatrzymuje (prawdopodobnie w związku z lutowym protestem) Tenzina Szeraba, mnicha klasztoru Zilkar w Tridu (chiń. Chengduo), w Qinghai. Inni duchowni z tej świątyni, Sonam Jinten i Sonam Szerab, zostają skazani na kary dwóch lat więzienia za przekazywanie informacji za granicę.

4 października 2012

W Nagczu (chiń. Naqu), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym podpala się czterdziestotrzyletni Gudrup. Woła o wolność i powrót Jego Świątobliwości Dalajlamy. Prawdopodobnie ginie na miejscu. Wcześniej apeluje w internecie do „wszystkich braci i siostr z Krainy Śniegu” o zachowanie dumy narodowej i jedności. Nocą policja uprowadza jednego z mnichów klasztoru Sera, prawdopodobnie podejrzanego o przekazywanie informacji za granicę.

6 października 2012

W pobliżu miasta Coe (chiń. Hezuo) w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu podpala się dwudziestosiedmioletni Senge Gjaco, ojciec dwojga dzieci. Ginie na miejscu.

11 października 2012

Literacką Nagrodę Nobla otrzymuje chiński pisarz Mo Yan. Choć należy do partii i piastuje eksponowane stanowisko, następnego dnia publicznie wyraża nadzieję, że Liu Xiaobo „bardzo szybko odzyska wolność”.

13 października 2012

Przed klasztorem w Coe (chiń. Hezuo), w Kanlho (chiń. Gannan) dokonuje samospalenia pięćdziesięciodwuletni Tamdin Dordże – dziadek chłopca, w którym za zgodą komunistycznych władz rozpoznano nowe wcielenie Gungthanga Rinpoczego, jednego z najważniejszych hierarchów buddyjskich w regionie. Woła o wolność i powrót Dalajlamy, ginie na miejscu. Wkrótce potem policja zatrzymuje trzech mnichów podejrzewanych o przekazanie informacji o tym proteście.

15 października 2012

Policyjna obława i zatrzymanie pięciu Tybetańczyków w Serszulu (chiń. Shiqu), w Sichuanie (związane zapewne z zakazaną tybetańską flagą, którą miesiąc wcześniej ktoś zawiesił tam na szkolnym dziedzińcu).

Kolejnych pięciu mnichów z Draggo (chiń. Luhuo) w Kardze (chiń. Ganzi) zostaje skazanych na kary więzienia (od pięciu do siedmiu lat) za udział w krwawo stłumionym styczniowym proteście.

17 października 2012

Policja zatrzymuje czterech mnichów oskarżanych o przygotowanie do kremacji i sfotografowanie zwłok Senge Gjaca, który 6 października podpalił się przed ich klasztorem w Coe (chiń. Hezuo), w Gansu.

18 października 2012

Rzecz bez precedensu: lhaska gazeta informuje o skazaniu na karę dożywotniego więzienia „funkcjonariusza policji nazwiskiem Liu”, który zabił podejrzanego, próbując wymusić zeznanie torturami.

19 października 2012

Jia Qingli, przewodniczący Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej, i Zhou Yongkang, szef partyjnej komisji polityki i ustawodawstwa, wzywają do „czujnego strzeżenia stabilizacji i bezpieczeństwa” w Tybecie w „newralgicznym okresie walki z kliką Dalaję”, czyli przygotowań do listopadowego zjazdu KPCh.

Zatrzymanie siedmiu kolejnych mnichów w Serszulu (chiń. Shiqu), w Sichuanie w związku z symbolicznym protestem sprzed miesiąca.

20 października 2012

Przed klasztorem Bora w Sangczu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia dwudziestosiedmioletni Lhamo Kjab. Płonąc woła o powrót Dalajlamy i rusza w kierunku grupy tajniaków, którzy uciekają przed nim w popłochu. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i dwie kilkuletnie córki. Mnisi i wierni przenoszą zwłoki do świątyni, a potem do rodzinnego domu.

22 października 2012

Przed klasztorem Labrang w Sangczu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu podpala się pięćdziesięciokilkuletni Dhondup, wołając o powrót Dalajlamy. Ginie na miejscu.

Policja uprowadza pięciu duchownych z klasztoru Łonpo w Serszulu (chiń. Shiqu), w Sichuanie – liczba osób zatrzymanych tam w związku z symbolicznym protestem sprzed ponad miesiąca (wciągnięcie zakazanej tybetańskiej flagi i rozrzucenie garści niepodległościowych ulotek) rośnie do co najmniej dwudziestu czterech.

23 października 2012

Przed komisariatem w Sangczu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia pięćdziesięciosiedmioletni Dordze Rinczen. Ginie na miejscu. Błyskawicznie gromadzi się tłum Tybetańczyków, którzy po krótkiej szarpaninie odbierają zwłoki policjantom, żeby odprawić modły i tradycyjny pogrzeb.

Zatrzymanie Tasziego Norbu, dziewiętnastoletniego mnicha z Nagczu (chiń. Naqu), prawdopodobnie w związku z posiadaniem smartfona i podejrzeniem o przekazywanie informacji.

24 października 2012

„Wedle naszej wiedzy większość samospaleń w regionach zamieszkiwanych przez Tybetańczyków jest związana z podżeganiem kliki Dalaja. To nikczemne i godne potępienia”, oświadcza rzecznik chińskiego MSZ, nie przedstawiając na to żadnych dowodów.

25 października 2012

W wiosce Narong Phampa, w okręgu Driru (chiń. Biru) prefektury Nagczu (chiń. Naqu) podpala się, wołając o wolność i powrót Dalajlamy, dwóch młodych mężczyzn.

Dwudziestoletni Cepo ginie na miejscu; nie wiadomo, w jakim stanie jest zabrany przez policję jego starszy o pięć lat kuzyn Tenzin.

W Chengdu zatrzymany zostaje Dzinpa, mnich klasztoru Mura w Maczu (chiń. Maqu), podejrzewany o przekazywanie informacji za granicę.

26 października 2012

Dwudziestokilkuletni Lhamo Ceten podpala się przed koszarami w miasteczku Aczok, w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe). Woła o wolność Tybetu, ginie na miejscu, zostawiając żonę i dwuletnią córkę. Kilka godzin później w pobliskim Sangkogu ginie w płomieniach, również żonaty, dwudziestotrzyletni Celang Kjab.

Policja zatrzymuje dwóch mnichów i świeckiego w okręgu Sog (chiń. Suo), w Nagczu (chiń. Naqu) w związku z wcześniejszym o dzień samospaleniem albo niezależnym protestem politycznym w lokalnej świątyni.

28 października 2012

W Driru (chiń. Biru) zatrzymani zostają, prawdopodobnie w związku z wcześniejszymi o trzy dni samospaleniami, Dała i Lhundrub, bracia zaangażowanych w kampanię promowania ojczystego języka.

31 października 2012

„Do końca przyszłego roku – rządowe media cytują Chena Quanguo, sekretarza partii TRA – wszyscy w Tybecie będą mieszkać w nowych albo odnowionych domach z dostępem do wody, elektryczności, gazu, poczty, telewizji i dróg szybkiego ruchu”. Innymi słowy, z centralnej części kraju znikną ostatni koczownicy.

W ramach przygotowań do zbliżającego się zjazdu partii władze w Pekinie zakazują sprzedawania noży, każą usunąć ręczki do opuszczania szyb w stołecznych taksówkach i

wydalają z miasta bądź osadzają w obozach pracy dysydentów oraz potencjalnych „wichrzycieli” i „petentów”. W każdym autobusie przejeżdżającym w pobliżu Tiananmen dyżuruje co najmniej jeden uzbrojony funkcjonariusz. Według rządowych mediów „stabilizacji” w stolicy strzec będzie „ponad milion ochotników” z czerwonymi opaskami.

1 listopada 2012

W Coe (chiń. Hezuo), w Gansu policja uprowadza wdowca po Dolkar Coe, która 7 sierpnia dokonała samospalenia w proteście przeciwko chińskim rządowi. Mężczyzna odmawia przyjęcia pieniędzy i złożenia oświadczenia, że żona odebrała sobie życie z powodu problemów rodzinnych.

2 listopada 2012

Navi Pillay, Wysoka Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka, wyraża zaniepokojenie „ciągłymi doniesieniami o stosowaniu przemocy wobec Tybetańczyków, próbujących korzystać z podstawowych praw”, oraz wzywa Pekin do „bezwłocznego naprawienia zadawnionych krzywd, które doprowadziły do zatrwajającej eskalacji desperackich protestów, w tym samospaleń, na ziemiach tybetańskich”, a Tybetańczyków do „poniechania skrajnych form protestu”.

3 listopada 2012

Centralna Administracja Tybetańska w Indiach apeluje do Rady Praw Człowieka ONZ o poświęcenie „specjalnej sesji” kryzysowi w Tybecie.

4 listopada 2012

Przed klasztorem w Ronglo, w Rebgongu (chiń. Tongren), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai dokonuje samospalenia dwudziestopięcioletni Dordze Lhundrub, ojciec dwojga dzieci, artysta malujący tradycyjne obrazy sakralne. Ginie na miejscu. Mnisi składają zwłoki pod portretem Dalajlamy przed wielkim posągiem Tary, przykrywając je ofiarnymi szarfami. Kremacja przeradza się w wielotysięczny, pokojowy protest. Krewni zmarłego wzywają tłum do spokoju, by nikt więcej nie ucierpiał.

5 listopada 2012

Zorganizowany przez ambasadę ChRL, władze Tybetańskiego Regionu Autonomicznego i usługowych partnerów lokalnych pierwszy „Chiński tydzień kultury tybetańskiej” w Polsce z udziałem kilkudziesięcioosobowej delegacji biegłej w propagandzie oraz tańcu i śpiewie.

7 listopada 2012

W Rebgongu (chiń. Tongren), w prefekturze Malho (chiń. Huangnan) prowincji Qinghai podpala się dwudziestotrzyletnia Tamdin Co. Woła o powrót Dalajlamy, ginie na miejscu, osierocając roczne dziecko.

Przed komisariatem w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan dokonuje samospalenia trzech mnichów klasztoru Ngoszuł: piętnastoletni Dordze oraz starsi o rok Samdup i Dordze Kjab. Chłopcy wołają o powrót Dalajlamy, najmłodszy ginie na miejscu, starsi zostają przewiezieni do szpitala.

W wiosce Bankar, w okręgu Driru (chiń. Biru) prefektury Nagezu (chiń. Naqu), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym podpala się mężczyzna. Wigilia zjazdu partii jest najtragiczniejszym dniem od chwili ruszenia fali tybetańskich samospaleń w marcu 2011 roku.

8 listopada 2012

W Pekinie, z którego tradycyjnie usunięto z tej okazji dysydentów i potencjalnych „wichrzycieli”, rozpoczyna się XVIII Zjazd Komunistycznej Partii Chin, mający dokonać pokoleniowego przetasowania szeregów. Część strażników pilnujących Tiananmen i samej Wielkiej Hali Ludowej uzbrojona jest w gaśnie.

W Rongtuo, w Rebgongu (chiń. Tongren), w Qinghai dokonuje samospalenia osiemnastoletni Kelsang Dzinpa. Ginie na miejscu. Tłum Tybetańczyków niesie zwłoki na plac przed lokalnym klasztorem. Ludzie wyjmują portrety Dalajlamy i wołają o wolność. Mieszkańcy sąsiedniego miasteczka zrywają chińskie flagi.

9 listopada 2012

Na ulice Rebgongu (chiń. Tongren) wychodzą tysiące uczniów w proteście przeciwko represyjnej polityce władz. Manifestacja ma charakter pokojowy i przebiega spokojnie. Nastolatki i dzieci recytują modlitwy o długie życie Jego Świątobliwości Dalajlamy, wołają o jego powrót do Tybetu, wolność, „równość wszystkich nacji” i prawa człowieka. Delegaci z Tybetańskiego Regionu Autonomicznego na pekiński zjazd partii oskarżają „klikę Dalajlamy i zagranicznych separatystów tybetańskich o poświęcanie cudzego życia dla własnych celów politycznych”, nazywając samospalenia „morderstwami”. Wykluczają też wpuszczenie zagranicznych obserwatorów, o co apelowała między innymi Wysoka Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka.

10 listopada 2012

Przed klasztorem w Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu podpala się osiemnastoletni Gonpo Cering, wołający o wolność dla Tybetańczyków, powrót Dalajlamy i prawo do ojczystego języka. Świeccy i mnisi chcą przewieźć go do szpitala, ale jest na to za późno. Umiera, przeniesiony do własnego domu. To pierwsze z ponad siedemdziesięciu już samospaleń, o którym powiadomiamy najpierw władze chińskie (za pośrednictwem agencji Xinhua), a nie niezależne źródła tybetańskie, co świadczy o skuteczności blokady informacyjnej, jaką wprowadzono w całym Tybecie w związku ze zjazdem Komunistycznej Partii Chin w Pekinie.

11 listopada 2012

Policja zatrzymuje – i po dwóch zwalnia na prośbę lokalnej społeczności – dwudziestu mnichów klasztoru Karmo i świeckich, którzy przemierzają czterdzieści kilometrów w Gepasumdo (chiń. Tongde), w Qinghai, niosąc transparenty, skandując niepodległościowe hasła i modląc się o długie życie Dalajlamy.

12 listopada 2012

W Rebgongu (chiń. Tongren), w prowincji Qinghai podpala się kolejny młody mężczyzna, dwudziestoczteroletni świecki imieniem Njingkar Taszi. Kilka godzin później w pobliskim miasteczku Doła dokonuje samospalenia młodszy o kilka lat Njingczak Bum. Obaj mężczyźni giną na miejscu.

13 listopada 2012

„Przysięgam zrobić wszystko co w mojej mocy, by zmienić sytuację w Tybecie, gdzie gwałcone są prawa człowieka – mówi po spotkaniu z Dalajlamą w Tokio Shinzo Abe, były premier Japonii, lider opozycji. – Tybet pragnie wolności i demokracji, a my wyznajemy te wartości”. Pekin odpowiada „ostrym” protestem.

14 listopada 2012

Władze prefektury Malho (chiń. Huangnan) w prowincji Qinghai – do której należy okręg Rebgong (chiń. Tongren), nowe epicentrum fali dramatycznych protestów Tybetańczyków – wydają rozporządzenie, zobowiązujące podległe struktury Komunistycznej Partii Chin oraz administracji państwowej do surowego karania „ludzi dopuszczających się samospaleń”, ich rodzin oraz całych wiosek (między innymi utratą pomocy rozwojowej na trzy lata), a także osób składających kondolencje i modlących się w intencji zmarłych.

15 listopada 2012

Wymiana pokoleniowa na „zjeździe zarządzania kryzysowego” w Pekinie – stanowisko przewodniczącego Komunistycznej Partii Chin zajmuje Xi Jinping (partyjny „książę”, syn Xi Zhongxuna, jednego z najbardziej światłych komunistycznych przywódców i przyjaciela poprzedniego Panczenlamy). Były już przewodniczący Hu, który żegna się z funkcją ostrzeżeniem przed załamaniem rządów partii na skutek rozbuchanej korupcji, wydaje się mieć zaskakująco słabą pozycję, gdyż jednocześnie oddaje następcy także Centralną Komisję Wojskową. Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami numerem drugim w KPCh, a więc i przyszłym premierem, zostaje wywodzący się z młodzieżówki komunistycznej Li Keqiang. Do Stałego Komitetu Biura Politycznego Komitetu Centralnego – ponownie siedmioosobowego (przy poprzednim rozdaniu trzeba było dwóch dodatkowych foteli, żeby zachować równowagę wszystkich frakcji) – wchodzi jeszcze wicepremier Zhang Dejiang, szanghajski sekretarz Yu Zhengsheng, szef propagandy Liu Yunshan, wicepremier Wang Qishan (obejmujący bardzo ważną Centralną Komisję Kontroli Dyscypliny) i Zhang Gaoli, szef partii w Tianjinie. Oznacza to osłabienie szefów resortów siłowych, maoistowskiej lewicy oraz liberałów i reformatorów: innymi słowy zachowawcze kierownictwo z pozbawionym frakcyjnego zaplecza przewodniczącym, który w inauguracyjnym wystąpieniu mówi głównie o jedności i sile (oraz zagrażającej im korupcji). Jednocześnie marsz do najwyższych stanowisk rozpoczyna Hu Chunhua, czterdziestodwuletni sekretarz z Mongolii Wewnętrznej (wcześniej był między innymi wice- w Tybetańskim Regionie Autonomicznym), wschodząca gwiazda i lider „szóstego pokolenia”, przygotowywany do zajęcia miejsca Xi Jinpinga w 2022 roku. Według agencji Xinhua w Biurze Politycznym KC (czyli szczebel niżej, 25 osób) nie znalazł się żaden nie-Han; w Komitecie Centralnym (dwa szczeble niżej, 205 członków) zasiadać będzie jeden Tybetańczyk, Pema Thinle (chiń. Baima Chilin, Padma Choling, Pelma Chiley), szef rządu Tybetańskiego Regionu Autonomicznego. W poprzednim, siedemnastym KC było ich dwa, a w szesnastym – trzy razy więcej. Xinhua informuje, że w Tongrenie (tyb. Rebgong), w prowincji Qinghai podpalił się kolejny Tybetańczyk: czternastoletni Karpongja. Zginął na miejscu. Tybetańskie źródła mówią natomiast o osiemnastoletnim Khabumie Gjalu, podając, że jego szczątki przeniesiono do pobliskiego klasztoru, którego mnisi odprawiają rytuał w intencji zmarłego. W tym samym czasie w innym rejonie Rebgongu podpala się dwudziestotrzyletnia Tenzin Dolma. Również ginie na miejscu.

W czasie zjazdu w okręgu Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu przebija się nożem i umiera, wypisawszy na murze niepodległościowe hasła własną krwią, trzydziestoletni Dzigma Ceten.

17 listopada 2012

„Problem istnieje i nie jest dobry ani dla Tybetańczyków, ani dla Chińczyków. W żadnym razie nie rozwiąże się go siłą. (...) W ludziach, którzy się podpalają, jest niewątpliwie odwaga i determinacja poświęcenia własnego życia, z łatwością mogliby więc zrobić krzywdę innym. Choć dopuszczają się swego rodzaju przemocy, moim zdaniem wciąż przyświeca im zasada

niestosowania jej”, mówi Jego Świątobliwość Dalajlama, apelując o pomoc świata podczas konferencji organizacji pozarządowych zajmujących się Tybetem.

Przed klasztorem Ronglo w Rebgongu (chiń. Tongren) podpala się dwudziestosiedmioletnia Czagmo Kji, matka dwojga dzieci. Ginie na miejscu. Tybetańczycy walczą o jej zwłoki z policją i przenoszą je do świątyni, gdzie mnisi odprawiają rytuał za zmarłych. W kremacji biorą udział tysiące osób. Trzy godziny później przed siedzibą administracji w Dhokarmo, innym miasteczku w okręgu Rebgong – gdzie tego dnia władze lokalne ogłosiły zakaz odprawiania modłów w intencji ofiar fali samospaleń i odwiedzania ich krewnych – podpala się dwudziestosiedmioletni Sangdak Cering. Ginie na miejscu, choć funkcjonariusze policji próbują ugasić płomienie. Wcześniej mówi bliskim, że nie widzi powodów, by „żyć bez wolności, nie mogąc zobaczyć Jego Świątobliwości Dalajlamy, któremu nie pozwala się wrócić do ojczyzny”.

W szpitalu w Silingu (chiń. Xining) umiera trzydziestopięcioletni Gjerig Thar, skatowany przez policję podczas marcowego protestu w obronie uwięzionych mnichów w okręgu Gepasumdo prefektury Colho (chiń. Hainan), w prowincji Qinghai.

19 listopada 2012

Przed klasztorem w okręgu Jadzi (chiń. Xunhua), w prefekturze Coszar (chiń. Haidong) prowincji Qinghai dokonuje samospalenia dwudziestopięcioletni Łangczen Norbu. Woła o powrót Dalajlamy, uwolnienie Panczenlamy i wolność Tybetu. Ginie na miejscu. Jego szczątki zostają przeniesione do świątyni, w której szybko gromadzi się tłum duchownych i świeckich. Obrządek przeradza się w demonstrację polityczną.

20 listopada 2012

Chińskie media informują o wystawie fotograficznej w Lhasie, ukazującej „ciemną stronę dawnego Tybetu”, cytując mieszkańców, którzy „nie pozwolą, by separatyści odebrali im dobre życie”, i podają, że w ramach nowej „kampanii informacyjnej”, mającej pomóc Tybetańczykom „lepiej zrozumieć” ich szczęście, „190 tysięcy osób otrzymało 34 tysiące podręczników”.

Przed kopalnią w Amczoku, w okręgu Sangez (chiń. Xiahe) prefektury Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia trzydziestoczteroletni Cering Dhondup. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i troje dzieci.

22 listopada 2012

W mieście Doła, w Rebgongu (chiń. Tongren) podpala się osiemnastoletni Lhubum Gjal. Ginie na miejscu. Tłum uniemożliwia policji zabranie zwłok i przenosi je do najbliższego klasztoru. Na skutek szczelnej blokady informacyjnej o samospaleniu jako pierwsza powiadamia rządowa agencja Xinhua, a nie niezależne źródła tybetańskie.

Nocą w okręgu Luczu (chiń. Luqu) prefektury Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia dwudziestodwuletni Tamdin Kjab, były duchowny pochodzący z rodziny koczowników. Ludzie znajdują zwęglone szczątki następnego ranka i zanoszą do domu zmarłego.

23 listopada 2012

Przed siedzibą władz lokalnych w okręgu Zeku (tyb. Cekhog) prefektury Huangnan (tyb. Malho), w prowincji Qinghai dokonuje samospalenia dwudziestokilkuletni Tamdin Dordze. Ginie na miejscu, modląc się o długie życie Dalajlamy. W pogrzebie, który odbywa się zaraz

po odprawieniu modłów, uczestniczą tysiące Tybetańczyków. Informację o dramatycznym proteście znów jako pierwsze podają źródła chińskie.

24 listopada 2012

„Płacę – mówi o samospaleniach Dalajlama w wywiadzie dla indyjskiej telewizji. – Ludzie nie robią tego, bo się upili albo mają problemy rodzinne, tylko dlatego, że żyją w ciągłym strachu”. „Nie wolno nam spocząć w długiej, ciężkiej i skomplikowanej walce z kliką Dalaję. Zaostrzymy i rozwiniemy kontrolę nad klasztorami i zjednoczymy ludzi we wspólnej walce z separatyzmem, której celem jest stabilność”, zapowiada w tym samym czasie Wang Dongming, sekretarz partii prowincji Sichuan.

Pekin informuje o pomyślnym pierwszym starcie i lądowaniu myśliwca na pokładzie lotniskowca.

25 listopada 2012

W okręgu Cekhög (chiń. Zeku) prefektury Malho (chiń. Huangnan), w prowincji Qinghai dokonuje samospalenia i ginie na miejscu siedemnastoletnia Senge Dolma, mniszka.

26 listopada 2012

Na głównej ulicy Sertharu (chiń. Seda) w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan podpala się, wołając o wolność i długie życie Dalajlame, dwudziestoletni Łangjal. Zostaje ugaszony i zabrany przez policję.

Przed kopalnią w Amczoku, w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia osiemnastoletni Kunczok Cering. Ginie na miejscu.

Przed klasztorem w okręgu Luczu (chiń. Luqu) prefektury Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu podpala się dwudziestoczteroletni Gonpo Cering. Woła o wolność Tybetu, poszanowanie praw człowieka i powrót Dalajlame. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i troje dzieci (a dziesięć dni później policja uprowadza jego ojca i dziadka).

Na ulice Czabczy (chiń. Gonghe), w prefekturze Colho (chiń. Hainan) w prowincji Qinghai wychodzą setki uczniów, wołających o wolność i „równość wszystkich nacji”. Po dwóch godzinach policja brutalnie pacyfikuje protest. Kilkanaścioro pobitych dzieci trafia do szpitala, są także zatrzymani.

Kilkadziesiąt osób z różnych regionów Tybetu – głównie ludzi dobrze wykształconych i sytuowanych – rozpoczyna dwudniową solidarnościową głodówkę, modląc się w intencji rodaków, którzy zginęli w płomieniach, protestując przeciwko chińskim rządóm.

27 listopada 2012

W okręgu Dzoge (chiń. Ruorgai) prefektury Ngaba (chiń. Aba), w prowincji Sichuan podpala się Kelsang Kjab. Ginie na miejscu.

Senat Francji przyjmuje rezolucję w sprawie powołania Specjalnego przedstawiciela ds. Tybetu przy Wysokim przedstawicielu Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.

28 listopada 2012

Tybetańskie źródła informują o uzyskaniu niezależnego potwierdzenia doniesień o samospaleniu mężczyzny w okręgu Driru (chiń. Biru) wieczorem 7 listopada: dwudziestosiedmioletni Cegjal został ugaszony i przewieziony na komisariat w Nagczu (chiń. Naqu), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym, gdzie przetrzymywano go niemal dwa tygodnie bez pomocy lekarskiej. Zmarł 18 listopada, osierocając dwoje dzieci – sześciolatnie i ośmiomiesięczne.

Kolejny protest uczniów w Czabczy (chiń. Gonghe), prowincji Qinghai: dwa dni po studentach uczelni medycznej na ulice miasta wychodzą uczniowie technikum, wołając o „wolność” i „prawo do języka tybetańskiego”. Policja znów używa siły, granatów hukowych i gazu łzawiącego. Jest wielu poszkodowanych i co najmniej pięciu zatrzymanych.

W Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu podpala się dwudziestojednoletni Bende Khar. Ginie na miejscu, wołając o wolność, powrót Dalajlamy, uwolnienie Panczenlamy i ochronę tybetańskiej przyrody.

Centralna Komisja ds. Etnicznych publikuje wyniki badań, z których wynika, że w regionach zamieszkiwanych przez mniejszości narodowe – a więc przede wszystkim w Tybecie, Xinjiangu i Mongolii Wewnętrznej – poziom ubóstwa jest wyższy od krajowej średniej o 13,8 procent (i obejmuje ponad 26 procent populacji w regionach wiejskich).

29 listopada 2012

W okręgu Luczu (chiń. Luqu), w prowincji Gansu, wołając o wolność i powrót Dalajlamy, podpala się trzydziestojednoletni Cering Namgjal. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i dwoje dzieci.

30 listopada 2012

W okręgu Dzoge (chiń. Ruogai), w Ngabie (chiń. Aba) podpala się dwudziestodwuletni Kunczok Kjab. Zostaje ugaszony i wywieziony przez policję.

1 grudnia 2012

W ciągu kilku dni policja zatrzymuje co najmniej dziesięć osób w związku z marszem protestacyjnym uczniów w Czabczy (chiń. Gonghe), w prowincji Qinghai – trzech mnichów lokalnego klasztoru (podejrzewanych zapewne o upublicznienie zdjęć i informacji) oraz siedmiu uczestników demonstracji.

2 grudnia 2012

W pobliżu klasztoru w miasteczku Bora, w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe) podpala się siedemnastoletni Sungdu Kjab. Zostaje ugaszony i wywieziony przez policję. Mnisi i świeccy próbują ruszyć w ślad za policyjnym samochodem, ale zostają powstrzymani. Następnego dnia służba bezpieczeństwa zatrzymuje pięciu duchownych.

3 grudnia 2012

W okręgu Pema (chiń. Banma) prefektury Golog (chiń. Guoluo), w prowincji Qinghai dokonuje samospalenia dwudziestosześcioletni mnich Lobsang Gendun. Ginie na miejscu.

5 grudnia 2012

Chińskie media informują, że decyzją Najwyższego Sądu Ludowego, prokuratury i policji każdy, kto „podżega Tybetańczyków do samospaleń, planuje je lub w nich pomaga”, będzie odpowiadać za „umyślne zabójstwo”.

Sąd ludowy w Czabczy (chiń. Gonghe), w prowincji Qinghai skazuje na kary pięciu lat więzienia ośmiu uczniów szkoły medycznej, którzy 26 listopada uczestniczyli tam w marszu protestacyjnym (uznano ich winnymi zorganizowania demonstracji, gdyż pełnili funkcję dyżurnych).

7 grudnia 2012

Chińskie media podają, że w 2012 roku liczba turystów w Tybetańskim Regionie Autonomicznym po raz pierwszy przekroczyła 10 milionów (wzrastając w ciągu roku o ponad 22 procent).

8 grudnia 2012

Podczas uroczystych obchodów buddyjskiego święta Ganden Ngamczo (w czasie którego wierni upamiętniają parinirwanę wielkiego reformatora Congkhapy, zapalając w domach i świątyniach świece) w klasztorze Takcang Lhamo Kirti w okręgu Dzoge (chiń. Ruoergai), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan, wołając o powrót Dalajlamy i zjednoczenie wszystkich Tybetańczyków, dokonuje samospalenia dwudziestoczteroletni mnich Kunczok Phelgje, a w Luczu (chiń. Luqu), w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu na oczach tłumu podpala się dwudziestotrzyletni koczownik Pema Dordze.

9 grudnia 2012

W okręgu Cekhög (chiń. Zeku), w prowincji Qinghai podpala się siedemnastoletnia Benczen Kji. Ginie na miejscu, wołając o długie życie Dalajlamy i zwycięstwo Tybetańczyków. Rządowa agencja Xinhua informuje o aresztowaniu (w sierpniu) mnicha klasztoru Kirti i jego siostrzeńca, winnych „podżegania” do samospaleń z „polecenia Dalajlamy i jego stronników” oraz samobójczej śmierci trzech osób.

Media publikują rezultaty badań przeprowadzonych na zlecenie banku centralnego, z których wynika, że współczynnik Giniego (wskaźnik nierówności społecznej) w Chinach wynosi alarmujące 0,61 (wobec 0,42 z ostatniego szacunku Banku Światowego i 0,41 z ostatnich danych podanych przez rząd ChRL), a bezrobocie w miastach 8,05 procent (niemal dwa razy więcej niż dane oficjalne).

Policja rusza w pościg za siedmioma Tybetańczykami planującymi samospalenie w Driru (chiń. Biru), w prefekturze Nageczu (chiń. Naqu): dwóch zostaje zatrzymanych, pięciu nie chce się poddać – skacze do rzeki i ginie.

10 grudnia 2012

Policja zatrzymuje w Pekinie i wywozi do „czarnych więzień” („nieoficjalnych” izb zatrzymań) tysiące „petentów” (ludzi z całego kraju szukających sprawiedliwości w stolicy), którzy zbierają się na ulicach z okazji Dnia Praw Człowieka.

Remigiusz Henczel, stały przedstawiciel Polski przy Biurze ONZ w Genewie, zostaje wybrany (na rok) przewodniczącym Rady Praw Człowieka.

11 grudnia 2012

„Liczymy na pomoc naszych europejskich przyjaciół w podnoszeniu bezpieczeństwa i budowaniu nowych relacji w Azji. (...) Jako dobry tego przykład rządy europejskie, w tym Niemcy, Wielka Brytania, Szwajcaria, Republika Czeska i Polska, dołączyły do apelu do władz Chin o poprawę pogarszającej się sytuacji w dziedzinie praw człowieka na ziemiach tybetańskich”, oświadcza (w imieniu nieobecnej koordynatorki do spraw tybetańskich Marii Otero) zastępca zastępcy sekretarza w Biurze ds. Demokracji, Praw Człowieka i Pracy Departamentu Stanu USA, co – gdyby zostało tam zauważone – wzbudziłoby zapewne popłoch w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w Warszawie, ponieważ nikt nie zgadnie, czym zasłużyliśmy sobie na uwagę, która może zostać źle przyjęta w Pekinie.

12 grudnia 2012

Policja zatrzymuje pięcioro Tybetańczyków – trzech duchownych i dwie mniszki – w związku z samospaleniem szesnastoletniej Benczen Kji, która zginęła 9 grudnia w Cekhogu (chiń. Zeku), w prowincji Qinghai.

15 grudnia 2012

Catherine Ashton, Wysoki przedstawiciel UE ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, wyraża „głęboki smutek z powodu rosnącej liczby samospaleń” i „z poszanowaniem dla integralności terytorialnej Chin”, wzywa Pekin do „zajęcia się” przyczynami „frustracji Tybetańczyków oraz zagwarantowania przestrzegania ich praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, socjalnych i kulturalnych, w tym prawa do posiadania własnej kultury, praktykowania własnej religii i używania własnego języka”. Unia apeluje też do Tybetańczyków o „poniechanie skrajnych form protestu, takich jak samospalenia”, prosząc „ich społeczność i przywódców religijnych” o „pomoc w powstrzymaniu tragicznych śmierci”.

„Programy rządowe, mające promować rozwój gospodarczy Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, nie przynoszą oczekiwanych rezultatów i pogłębiają tylko uzależnienie od dotacji z budżetu państwa. Rząd lokalny jest w stanie pokryć ledwie siedem procent własnych wydatków” – komentuje wyniki najnowszych badań szef wydziału studiów etnicznych Centralnej Akademii Partyjnej w Pekinie, apelując o głęboką reformę polityki wobec Tybetu.

20 grudnia 2012

Chińskie media informują, że 19 listopada policja w Malho (chiń. Huangnan) „udaremniła samospalenie”, zatrzymując dwóch Tybetańczyków w pokoju hotelowym w miasteczku Ronglō – jeden miał się podpalić, a drugi do tego „podzegał”, znaleziono przy nich „kanister z benzyną i bawełniane szmaty”.

21 grudnia 2012

Chińskie media cytują raport Akademii Nauk Społecznych, z którego wynika, że coraz więcej najzamożniejszych, najlepiej wykształconych Chińczyków emigruje za granicę (150 tysięcy tylko w 2011 roku). Według analityków wybierają oni (gwarantowane przez rządy prawa i niezależne sądownictwo) bezpieczeństwo osobiste i inwestycji, czystsze środowisko naturalne oraz lepszy system oświaty i opieki zdrowotnej. „Odpływ talentów i kapitału – ostrzega Xinhua – odbije się na kraju i jego gospodarce”.

27 grudnia 2012

Władze prefektury Malho (chiń. Huangnan) w prowincji Qinghai ogłaszają „zaostrenie kontroli” w celu „zapobieżenia kolejnym samospaleniom”: zwiększenie liczby „posterunków policyjnych i wojskowych”, żeby do regionu „nie przedostawali się cudzoziemcy”, „monitorowanie dostępu do materiałów łatwopalnych”, „obserwowanie potencjalnych wicherzycieli” oraz „konfiskatę nielegalnych anten satelitarnych, umożliwiających odbieranie antychińskich treści z zagranicy”.

28 grudnia 2012

Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego przyjmuje przepisy – „ponownie” – zakazujące stosowania tortur i wymuszania zeznań, oraz gwarantujące zatrzymanym prawo do kontaktu z adwokatem i krewnymi.

styczeń 2013

Sąd ludowy w Ngabie (chiń. Aba), w Sichuanie skazuje na kary dwóch lat więzienia Czakdora i Pemę Thinle za nagranie i opublikowanie płyty z „politycznymi” pieśniami.

2 stycznia 2013

Biura podróży informują, że władze chińskie zniosły część restrykcji (np. ponownie redukując obowiązkową „grupę” z pięciu do dwóch osób), które niemal rok utrudniały cudzoziemcom uzyskanie zezwoleń na wjazd do Tybetańskiego regionu Autonomicznego.

5 stycznia 2013

Z czteromiesięcznym opóźnieniem niezależne źródła informują, że 13 września 2012 w Dziekundo (chiń. Jiegu), w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai – w proteście przeciwko konfiskatom ziemi w związku z planami przebudowy miasta po katastrofalnym trzęsieniu sprzed dwóch lat – podpaliła się kobieta imieniem Pasang Lhamo. Została ugaszona i jest wciąż hospitalizowana.

7 stycznia 2013

Meng Jianzhu, przewodniczący partyjnej komisji do spraw politycznych i prawnych, zapowiada, że do końca roku Chiny „przestaną używać” *laojiao*, niesławnego systemu „reedukacji przez pracę”, pozwalającego policji na arbitralne więzienie ludzi (do czterech lat) na podstawie decyzji administracyjnej. Według oficjalnych statystyk kary takie, wymierzone od lat pięćdziesiątych ubiegłego stulecia, odbywa obecnie 160 tysięcy osób – często niewinnych i po prostu niewygodnych dla władz lokalnych. Reformę obozów pracy, które najprawdopodobniej będą istnieć nadal na nieco zmienionych zasadach, musi zatwierdzić Stały Komitet Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych.

8 stycznia 2013

„Trzeba kontynuować walkę z kliką Dalaja, żeby stworzyć społeczny i polityczny klimat, sprzyjający rozwojowi gospodarczemu oraz podnoszeniu dobrobytu”, oświadcza Yu Zhengsheng, jeden z siedmiu członków nowego Stałego Komitetu Politbiura KPCh, wzywając mnichów i mniszki w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie do „patriotyzmu i przestrzegania prawa” i obiecując pomoc rządu w „dostosowaniu buddyzmu tybetańskiego do społeczeństwa socjalistycznego”.

12 stycznia 2013

W miasteczku Aczok, w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe) podpala się dziewiętnastoletni koczownik Cering Taszi. Ginie na miejscu, wołając wolność Tybetu i powrót Dalajlamy.

15 stycznia 2013

„Ciało i krew bohaterów dzisiaj jest szczęśliwym życiem”, pisze w księdze pamiątkowej muzeum „męczenników rewolucji” Gjalcen Norbu, „chiński Panczen”.

Pośredni Sąd Ludowy w Barkhamie (chiń. Maerkang), w prowincji Sichuan skazuje na kary od dwóch do dziesięciu lat więzienia czterech mnichów klasztoru Gjalrong Codun (wszystkich duchownych zatrzymano w połowie sierpnia zeszłego roku w związku z samospaleniami trzech współbraci).

16 stycznia 2013

Rządowa agencja Xinhua informuje o zatrzymaniu siedmiu Tybetańczyków za „podżeganie do samospalenia” dwudziestosześcioletniego Sengego Gjaco, który zginął w październiku

zeszłego roku w Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu, oskarżając o zaplanowanie protestu dwóch mnichów z Indii, nazywanych „kluczowymi członkami Tybetańskiego Kongresu Młodzieży zagranicznej kliki Dalaja”.

Nowe władze partii publikują pierwszy manifest programowy, nazwany „ośmioma zobowiązaniami”, które zapowiadają kontynuację bez politycznych wstrząsów (a komentatorzy zwracają uwagę na retoryczne odwołania tylko do Mao i Denga z pominięciem „wkładu” Jiang Zemina i Hu Jintao).

18 stycznia 2013

W okręgu Kakhog (chiń. Hongyuan) prefektury Ngaba (chiń. Aba) podpala się dwudziestoosmioletni Cering Phuncog. Ginie na miejscu.

19 stycznia 2013

W miasteczku Serdu, w Ngabie (chiń. Aba) policja atakuje grupę młodych ludzi, wybierających się na uroczystości żałobne w intencji Ceringa Phuncoga, który dzień wcześniej podpalił się przed komisariatem. Tybetańczycy wyjmują noże, kilku funkcjonariuszy odnosi rany, inni otwierają ogień. Jedna osoba zostaje zatrzymana reszcie udaje się uciec.

W okręgu Luczu (chiń. Luqu), w prowincji Gansu umiera w trakcie przygotowań do samospalenia, prawdopodobnie na skutek zażycia trucizny, siedemnastoletni Dzigdzi Kjab. Oblany benzyną, trzymający w dłoni dwie zapalniczki, zostawia list pożegnalny, w którym apeluje do rodaków o powstanie przeciwko rządowi Pekinu.

22 stycznia 2013

Przed klasztorem Bora w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu dokonuje samospalenia dwudziestotrzyletni Kunczok Kjab. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i dziesięciomiesięczne dziecko. Zwłoki zabiera policja, a tłum Tybetańczyków zaczyna uliczny protest, domagając się ich wydania, żeby odprawić tradycyjny pogrzeb.

23 stycznia 2013

Wei Jianrong, sekretarz partii w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu, zapowiada procesy osób „podlegających do samospaleń”, informując o „rozwiązaniu osiemnastu spraw, z których pięć skierowano już do sądów”, oraz o „szesnastu aresztowanych”. Obwiniając za dramatyczne protesty „podszepty kliki Dalaja”, podkreśla „pozytywny wpływ licznych hierarchów religijnych”, dzięki którym w Kanlho „nie doszło do samospaleń mnichów, wystąpień uczniów ani incydentów na skalę masową”.

Władze lokalne informują, że w 2012 roku Lhasę (oficjalnie miasto liczy niespełna ćwierć miliona mieszkańców) odwiedziło ponad sześć i pół miliona turystów (o 25 procent więcej niż rok wcześniej); co szósty zwiedzał Potalę.

24 stycznia 2013

Agencja Xinhua informuje o aresztowaniu kolejnego Tybetańczyka za „podżeganie do samospalenia” – tym razem „wykształconego w Indiach”, związanego z „kliką Dalaja” dwudziestosiedmioletniego Phagpy, który w listopadzie zeszłego roku miał „nakłaniać do samobójstwa” mnicha z Rebgongu (chiń. Tongren) w prowincji Qinghai.

Pema Thinle, szef rządu Tybetańskiego Regionu Autonomicznego, zapowiada powołanie (w miejsce „specjalnego dystryktu”) nowego okręgu administracyjnego Shuanghu (tyb. Conji) – z własną strukturą partyjną, administracją, legislaturą, sądami, frontem jedności, strażą

pożarną itd. – w prefekturze Nagezu (chiń. Naqu), na terenie pustkowia graniczącego z okręgami Szanca (chiń. Shenza) i Njima (chiń. Nima), które zaczęto zasiedlać, przymusowo, w 1976 roku.

26 stycznia 2013

Pośredni Sąd Ludowy prefektury Kardze (chiń. Ganzi) w Sichuanie skazuje na kary od dziesięciu do czternastu lat więzienia pięciu uczestników protestu w Draggo (chiń. Luhuo), podczas którego policja otworzyła ogień w styczniu 2012 roku.

27 stycznia 2013

Kilkunastu policjantów zatrzymuje i brutalnie bije dwudziestodwuletniego mnicha imieniem Kunczen, który samotnie rozrzuca ulotki na głównej ulicy Sertharu (chiń. Seda) w Sichuanie, wołając o długie życie i powrót Dalajlamy.

28 stycznia 2013

Przewodniczący Xi Jinping nadaje zaszczytny tytuł „wzorowego garnizonu granicznego” pododdziałowi z Ali (tyb. Ngari), który wyróżnił się „propagowaniem religijnej i etnicznej polityki Komunistycznej Partii Chin”, wnosząc „ogromny wkład w promowanie solidarności armii, rządu i ludu Tybetu”. Jego żołnierze pełnili służbę z takim poświęceniem, że „ponad osiemdziesięciu zapadło na chorobę wysokościową, sześciu odniosło trwałe uszczerbek na zdrowiu, a pięciu straciło życie”.

29 stycznia 2013

Lobsang Gjalcen (chiń. Losang Jamcan, Luosang Jiancun) zostaje mianowany nowym szefem rządu Tybetańskiego Regionu Autonomicznego. Jego poprzednik, Pema Thinle (chiń. Baima Chilin, Padma Choling, Pelma Chiley) obejmuje fotel przewodniczącego lokalnej legislatury, Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych.

Policja zatrzymuje trzech przywódców społecznego protestu, którego celem jest zamknięcie chińskiej rzeźni, zdaniem mieszkańców zatrzymującej źródła wody pitnej w Markhamie (chiń. Mangkang), w prefekturze Czamdo (chiń. Changdu) Tybetańskiego Regionu Autonomicznego.

30 stycznia 2013

Tybetańskie źródło emigracyjne informuje o uprowadzeniu przełożonych trzech największych stołecznych klasztorów: Drepungu, Sera i Gandenu. Szesnastu duchownych – opatów, *umdze*, czyli „mistrzów recytacji”, oraz nauczycieli – „zaproszono na spotkanie z chińskimi aparaczkami” 14 stycznia. Nie wiadomo, co się z nimi potem stało i gdzie są przetrzymywani; krążą pogłoski, że władze poddają ich „reedukacji politycznej” w jednym z klasztorów w Nagezu (chiń. Naqu).

31 stycznia 2013

Pośredni Sąd Ludowy w Barkhamie (chiń. Maerkang), stolicy prefektury Ngaba (chiń. Aba) w prowincji Sichuan, skazuje Lobsanga Kunczoka, czterdziestoletniego *gesze* z klasztoru Kirti w Ngabie, na karę śmierci, której wykonanie zawiesza na dwa lata, oraz dożywotnie pozbawienie „praw politycznych”, a jego bratanka, trzydziestoletniego Lobsanga Ceringa, na dziesięć lat więzienia za „umyślne zabójstwo”, polegające na „podżeganiu i zmuszaniu do dokonania samospalenia” ośmiu osób, z których trzy zrobili to i zmarli.

Niższy Sąd Ludowy w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe) prefektury Kanlho (chiń. Gannan), w prowincji Gansu wymierza kary od trzech do dwunastu lat więzienia sześciu Tybetańczykom uznanym winnymi „umyślnego zabójstwa” za „uniemożliwianie policji akcji ratunkowej” i „zakłócanie ruchu drogowego” po samospaleniu Dordże Rinczena, który zginął przed lokalnym komisariatem 23 października 2012 roku.

2 lutego 2013

Aresztowanie Jarphela, czterdziestodwuletniego mnicha, wuja Dordże Lhundrubu, który 4 listopada zeszłego roku dokonał samospalenia przed klasztorem w Ronglō, w Rebgongu (chiń. Tongren). Policja zarzuca mu niesienie portretu Dalajlamy podczas procesji z prochami siostrzeńca.

7 lutego 2013

Rządowa agencja Xinhua informuje o „siedemdziesięciu podejrzanych”, zatrzymanych w związku z samospaleniami Tybetańczyków w prowincji Qinghai.

Władze Tybetańskiego Regionu Autonomicznego ogłaszają powołanie „sieci” czy też „kraty” (tyb. *drlapa*, chiń. *wangge*) systemu inwigilacji i nadzoru (przede wszystkim byłych więźniów politycznych, duchownych, osób powracających z zagranicy oraz uczestników protestów politycznych) na najniższym szczeblu administracji lokalnej, która dopełni pracę systemu nowoczesnych, całodobowych „praktycznych posterunków policji” oraz armii ochotniczych „patroli z czerwonymi opaskami”.

8 lutego 2013

Agencja Xinhua informuje, że Pośredni Sąd Ludowy prefektury Malho (chiń. Huangnan), w prowincji Qinghai skazał na karę trzynastu lat pozbawienia wolności – za „umyślne zabójstwo”, polegające na „nakłanianiu do samospalenia”, oraz „podżeganie do podzielenia państwa” – Tybetańczyka imieniem Phagpa. Podesądny miał nakłaniać do podpalenia się „Drolmę Dzie, mnicha z klasztoru Doła w okręgu Tongren (tyb. Rebgong) w imię »wolności i niepodległości tybetańskiej grupy etnicznej«”. Do samospalenia jednak nie doszło dzięki „szwagierce, która wyperswadowała to” nagabywanemu. Wkrótce potem Xinhua publikuje następny artykuł, wedle którego podesądny, jeszcze przed ogłoszeniem wyroku, udzielił im – „po angielsku” – „wywiadu na wyłączność”, wyrażając skruchę za swoje czyny, oraz podaje, że ten sam sąd skazał jeszcze sześćdziesięcioletniego Gjadhora na karę czterech lat więzienia za „rozpowszechnianie opinii związanych z »niepodległością Tybetu« podczas przekazywania gotówki i innych dóbr w celu pocieszenia rodzin samospaleńców w listopadzie 2012 roku”.

10 lutego 2013

Mnisi klasztoru Drakdeb w Markhamie (chiń. Mangkang) protestują przeciwko prowadzonej w ich świątyni kampanii „edukacji patriotycznej”, wołając o niepodległość i powrót Dalajlamy. Wszyscy zostają zatrzymani przez policję.

11 lutego 2013

Po raz piąty z rzędu Tybetańczycy na znak żałoby nie świętują Nowego Roku swego kalendarza. Chińska agencja Xinhua informuje jednak o radosnych obchodach, ilustrując artykuł anegdotą, której bohater, „strażnik przy wejściu na Barkhor” przed lhaskim sanktuarium Dżokhang, „z pomocą wykrywaczy i komputerów konfiskuje odwiedzającym niebezpieczne narzędzia takie jak zapalniczki”.

Policja zatrzymuje i brutalnie bije sześciu Tybetańczyków w Dzogangu (chiń. Zuogang), gdzie dzień wcześniej Tybetańczycy wyszli na ulice, rozlepiali niepodległościowe plakaty, zrywali i deptali chińskie flagi oraz niszczyli kolektory słoneczne, które dostali od władz w prezencie świątecznym.

13 lutego 2013

W dniu setnej rocznicy proklamacji Wielkiego XIII Dalajlamy, którą wielu Tybetańczyków uważa za „deklarację niepodległości”, w Katmandu, w Nepalu podpala się buddyjski mnich. Zostaje ugaszony przez policjantów i przewieziony do szpitala, w którym zmarł, zanim jednoznacznie ustalono jego tożsamość. Lekarze twierdzą, że mówił po tybetańsku; według nepalskiej policji nazywał się Dhondup Loce, ale świadkowie identyfikowali go jako Dałę oraz jako Lobsanga.

W Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu podpala się, i ginie na miejscu, dwudziestosześcioletni Drukpa Khar, ojciec trojga dzieci.

Tybetańskie źródła podają pierwsze informacje o śmierci Lobsanga Namgjala, duchownego, który 3 lutego dokonał samospalenia przed komisariatem w Dzoge (chiń. Ruoergai), w prowincji Sichuan.

17 lutego 2013

Na ulicy w Sangezhu (chiń. Xiahe), w prowincji Gansu dokonał podpala się czterdziestodwuletni Namlha Cering. Ginie na miejscu.

19 lutego 2013

W okręgu Dzoge (chiń. Ruoergai), w prowincji Sichuan podpalają się siedemnastoletni Rinczen oraz starszy o rok Sonam Dhargje. Giną na miejscu.

23 lutego 2013

Lolo, popularny pieśniarz z Juszu (chiń. Yushu), zostaje skazany na karę sześci lat więzienia za nagranie płyty z patriotycznymi pieśniami. Ten sam sąd w Silingu skazuje też na pięć lat więzienia Lobsanga Dzinpę, mnicha klasztoru Zilkar w Tridu (chiń. Chengduo), uczestnika marszu protestacyjnego w lutym 2012 roku.

24 lutego 2013

Na terenie klasztoru w Palungu, w prefekturze Coszar (chiń. Haidong) podpala się dwudziestokilkuletni Phagmo Dhondup. Zostaje ugaszony przez mnichów i przewieziony do szpitala, w którym umiera po miesiącu.

25 lutego 2013

Przed klasztorem w Luczu (chiń. Luqu) na oczach tłumu podpala się i ginie młody mężczyzna, zidentyfikowany jako Cesung Kjab – siostrzeniec Pemy Dordże, który dokonał samospalenia w tym samym miejscu w grudniu zeszłego roku.

W Ngabie (chiń. Aba), w Sichuanie podpala się dziewiętnastoletni mnich imieniem Sangdak. Zostaje ugaszony i wywieziony przez policję.

27 lutego 2013

Ponad stu wybitnych chińskich intelektualistów publikuje list otwarty, wzywający Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych do ratyfikowania (podpisanego przez Chiny w 1998 roku) Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych.

28 lutego 2013

Rządowa agencja Xinhua informuje o zatrzymaniu pięciu mężczyzn, głównie mnichów, którzy na polecenie emigracyjnego Tybetańskiego Kongresu Młodzieży oraz „dziennikarzy radia Głos Ameryki” mieli „popchnąć” do samospalenia trzy osoby w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu.

Sąd ludowy okręgu Luczu (chiń. Luqu) w prowincji Gansu skazuje trzech Tybetańczyków na kary od dziesięciu do piętnastu lat więzienia, uznając ich winnymi „umyślnego zabójstwa” w związku z jednym z listopadowych samospaleń.

1 marca 2013

Chińskie media oskarżają Dalajlamę o opublikowanie „podręcznika” dla potencjalnych „samospaleńców” i konkludują: „Rząd Chin wygra batalię z samospaleniami, jeśli nie będzie żywił złudzeń wobec kliki Dalaja i oczekiwał zrozumienia ze strony określonych sił na Zachodzie – musi tylko utrzymywać sytuację pod kontrolą własną pracą. Każde kolejne samospalenie będzie [ich] zbrodnią na narodzie tybetańskim. Jeśli naprawdę sądzą, że dobrze jest umierać, niech wreszcie zrobią to sami”.

Sąd w Rebgongu (chiń. Tongren), w prowincji Qinghai skazuje na karę piętnastu miesięcy więzienia mnicha imieniem Jarphel za to, że niósł w kondukcje pogrzebowym zdjęcie swojego siostrzeńca, który w listopadzie dokonał samospalenia przed lokalnym klasztorem, a władze lokalne publikują kolejne rozporządzenie, zakazujące między innymi zbierania funduszy „na cele społeczne”, propagowania ochrony środowiska i języka tybetańskiego oraz organizowania modłów i publicznego odprawiania rytuałów religijnych, jeśli mają one „podtekst” niepodległościowy, „zastraszania” urzędników państwowych, podżegania do samospaleń, utrudniania „akcji ratunkowych”, fotografowania protestów i „zbiegowisk” oraz przekazywania „zewnątrznym siłom separatystycznym” zdjęć, informacji tudzież „tajemnic”.

3-16 marca 2013

Doroczne posiedzenia Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej (OLPKK) oraz Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych (OZPL), finalizujące pokoleniową zmianę warty we władzach państwowych. Zgodnie z numeracją w nowej partyjnej hierarchii, Xi Jinping (który ostrzega delegatów, że jeśli system się nie naprawi, „może zniknąć w ciągu dekady”) zostaje prezydentem, Li Keqiang premierem, Zhang Dejiang przewodniczącym OZPL, a Yu Zhengsheng – OLPKK. Na lidera następnej „generacji” wyrasta protegowany schodzącego ze sceny Hu Jintao, wiceprezydent Li Yuanchao. Oficjalne nakłady na siły zbrojne rosną o ponad 10 procent – niemniej nadal przewyższają je (o niemal 30 miliardów yuanów) wydatki na bezpieczeństwo „wewnętrzne”.

3 marca 2013

Pema Thinle, wicesekretarz partii w Tybetańskim Regionie Autonomicznym, mija się z prawdą – co najmniej o pięć dramatycznych protestów i sześć uczestniczących w nich osób – informując dziennikarzy, że pod jego jurysdykcją „nie podpalił się żaden lokalny mieszkaniec”.

4 marca 2013

Tybetańska pisarka Oser zostaje jedną z dziesięciu „Dzielnych Kobiet”, laureatek międzynarodowej nagrody amerykańskiego Departamentu Stanu.

5 marca 2013

Media informują, że dyrektor generalny China Unicom (drugiego co do wielkości operatora telefonii komórkowej w ChRL z siedzibą w Hongkongu), chiński aparaczyk i menadżer rodem z prowincji Hebei, jest delegatem Tybetańskiego Regionu Autonomicznego w Ogólnochińskim Zgromadzeniu Przedstawicieli Ludowych. Rzecznik koncernu nie umie wyjaśnić dziennikarzom związków swojego pryncypała z Tybetem.

7 marca 2013

Szef rządu prefektury Ngaba (chiń. Aba) w Sichuanie oskarża klasztor Kirti o „współpracę” z tybetańską diasporą w celu „organizowania samospaleń ludności lokalnej”.

8 marca 2013

Policja zatrzymuje dwudziestodwuletniego Pemę, który został postrzelony podczas brutalnej pacyfikacji demonstracji 24 stycznia 2012 roku i od tego czasu ukrywał się w górach w Sertharze (chiń. Seda), w prowincji Sichuan.

Cunde i Gendun Cultrim, mnisi skazani na trzy lata więzienia za zorganizowanie i odprawienie modłów po samospaleniu młodego mężczyzny w okręgu Jadzi (chiń. Xunhua), w prowincji Qinghai w listopadzie 2012 roku.

9 marca 2013

Przewodniczący Xi Jinping spotyka się z tybetańską delegacją parlamentarną, od której otrzymuje „trzymetrowy odręczny list dziękczynny stu ośmiu wysokich mnichów buddyzmu tybetańskiego, wdzięcznych partii ze jej politykę wobec religii”. „Taszi delek, pozdrówcie wszystkich”, odpowiada pierwszy sekretarz.

Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa aresztują Lobsanga Cepaka, mnicha klasztoru Kirti (zatrzymanego też rok wcześniej w Pekinie).

10 marca 2013

W Serszulu (chiń. Shiqu), w prowincji Sichuan policja zatrzymuje trzech mnichów skandujących niepodległościowe hasła i dwóch świeckich, którzy stają w obronie duchownych.

11 marca 2013

Gjalcen Norbu, „chiński Panczenlama”, zostaje mianowany członkiem Stałego Komitetu doradczej Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej.

Policja uprowadza Tricuna, mnicha, który napisał i własnym sumptem wydał książkę o samospaleniach, oraz rozpoczyna „reedukację” pozostałych duchownych klasztoru Tongkjab w okręgu Gade (chiń. Gande) prefektury Golog (chiń. Guoluo).

14 marca 2013

„Dyscyplina, prostota życia, jakie prowadził, oraz miłość dla wszelkiego stworzenia: przymioty te są dla mnie wielką inspiracją. Jestem wzruszony, że to jego imię wybrał Wasza Świątobliwość dla swego pontyfikatu” – Dalajlama gratuluje „historycznego wyboru” papieżowi Franciszkowi, wspominając przy tym „przyjazne rozmowy” z poprzednikami oraz „owocny dialog z chrześcijańskimi braćmi i siostrami”.

13 marca 2013

W przeddzień zaprzysiężenia przewodniczącego Xi Jinpinga na stanowisku prezydenta ChRL, w Dzoge (chiń. Ruoergai), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) dokonuje samospalenia trzydziestokilkuletnia Kunczok Langmo. Ginie na miejscu, osierocając ośmioletnią córkę.

Policja zabiera zwłoki – i męża zmarłej, który nie chce podpisać oświadczenia, tłumaczącego krok żony konfliktami rodzinnymi.

16 marca 2013

W piątą rocznicę masakry dwudziestu ośmiu demonstrantów w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan, i w drugą rocznicę samospalenia Phuncoga, które rozpoczęło falę dramatycznych protestów już ponad stu Tybetańczyków w kraju i na wychodźstwie (a rok później zostało „uczczone” przez Lobsanga Cultrima), podpala się inny mnich klasztoru Kirti, dwudziestoletni Lobsang Thokme. Umiera po przeniesieniu do szpitala.

18 marca 2013

Sąd ludowy prefektury Coszar (chiń. Haidong) w prowincji Qinghai skazuje na kary od czterech do sześciu lat więzienia trzech Tybetańczyków, którzy „wykorzystywali przypadki samospaleń do rozsyłania wiadomości tekstowych i zdjęć związanych z działalnością separatystyczną, podżegając w ten sposób do podzielenia kraju”.

24 marca 2013

W Dzamthangu (chiń. Rangtang), w prowincji Sichuan dokonuje samospalenia trzydziestoletnia Kelsang Kji (vel Kalkji). Ginie na miejscu, osierocając czworo dzieci.

25 marca 2013

W Coe (chiń. Hezuo), w prowincji Gansu podpala się czterdziestotrzyletni Lhamo Kjab.

26 marca 2013

Rządowa Telewizja Lhasa otwiera pierwszy kanał tybetańskojęzyczny w Tybetańskim Regionie Autonomicznym.

Na skrzyżowaniu przed klasztorem Mori w Luczu (chiń. Luqu), w prowincji Gansu podpala się dwudziestoośmioletni mnich Kunczok Tenzin. Ginie na miejscu.

29 marca 2013

Tragiczne osuwisko w kopalni w lhaskim okręgu Maldrogongkar (chiń. Mozhugongka) zabija osiemdziesięciu trzech robotników.

„Mówiłem to wielokrotnie, ale powtórzę i teraz. Wśród Tybetańczyków z diaspory, a także i tych, co przybyli do Indii przed kilkoma miesiącami, są tacy, którzy wyjeżdżają do Stanów Zjednoczonych i Europy. Nie robią tego z z troskania o religię, tylko dla dolarów. A zatem Tybetańczycy potrzebują pieniędzy i finansowania. Zamiast więc żyć w biedzie i niepodległości (której nie możemy uzyskać), mieszkając w Chińskiej Republice Ludowej, mogliby liczyć na dobry rozwój gospodarczy, zachowując przy tym i propagując własny język, religię oraz kulturę”, Jego Świątobliwość Dalajlama zwraca się do rodaków na zakończenie wykładów w indyjskiej Salugarze, przypominając też, że idea „Drogi Środka” (rezygnacji z walki o niepodległość na rzecz faktycznej autonomii w granicach Chin) zjednała Tybetańczykom poparcie wielu Chińczyków, pomogła w ich powrocie do buddyjskich korzeni oraz została jednoznacznie poparta przez demokratyczny świat.

początek kwietnia 2013

W Malho (chiń. Huangnan), w prowincji Qinghai czterej Tybetańczycy zostają skazani na kary od trzech do sześciu lat więzienia za „działalność separatystyczną” i wysyłanie za granicę zdjęć samospaleń.

2 kwietnia 2013

W Dziekundo (chiń. Jiegu), w prefekturze Juszu (chiń. Yushu) prowincji Qinghai podpala się kobieta, której dom został przeznaczony do rozbiórki. Zostaje ugaszona. Policja bije i zatrzymuje wiele osób protestujących przeciwko wyburzeniu ponad tysiąca domów odbudowanych po tragicznym trzęsieniu ziemi w 2010 roku i „kolidujących” z rządowymi planami zagospodarowania terenu.

8 kwietnia 2013

W Serszulu (chiń. Shiqu), w prowincji Sichuan zostaje zatrzymany dwudziestoletni mnich imieniem Thapge, który woła na ulicy o powrót Dalajlamy.

9 kwietnia 2013

Policja rozbija kolejny protest przeciwko rozbieraniu domów „nielegalnie” odbudowanych po trzęsieniu ziemi w Dziekundo (chiń. Jiegu), w prowincji Qinghai. Obrażenia odnosi sześciu Tybetańczyków i czterech funkcjonariuszy, zatrzymanych zostaje dwadzieścia jeden osób.

10 kwietnia 2013

Lokalne, rządowe media podają, że sąd ludowy w Czabczy (chiń. Gonghe), w prowincji Qinghai skazał na kary od trzech lat i trzech miesięcy do czterech lat pozbawienia wolności ośmiu uczestników „nielegalnego” uczniowskiego protestu z 26 listopada 2012 (tybetańskie źródła informowały o nieco wyższych, pięcioletnich wyrokach tych samych uczniów w grudniu zeszłego roku).

16 kwietnia 2013

Dwudziestoletnia Czukco podpala się przed klasztorem w Dzamthangu (chiń. Rangtang), w Sichuanie. Ginie na miejscu, osierocając trzyletnie dziecko. Mimo grózb władz pogrzeb zmienia się w wielotysięczną manifestację solidarności.

18 kwietnia 2013

Prachanda, przywódca maoistowskiej Komunistycznej Partii Nepalu i najbardziej wpływowy polityk w tym kraju, składa wizytę w Chinach i, jak podaje niezależna agencja informacyjna, obiecuje przewodniczącemu Xi Jinpingowi „ukrócenie wszelkich antychińskich protestów nawet za cenę represjonowania tybetańskich uchodźców”.

20 kwietnia 2013

Policja zawraca tybetańskich mnichów, spieszących z pomocą dla ofiar trzęsienia ziemi, które 20 kwietnia spustoszyło okręg Lushan przy granicy Płaskowyżu Tybetańskiego w prowincji Sichuan.

23 kwietnia 2013

Krwawe starcia – spowodowane zastrzeleniem ujgurskiego nastolatka podczas rewizji – w kaszgarskim miasteczku Siribuja. Według oficjalnych danych ginie piętnastu funkcjonariuszy policji i sześciu „terrorystów”.

24 kwietnia 2013

Przed klasztorem Kirti Takcang Lhamo w Dzoge (chiń. Ruoergai), w prowincji Sichuan podpalają się i giną na miejscu dwaj mnisi: dwudziestoletni Lobsang Dała i starszy o trzy lata Kunczok Oser.

28 kwietnia 2013

Na komisariacie w Dzogangu (chiń. Zuogang), w prefekturze Czamdo (chiń. Changdu) umiera katowany od tygodnia mnich imieniem Kaldo, którego tydzień wcześniej zatrzymano za posiadanie nagrań wykładów Dalajlamy.

1 maja 2013

Tybetańskie źródła informują, że pod koniec 2012 roku władze zwolniły warunkowo, na kilka miesięcy przed terminem, schorowanego Lobsanga Tenzina, więźnia politycznego, który spędził w chińskich zakładach karnych ćwierć wieku.

2 maja 2013

Zwolnienie schorowanego na skutek bicia i tortur pięćdziesięciodwuletniego Lodo Gjaco, byłego tancerza aresztowanego w styczniu 1993 roku za zabójstwo i skazanego na piętnaście lat pozbawienia wolności; w Drapczy karę tę podniesiono o sześć lat za „przestępstwo” polityczne, polegające na rozrzuceniu ulotek i skandowaniu niepodległościowych haseł.

6 maja 2013

Pekiński Uniwersytet Tsinghua publikuje wyniki badań, z których wynika, że w pierwszej pracy dzieci aparatczyków zarabiają średnio o 15 procent więcej od swoich rówieśników.

8 maja 2013

Podczas konferencji w Waszyngtonie sikjong, „polityczny przywódca” diaspory, Lobsang Senge ku konsternacji wielu rodaków oświadcza, że jego administracja nie zabiega o demokrację w Tybecie, nie kwestionuje rządów Komunistycznej Partii Chin oraz pozostawia uznaniu Pekinu kwestię „militaryzacji” regionu, którego „faktyczna autonomia” może być, jak Hongkongu, tylko „czasowa”.

11 maja 2013

Więzienie w stołecznym Tolungu opuszcza okaleczony na skutek tortur czterdziestoletni Namgjal Cultrim, mnich z Sogu (chiń. Suo), aresztowany osiem miesięcy wcześniej za posiadanie nagrań buddyjskich wykładów Dalajlamy.

12 maja 2013

Policja bije i zatrzymuje piętnastu Tybetańczyków protestujących przeciwko konfiskacie parceli – kupionej zdaniem władz nielegalnie – w Luczu (chiń. Luqu), w prowincji Gansu.

14 maja 2013

Garce Dzigme, mnich i popularny pisarz zatrzymany w styczniu za opublikowanie książki „Męstwo wojownika”, w której pisał o samospaleniach, prawach mniejszości i Dalajlamie, zostaje skazany na pięć lat więzienia w Cekhogu (chiń. Zeku), w prowincji Qinghai.

15 maja 2013

ChRL uzyskuje status obserwatora w Radzie Arktycznej.

20 maja 2013

Pięćdziesięciosiedmioletni Dortruk zostaje skazany na 10 lat więzienia za szarpanie się z policją o zwłoki mężczyzny, który w grudniu 2012 roku dokonał samospalenia w Gologu (chiń. Guoluo), w prowincji Qinghai.

23 maja 2013

Centralna Administracja Tybetańska w Dharamsali informuje, że na podstawie przekazanych przez nią informacji indyjska policja zatrzymała „trzydziestotrzyletniego Penpę Ceringa z Nagczu (chiń. Naqu)”, chińskiego szpiega, któremu wydano rozkaz „otrucia dwóch młodych Tybetańczyków w celu wywołania chaosu i paniki” w społeczności emigracyjnej.

24 maja 2013

Tysiące Tybetańczyków protestują przeciwko uruchomieniu kopalni na zboczu świętej góry w okręgu Driru (chiń. Biru) prefektury Nagczu (chiń. Naqu). Władze najpierw wysyłają przeciwko nim policję, ale następnego dnia ustępują, ogłaszając zawieszenie projektu.

27 maja 2013

W okręgu Czumarleb (chiń. Qumalai), w prowincji Qinghai podpala się trzydziestojednoletni Tenzin Szerab. Ginie na miejscu. Zwłoki zabiera policja, ale następnego dnia – ewenement – wydaje je krewnym.

30 maja 2013

Policja w Budapeszcie zatrzymuje, przesłuchuje 12 godzin, a następnie wydalą z kraju Umita Hamita Agahi, wiceprzewodniczącego Światowego Kongresu Ujgurów (WUC) i obywatela Niemiec. Funkcjonariusze zamykają też budynek, w którym miało odbyć się spotkanie działaczy tej organizacji (między innymi z węgierskimi parlamentarzystami), uzasadniając to „zagrożeniem atakiem bombowym”.

31 maja 2013

Otwarcie „pierwszego nowoczesnego wesołego miasteczka” w Lhasie.
Chiny zaczynają wydawać partyjny „China Daily” (w formacie tygodnika) w Nepalu.

4 czerwca 2013

W rocznicę masakry na Tiananmen oficjalną wizytę w Pekinie składa delegacja Sejmu z marszałek Ewą Kopacz na czele, mimo że – jak informują media – ambasada RP próbowała przekonać deputowanych, że data spotkania jest „niezręczna”.
Austriackie media informują, że ambasada ChRL sygnalizuje trudności z przedłużeniem umowy na wypożyczenie pary pand do wiedeńskiego ogrodu zoologicznego w związku z zeszłorocznym spotkaniem tamtejszych przywódców z Dalajłamą.

5 czerwca 2013

Xinhua odnotowuje wizytę polskich deputowanych w Chinach: są dwa zdjęcia i osiem zdań o „gładkim rozwoju wzajemnych więzi” w sześciu dekadach, „wielkiej wadze” i „strategicznym partnerstwie” od dwóch lat, a poniżej „materiały powiązane” rządowej agencji informacyjnej ChRL, obrazujące i ową „strategię”, i „partnerstwo”: trzy artykuły o zeszłorocznym tygodniu „chińskiej kultury tybetańskiej”, o plakietce upamiętniającej „historyczne spotkanie ambasadorów” oraz o wizycie „ponad 30 chińskich przedsiębiorców” w Warszawie.

7 czerwca 2013

„Mówiono nam, że podczas takich incydentów bezmyślni ludzie pod byle pretekstem sięgają po karabiny i noże, nie bacząc na tybetańskie więzi lojalności i braterstwa – mówi Dalajlama na wieść o krwawych starciach w Rebgongu (chiń. Tongren), w prowincji Qinghai, gdzie 30 maja zastrzelono dwie osoby podczas starcia o tereny, na których występuje *jarca gumbu* (łac. *Cordyceps sinensis*), osiągający astronomiczne ceny grzyb gąsienicowy, jedno z głównych

źródeł gotówki dla mieszkańców regionów pasterskich i wiejskich. – Powodowany niepokojem i troską wzywam was wszystkich, mnichów i świeckich, do natychmiastowego poniechania działań, przynoszących hańbę narodowi tybetańskiemu”.

11 czerwca 2013

W Dału (chiń. Daofu), w Sichuanie podpala się trzydziestojednoletnia mniszka Łangczen Dolma. Zostaje ugaszona i przewieziona do szpitala, gdzie umiera po trzech dniach. Policja brutalnie bije i zatrzymuje mężczyznę, który ją ratował, wznosząc antychińskie okrzyki.

15 czerwca 2013

W klasztorze Njaco w Dału (chiń. Daofu), w Sichuanie, w którym trwają ważne uroczystości buddyjskie, zakłócone cztery dni wcześniej samospaleniem mniszki, kilkanaście tysięcy wiernych oddaje cześć „intronizowanemu” portretowi Dalajłamy. Jednocześnie niezależne źródła informują, że w kilku miejscowościach tradycyjnego Amdo władze ogłaszają „eksperymentalny program pilotażowy” zniesienia restrykcji dotyczących „duchowego” statusu Dalajłamy (na przykład posiadania jego zdjęć), ograniczając krytykę – jak w latach osiemdziesiątych – do kwestii „politycznych” (czyli „działalności separatystycznej”).

połowa czerwca 2013

Zwolnienie – „na polecenie z góry” rok przed terminem – sześciu mniszek zatrzymanych dwa lata wcześniej w symbolicznych protestach w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie.

19 czerwca 2013

Pekin upoważnia sądy ludowe do orzekania kar śmierci wobec winnych „najpoważniejszych” przypadków zanieczyszczania środowiska naturalnego.

20 czerwca 2013

Tybetańska pisarka i dziennikarka społeczna Oser oraz jej mąż, chiński intelektualista Wang Lixiong zostają osadzeni w areszcie domowym w Pekinie, żeby uniemożliwić im kontakt z zagranicznymi dyplomatami i dziennikarzami, dla których władze organizują potiomkinowską wycieczkę do Tybetu.

Policja zwalnia Jontena Sangpo, którego postrzelono i zatrzymano 9 lutego 2012 roku podczas obławy na uczestników krwawo stłumionego antychińskiego protestu w Draggo (chiń. Luhuo), w prowincji Sichuan. Mężczyzna stracił wtedy dwóch krewnych, jego rannej matce trzeba było amputować rękę, a nieletnie córki trafiły do aresztu; po postrzale w szyję i roku brutalnych przesłuchań utyka i ma trudności z mówieniem – sąsiedzi witają go jak bohatera.

Policja w Dingri zatrzymuje – i po dziesięciu dniach przesłuchań deportuje z Chin – Tybetańczyka z indyjskim paszportem, w którego bagażu znaleziono zdjęcia Dalajłamy. Funkcjonariusze mówią mu, że spekulacje o „eksperymentalnym złagodzeniu restrykcji” dotyczą tylko „fotografii sprzed 1959 roku”.

26 czerwca 2013

„Sytuacja pogarsza się z dnia na dzień – mówi „Dziennikowi Ludowemu” komendant główny policji Li Zhao z okazji Międzynarodowego Dnia Zapobiegania Narkomanii i spalenia w Lhasie „tony skonfiskowanych środków odurzających”, informując, że w pierwszej połowie roku liczba uzależnionych w Tybetańskim Regionie Autonomicznym wzrosła o 91,3 procent, a spraw związanych z narkotykami – dwukrotnie.

26 czerwca 2013

Kolejna rzeź w Turkiestanie Wschodnim – co najmniej 46 zabitych w starciach demonstrantów z policją w Turfanie. Dwa dni później funkcjonariusze strzelają do Ujgurów protestujących przeciwko zatrzymaniu imama na przedmieściach Hotenu; ginie 15 osób. Władze odpowiadają na niepokoje zastraszającymi ćwiczeniami wojskowymi z udziałem czołgów w stolicy prowincji, Urumczy.

1 lipca 2013

Policja zatrzymuje dwudziestoletniego mnicha Lobsanga Genduna, który w Pasze (chiń. Basu), w Czamdo (chiń. Changdu) zakłóca uroczyste obchody partyjnej rocznicy, wołając o długie życie Dalajlamy i niepodległość Tybetu. Po przeprowadzeniu rewizji w klasztorze Drongsar funkcjonariusze zabierają także Tenzina Ceringa, którego oskarżają o „współudział” i który trzy dni później, skatowany do nieprzytomności podczas przesłuchania, trafia do lokalnego szpitala.

W odpowiedzi na postępujący rozkład więzi społecznych i starzenie się społeczeństwa (14 procent – a wedle prognoz do połowy stulecia ponad dwa razy więcej – po sześćdziesiątce) Chiny nowelizują ustawę o ochronie praw osób starszych, zobowiązując rodziny do odwiedzania sędziwych krewnych i opieki nad nimi.

6 lipca 2013

Policja wzywa do rozejścia się setki Tybetańczyków świętujących w Dału (chiń. Daofu), w Sichuanie urodziny Dalajlamy. Kiedy do blokady podejżdza samochód, funkcjonariusze wybijają w nim szyby, a gdy zaatakowani protestują – otwierają ogień. Rany postrzałowe odnosi co najmniej dziesięć osób. Dwie z nich, mnisi Taszi Sonam i Ugjen Taszi, są w stanie krytycznym. Jest także wielu pobitych i zatrzymanych, którzy zostają zwolnieni następnego dnia na skutek masowych protestów społeczności tybetańskiej.

7 lipca 2013

Atak terrorystyczny w buddyjskim sanktuarium w Bodh Gai, w Indiach – dziewięć eksplozji, między innymi w klasztorze Karmapy, i dwóch rannych, w tym jeden Tybetańczyk.

9 lipca 2013

Yu Zhengsheng, jeden z siedmiu członków Stałego Komitetu Biura Politycznego partii i przewodniczący Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej – czyli najwyższego organu „frontu jedności”, który teoretycznie odpowiada za „dialog” z tybetańską diasporą – składa wizytę w prefekturze Kanlho (chiń. Gannan) prowincji Gansu i wzywa do budowania „trwałego dostatku oraz stabilizacji na ziemiach tybetańskich przy pomocy szybszego podnoszenia stopy życiowej ludności i walki z kliką Dalaja”.

12 lipca 2013

Cultrim Kelsang, mnich klasztoru Zilkar w Tridu (chiń. Chengduo), w prowincji Qinghai zostaje skazany na dziesięć lat więzienia za „umyślne zabójstwo” – prawdopodobnie w związku z dramatycznym protestem dwóch młodych mężczyzn, którzy 20 czerwca 2012 roku podpalili się na ulicy w Zato (chiń. Zaduo).

14 lipca 2013

Policja zatrzymuje w Lhasie i przewozi do aresztu w Chengdu w Sichuanie trzydziestoosmioletniego Kelsanga Jarphela, popularnego piosenkarza z Maczu (chiń. Maqu) w

provincji Gansu, który naraził się władzom koncertami, promującymi posługiwanie się językiem tybetańskim.

15 lipca 2013

Władze lokalne w tybetańskich regionach prowincji Qinghai wprowadzają zakaz wystawiania zdjęć Dalajlamy i Karmapy. Policjanci rewidują prywatne samochody, konfiskując także wizerunki bóstw opiekuńczych. Protestujący są bici i zatrzymywani.

17 lipca 2013

Agencja Xinhua informuje, że „rząd Chin ślubuje wzmoc rozprawę z nielegalnymi publikacjami i reakcyjnymi materiałami promocyjnymi” w Tybecie, i podaje, że od 2011 roku w Tybetańskim Regionie Autonomicznym „skonfiskowano ponad 1,32 miliona” (milion trzysta dwadzieścia tysięcy) „zakazanych” wydawnictw.

18 lipca 2013

Media informują, że rząd Indii podjął decyzję o wzmocnieniu o 40 tysięcy żołnierzy górskich oddziałów szturmowych, strzegących granicy z Chinami, których wojska regularnie dopuszczają się prowokacji (ponad 600 incydentów w ciągu ostatnich trzech lat) w regionach uważanych przez Pekin za sporne.

19 lipca 2013

Władze w Lhasie ogłaszają, że w pierwszej połowie roku liczba turystów w Tybetańskim Regionie Autonomicznym wzrosła o ponad 21 procent – do 3,43 miliona; 3,4 miliona to „podróżni krajowi”, a 30 tysięcy – zagraniczni.

20 lipca 2013

Osiemnastoletni mnich Kunczok Sonam podpala się po porannych modłach w klasztorze w Dzoge (chiń. Ruoergai), w prefekturze Ngaba (chiń. Aba) prowincji Sichuan. Ginie na miejscu, wołając o wolność Tybetu. Przed świątynią zbiera się tłum Tybetańczyków, którzy nie dopuszczają do zabrania zwłok przez policję. Funkcjonariusze zabierają kilkanaście osób, krewnych i współbraci zabitego, część zwalniali po pierwszych przesłuchaniach.

Policyjna obława – z rewizjami w domach i pensjonatach, zatrzymywaniem i przeszukiwaniem samochodów – po rozrzuceniu garści niepodległościowych ulotek na przełęczy w okolicach Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie.

Funkcjonariusze policji z Lithangu (chiń. Litang) w Sichuanie zatrzymują w Pekinie i wywożą do lokalnego aresztu czterech Tybetańczyków od kilku dni składających w różnych urzędach centralnych petycje o uwolnienie Tulku Tenzina Delka, popularnego nauczyciela buddyjskiego ordynarnie wrobionego w sprawę „podkładania bomb” i skazanego w 2003 roku na karę śmierci, którą po dwóch latach zawieszenia zamieniono na dożywocie.

26 lipca 2013

Formalna inauguracja nowego, „położonego najwyżej na świecie” okręgu administracyjnego w Tybetańskim Regionie Autonomicznym – Conji (chiń. Shuanghu), w prefekturze Nagczu (chiń. Naqu).

28 lipca 2013

Policja zatrzymuje trzech wieśniaków z okręgu Pasze (chiń. Basu) prefektury Czamdo (chiń. Changdu), którzy odmawiają wywieszania na swoich domach chińskich flag.

29 lipca 2013

„W pierwszym półroczu gospodarka Tybetańskiego Regionu Autonomicznego wzrosła o 12 procent, o 4,4 proc. więcej od średniej krajowej”, podaje lokalny Urząd Statystyczny.

30 lipca 2013

Władze wydalają wszystkich mnichów z klasztoru Rongpo w Nagezu (chiń. Naqu) i kazały zamknąć trzystuletnią świątynię.

31 lipca 2013

Policja zatrzymuje kolejnego mnicha, Jontena Gjaco, w związku z samospaleniem Kunczoka Sonama w Dzoge (chiń. Ruergai), w Sichuanie.

1 sierpnia 2013

Sąd w Kardze (chiń. Ganzi), w Sichuanie skazuje na kary od dwóch lat do pięciu i pół roku pozbawienia wolności pięciu tybetańskich intelektualistów, w tym zatrzymanego w lutym 2012 popularnego pisarza Gangkje Drubpę Kjaba.

3 sierpnia 2013

„W ojczyźnie rodacy zmagają się z wieloma problemami, a odpowiedzialność za ich usunięcie spoczywa na nas, żyjących za granicą. Wielka, indywidualna odpowiedzialność każdego z was, rozproszonych w wolnym świecie. Wszyscy musicie to zrozumieć na własny użytek, i to zanim o tym od kogoś usłyszycie” – Gjallang Karmapa spotka się w Dharamsali z grupą młodych Tybetańczyków, urodzonych w Ameryce i Europie.

5 sierpnia 2013

„Tak zwana szeroka autonomia większego Tybetu Dalajlamy jest sprzeczna z prawem, konstytucją Chin i podstawowymi interesami buddyzmu tybetańskiego”, powtarza Yu Zhengsheng, przewodniczący Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej, podczas „sześciodniowej inspekcji” w Tybetańskim Regionie Autonomicznym, wzywając do „przejrzenia separatystycznej natury klik Dalaja oraz trwania na straży jedności państwa i nacji, harmonii i stabilizacji”.

6 sierpnia 2013

W Boudha, w Katmandu podpala się i ginie na miejscu trzydziestodwuletni Karma Njedon Gjaco, uchodzący z lhaskiego okręgu Damszung (chiń. Dangxiong).

8 sierpnia 2013

Na komisariacie w Kakhogu (chiń. Hongyuan), w Sichuanie zostaje pobity na śmierć dwudziestodwuletni Guldrak. Policja próbuje tuzować sprawę, ale po kilkugodzinnym masowym proteście władze zgadzają się wypłacić odszkodowanie rodzinie zabitego.

13 sierpnia 2013

W obawie przed zanieczyszczeniem źródeł wody Tybetańczycy blokują prace wydobywcze na zboczach trzech gór w okręgu Zato (chiń. Zado), w prowincji Qinghai. Władze ściągają setki policjantów, mieszkańcy zapowiadają kontynuowanie protestu „do ostatniego człowieka”.

15 sierpnia 2013

Sąd ludowy w Ngabie skazuje na karę śmierci trzydziestodwuletniego Dolmę Kjabę – „pasterza”, uznanego winnym zabójstwa żony, dwudziestodziewięcioletniej Kunczok Łangmo. Kobieta zmarła 13 marca, według tybetańskiej diaspory – na skutek samospalenia. Zdaniem sądu Dolma Kjab udusił żonę, która miała „udawać”, że wiesza się z rozpacz, ponieważ odkryła, że mąż złamał daną jej obietnicę i znów pije. Następnego ranka wyniósł i podpalił zwłoki, „pozorując samospalenie”. Mężczyzna miał przyznać się do „nieumyślnego zabójstwa” i zapowiedzieć wniesienie apelacji, by jego „siedmioletnia córka nie została sierotą”.

16 sierpnia 2013

Po trzech dniach kilkuset funkcjonariuszy policji atakuje tłum Tybetańczyków, brutalnie pacyfikując protest przeciwko kopalniom w Zato (chiń. Zaduo). Kilkadziesiąt osób zostaje poturbowanych, co najmniej osiem trafia do aresztu.

22 sierpnia 2013

„Konstytucjonalizm jest z natury kapitalistycznym orężem w informacyjnej i psychologicznej wojnie sił amerykańskiego monopolu z chińskim socjalizmem”, uprzedzając krytykę frakcji konserwatystów, partyjne media sięgają po lewacką retorykę w dniu rozpoczęcia procesu Bo Xilaia, byłego sekretarza partii w Chongqing, populisty i jednego z najbardziej wpływowych „czerwonych książąt”.

24 sierpnia 2013

Policja bije i zatrzymuje wielu Tybetańczyków, zakłócających wizytę partyjnej delegacji i propagandowy spektakl, mający świadczyć o spokoju w zamkniętym przed miesiącem na rozkaz władz klasztorze Rongpo w Nagczu (chiń. Naqu).

26 sierpnia 2013

Władze w Zato (chiń. Zaduo) rozpoczynają trzymiesięczny program „edukacji politycznej” dla przywódców społeczności lokalnej w Zato (chiń. Zaduo), by wyperswadować jej powrót do – spacyfikowanych przez policję – protestów przeciwko uruchomieniu kopalni na terenie rezerwatu przyrody.

Systematycznie zacieśniając kontrolę nad przepływem informacji, Pekin zapowiada obowiązkowe kursy marksizmu dla wszystkich – ponad trzystu tysięcy – dziennikarzy i redaktorów w Chinach.

27 sierpnia 2013

Pekin informuje, że „Chiny mają 1,6 adwokata na dziesięć tysięcy mieszkańców”, najmniej w Tybecie (czytaj: TRA) oraz, także w dużym stopniu tybetańskich, prowincjach Qinghai i Gansu.

28 sierpnia 2013

Krewnym udaje się dowiedzieć, że czterdziestoletni pieśniarz Szało Taszi został skazany w Malho (chiń. Huangnan), w Qinghai na pięć lat więzienia za „rozsyłania zdjęć i kopii listu pożegnalnego” po jednym z zeszłorocznych samospaleń oraz „udział w demonstracji politycznej i propagowanie nacjonalistycznych treści”.

2 września 2013

W Silingu (chiń. Xining), stolicy prowincji Qinghai, protestują przeciwko dyskryminacji tybetańskie uczennice, którym odmówiono paszportów, mimo że zdały egzaminy, kwalifikujące do szkół w Japonii i Stanach Zjednoczonych.

3 września 2013

Policja katuje do nieprzytomności sześćdziesięciosiedmioletniego Dajanga, który zakłóca przygotowania do kampanii „edukacji patriotycznej” w Driru (chiń. Biru), wołając o niepodległość Tybetu, „powrót Chińczyków do domu” i długie życie Dalajlamy. Kilka tygodni później mężczyzna zostaje za to skazany na karę dwóch i pół roku pozbawienia wolności.

5 września 2013

Pekin zapowiada kampanię „językowej jedności”, wymierzoną w „400 milionów obywateli – 30 procent populacji – nieznających mandaryńskiego”. Według rzeczniczki ministerstwa edukacji będzie ona prowadzona „głównie w rejonach wiejskich i zamieszkiwanych przez mniejszości etniczne” (na zdjęciu uczniowski protest w obronie języka tybetańskiego w 2010 roku w Rebgonu).

9-11 września 2013

Sąd ludowy w Serszulu (chiń. Shiqu), w Sichuanie skazuje na kary od roku do czterech lat więzienia trzech mnichów, więzionych od dziesięciu miesięcy w związku symbolicznymi protestami w klasztorze Lonpo.

9-18 września 2013

S. Lambrinidis, Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka składa pierwszą oficjalną wizytę w Chinach i Tybecie, a po powrocie wyraża zaniepokojenie „ograniczaniem swobody wyrazu” oraz pozbawianiem wolności za „pokojoye głoszenie poglądów”.

10 września 2013

Aresztowanie czterdziestojednoletniego Rinczena Dhargje, oskarżanego o przeniesienie do klasztoru zwłok Cełanga Norbu, mnicha, który 15 sierpnia 2011 roku dokonał samospalenia w Dału (chiń. Daofu), w prowincji Sichuan.

11 września 2013

Dalajlama spotyka się w Wilnie z Dalią Grybauskaitė, prezydent Litwy, która sprawuje prezydencję Unii Europejskiej.

Como Kji z Codziangu (chiń. Haibei) w prowincji Qinghai zdobywa pierwszy tybetański złoty medal (w biegu na 10000 metrów) na (dwunastych) igrzyskach sportowych ChRL.

13 września 2013

W ramach nowej wojny z „wpływowymi głosami” internetowego społeczeństwa obywatelskiego – domagającymi się przede wszystkim poszanowania praw zapisanych w (wyrastającej na nowego wroga partii) konstytucji i transparentnej władzy – policja zatrzymuje w Pekinie inwestora, miliardera, bon vivanta i popularnego blogera Wang Gongquana pod zarzutem „gromadzenia tłumu w celu zakłócenia porządku publicznego”. Setki ziomków z Ngaby (chiń. Aba) witają owacją mnicha imieniem Lodo Gjaco, który wraca do domu po dwóch latach więzienia, do którego trafił za narysowanie tybetańskiej flagi.

16 września 2013

Otwarcie „najwyżej położonego” (4411 m n.p.m.) – i szóstego na ziemiach tybetańskich – lotniska cywilnego w Dabpie (chiń. Daocheng), w prefekturze Kardze (chiń. Ganzi) prowincji Sichuan.

27 września 2013

Mieszkańcy okręgu Driru (chiń. Biru) gremialnie stawiają opór tysiącom chińskich urzędników, których zwieziono do okolicznych miasteczek i wiosek z poleceniem zawieszenia chińskiej flagi państwowej na każdym klasztorze i budynku mieszkalnym. Dochodzi do starć, kilkudziesięciu zatrzymanych zostaje zwolnionych po masowej demonstracji przed siedzibą władz okręgu. Kontrolę nad całym regionem przejmuje policja. Przez kilka Tybetańczycy nie opuszczają domów i nie posyłają dzieci do szkół.

28 września 2013

W miasteczku Gomang w Ngabie (chiń. Aba) dokonuje samospalenia czterdziestoletni mężczyzna imieniem Sziczung, rozwścieczony, zdaniem świadków, wszechobecnością policji podczas dorocznego święta buddyjskiego. Ginie na miejscu, zostawiając żonę i dwoje dzieci.

4 października 2013

Oenzetowski Komitet Praw Dziecka przyjmuje okresowy raport Chińskiej Republiki Ludowej, wyrażając zaniepokojenie „samospaleniami tybetańskich dzieci” – którym państwo chińskie nie umie ani zapobiec, ani zaradzić – oraz nękaniami i zastraszaniem rodzin ofiar (tudzież tradycyjnie domagając się dopuszczenia niezależnych obserwatorów do uprowadzonego przez Pekin w 1995 i dawno dorosłego Panczenlamy).

6 października 2013

Policja otwiera ogień do tłumu demonstrantów, domagających się uwolnienia mężczyzny, którego zatrzymano za kierowanie protestem przeciwko zmuszaniu Tybetańczyków do zawieszania chińskich flag w okręgu Driru (chiń. Biru). Obrażenia odnosi kilkadziesiąt osób, co najmniej dwie są ciężko ranne.

8 października 2013

Tybetańskie źródła informują o zastrzeleniu czterech demonstrantów podczas pacyfikacji kolejnych protestów w Driru (chiń. Biru).

9 października 2013

Sąd Krajowy w Madrycie formalnie wszczyna śledztwo w sprawie ludobójstwa w Tybecie – na podstawie przepisów o „jurysdykcji powszechnej”, umożliwiających ściganie w Hiszpanii sprawców najcięższych zbrodni popełnionych gdziekolwiek – przeciwko Hu Jintao, byłemu sekretarzowi w Lhasie, przewodniczącemu Komunistycznej Partii Chin i prezydentowi Chińskiej Republiki Ludowej, co teoretycznie może oznaczać wystawienie międzynarodowego nakazu aresztowania czy zamrożenie zagranicznych kont bankowych.

10 października 2013

Tybetańskie źródła informują o skazaniu na karę dziesięciu lat więzienia Łaszula Dotruka, zatrzymanego w grudniu zeszłego roku za rzekomy „współudział” w samospaleniu w Pemie (chiń. Banma), w prowincji Qinghai.

11 października 2013

We wstrząśanym protestami Driru (chiń. Biru) policja zatrzymuje popularnego pisarza Cultrima Gjalcena i, następnego dnia, jego kolegę Julgjala, którym zarzuca „zakłócanie spokoju społecznego”, oraz Kelsang, matkę trojga dzieci, rozpowszechniającą w sieci „antychińskie treści” i posiadającą w telefonie „zakazane zdjęcia Dalajlamy”.

12 października 2013

Kilkuset duchownych i świeckich protestuje w Kardze (chiń. Ganzi) przeciwko zatrzymaniu Kelsanga Czodara, mnicha podejrzanego o przekazywanie informacji o protestach w rodzinnym Driru (chiń. Biru).

13 października 2013

W Darcedo (chiń. Kangding), w Sichuanie zrozpaczeni mieszkańcy wysypują przed siedzibą władz lokalnych śnięte ryby z rzeki zatrutej przez ścieki z kopalni. W odpowiedzi urzędnicy ściągają dodatkowe oddziały policji, odcinają linie telefoniczne i internet.

15 października 2013

Policja w Driru (chiń. Biru) zatrzymuje mniszkę imieniem Dziampa i nastolatka Dałę Lhundrubę pod zarzutem „ujawnienia tajemnicy państwowej przy pomocy telefonu komórkowego”, czyli prawdopodobnie przekazywania informacji o brutalnie pacyfikowanych protestach w tym okręgu.

16 października 2013

Minister bezpieczeństwa publicznego Guo Shengkun składa wizytę w lhaskim Dżokhangu i klasztorze Drepung, gdzie, jak podaje agencja Xinhua, „wzywa policję do strzeżenia ustawowych praw mnichów i mniszek buddyjskich, wyznawców religii oraz turystów z Chin i ze świata”.

17 października 2013

Policja w Lhasie zatrzymuje dwóch mnichów z Driru (chiń. Biru) – stołeczna służba bezpieczeństwa nadaje mieszkańcom tego wstrząśanego protestami okręgu kryptonim „turyści” i poddaje ich całodobowej obserwacji – podejrzewanych o „ujawnienie tajemnicy państwowej”.

20 października 2013

Groząc demonstrantom więzieniem, 20 października policja zmusiła do przerwania protestu grupę kilkunastu tybetańskich seniorów, koczujących od miesiąca na placu budowy w Ngabie (chiń. Aba), w Sichuanie i domagających się w ten sposób – ponieważ władze zignorowały wcześniej pięćdziesiąt napisanych przez nich petycji – spełnienia dawnych obietnic oraz wypłacenia odszkodowań za ziemię, którą odebrano im w 1986 roku.

21 października 2013

Przedterminowe zwolnienie Czodraka Gjaco, mnicha z Luczu (chiń. Luqu) w prowincji Gansu, skazanego w 2008 roku na osiem lat pozbawienia wolności za udział w antychińskim proteście.

22 października 2013

Po długim okresie przemilczania tej kwestii na arenie międzynarodowej Polska znów znalazła się w gronie państw, krytykujących ChRL za naruszanie praw człowieka – również w Tybecie – podczas okresowego „przeglądu” w Radzie Praw Człowieka ONZ.

23 października 2013

Jego Świątobliwość uczestniczy w 13. Światowym Szczycie Laureatów Pokojowej Nagrody Nobla w Warszawie (i jest w Polsce po raz szósty).

29 października 2013

Twórcy nowo otwartej oficjalnej strony chińskiego radia i telewizji, umożliwiającej ściąganie tybetańskojęzycznych aplikacji, udostępniają – ku złośliwej radości mediów diaspory – plik z zakazanym w Chinach hymnem Tybetu: „Niechaj świeci klejnot nauk Buddy, co życzenia spełnia, skarbnica nadziei szczęścia i pomyślności w tym życiu oraz Wyzwolenia po nim”. Sąd ludowy w Ngabie (chiń. Aba), w prowincji Sichuan skazuje na cztery i pół roku więzienia Horcanga Tamdina, mnicha, którego aresztowano w kwietniu za organizowanie modłów w intencji ofiar samospaleń w Dzamthangu (chiń. Rangtang).

30 października 2013

Dwa dni po tragedii w Pekinie, gdzie samochód osobowy staranował barierki na Tiananmen i wjechał w tłum turystów, zabijając pięć i raniąc kilkadziesiąt osób, co rząd uznał za zamach „ujgurskich ekstremistów”, władze w Kardzie (chiń. Ganzi) w Sichuanie wprowadzają nadzwyczajne środki kontroli pojazdów, aby „zapobiec podobnym atakom ze strony Tybetańczyków”.

listopad 2012

Z nowego „rocznika prawnego” Chin wynika, że w 2012 roku liczba aresztowań (1105) za „zagrożenie bezpieczeństwu państwa” – które zastąpiło w kodeksie „kontrewolucję” – wzrosła o 19 procent w stosunku do roku poprzedniego. Autorzy tłumaczą to „zaostreniem walki z separatyzmem i terroryzmem” oraz „konsolidowaniem przewodniej roli partii i obroną socjalizmu”.

2 listopada 2013

„Dzięki ciężkiej pracy partia będzie słyszalna i widoczna w bezkresie Tybetu, a głos i obraz wrogich sił oraz kliki Dalaja znikną stamtąd na zawsze”, pisze sekretarz Chen Quanguo, najwyższy namiestnik Pekinu w Tybetańskim Regionie Autonomicznym, zapowiadając dalsze konfiskowanie nielegalnych anten satelitarnych, zacieśnienie cenzury w internecie tudzież podsłuchiwanie rozmów telefonicznych i dodając w ten sposób swój głos do najnowszej rządowej białej księgi, wedle której polityka wobec Tybetu jest właściwa i nie wymaga żadnych korekt.

3-4 listopada 2013

Zatrzymanie siedemnastu osób w Driru (chiń. Biru), które występowały w obronie aresztowanego wcześniej Cultrima Gjalcena, pisarza, oskarżonego o „zakłócanie spokoju społecznego” po krwawej pacyfikacji protestu mieszkańców, zmuszanych do wywieszania chińskich flag.

11 listopada 2013

W trakcie obrad dorocznego plenum partii w Pekinie, w Pemie (chiń. Banma), w prowincji Qinghai podpała się, wołając o długie życie Dalajlamy, dwudziestoletni mnich Cering Gjal.

Zostaje ugaszony przez policję, umiera w drodze do szpitala. Władze lokalne wprowadzają nadzwyczajne środki bezpieczeństwa, w ciągu tygodnia policja zatrzymuje co najmniej siedem osób, w tym trzech duchownych, współbraci zmarłego z klasztoru Akjong. Zatrzymanie dwudziestosiedmioletniego Thuptena Gjalcena, podejrzanego o utrzymywanie kontaktów z „zewnętrznymi siłami”, w Sogu (chiń. Suo).

12 listopada 2013

Zatrzymanie trzech młodych mężczyzn rozlepiających plakaty niepodległościowe w Driru (chiń. Biru).

13 listopada 2013

Amerykańscy uczeni ogłaszają odkrycie skamienieliny pierwszego znanego kota, przodka śnieżnej pantery, który żył w Tybecie 4,4 miliona lat temu i był jakieś siedemset lat starszy od dotychczasowego rekordzisty z Tanzanii.

15 listopada 2013

Kończąc doroczne plenum, Komitet Centralny KPCh ogłasza (uznany przez większość komentatorów za „śmiały”) projekt reform gospodarczych oraz plany stopniowego zniesienia *laojiao*, administracyjnych kar „reedukacji przez pracę” i rozluźnienia polityki jednego dziecka. Powołana zostaje nowa centralna komisja ds. bezpieczeństwa państwa, na której czele staje sam przewodniczący Xi Jinping, najwyraźniej zamierzający opanować gigantyczny aparat bezpieczeństwa, którego ranga wzrosła niepomniernie pod rządami jego poprzednika. Za „sprawy Tybetu i Xinjangu” odpowiada jeden z trzech zastępców i jednocześnie przewodniczący Ogólnochińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultatywnej, Yu Zhengsheng.

18 listopada 2013

Sędziowie Sądu Krajowego w Madrycie wydają nakazy aresztowania (na podstawie przepisów o „jurysdykcji powszechnej”) pięciu chińskich przywódców – w tym byłego przewodniczącego Komunistycznej Partii Chin i prezydenta Chińskiej Republiki Ludowej, Jiang Zemina – odpowiedzialnych za politykę Pekinu w Tybecie.

20 listopada 2013

Rzecznik Ministerstwa Spraw Zagranicznych informuje, że Chiny wystosowały ostry protest i zażądały od Hiszpanii „wyjaśnień” w sprawie nakazu aresztowania pięciu dygnitarzy – w tym byłego przewodniczącego partii i prezydenta – odpowiedzialnych za politykę Pekinu w Tybecie na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych. Według zachodnich mediów Zhu Weiqun, aparatczyk prowadzący pozorowany dialog z wysłannikami Dalajlamy z ramienia Departamentu Pracy Frontu Jedności, dodaje: „Próbujcie, jeśli macie śmiałość”.

21 listopada 2013

Otwarcie najwyżej położonej na świecie elektrowni fotowoltaicznej o mocy 10 MW w Ngari (chiń. Ali), w Tybetańskim Regionie Autonomicznym.

22 listopada 2013

Policja – prawdopodobnie na podstawie donosu – zatrzymuje dziewięciu Tybetańczyków, w tym sześciu mnichów, planujących protest w Paljulu (chiń. Baiyu), w prowincji Sichuan, przeciwko bezkarności urzędników, którzy ukradli i sprzedali kamienie modlitewne z

sanktuarium buddyjskiego, i bezczynności władz, niereagujących na skargi i prośby o zwrot klasztornego mienia.

23 listopada 2013

Zatrzymanie kolejnych dwóch mężczyzn podejrzewanych o udział w protestach w Driru (chiń. Biru) i informowanie o nich „sił zewnętrznych”.

26 listopada 2013

Żołnierze Ludowej Policji Zbrojnej wkraczają do trzech klasztorów w Driru (chiń. Biru), włamują się do cel duchownych, konfiskują komputery i dokumenty. W tym samym czasie zatrzymany zostaje szesnastoletni Sonam Topgjal, który w nocy rozlepia podpisane własnym nazwiskiem ulotki na budynku zajmowanym przez grupę roboczą, która nadzoruje odwetową kampanię edukacji patriotycznej.

Media informują, że Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) – w myśl reguł Organizacji Narodów Zjednoczonych, której jest agendą, i pod dyktando Pekinu – zmieniła decyzję eksperckiego komitetu koreańskiej Nagrody Kochona, odbierając przyznane już środki (65 tysięcy dolarów) tybetańskiemu programowi zwalczania gruźlicy, ponieważ za opiekę medyczną nad uchodźcami (i przy okazji ich indyjskimi sąsiadami) odpowiada po części – nieuznawana przez ONZ – Centralna Administracja Tybetańska z Dharamsali.

30 listopada 2013

Sąd ludowy w Driru (chiń. Biru) skazuje na kary więzienia dziewięciu uczestników protestów przeciwko obowiązkowi wywieszania chińskich flag.

grudzień 2013

W ramach zapowiedzianej na listopadowym plenum partii reformy systemu *laojiao*, władze zamykają niektóre obozy pracy, zwalniając z nich przedterminowo skazanych – także tybetańskich więźniów politycznych.

3 grudnia 2013

W miasteczku Meruma, w Ngabie (chiń. Aba) podpala się, wołając o powrót Dalajlamy, trzydziestoletni Kunczok Ceten. Zostaje ugaszony i zabrany przez policjantów po szarpaninie z przypadkowymi świadkami. Umiera w drodze do szpitala; służba bezpieczeństwa uprowadza żonę i przekazuje krewnym prochy zmarłego.

9 grudnia 2013

Policja wkracza do klasztoru Akjong w Pemie (chiń. Banma) i zatrzymuje – prawdopodobnie w związku z listopadowym samospaleniem – dwóch mnichów.

13 grudnia 2013

Policja zatrzymuje czterdziestoletniego mężczyznę imieniem Cokje, który publicznie krytykował chińskie władze za mianowanie „fałszywego” *tulku*, „inkarnowanego lamy” klasztoru Rongpo w Nagczu (chiń. Naqu).

17 grudnia 2013

W policyjnym areszcie zakatowany zostaje czterdziestopięcioletni Ngałang Działmjang, mnich i nauczyciel filozofii buddyjskiej z klasztoru Tarmo w Driru (chiń. Biru), zatrzymany miesiąc wcześniej podczas wakacyjnej wizyty w Lhasie. Funkcjonariusze ostrzegają krewnych, że „jeśli ta informacja wycieknie za granicę, czeka ich taki sam los”.

18 grudnia 2013

W Nangczenie (chiń. Nangqian), w Qinghai demonstrują setki świeckich i mnichów, których opata, Khenpo Kharce, zatrzymano w 6 grudnia w Chengdu, gdzie pojechał zamówić nowy posąg do świątyni. Władzom lokalnym udaje się ich nakłonić do przerwania protestu.

19 grudnia 2013

„Czuję się zmuszony spalić to cenne ludzkie ciało za powrót Jego Świątobliwości Dalajlamy, za uwolnienie Panczena Rinpoczego, za szczęście sześciu milionów rodaków”, pisze w liście pożegnalnym czterdziestodwuletni mnich Cultrim Gjaco i podpala się na skrzyżowaniu w okręgu Sangczu (chiń. Xiahe). Ginie na miejscu.

Sąd ludowy w Driru (chiń. Biru) skazuje na kary do trzynastu lat pozbawienia wolności trzech „podżegaczy”, w tym popularnego pieśniarza Trinle Cekara, do majowego protestu w obronie świętej góry.

20 grudnia 2013

Policja aresztuje Gongpę Dzomgę, ekologą, ściganego od kilku miesięcy za organizowanie protestów przeciwko kopalniom w prefekturze Juszu (chiń. Yushu).

21 grudnia 2013

Trzy dni po proteście policja zatrzymuje szesnastu uczestników demonstracji w obronie uwięzionego opata z Nangczenu (chiń. Nangqian).

28 grudnia 2013

„Historyczna misja *laojiao* dobiegła końca” – Stały Komitet Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych znosi ustanowiony w 1957 roku system administracyjnego karania „reedukacją przez pracę” (do czterech lat pozbawienia wolności bez wyroku sądowego). Uchwała wchodzi w życie w trybie natychmiastowym. Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami rozluźniona zostaje także polityka „jednego dziecka”.